MARY JO PUTNEY
Descântec de dragoste
Marriage Speli
Mary Jo Putney
Copyright © 2006 Mary Jo Putney

Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro
Descântec de dragoste
Mary Jo Putney
Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Marilena Iovu
Copertă: Florentina Hidor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României PUTNEY, MARY JO
Descântec de dragoste / Mary Jo Putney; trad.: Iulia Bodnari. - Bucureşti: Litera, 2015
ISBN 978-606-741-824-8
I. Bodnari, Iulia (trad.)
821.111(731-31 = 135. 1
MARY JO PUTNEY
Descântec de dragoste
Traducere din limba engleză
Iulia Bodnari
Lira*
In amintirea lui David Blum, care a fost o sursă minunată şi sigură de informaţii despre avocatură, iudaism şi despre

cum este să fii geamăn. Şi care, fără nici un cuvânt, a demonstrat ce înseamnă să fii un domn.

prolog
Academia Stonebridge
Cumberland, Nord-Vestul Angliei
Septembrie 1793

- E vremea să te trezeşti, şoarece!

Patul îngust al lui Jack Langdon fu răsturnat fără milă, iar el se trezi pe duşumeaua rece din piatră. Se aşeză în capul oaselor şi clipi somnoros spre tânărul care îi invadase camera. Unde era?

Academia Stonebridge. Bineînţeles. Trăsura familiei îl abandonase acolo târziu în noapte, după mai multe zile de drum istovitor. Jack primise o bucată de pâine şi fusese condus în camera lui, fără să vadă nimic din noua şcoală şi fără să întâlnească vreun coleg. Astăzi trebuia să înveţe cum să supravieţuiască în următorii ani.

Se grăbi să se ridice şi îl întrebă pe băiatul mai mare:

- Eşti monitor?

-Sunt. Poţi să-mi spui domnul Fullerton, sir. Şi tu eşti un şoarece, cel mai prăpădit dintre toţi prăpădiţii. Imbracă-te şi coboară în curte. Colonelul vrea să vorbească cu şoarecii cei noi. Monitorul îl privi încruntat. Trebuie să stau aici şi să mă asigur că te îmbraci?

Jack îşi dorea din tot sufletul să-i şteargă cu o lovitură zâmbetul înfumurat, dar nu era prost. Monitorul avea probabil şaptesprezece ani, era de două ori mai înalt şi de trei ori mai rău. Se mulţumi să spună:

-Nu, domnule Fullerton, sir. Cobor imediat.

-Ai grijă să fie aşa.

Fullerton plecă spre camera alăturată.

Tremurând, Jack se îndreptă spre lavabou. întâi fu nevoit să spargă pojghiţa de gheaţă de pe urciorul cu apă. Ar fi

trebuit să-şi închipuie cât de frig avea să fie în Cumberland în septembrie de vreme ce se afla, practic,
în Scoţia. Trebuise să facă o călătorie incomodă şi lungă de trei zile ca să ajungă aici de acasă, din Yorkshire.
Acasă la el. încercă să nu se gândească la Langdale Hali, unde îşi trăise toţi cei unsprezece ani. Nu voise niciodată să plece. Deşi ştia că şcoala era ceva inevitabil, presupusese că aveau să-l trimită intr-un loc normal, ca Eton; nu se gândise că avea să fie pedepsit şi trimis la Academia Stonebridge.
încercând să îndulcească lovitura, mama lui spusese că şcoala era mică şi foarte bună. Directorul ei, colonelul Hiram Stark, era un om respectat. Jack urma să înveţe foarte multe lucruri, şi fiecare băiat avea camera lui, nu ca în alte şcoli, în care zeci de băieţi dormeau într-o singură încăpere.
Jack scrută interiorul spartan. Camera lui? Mai degrabă celula lui. Nici măcar mama lui nu încercase să-l convingă că Stonebridge nu era o pedeapsă.
Fullerton îşi băgă capul pe uşă.
-Trebuie să te dezbrac eu de cămaşa aceea de noapte, şoarece?
în ochii monitorului se ivi o sclipire lacomă, şi Jack se simţi nervos din motive pe care nu le înţelegea şi nu voia să le înţeleagă.
-Nu, domnule Fullerton, sir.
Jack începu să culeagă hainele pe care le lepădase cu o seară în urmă şi se simţi recunoscător când îl văzu pe Fullerton plecând să terorizeze următorul nou-venit. Auzise despre mârşăviile care se făceau în şcoli şi se gândise că erau exagerări ale băieţilor mai mari, menite să-i sperie pe cei mai mici. însă, după cât se părea, zvonurile erau adevărate.
Dar, fiindcă mai târziu îl aştepta armata cu cantonamentele îngheţate şi ofiţerii brutali ca nişte fiare, trebuia să înceapă să se obişnuiască. îşi trase repede hainele şi îşi înşfăcă mantaua, apoi ieşi pe culoar.
Când se văzu în holul lung şi lugubru, şovăi. Cu o seară în urmă, un lacheu îl condusese în camera lui, dar era prea

târziu şi prea întţuneric ca să mai ţină minte drumul. I se părea că veniseră din stânga. Se întoarse
în direcţia aceea şi începu să meargă cu paşi vioi. Nu se cuvenea să întârzie atunci când îl chema directorul, şi apoi mersul pe jos har fi putut încălzi.
Coridorul se întretăie cu un alt hol. In timp ce stătea şi încerca să-şi amintească drumul, un alt băiat de vârsta lui ieşi dintr-o cameră aflată în stânga.
- Bună, sunt Jack Langdon, spuse Jack. Eşti unul din noii elevi care merg în curte?
Nou-venitul, slab şi vânos, blond şi cu nişte ochi cenuşii glaciali, încuviinţă.
- Sunt Ransom.
Jack îi întinse mâna. Ransom se blocă o clipă, apoi i-o întinse şi el pe a lui.
- Ştii unde e curtea? întrebă Jack.
-Pe aici, spuse Ransom arătând spre coridorul din dreapta. în capăt e o scară care duce la parter.
Porniră împreună. Jack se bucura că întâlnise un alt elev - un alt şoarece? - şi se întreba ce făcuse celălalt băiat de ajunsese acolo. Dar nu se cuvenea să pui întrebări, şi Ransom părea destul de sensibil.
Ajunseseră la jumătatea drumului către scară, când Jack auzi un ţipăt înăbuşit dintr-o cameră închisă de pe stânga. Se opri încruntat, întrebându-se dacă trebuia să investigheze. Nehotărârea lui luă sfârşit în momentul în care se auzi alt ţipăt, mai pătrunzător.
-Aşteaptă puţin, îi spuse Jack lui Ransom.
Acesta se strâmbă, dar preferă să aştepte decât să plece mai departe singur. Jack bătu la uşă.
- Hei! E totul în regulă?
Fiindcă nu răspundea nimeni, apăsă prevăzător pe clanţă. Uşa se deschise uşor, dar nu văzu pe nimeni bolnav, aşa cum se aştepta. în cameră se aflau trei băieţi care se uitau la el, iar doi dintre ei, mai mari, chinuiau un băieţel mai mic decât Jack. Cel mai înalt din ei îi răsucise mâna la spate, cu o brutalitate ce putea provoca o luxaţie, în timp ce tovarăşul lui apropia o lumânare aprinsă de faţa băieţelului.

-Ia te uită! spuse Jack, şocat. N-ar trebui să faceţi aşa ceva.
Băiatul mai înalt, un roşcat cu faţă de nevăstuică, mârâi:
-Vezi-ţi de treburile tale, şoarece. Sunt monitor şi pot să fac tot ce naiba vreau.
Băiatul cu lumânarea aprinsă mormăi:
- Ieşi acum şi n-o să ai de suferit.
Victima lor se uita uimită la Jack, dar nu spuse ni- mic. Subţirel şi măsliniu, avea nişte ochi surprinzător de verzi şi o expresie de sumbră resemnare.
Jack se simţea îndemnat să plece. Dar nu putea să creadă că băiatul cu ochi verzi făcuse ceva atât de rău încât să merite tratamentul la care era supus, şi dreptatea era dreptate. Pregătindu-se de luptă, spuse:
-Nu e corect ca doi vlăjgani ca voi să se ia de un băiat mai mic. Dacă... dacă nu vă opriţi, veţi suporta consecinţele.
Roşcatul râse cu obrăznicie.
- De parcă n-am putea ciomăgi doi şoareci în loc de unul! Dar dacă asta vrei...
Lăsă mâna victimei şi se îndreptă spre uşă.
-Nu doi. Trei.
Ransom păşi înăuntru alături de Jack şi zâmbi arătân- du-şi toţi dinţii.
- Şoarecii luptă cu brutalitate când sunt încolţiţi.
Roşcatul ezită. Jack nu-l învinuia. El s-ar fi gândit de două ori înainte să se ia la bătaie cu un duşman care arăta atât de fioros ca Ransom.
Simţi o mişcare în spatele lui. O voce rece spuse:
- O bătaie? Splendid! Presupun că vreţi să-i bateţi pe bivolii ăştia urâcioşi?
Cu colţul ochiului, Jack văzu că li se alăturaseră alţi doi băieţi. Predându-se, roşcatul îl îmbrânci pe băiatul cu ochii verzi spre uşă.
- Dă-i drumul, pleacă alături de ceata ta de şoareci şi simte-te recunoscător că ţiu fost aici ca să-ţi salveze pielea! De data asta.
Ultimele cuvinte erau o ameninţare clară.
Băiatul mai mic traversă în goană camera şi se alătură grupului lui Jack. Avea o arsură pe obraz şi în ochi îi jucau lacrimi, dar nu se plânse. Trântind uşa, spuse:

- Vă mulţumesc. Tuturor.
-Ce s-a întâmplat? întrebă Jack. Ii cunoşteai pe cei doi?
-Nu. Nu le-a plăcut de mine de la început, spuse scurt băiatul. Sunt Ashby. N-ar fi mai bine să coborâm în curte?
-Ai dreptate, admise unul din cei doi băieţi care li se alăturaseră la urmă. Blond şi subţire ca o nuia, făcu stânga împrejur şi se întoarse spre coridor. Sunt Ken- more, iar tipul ăsta periculos e Lucas Winslow.
Brunetul Winslow fusese cel care îşi exprimase cu atâta răceală dorinţa de a lupta. Jack hotărî că Winslow şi Ransom făceau o pereche pe cinste. Băieţi duri, dar pe care te puteai bizui la nevoie.
Mişcându-se rapid, cei cinci se îndreptară spre curte. Aceasta era înconjurată de clădiri pe trei laturi, iar zidurile cenuşii se înălţau ameninţător deasupra curţii pavate cu dale de piatră. Academia era aşezată pe vârful unui deal, şi vântul tăios te pătrundea până în măduva oaselor.
Câţiva băieţi stăteau aşezaţi intr-un şir neregulat în faţa unui bărbat înalt cu păr cărunt, cu o căutătură care ar fi putut măcina granitul. Jack înţepeni, ştiind că acesta trebuia să fie colonelul Stark, directorul academiei. Colonelul îşi câştigase faima în luptă, iar acum era cunoscut drept fondatorul celei mai vestite şcoli din Britania.
Deşi ştia că nu era bine, Jack încercă să atingă mintea colonelului cu mintea lui. Nu să-l cerceteze în amănunt, doar să-şi facă o idee despre caracterul lui. Să ştie cum să-i facă pe plac bătrânului diavol şi cum să evite pedepsele. Nimic. Jack încercă din nou, cu mai multă intensitate, dar tot nu obţinu nimic. Scârbit, îşi dădu seama că magia nu funcţiona aici. Nu avea de ce să fie surprins. De fapt, acesta era şi scopul, nu-i aşa?
Privirea pătrunzătoare a colonelului îi scrută pe ultimii sosiţi.
-Voi cinci aţi întârziat. Aţi început-o cu stângul. Nu veţi primi micul dejun. Acum aliniaţi-vă cu ceilalţi şi asiguraţi-vă că şirul este drept.
Jack se gândi să explice motivul pentru care întârzi- aseră, dar înlătură gândul imediat. Stark nu era omul care să

accepte scuze. Chiar dacă Jack ar fi întârziat ca să salveze viaţa mamei lui, nu ar fi contat. Oftă, iar stomacul lui protestă la ideea micului dejun pierdut.
Nou-veniţii se alăturară şirului de băieţi. Jack rămase la margine, sperând că avea să fie trecut cu vederea.
Buzele lui Stark se curbară dispreţuitor în timp ce privirea îi trecea încet de la unul la altul.
- Ştiţi cu toţii de ce vă aflaţi aici. Sunteţi fiii celor mai importante familii din Britania. In venele voastre curge cel mai bun sânge din ţară. V-aţi născut ca să deveniţi ofiţeri, diplomaţi, moşieri şi clerici. Singura ocupaţie pe care nu o veţi putea alege e cea de vrăjitori. De ursitori'!
Jack se înfioră când îl auzi pe bătrân rostind şuierător ultimul cuvânt. Termenul ursitor nu era foarte politicos, şi, chiar dacă tatăl lui dispreţuia magia, nu le îngăduise copiilor să folosească acest cuvânt. Dar la Stonebridge magia era considerată o ofensă, astfel că Jack trebuia să se obişnuiască să audă cuvântul ursitor.
Privirea rece măsură şirul de la cap la coadă, oprin- du-se asupra lui Jack.
- Toţi aţi fost trimişi aici din pricina nefericitului vostru interes faţă de magie. Fiindcă aţi refuzat să o lăsaţi deoparte, alături de celelalte lucruri copilăreşti. Părinţii voştri au dorit să fiţi curăţaţi de această murdărie. Au ales bine, fiindcă eu nu dau niciodată greş.
Spre surprinderea tuturor, Ransom vorbi:
- Ce este greşit în a folosi magia? Oricine are măcar un strop de talent. Este... este amuzant şi poate fi foarte folositor. Chiar biserica spune că magia nu e un păcat dacă nu este folosită în scopuri rele. De ce trebuie să renunţăm la ea?
Preţ de un moment, Stark rămase uluit auzind o asemenea erezie. Apoi păşi furios până ajunse să se aplece ameninţător asupra lui Ransom.
-Toată lumea are organe sexuale, dar asta nu înseamnă că trebuie lăudate sau expuse în văzul lumii, lătră el. Magia este pentru femei, pentru clasele inferioare şi pentru porcii leneşi care mint şi înşală, fiindcă sunt prea neputincioşi ca

să reuşească prin meritele lor. Un gentleman care foloseşte magia e ca un negustor. Mai rău.
-Negustoria este o muncă cinstită, mormăi cineva din capătul şirului.
Jack bănuia că bărbatul auzise remarca, dar se prefăcea că nu pentru a nu recunoaşte că nu ştia cine vorbise.
Privindu-l necontenit pe Ransom, spuse:
- Pentru sfidare vei primi zece lovituri de bici. Sunt îngăduitor fiindcă e prima ta zi. Să nu aştepţi îndurare cu altă ocazie. Stark se răsuci şi păşi de-a lungul şirului, ţeapăn de parcă ar fi înghiţit un băţ. Veţi fi atât de ocupaţi cu lecţiile şi cu sportul, încât nu o să mai aveţi timp să vă gândiţi la dezgustătoarea practicare a magiei. Nici un descântec nu funcţionează în incinta şcolii - nelegiuirea aceasta a fost blocată. Aceia care au folosit magia în taină trebuie să înveţe să se descurce fără ea. Orice greşeală de purtare sau de atitudine va fi disciplinată de mine, de profesori sau de monitori. Am vorbit limpede?
îngrozitor de limpede. Nu doar că magia era suprimată; oricare dintre afurisiţii de monitori putea să-i maltrateze pe băieţii mai mici după bunul-plac. Timp de un moment, Jack se gândi înnebunit să le scrie părinţilor săi şi să îi implore să-l lase să se întoarcă acasă. Ar fi fost în stare să jure că nu avea să mai practice magia niciodată, numai să scape din locul acesta. Se cutremură la ideea că nu avea să mai simtă niciodată emoţiile altei persoane sau că nu avea să mai găsească nici un obiect pierdut sau...
Puse capăt acestor gânduri. Nu avea rost să ceară să se întoarcă acasă. Poate că mama lui s-ar fi îndoioşat - ea nu ţinuse morţiş să-l trimită aici. Dar tatăl nu i-ar fi permis niciodată lui Jack să părăsească academia. Spusese acest lucru cât se putea de limpede atunci când îşi surprinsese fiul încercând un descântec pentru cunoaşterea viitorului. 11 bătuse măr pe Jack şi aranjase imediat trimiterea lui la Academia Stonebridge.
Jack trase adânc aer în piept. Ca să supravieţuiască aici, avea nevoie de prieteni. Cu toţii aveau nevoie. După cum se dovedise astăzi, un grup de şoareci putea face faţă la doi tirani, dacă era nevoie. Se uită la şir pe sub gene,

întrebându-se care aveau să-i fie aliaţii în amestecul acesta pestriţ.
Avea să afle în curând.

capitolul 1
Melton Mowbray, Leicestershire
Midlands, Anglia
Ianuarie 1813

Un telescop poate fi folosit în multe scopuri bune şi lăudabile. Poţi studia cu el păsările care se înalţă în zbor. Poţi să admiri inelele lui Saturn sau tainele veşnice ale stelelor.

Sau poate fi folosit pentru spionarea unor tineri chipeşi în timpul sezonului de vânătoare. De vreme ce grupurile de cai şi ogari alergau adesea peste câm-purile tatălui ei, Abigail Barton îşi închipuia că avea tot dreptul să admire specimenele masculine splendide care transformaseră ţinutul ei natal, Leicestershire, în inima regiunilor vânătoreşti din Anglia. Trei partide faimoase de vânătoare aveau ca punct de plecare Melton Mowbray, oraşul în care se ţineau iarmaroace, astfel că regiunea îi atrăgea în fiecare iarnă pe cei mai înverşunaţi vânători din ţară.

Era o zi perfectă de ianuarie. Razele palide ale soarelui luminau câmpurile pustii şi în aerul limpede se simţea o răcoare destul de plăcută. Roti telescopul pe suportul său. Partida de astăzi din Quorn se forma în vale... Ah, uite-i. Se concentră asupra mulţimii de cai, ogari şi călăreţi într-o continuă agitaţie care se zăreau pe terenul din vârful dealului, în faţa fermei Barton Grange. Vânătoarea avea să înceapă în curând, dar până atunci călăreţii îşi salutau prietenii, sorbeau băuturi şi făceau tot ce fac bărbaţii în asemenea ocazii. în cea mai mare parte a timpului, vorbeau despre cai.

Fiindcă avea o fire practică, Abby ştia că vânarea vulpilor din ţinut era o treabă teribil de prostească. Vânătoarea era un mod ineficient de eliminare a animalelor

dăunătoare, era extrem de costisitoare, şi mult prea mulţi bărbaţi şi cai erau răniţi, schilodiţi sau ucişi de-a dreptul. Cu toate acestea, era capabilă să înţeleagă beţia vitezei şi a cutezanţei şi ghicea că grupurilor de tineri de pe câmp le plăcea camaraderia ce se năştea între ei şi tovarăşii lor. încet, cercetă cu grijă pajiştea pe care se adunaseră vânătorii. Pe unii dintre ei îi recunoştea ca localnici sau vizitatori obişnuiţi ai ţinutului. Alţii erau străini. Nu conta. îi plăcea să vadă frământarea şi speranţele. Pentru cei mai tineri, prima vânătoare în comitate era aproape o experienţă religioasă.
Mişcarea înceată a telescopului se opri. Deci Jack Langdon reuşise să vină acasă pentru sezonul de vânătoare. Deşi era Lord Frayne acum, nu reuşea să se gândească la el în felul acesta. îl văzuse pentru prima dată cu vreo zece ani în urmă pe când era doar un adolescent. Acum era un bărbat adevărat, lat în umeri şi cu muşchi solizi.
Părea să se simtă cu totul în largul lui călare şi nu era surprinzător, de vreme ce el şi alţi câţiva dintre prietenii care râdeau cu el erau ofiţeri în armată. în timpul campaniei din vară înfruntaseră forţele lui Napoleon în peninsulă, dar bătăliile se răreau şi chiar se opreau cu totul pe timp de iarnă. Wellington şi ceilalţi domni comandanţi din armată fuseseră generoşi şi le acordaseră tinerilor ofiţeri o permisie ca să se întoarcă acasă pentru sezonul de vânătoare. Vânarea vulpilor avea să-i ţină în formă şi fericiţi, pregătiţi să vâneze franţuji la venirea primăverii. Din când în când îl văzuse pe Jack Langdon în Mel- ton Mowbray. Era întotdeauna în mijlocul unui grup de prieteni. Deşi nu era cel mai chipeş sau cel mai elegant, îi atrăsese întotdeauna atenţia. Personalitatea lui cuceritoare atrăgea atenţia aşa cum soarele atrage florile.
Abby ajunsese cel mai aproape de Langdon în ziua în care ieşise din prăvălia postăvarului încărcată de pachete cu stofe legate şi dăduseţieste el. El râsese de incident în timp ce îi aduna pachetele şi se scuza că îi stătuse în cale. Cu alte cuvinte, fusese un gentleman desăvârşit, dar zâmbetul lui prietenos depăşea simpla curtoazie. In realitate, Langdon o văzuse ca pe o persoană, nu ca pe o anonimă

prezenţă feminină locală. Acest lucru nu era prea des întâlnit printre vânătorii din Melton.
Se fâstâcise atât de tare, încât nu îl putuse citi aşa cum trebuia, şi nu se mai apropiase niciodată atât de mult de el. Cu siguranţă nu aveau să aibă niciodată o întâlnire socială - un viconte nu ar fi catadicsit să apară în compania fiicei unui vrăjitor. Cu atât mai puţin a uneia care avea acelaşi dar.
Dar fusese destul de înalt şi lat în umeri ca să o facă să se simtă mică şi feminină; şi, fiindcă nu o cunoştea, zâmbetul lui fusese aproape fermecător...
Peste vale, un corn răsună, şi vânătoarea începu. Ogarii se năpustiră în josul dealului, urmaţi de călăreţii însufleţiţi, călare pe cai antrenaţi să alerge. Jack Langdon şi prietenii săi dispărură din raza ei vizuală, în spatele unei ridicături.
Râzând de nebunia ei, Abby acoperi telescopul şi se întoarse în camera liniştită. Era timpul ca vrăjitoarea cinstită să revină la muncă, la poţiuni şi la leacuri şi să-i lase pe bogaţii trândavi să-şi urmeze îndeletnicirile frivole.
Era o dimineaţă măreaţă pentru vânătoare. Mai puţin măreaţă fu tărăgăneala pricinuită de prima vulpe care scăpă, astfel că vânătorii trebuiră să aştepte până când ogarii încolţiră alta. Dar Jack se bucura prea mult de vânătoare ca să ia în seamă aşteptarea. Privirea lui trecu peste dealurile înşirate, cu contururile voluptuoa- se definite de câmpuri împrejmuite şi de o nesfârşită varietate de garduri. Deşi vânase în Spania, nici un loc nu se compara cu comitatele. Să te repezi cu nepăsare după ogari, să te bucuri de emoţia de a atinge limitele curajului şi ale raţiunii - aici se elibera de problemele de nerezolvat ale vieţii.
Senzaţia de bine se risipi. După ce termina vacanţa de vânătoare, trebuia să se întoarcă în Yorkshire. Trecuse prea mult timp de când fugea ca un laş.
Prietenul lui, Ashby, care descăleca, remarcă:
-Arăţi de parcă abia ai aştepta să-ţi rişti viaţa din nou, Jack. Cbiar dacă tu nu ai nevoie de o pauză, Dancer are.
- Prostii. Jack bătu afectuos cu palma gâtul calului. Murgul întunecat era unul dintre cei mai mari cai de pe

câmp, lucru necesar în cazul unui călăreţ cu greutatea lui Jack. Dancer poate să alerge treizeci de kilometri. Sper că o să reuşim. Cumpărarea unui pavilion de vânătoare aici a fost unul dintre cele mai inteligente lucruri pe care le-am făcut.
Ransom, celălalt invitat al său, spuse cu o licărire rea în privire:
- Cel mai inteligent lucru a fost să ne inviţi pe Ashby şi pe mine la Melton, ca să-ţi arătăm cum să ajungi la ogari.
Jack râse, fără să se supere.
-O să mă bucur când o să sosească Lucas. A ştiut totdeauna cel mai bine cum să vă pună la locul vostru. Privi spre conacul care străjuia valea de pe o culme în-depărtată. Nu-mi amintesc să fi vânat înainte pe moşia aceasta. Proprietarii păstrează gardurile vii în bună stare. Cum sunt gardurile de lemn?
- Sunt vreo două obstacole care o să te facă chiar şi pe tine să încetineşti, Jack. Sau cel puţin aşa ar trebui, răspunse Ashby. Fiindcă nu fusese în armată, vânase în zonă de mai multe ori decât prietenii săi. Arătă spre conac. Vrăjitorul local, Sir Andrew Barton, locuieşte acolo. Un om foarte respectat. Poate că de aceea cresc gardurile vii cu atâta vigoare.
Jack simţi fiorul care îl străbătea de fiecare dată când se vorbea despre magie şi vrăjitori. Academia Stone- bridge îşi făcuse bine treaba. Nu-i plăcea deloc să se gândească la cât fusese de fascinat de tentaţiile corupătoare ale magiei pe când era un băiat cu voinţa slabă. Slavă Domnului că existase academia.
O voce profundă strigă „Heiii!“ din capătul îndepărtat al tufişurilor. Jack îl îmboldi pe Dancer să se învârtă.
- Ogarii au adulmecat o vulpe!
în timp ce Jack şi Ransom se îndepărtau, Ashby sări pe cal cu o viteză uimitoare, urmându-i la o distanţă de câţiva paşi. Vânătoarea începuse din nou.
Jack ajunse lângă cei din faţă sărind peste un gard viu din porumbari deşi, urmat de un şanţ. Dancer se avântă şi ajunse dincolo de şanţ, la fel de dornic de zbor cum era şi călăreţul său. Ogarii erau în câmpul alăturat; trupurile lor

albe-cafenii se năpusteau cu capul înainte la deal, iar valea răsuna de ecoul lătratului lor.
îl îndemnă pe Dancer să se grăbească, şi o luară înainte, printr-un gard înalt şi deosebit de periculos. Jack ridică biciul în faţă ca să-şi protejeze ochii de crengile tăioase. Merita să ajungă în câmpul pe care se aflau ogarii, chiar şi zgâriat. Doar doi sau trei călăreţi ajunseseră atât de aproape, deşi îl văzu cu coada ochiului pe Ransom, care sărea gardul la şase paşi în urmă.
Faptul că erau prieteni făcea rivalitatea mai aprigă. Dancer voia şi el să-l întreacă pe Ransom şi pe roibul acestuia. Gardul din celălalt capăt al câmpului era jos - un gard din drugi şi un şanţ urmat de o fâşie de pământ suficient de lată încât să-i permită unui cal să aterizeze şi să sară al doilea gard.
- Eşti gata, Dancer?
Murgul întunecat îşi mişcă brusc urechile spre spate, dispreţuitor. Dancer era mai dornic să sară decât Jack, dacă aşa ceva era posibil. Săriră peste primul gard cu euforică temeritate. Bărbatul şi calul se avântară, liberi de mânie, regrete şi durere. Jack râse tare, dorindu-şi ca momentul să se prelungească la nesfârşit.
Dancer ateriză pe fâşia îngustă de pământ dintre şanţ şi al doilea gard. Când atinse pământul, malul începu să se prăbuşească. Instinctiv, Jack se aplecă în faţă ca să ajute calul să se echilibreze, însă Dancer se dezechilibrase prea tare. în timp ce armăsarul cădea greu, Jack sări din şa. Căzuse de multe ori şi ştia cum să se relaxeze şi să se rostogolească, dar piciorul lui drept se prinse
în scări. Piciorul şi glezna se răsuciră teribil, şi căderea fu dezastruoasă.
Se trânti în gard cu capul înainte, simţind cum îi pocneau oasele la atingerea cu pământul. Impactul îl făcu să se rostogolească peste iarba umedă, şi sfârşi întins pe spate. Clipi năuc spre cerul de un albastru pal şi încercă să-şi evalueze rănile. Nu simţea nici o durere, doar amorţeală, cu excepţia unei zgârieturi usturătoare de pe obraz, provocată de gardul înalt. Respira cu dificultate, dar era normal să-ţi pierzi suflul după o asemenea izbitură. Şi

amorţeala era normală după o cădere dură, iar durerile urmau după aceea. Dar de data aceasta se simţea... diferit. îşi dădu seama că un cal şe zvârcolea înnebunit undeva în dreapta lui. Dancer! încercă să se ridice şi să se ducă la el, dar nu se putu mişca.

- Jack! Chipul lui Ransom apăru decupat pe cer. Eşti în regulă?

Jack voia să-şi liniştească prietenul, dar, când încercă să vorbească, nu putu rosti nici un cuvânt. Nu avea aer în plămâni şi nu putea scoate nici un cuvânt. Era logic.

Dar putea să clipească, şi clipi de câteva ori, în timp ce vederea începu să-i scadă. Vocea lui Ashby se auzi, plină de groază:

- Dumnezeule, e atâta sânge!
- Rănile la cap sângerează ca naiba. Ransom îndepărtă cu blândeţe sângele care îi ajungea în ochi lui Jack. Mă îngrijorează mai mult o lovitură la gât sau la spate. Jack, poţi să-mi strângi mâna?

Oare Ransom îl ţinea de mână? Jack nu simţea nimic. încercă să strângă. Din nou, nu simţi nimic. Tot trupul îi era amorţit. Noroc că Ransom era acolo. Asemenea lui Jack, participase la retragerea din Peninsulă în calitate de ofiţer, şi experienţa de pe câmpurile de luptă îl ajuta să reacţioneze prompt şi eficient la toate tipurile de accidente.

Jack îşi pierdea cunoştinţa şi şi-o recăpăta iar. Se auziră alte voci, iar una din ele exclamă:

- Dumnezeule, Lord Frayne s-a omorât!

O altă voce spuse:

-Jack Norocosul are o baftă a dracului. O să se facă bine.

Vocile îndepărtate se stingeau. Chipul lui Ransom se ivi din nou deasupra lui, palid sub bronzul căpătat în Spania. Apăru şi faţa lui Ashby, care apăsa o haină strânsă pe ţeasta lui Jack, ca să reducă sângerarea. Jack simţea apăsarea. îl durba.

Dancer nu se mai zbătea, dar necheza de durere. Ran- som sări în picioare.

- Naiba să-l ia de cal! Stai să-mi scot pistolul.

-Nu, reuşi Jack să spună într-o şoaptă nefirească. Nu... îl omorî pe Dancer. Nu... a fost vina lui.
Ashby spuse aspru:
-Opreşte-te, Ransom! Jack nu vrea să-l împuşti pe Dancer. Tocmai a spus-o. Se auziră sunetele unei lupte, de parcă Ashby l-ar fi oprit cu forţa pe Ransom.
- Naiba să te ia, Ashby! Dacă nu ar fi ştiut că era imposibil, Jack ar fi crezut că Ransom era gata să izbucnească în plâns. Fiara asta sângeroasă l-a aruncat pe Jack!
-Se pare că Dancer a aterizat pe o porţiune nesigură, poate peste o vizuină de bursuc. A fost un accident. Vocea lui Ashby era liniştitoare. Jack nu ne va ierta niciodată dacă îi omorâm degeaba calul de vânătoare preferat.
-Se pare că Dancer are un picior rupt, spuse ferm Ransom. O să fie împuşcat, acum sau mai târziu. Şi, destul de curând, lui Jack n-o să-i mai pese.
Jack fu zăpăcit de cuvintele acestea. Oare Ransom voia să spună că era pe moarte? Cu siguranţă l-ar fi durut ceva dacă ar fi fost aşa. Dar mai era şi problema cu respiraţia... Teama îşi croi drum prin lipsa lui visătoare de concentrare şi încercă din răsputeri să-şi îndoaie mâinile, picioarele, degetele. Nimic.
Nu-şi putea mişca nici o parte a corpului care se afla mai jos de gât. Era paralizat, ceea ce însemna că în curând avea să moară. Nu era de mirare că Ransom şi Ashby păreau tulburaţi.
Cochetase cu moartea de multe ori în viaţă, alarmăm du-şi prietenii cu purtarea lui nesăbuită. Nu sinucigaşă - nu şi-ar fi cauzat niciodată moartea cu bună ştiinţă. Dar se gândise că, atunci când avea să-i vină timpul, probabil pe câmpul de luptă, avea s-o întâmpine pe Doamna cu Coasa cu o anumită uşurare. Moartea era simplă; viaţa nu era.
Totuşi, acum, că timpul care-i mai rămânea putea fi numărat în minute sau ore, îşi dădu seama că nu voia să moară. Avea probleme în viaţa lui, dar cine nu avea? Dacă ar fi încercat să le rezolve, în loc să fugă de ele, acum ar fi fost rezolvate. Ar fi apărut noi probleme, dar şi acelea ar fi putut fi rezolvate.

In loc să facă aşa, în numele onoarei şi ca să-şi slujească ţara, fugise de datoria pe care i-o impuneau numele său şi familia. Se gândise întotdeauna că avea să fie destul timp pentru datorie. Intr-o zi avea să se aşeze şi să-şi pună în ordine moştenirea, dar mai întâi erau bătălii de purtat şi vulpi de vânat. Ceea ce dovedea că nu era doar nesăbuit, ci nebun de-a binelea.
Ransom spuse cu o voce lipsită de inflexiuni:
-Ar trebui să le anunţăm pe mama şi pe sora lui.
-Nu înainte de... de a fi siguri de urmări. Vocea lui Ashby era atât de îndepărtată, încât aproape că nu se auzea. Casa vrăjitorului e cea mai apropiată. Am auzit că Barton e un tămăduitor bun. Dacă l-am duce pe Jack acolo, poate s-ar putea face ceva.
Ransom râse amar.
- Ai trăit o viaţă fără griji dacă poţi să crezi că un blestemat de ursitor, oricine ar fi el, poate face ceva în cazul unor asemenea răni.
-Cu toate acestea, îl vom duce la Barton Grange. Rândaşii au adus o plasă de gard, aşa că ajută-mă să-l ridic pe Jack, ca să-l putem duce la casă.
Jack se simţi aproape desprins de trupul fără viaţă care fu ridicat pe targă de douăsprezece perechi de mâini. Deprimat, acceptase că era mort deja - era doar o chestiune de timp^ până când respiraţia şi inima aveau să i se oprească. îşi trăise viaţa cu nepăsare, ca un jucător care îşi risipeşte averea, şi acum trebuia să înfrunte consecinţele.
Măcar nu trebuia să se întoarcă în Yorkshire decât pentru a fi înmormântat.
în timp ce cădea în întuneric, ultimul lui gând conştient fu că avea să moară într-o blestemată de casă de vrăjitor.
capitolul 2
Abby se uita ţintă la mojar şi la pisălog, încercând să-şi amintească de ce măcina păstăi de nucşoară. Nu-i stătea în fire să uite, dar nu reuşise să se concentreze toată dimineaţa. Avea sentimentul presant că ceva mergea rău. Din nefericire, nu avea darul premoniţiei, aşa că nu avea nici o idee despre ce se întâmplase sau avea să se

întâmple. Nu ştia cine era afectat. Cu siguranţă nu fratele ei, în ciuda activităţilor periculoase pe care le desfăşura în Spania. Poate tatăl ei, care se afla acum în Londra? Nu credea că era vorba despre el, dar era greu să fie sigură. Clătină din cap, frustrată. Erau prea multe posibilităţi. Auzi ogarii lătrând nu departe de casă. Poate că neliniştea ei semnala un accident de vânătoare, deşi de obicei nu le simţea, fiindcă nu o afectau. Odată, tatăl ei îi vorbise maestrului de vânătoare şi îşi oferise serviciile de tămăduitor în cazul accidentelor de pe câmp. Maestrul, un duce, respinsese curtenitor oferta. Sir Andrew îi spusese sec fiicei sale că ducele prefera să-şi vadă vânătorii morţi decât să încredinţeze unui vrăjitor tratarea lor.
Abby ridică din umeri şi reveni la măcinarea nucşoarei. Vrăjitorii se obişnuiseră cu dispreţul claselor superioare, în special cu dispreţul bărbaţilor din clasele superioare. în sinea ei credea că, dacă erau prea snobi ca să se folosească de beneficiile magiei, meritau să moară repede şi să lase lumea oamenilor cu mai
puţine prejudecăţi. Asta nu însemna că ar fi îndrăznit să-şi rostească gândul cu glas tare. învăţase de timpuriu de la părinţii ei că practicarea vrăjitoriei trebuia să fie discretă. Magia existase dintotdeauna, bineînţeles, dar în Europa de Vest influenţa Bisericii o suprimase de sute de ani. în afară de descântătoarele din sate, care aduceau pe lume copiii şi preparau leacuri din ierburi, magia dispăruse din viaţa publică. Apoi veniseră secolul al XlV-lea şi moartea neagră. în timp ce boala pustia naţiuni întregi, vrăjitorii îşi întrerupseseră tăcerea îndelungată ca să se îngrijească de vecinii lor. Adesea lucrau alături de preoţi şi de că-lugăriţe, luptându-se să salveze vieţi aşa cum clericii se luptau să salveze suflete. Clericii ajunseseră să accepte că darul magiei venea de la Dumnezeu, nu de la diavol. O legătură de încredere şi toleranţă se formă între vrăjitori şi clerici - îndeosebi din cauză că atât de mulţi preoţi şi călugăriţe deveniseră şi ei vrăjitori.
Deşi moartea neagră omorâse o treime din Europa, se recunoştea pretutindeni că, fără vindecătorii vrăjitori, clopotele ar fi sunat mult mai mult. în Anglia, Edward al IlI-

lea emisese o proclamaţie oficială, mulţumindu-le vrăjitorilor pentru munca lor care salvase viaţa lui, a reginei şi a ceîor mai mulţi dintre copiii săi.
Alţi suverani europeni îi urmaseră exemplul. Magia era acceptată la toate nivelurile societăţii, cu excepţia aristocraţiei, care ura tot ce nu putea controla. Ocazional, vrăjitorii deveneau ţinta tulburărilor şi a persecuţiei, dar în general erau cetăţeni respectaţi. Tatăl lui Abby era chiar baronet, o onoare câştigată de un strămoş care fusese de folos unui rege. Deşi nu era întotdeauna sigur să fii cunoscut ca vrăjitor, majoritatea celor înzestraţi cu darul magiei preferau să trăiască pe faţă, cinstit - şi discret.
După ce-şi aminti că făcea o poţiune pentru îmbunătăţirea energiei fizice, se întinse după un baton de scorţişoară. Existau multe asemenea poţiuni, aşa că îşi închipuia că putea face şi'tea una care să aibă gust bun.
Era pe cale să adauge ghimbirul, când auzi bătăi în uşa din faţă. Se întâmplase! Neliniştea ei se transformă în certitudine. Fără să se mai obosească să-şi dea jos şorţul, ieşi în goană din camera de lucru şi se repezi pe scări. Un lacheu deschise uşa, descoperind câţiva vânători în haină roşie care purtau un bărbat inconştient pe o targă improvizată dintr-un gard de pe câmp.
Dând la o parte lacheul, Abby spuse:
- Cineva a tras o căzătură urâtă?
Bărbatul din faţă, un tânăr subţire şi brunet cu ochi verzi fascinanţi, spuse:
- Foarte urâtă. Am auzit că Sir Andrew e tămăduitor. O să ne ajute?
-Tata e în Fondra, dar şi eu sunt tămăduitoare. Aduceţi-l înăuntru.
Cineva mormăi:
-Nu doar că e vraci, mai e şi femeie. Bietul de el, l-a părăsit în cele din urmă norocul.
Un bărbat blond cu aer milităros îl puse la punct cu o privire pe celălalt înainte de a se întoarce spre Abby:
- Unde să-l ducem?
-Pe aici. Adu imediat o trusă medicală, îi zise ea lacheului.

Apoi îi conduse pe bărbaţi în sufragerie. Fata în casă luă fructiera care decora mijlocul mesei.
-Mişcaţi-l cu grijă, spuse Abby. în timp ce trupul greu şi fără vlagă era mutat pieziş pe masă, susţinu cu fermitate capul însângerat, ca să nu se mişte în timpul transferului. După ce fu aşezat, îşi folosi degetele ca să cerceteze rana de la craniu. Era mare şi plină de sânge, dar nu prea serioasă, constată ea.
îşi ştergea mâinile de şorţ când reuşi să vadă limpede faţa lovită a victimei. „Jack Langdon.“ Sau, mai corect, Lord Frayne. Trebuia să-şi amintească să se gândească la el ca fiind Lord Frayne.
Zâmbetul îi dispăruse, trupul puternic era frânt, pulsaţia vieţii lui era o simplă pâlpâire. Dacă nu ar fi fost un bărbat atât de puternic, ar fi fost mort deja. Simţi o întristare profundă şi dureroasă, fiindcă zâmbetul şi căldura lui fuseseră stinse atât de prosteşte.
Privi în jur prin încăpere. Majoritatea bărbaţilor care aduseseră victima se foiau stânjeniţi, neştiind ce să facă. Neastâmpărul lor o distrăgea.
- Nu este nevoie să staţi aici, domnilor, iar caii nu ar trebui lăsaţi afară în vântul rece. O să ştiu mai multe mai târziu, după ce îl voi fi examinat.
Părând uşuraţi că primiseră permisiunea de-a scăpa, cinci dintre cei şapte ieşiră. Băiatul cu ochi verzi şi militarul blond rămaseră. Primul spuse:
- Eu sunt Ashby şi acesta e Ransom. II cunoaştem de mult pe Lord Frayne. Poate avem cum să fim de folos.
Sprâncenele ei se arcuiră în timp ce se gândea că acesta trebuia să fie ducele de Ashby. Ştia că ducele vâna pe lângă Melton, dar nu îl văzuse niciodată. Nu era aşa cum se aştepta se fie un duce.
- Mulţumesc, Excelenţă.
El îi dărui un zâmbet strâmb.
-Ashby e de ajuns.
Lacheul sosi cu trusa medicală. în timp ce ea aşternea câteva rânduri de tifon peste capul însângerat ca să facă un bandaj temporar, Ransom întrebă:
- Să-i tăiem cizma de la piciorul drept?

Ea îşi ridică privirea, întrebându-se unde naiba ascunsese pumnalul acela mortal.
- încă nu. A pierdut mult sânge, dar mă tem că, în starea în care se află, orice mişcare bruscă i-ar secătui puţina putere care i-a mai rămas. Să aşteptăm până îl examinez, ca să ştim cu ce avem de-a face.
Cuţitul dispăru. Abby spera că Ransom nu avea să se simtă înclinat să-l folosească în cazul în care nu avea să-i poată salva prietenul. îşi începu examinarea înţepând mâinile şi picioarele lui Frayne cu un ac. Nu primi nici o tresărire drept răspuns. Nu era bine.
-Vă rog să staţi liniştiţi în timp ce îl examinez.
Ambii bărbaţi încuviinţară. Se bucura că ştiau destul de mult cât să nu o facă să piardă timp cu întrebări. închise ochii şi respiră adâncvîn timp ce medita. Scanarea precisă cerea concentrare totală, dar şi relaxare profundă. Nimic altceva nu i-ar fi permis să înţeleagă gravitatea rănilor lui Lord Frayne.
Când se concentră, deschise ochii şi începu examinarea - şi nu simţi nimic. Tot ce putea vedea era trupul fizic zdrobit, ceea ce ar fi văzut şi un om normal. O a doua încercare fu la fel de lipsită de succes.
- Cred că Lord Frayne poartă cu sine o amuletă care îl protejează de magie, fiindcă nu-l pot vedea.
Aceasta însemna că amuleta era deosebit de puternică. Magia ei era la rându-i puternică, astfel că asemenea vrăji n-o afectau, dar aceasta o oprise pe loc. Probabil ar fi putut trece de ea dacă ar fi avut timp, dar nu avea nici timp, nici putere de irosit.
- Ştiţi unde o poartă? Dacă ştiţi, o puteţi lua?
Bărbaţii schimbară o privire. Amuletele care purtau descântece protectoare erau ceva obişnuit, de vreme ce mulţi oameni erau prudenţi cu vrăjitorii, deşi Abby le considera inutile. Un vrăjitor trebuia să aibă un motiv bun ca să rostească un descântec, fiindcă era nevoie de multă putere - şi dacă un vrăjitor puternic voia cu adevărat să farmece o persoană, amuleta protectoare nu ar fi ajutat prea mult. Dar dacă amuletele îi făceau pe oameni să se

simtă mai în siguranţă în prezenţa vrăjitorilor, aveau o oarecare valoare.
Fiindcă era bogat, Frayne îşi putea permite cele mai bune amulete, şi la fel şi prietenii lui. Era ispitită să-i întrebe dacă aveau şi ei amulete protectoare, dar acest control ar fi fost o lipsă de respect, ca să nu-i spunem de-a dreptul pierdere de timp, atunci când era pusă în balanţă viaţa unui om.
- O să văd dacă-l pot convinge să te lase să foloseşti magia, spuse Ashby.
Interesant. Fie Frayne avea o amuletă care nu se putea îndepărta cu uşurinţă, fie prietenii lui nu ştiau unde se afla şi nu voiau să piardă timpul căutând-o. Ashby se aplecă peste prietenul lui:
-Jack, îi permiţi domnişoarei Barton să-ţi examineze rănile?
Frayne clipi din ochii deschişi.
- Ursitori, murmură el, de parcă ar fi fost un răspuns suficient.
-Te rog, Jack! încearcă să fii politicos. Domnişoara Barton e o vrăjitoare cu reputaţie bună şi dintro familie bună. Eu şi Ransom îţi vom fi alături, aşa că vei fi în siguranţă. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, dă-i voie!
După altă răsuflare prelungă şi zgomotoasă, Frayne rosti:
- Foarte bine.
Permisiunea aceasta trebuia să neutralizeze amuleta, şi Abby se întreba dacă şovăiala vizibilă a lui Frayne nu avea să blocheze adevăratul consimţământ. Dar, când încercă să-l vizualizeze din nou, reuşi să intre în trupul lui, simţind ce era întreg şi ce era deteriorat. Când ajunse la gâtul şi la capul lui Frayne, se deprinsese deja cu energia lui.
în timp ce-şi trecea palmele pe deasupra picioarelor lui, murmură:
- Oasele piciorului drept sunt rupte în patru locuri. Cea mai gravă este fractura osului lung, iar capetele rupte au străbătut pielea. Aceasta este cauza sângerării. Dar genunchiul şi oasele coapsei sunt tefere, ceea ce e bine.
- Poţi să simţi cu adevărat asta? întrebă uimit Ashby.
- Da. Cu oasele e uşor. Cu organele interne poate fi mai dificil. îşi continuă examinarea, mişcându-se încet de-a

lungul trupului lui Frayne fără să-l atingă direct. Fiindcă era o femeie vraci care lucra cu un bărbat - şi aristocrat, pe deasupra -, trebuia să fie prevăzătoare.
Dădu peste contuzii profunde şi câteva coaste fisurate, dar nimic mortal - până când ajunse cu mâinile în zona gâtului. Imediat, simţi o energie violentă lovindu-i palmele. Pătrunse mai adânc, fiindcă trebuia să înţeleagă în detaliu. Când fu sigură, spuse fără îndurare:
- Două oase de la baza gâtului sunt rupte.
Unul din bărbaţi trase adânc aer, dar nu vorbi. Ghici că amândoi înţelegeau că prietenul lor era rănit de moarte. De dragul meticulozităţii, îşi termină controlul, mişcându-şi palmele deasupra craniului lui Frayne.
-Are o comoţie urâtă, spuse ea, dar nu cred că i-a atins serios creierul.
-Gâtul rupt e destul, desigur, spuse cu greutate Ransom.
Din nefericire, avea dreptate. Totuşi, Frayne respira încă. Fata se încruntă în timp ce se gândea la gravitatea rănilor, încercând să-şi amintească ceva din cele citite în cărţile tatălui ei care să ofere speranţă.
- Poţi să faci ceva pentru el? întrebă Ashby.
înainte ca Abby să poată răspunde, Frayne respiră adânc şi dureros - apoi se înecă şi se opri din respirat. Timp de un moment, Abby simţi că i se opreşte inima de teamă că avea să moară chiar atunci. îşi întinse mâna spre centrul pieptului lui Frayne. Inima lui bătea încă, deşi slab. Avea nevoie de aer în plămâni.
îşi puse mâinile de-o parte şi de cealaltă a gâtului lui Frayne, transmiţându-i energie şi rugându-se să poată stabiliza temporar gâtul şi vertebrele rănite. Avu nevo-ie de toată puterea ei, dar simţi cum nervii se întăreau uşor. Cum să-l ajute să respire singur?
Trebuia să forţeze lucrurile. După ce inspiră profund, se aplecă şi îi acoperi gura cu a ei, suflând aer în plămânii vătămaţi ai bărbatului. Buzele lui erau reci şi tari, semănând mai mult cu ale unui manechin din ceară decât cu ale unui bărbat viu. Inspiră din nou, apoi se aplecă încă o dată şi împărţi aerul cu el. După şase încercări, el inspiră neregulat singur, apoi începu să respire anevoios, dar

regulat. Mai câştigase puţin timp, se gândi ea ameţită în timp ce se îndrepta.
Cei doi bărbaţi o priveau fascinaţi.
-Toţi vrăjitorii vindecători sunt ca tine? întrebă Ransom.
-Cei buni, da. îşi dădu la o parte părul, care îi căzuse peste faţă, amintindu-şi prea târziu că se stropea cu sânge.
-Există vreun tratament? întrebă Ashby. Preţul nu e o problemă.
Le făcu semn bărbaţilor să se îndepărteze de Frayne, ca să poată vorbi în secret. Bănuia de mult că oamenii bolnavi puteau auzi chiar şi când păreau inconştienţi, şi veştile rele puteau să se transforme în profeţii care se aduceau singure la îndeplinire. Vorbind în şoaptă, spuse:
-Nu am auzit niciodată despre un tămăduitor care să fi vindecat pe cineva atât de grav rănit. Aţi văzut că mi-am consumat aproape toată puterea ca să-l stabilizez temporar, şi asta nu a avut nici un efect asupra rănilor interne.
- Dar un cerc de vindecare? întrebă Ashby. Am auzit că un asemenea cerc poate produce uneori rezultate extraordinare.
-Ai auzit despre cercurile de vindecare? întrebă ea surprinsă.
- Din câte înţeleg, mai mulţi oameni cu puteri magice se adună şi îşi canalizează energia prin intermediul unui tămăduitor antrenat. Adesea, puterile lor combinate pot să vindece boli grave, pe care nici un vindecător singur, oricât de talentat, nu le-ar putea vindeca.
Pentru un aristocrat, era surprinzător de bine informat.
-Ai auzit şi că cercurile de vindecare sunt foarte periculoase pentru vrăjitorul care este în centru? Unii au murit fiindcă puterea a devenit prea mare şi nu au putut-o controla. Şi totuşi, asemenea cercuri puteau săvârşi într-adevăr miracole - uneori. Se încruntă. Aş vrea ca tatăl meu să fi fost aici.
- Este un tămăduitor mai puternic decât tine? întrebă Ransom.
- Nu mai puternic, dar mai experimentat. Dar aş avea nevoie de câteva zile ca să-l găsesc în Londra şi să-l aduc

acasă. Arătă spre trupul nemişcat al lui Lord Frayne. El nu mai are zile la dispoziţie.
-Ai fost în stare să-l faci pe Jack să respire din nou, spuse Ransom. Poţi să-l menţii în aceeaşi stare până se întoarce tatăl tău?
-A fost o măsură temporară, şi a trebuit să-mi folosesc toată puterea chiar şi pentru asta, spuse ea fără menajamente. Starea lui se^va înrăutăţi treptat. Dacă nu se va îneca din cauza plămânilor, se va stinge din cauză că nu e în stare să mănânce şi să bea. Probabil va muri de sete, dacă nu se sufocă mai înainte.
Expresia lui Ransom se înăspri. După o tăcere îndelungată, Ashby spuse:
- Eu aş fi dispus să fiu punctul focal din cercul de vindecare.
Sprâncenele ei se arcuiră.
-Este o ofertă curajoasă şi generoasă, dar, dacă nu eşti un tămăduitor experimentat, e sinucidere curată.
El o privi liniştit.
- Sunt dispus să-mi asum riscul.
-Nu! spuse Ransom cu o violenţă abia reprimată. E destul de rău să-l pierdem pe el. Faptul că eşti duce nu te face nemuritor, Ash.
- Poate că într-o zi voi afla la ce e bun un duce, murmură Ashby. Domnişoară Barton, sunt destui oameni înzestraţi în regiune ca să formăm un cerc? Şi, dacă este aşa, cât ai cere pentru formarea lui?
-Nu este vorba de costuri, ci de posibilitatea de execuţie. Cât priveşte oamenii înzestraţi... Făcu un rapid inventar mintal al tuturor vrăjitorilor care se aflau la o distanţă de câteva ore călare. Nu sunt destui vrăjitori în vecinătate ca să creăm un cerc care să aibă vreo şansă de funcţionare. Dacă ar fi fost tata aici, am fi avut destulă putere ca să ne gândim să încercăm măcar, dar, fără el, încercarea e sortită eşecului. Ca să nu mai vorbim despre cât ar fi de periculoasă.
Ashby şi Ransom schimbară o privire. Ajungând la o hotărâre, Ashby spuse:

- Eu, Frayne şi Ransom ne-am întâlnit la Academia Stonebridge. Din expresia dumitale, văd că ai auzit de ea. Gura lui se strâmbă. Directorul şi-a făcut bine treaba, dar eu am auzit dintotdeauna că magia e înnăscută şi n-o poţi scoate tiin mintea unui băiat prin bătaie, chiar dacă îi poţi îndepărta dorinţa de a o folosi. De vreme ce aveam ceva puteri pe atunci, presupun că încă le mai am. Ai fi în stare să te bazezi pe asta, dacă mă alătur cercului?

- Academia Stonebridge? Ciudat. Pot să te scanez? Ducele încuviinţă. Probabil neutralizase un farmec protector, fiindcă aura lui străluci dintr-odată cu putere, închizând ochii, ea îl evaluă. Ce fundal ciudat avea. Aşa se explicau culoarea întunecată şi magia. Amintindu-şi că trebuia să se limiteze la problema actuală, spuse:
- Ai un dar puternic. Poate că e destul cât să conteze, dar, fiindcă eşti neinstruit... Clătină din cap, nesigură.
-Şi dacă mă alătur şi eu cercului? întrebă Ransom. Am avut şi eu magie. Cândva.
In timp ce el îşi neutraliza scutul protector, ea închise ochii şi văzu că era un bărbat extrem de complicat, ţesut din contradicţii care coborau în spirală spre adâncimi misterioase, ce includeau magia.
-Ai putea să contribui cu destulă putere ca să avem măcar o şansă de reuşită, dacă am să fiu în stare să canalizez energia aşa cum trebuie.
-Atunci o să o faci? întrebă Ashby, privindo încordat.
Ea se încruntă în timp ce îl privea pe Lord Frayne. Norocosul Jack Langdon. Probabil nu i-ar fi zâmbit pe străzile din Melton Mowbray dacă ar fi ştiut că era vrăjitoare. Mai degrabă ar fi rânjit şi s-ar fi întors cu spatele. Totuşi, bărbatul încă o atrăgea, fiindcă îşi amintea de el pe când era sănătos şi fiindcă acum era atât de vulnerabil.
- Vreau foarte mult ca el să trăiască, spuse ea cu sinceritate. Ar fi o tragedie ca un tânăr atât de puternic, care are un asemenea dar de a trezi prietenia, să moară inutil. Dar... nu ştiu dacă pot să fac asta. Merită să-mi risc

viaţa fără a şti dacă există o şansă reală de reuşită? îşi muşcă buzele. Tata ar fi foarte dezamăgit dacă unica lui fiică s-ar sinucide întro încercare care îi depăşeşte puterile.
- Există vreun lucru care să te facă să-ţi asumi riscul? Dacă vrei bogăţie sau independenţă... Vocea lui Ashby scăzu sugestiv.
Abby privi trupul inconştient al lui Frayne, plină de durere şi de frustrare Tiindcă viaţa acestuia se scurgea şi ea nu credea că îl putea salva. Era absurd să fie pe jumătate îndrăgostită de un bărbat pe care nici nu-l cunoştea.
Un gând scandalos o zdruncină. Mai mult pentru ea însăşi, murmură:
- Există un lucru pentru care ar merita să risc, dar nu este un preţ pe care ar dori să-l plătească Lord Frayne.
- Sufletele nu se pot fura, spuse Ransom. Orice altceva se poate discuta.
Ea râse gândindu-se la absurditatea ideii.
-Chiar şi căsătoria? Mă îndoiesc că ar vrea să facă asta, fie şi ca să-şi salveze viaţa.
Insă, în timp ce-l privea, îşi dădu seama că era dispusă să-şi rişte viaţa chiar şi fără plată, doar din pricină că voia ca el să trăiască. „îmi pare rău, tată, dar trebuie să fac asta.“
Spre uimirea ei, Ashby o studie printre gene.
- Intreabă-1. Te-ar putea surprinde.
Rămase cu gura căscată.
- Nu poţi vorbi serios. Ideea e scandaloasă.
Înainte de a putea spune că avea să încerce cu cercul de vindecare fără nici o plată, Ashby spuse:
- Oi fi tu vrăjitoare, dar eşti o lady, aşa că nu e o idee absurdă. Jack a spus de câteva ori că trebuia cu adevărat să-şi caute o mireasă, dar că nu putea îndura grozăvia Târgului de Mirese. Ce ar putea fi mai uşor decât o soţie care îi poate salva viaţa şi care nu are nevoie să fie curtată?
Luând braţul lui Abby, ducele o conduse de-a curmezişul încăperii, spre locul în care zăcea Lord Frayne.
-Jack, avem o propunere pentru tine.
capitolul 3

La fiecare cădere în întuneric, Jack se aştepta să nu mai iasă din umbre, fiindcă deveneau din ce în ce mai întunecate, mai hotărâte să-l soarbă în întunericul final. De data aceasta îşi veni în fire când îl auzi pe Ashby spunând:
-Jack, avem o propunere pentru tine. Domnişoara Barton e o tămăduitoare înzestrată, şi îşi va asuma riscul de a conduce un cerc de vindecare în schimbul onoarei de a deveni soţia ta. Mie mi se pare un târg cinstit. Eşti de acord?
Jack clipi, întrebându-se dacă îşi pierdea minţile.
-Eşti nebun? şopti el cu o voce scrâşnită. Mai bine mort decât înrobit de o blestemată de ursitoare!
Ashby se plecă mai aproape, cu o sclipire feroce în ochii verzi.
-Astea sunt lucruri pe care le spune un om sănătos. Chiar preferi într-adevăr să mori decât să te căsătoreşti cu o tânără atrăgătoare, inteligentă şi de familie bună?
Prietenul lui prinsese bine esenţa, naiba să-l ia. Acum, că Moartea juca zaruri cu oasele lui, Jack îşi dădu seama că nu era încă gata pentru aruncarea finală. Dar să se însoare cu o blestemată de ursitoare? Clipi ca prin ceaţă spre silueta care stătea în picioare lângă Ashby.
Era o femeie, da, chiar extrem de femeie. înaltă şi robustă, cu păr castaniu şi faţă pătrată. Nu era genul de femeie pe care s-o observi pe stradă. Presupuse că bărbaţii cărora le plăceau amazoanele ar fi putut-o considera atrăgătoare, dar Jack avusese întotdeauna o slăbiciune pentru blondele micuţe şi diafane. De preferinţă blonde care nu se pângăriseră nici cu cea mai nevinovată şi acceptabilă formă de magie feciorelnică.
Şi totuşi, viaţa lui era în balanţă. închise ochii, sim- ţindu-se prea slab pentru o asemenea decizie. Căsătorie? Nu dorea să se însoare cu o femeie care îi era complet străină, chiar dacă n-ar fi fost o ursitoare. Recunoştea că în general Ashby ştia să judece oamenii, dar poate că judecata lui era deformată de vederea scheletului muribund al lui Jack.
Muribund. Trupul lui părea să fi dispărut, cu excepţia luptei chinuitoare pe care i-o pricinuia respiraţia. Văzuse

destui oameni murind în Spania ca să recunoască semnele unei răni mortale. Strop cu strop, puterea lui se stingea. Nu era pregătit încă! Doamne, Dumnezeule, erau atât de multe lucruri pe care voia să le facă, atâtea locuri de vizitat, atâţia prieteni pe care avea nevoie să-i vadă! Cu o ferocitate neaşteptată şi disperată, dorea cu frenezie viaţa, ca un om care piere în deşert şi râvneşte după apă. Deschise ochii şi se uită fix la amazoană.
-Dacă încerci şi reuşeşti numai pe jumătate, o să rămân un paralitic neajutorat? Aş prefera intr-adevăr să mor decât să ajung aşa.
Ea se aplecă asupra lui, şi dintr-odată nu mai fu o idee abstractă, ci o femeie reală, una cu gânduri şi sentimente, ai cărei ochi deveniră o întreagă lume. Erau de un albastru limpede şi deschis, cu margini întunecate. Ochi magici, ciudaţi şi fascinanţi. Ochi care nu aveau să-i îngăduie să se uite în altă parte.
- Asta nu o să se întâmple, Lord Frayne, spuse ea cu un calm convingător. Sau supravieţuieşti şi în cele din urmă te vindeci, sau mori. Nu vei ajunge un om distrus care să depindă de alţii. Ţi-o promit.
în timp ce privirile lor se întâlniră, simţi că ea înţelesese mesajul lui nerostit. Dacă nu-l putea vindeca, avea să-l lase să plece. Această înţelegere fu liniştitoare.
Dar totuşi...
-Eşti vrăjitoare. Nu mă pot căsători cu o vrăjitoare. Fusese cât pe ce să o numească din nou ursitoare, dar reuşi să schimbe cuvântul. Nu voia să fie necioplit.
-Haide, Jack, rosti tărăgănat Ransom de undeva din afara îngustei raze vizuale a lui Jack. Gândeşte-te cât de amuzant ar fi să scandalizezi anumite persoane printr-un act atât de imoral. O umbră insesizabilă de teamă se auzea în vocea lui. Ţi-a plăcut întotdeauna să fii scandalos.
Jack îşi înăbuşi un hohot de râs. Putea să lase pe seama lui Ransom faptul de a transforma căsătoria cu o vrăjitoare într-o ultimă modalitate încântătoare de a da peste nas societăţii. Deşi căsătoria cu această femeie - domnişoara Barton? - putea să-i dea peste nas chiar lui pentru ultima oară.

Se concentra asupra doamnei - ei bine, Ashby sugerase că era o lady, şi, dacă tatăl ei era baronet, probabil că ea chiar era o lady - şi întrebă:

- Ce fel de soţie ai fi?

Sprâncenele ei întunecate se uniră într-o singură linie în timp ce se gândea.^

-Una fără pretenţii. îmi plac independenţa şi viaţa la ţară, aşa că nu aş veni să te deranjez la Londra foarte des.

în vocea ei catifelată suna o notă vag ironică.

Faptul că era vrăjitoare îl dezgusta şi avea să fie deranjant din punct de vedere social, dar, în momentul acela, nici unul din aceşti factori nu era convingător.

- Mi-ai propus să-mi salvezi viaţa. Ce beneficiu ai avea d intr-o asemenea căsătorie?

- Nu vrea orice femeie să dobândească un titlu?

Ironia se accentua.

- Asta e tot ce vrei? Un titlu?

Ea se uită în altă parte.

- Eu... eu aş vrea să am şi un copil.

Un subiect stânjenitor.

- Prima îndatorire a soţiei unui nobil este să aducă pe lume un moştenitor. închise ochii, ca să n-o mai vadă. Nu îşi închipuise niciodată că avea să trăiască momentul în care să fie recunoscător că îşi putea controla pleoapele. Era pe moarte, şi nimic nu avea să schimbe asta. Totuşi, pentru o şansă la viaţă, avea să accepte provocarea, în ciuda şanselor de-a dreptul imposibile.

- Dacă supravieţuiesc, un copil ar putea fi un lucru realizabil, cu voia lui Dumnezeu. Foarte bine, domnişoară Barton, am încheiat târgul. Dacă îmi restabileşti viaţa şi sănătatea, îţi dau cuvântul meu că îmi vei fi mireasă.

„... îmi vei fi mireasă". Abby îşi strânse pumnii, şocată şi fără grai. Nu se aşteptase la consimţământul lui Lord Frayne, şi, în afară de asta, nu avea putere. El nu credea în capacitatea ei de a-l ajuta; văzuse asta în ochii lui trişti. Chiar dacă ar fi crezut că exista vreo speranţă,

se aştepta să fi refuzat să ia în căsătorie o vrăjitoare. Dar dorinţa de a trăi era în mod clar destul de puternică încât să învingă dezgustul lui faţă de magie.

Consimţământul nu veni prea devreme, fiindcă el căzu înapoi în inconştienţă. Dacă exista vreo şansă de salvare, trebuia să acţioneze cât mai repede posibil.

- Felicitări pentru logodnă, spuse Ashby. Cât timp îţi trebuie ca să organizezi cercul de vindecare?

Ea îşi adună gândurile împrăştiate.

- O să convoc imediat vrăjitorii locali, şi vor fi aici până la sfârşitul după-amiezii. Dar e prea devreme ca să vorbim despre logodnă. îngăduiţi-mi să repet că voi face tot ce-mi stă în puteri, dar că nu există nici o garanţie a reuşitei.

- înţeleg asta, spuse liniştit Ashby. Dar sper că, dacă o să cred cu toate puterile mele, are să ajute.

-Gândire magică, observă Ransom. Dar poate că merită să încercăm.

-Domnii ar vrea poate să mănânce şi să se odihnească. îşi şterse pe neobservate palmele ude de fuste. Cu o moderaţie desăvârşită, continuă: Va fi o experienţă obositoare.

-Poate mai târziu, spuse Ashby. înainte de asta, ai vreo carte care să explice cercurile de vindecare? Aş vrea să aflu la ce ne putem aştepta.

Ea încuviinţă, impresionată de simţul lui practic.

- Sunt câteva cărţi în bibliotecă. Dacă vii cu mine, o să ţi le dau în timp ce eu o să scriu acolo câteva bileţele. Un lacheu aduse o cuvertură, şi ea o întinse cu blândeţe peste trupul inconştient al lui Frayne, după ce se asigură că rănile deschise nu mai sângerau.

- Eu o să stau cu Jack, spuse Ransom. îl duci într-un dormitor?

Ea clătină din cap.

-Orice mişcare i-ar deranja şi mai mult coloana.

- Pare atât de incomod să stai pe o masă. Ransom se întrerupse. Dar presupun că nu poate simţi asta.

Nu era nevoie de nici un răspuns. îi făcu semn lui Ashby so urmeze în bibliotecă. Când intrară, ducele studie aprobator rafturile pline de cărţi.

-Se spune că Ashby Abbey are una din cele mai impresionante biblioteci din Anglia, dar cred că voi aveţi mai multe decât mine.
-Tatăl meu e un bine-cunoscut învăţat în istoria şi practica magiei.
De fapt, Sir Andrew Barton era un personaj important în societatea vrăjitorilor, însă nu se mira că ducele nu îi cunoştea numele. Magicienii se aflau pretutindeni, la toate nivelurile societăţii, însă ignorarea vieţii magice era exagerată, îndeosebi printre nobili. Astfel că le era mai uşor să pretindă că vrăjitorii nu existau. Trebuia să recunoască faptul că Ashby şi Ransom se dovediseră civilizaţi şi flexibili cerându-i ajutorul.
Se opri la un raft care se înălţa de la duşumea până la tavan şi privi titlurile. Ah, acolo erau. Scoase două volume din raft.
-Ambele cărţi tratează cercurile de vindecare în mod detaliat. Sper că te vor ajuta în seara aceasta. Acum, dacă mă scuzi, trebuie să-i convoc pe ceilalţi.
După ce el primi cărţile mulţumind, ea se aşeză la măsuţa de scris şi începu să scrie bilete scurte în care le cerea prietenilor să vină la ea pentru un cerc de vindecare. Ashby spuse:
-Ai destui servitori care să ducă mesajele? Dacă nu, aş putea chema câţiva din oamenii mei, ca să meargă operaţiunea mai repede.
- îţi mulţumesc, dar nu-i nevoie. Ea împături strâns bileţelul şi îl îndesă intr-un cilindru uşor făcut dintr-o pană de gâscă.
- Mesajele vor fi duse de porumbei, mai repede decât ar putea ajunge un om călare.
El ridică din sprâncene.
- E o formă de magie?
-Deloc. Porumbeii au instinctul de a se întoarce acasă. S-ar putea ca prietenul dumitale, domnul Ransom, să ştie despre porumbeii călători, căci cred că armata îi foloseşte. Mai mulţi vrăjitori din zona aceasta au porumbei crescuţi de ceilalţi, aşa că putem trimite mesaje rapide atunci când este nevoie.

- Presupun că uneori, când este nevoie de magie, nevoia e urgentă, ca acum.
-Acesta este un tip de urgenţă, dar mai sunt şi altele, spuse ea sec. Chiar în zilele acestea moderne, în Anglia există sate care ar putea arde oamenii ca mine, dacă li s-ar oferi vreun motiv.
El deveni foarte tăcut.
- Nu m-am gândit cu adevărat la asta, dar văd că e o povară pe care trebuie să o porţi în fiecare zi.
- Cu toţii trăim aflându-ne la o bătaie de inimă distanţă de moarte. Poate că vrăjitorii sunt mai conştienţi de asta, sublinie ea.
Când ea plecă spre porumbar, Ashby era adânc cufundat în lectura uneia din cărţi. Se întrebă dacă studiul lui era pricinuit doar de dorinţa de a-l ajuta pe Lord Frayne sau dacă exista în el o parte care tânjea după magia pierdută. Experienţa îi arătase că cei care aveau un dar voiau să-l folosească. Bineînţeles că ea nu era aristocrată. Poate că era destulă putere într-un ducat.
După ce dădu bileţelele îngrijitorului porumbeilor, se întoarse în casă şi porunci să fie pregătite dormitoarele libere. La terminarea cercului de vindecare, prietenii ei vrăjitori aveau să fie prea obosiţi ca să se întoarcă acasă. Preocupările domestice o ajutară să-şi ţină sub control îngrijorarea.
Târziu după-amiază, ultimul din prietenii înzestraţi ai lui Abby sosi. Era timpul să înceapă cercul de vindecare. Intră în camera de zi, în care vrăjitorii locali serveau răcoritoare şi discutau unii cu alţii. Deşi îi aştepta o muncă serioasă, asta nu însemna că nu se puteau bucura de această întâlnire neaşteptată.
-Toată lumea e aici. Sunteţi pregătiţi cu toţii? Dacă da, a venit timpul.
Cu hârşâit de scaune şi zgomot de băuturi înghiţite în grabă, cei opt vrăjitori se ridicară şi o urmară în sufragerie, unde era pacientul. Grupul includea reprezentanţi
de ambele sexe, de la Ella, care avea cincisprezece ani, la domnul Hambly, care avea şaptezeci şi noua. Deşi nu avea

puterea şi talentul tatălui ei, deceniile de experienţă ale domnului Hambly aveau să fie nepreţuite pentru Abby în timpul ritualului care îi aştepta.
Grupul mai includea un vicar, o moaşă şi pe tânărul Will, fiul unui lucrător de fermă. Când îi descoperise darul, tatăl lui Abby începuse să-l iniţieze în magie şi îi plătise taxele la şcoala primară locală, pentru ca Will să aibă mai multe şanse decât ar fi avut un lucrător obişnuit. în ciuda mediilor de viaţă diferite, era o comunitate unită printr-un dar comun. Aceasta nu era prima ocazie în care lucrau împreună şi nu avea să fie ultima.
Abby îi ţinuse pe vrăjitori separaţi de aristocraţi, de vreme ce dispoziţia lor era atât de diferită. Cu o expresie feroce, Ransom refuzase să plece de lângă Lord Frayne. Ashby îşi petrecuse şi el o bună parte a după-amiezii acolo, împărtăşindu-i lui Ransom ceea ce aflase despre cercurile de vindecare.
în timp ce îşi primea prietenii şi verifica starea lui Frayne, Abby studiase şi ea notele pe care le luase în timpul lecţiilor tatălui ei. Ştia teoria. Nu se gândise că avea să iniţieze o vindecare de o asemenea importanţă fără călăuzirea şi sprijinul lui Sir Andrew.
Era coordonatoarea cercului, ceea ce însemna că trebuia să inspire calm şi încredere. îşi şterse palmele umede de fuste înainte de a intra în sufragerie. Ransom şi Ashby se ridicară, părând trişti, dar hotărâţi. Ea le spuse vrăjitorilor:
- Prietenii lui Lord Frayne vor participa la cerc. Deşi neexperimentaţi, sunt înzestraţi amândoi. Judith, vrei să stai la dreapta mea?
Judith Wayne, moaşa, îşi ocupă locul în dreapta lui Abby. Folosindu-şi intuiţia, Abby îi atribui fiecărui participant un loc în cercul format în jurul mesei pe care se afla trupul nemişcat al lui Frayne. Ordinea ajuta la crearea unui flux armonios de energie. îl plasă pe Ransom direct în faţa ei, alături dedinişţitul şi bătrânul domn Hambly, şi îl aşează pe Ashby în stânga ei.
Când toţi îşi ocupară poziţiile, spuse:
-Cred că până şi novicii noştri cunosc procedura, dar o s-o explic din nou pentru orice eventualitate. îmi voi pune

mâinile pe capul lui Lord Frayne ca să canalizez energia vindecătoare. Toţi cei din cerc îşi vor uni mâinile, iar Judith şi Ashby îşi vor aşeza mâinile libere pe umerii mei. Când cercul va fi completat şi închis, va începe vindecarea. Vă rog, vă rog să nu rupeţi cercul sub nici o formă, de vreme ce aşa ceva ar fi dureros pentru toţi participanţii şi dăunător pentru Lord Frayne. Are cineva vreo întrebare?

- Ai idee cât timp va dura? întrebă Ashby.

Ea clătină din cap.

- E greu de spus. Poate o oră. E dificil să menţii intensitatea energiei mai mult. Cu cât e mai lung ritualul, cu atât mai mare e riscul ca acest cerc să fie rupt din cauza oboselii sau din vreun alt motiv. Ea privi în jurul cercului. Ella, ai o întrebare?

Tânăra fată zise încet:

-E rănit grav, domnişoară Abby. Credeţi că avem vreo şansă să-l salvăm?

- Dacă nu aş crede asta, nu am fi aici, spuse Abby cu onestitate. Dar succesul nu e garantat. Domnule reverend Wilson, vreţi să vă rugaţi pentru intervenţia divină?

Vicarul încuviinţă şi recită o rugăciune cu o voce sonoră şi bogată în inflexiuni. Mai existau oameni care credeau că magia venea de la diavol, chiar dacă o mare parte din clerici erau înzestraţi. Abby credea că nu strica niciodată să invoci ajutorul divin şi să le reaminteşti celorlalţi că darurile spiritului veneau de la Dumnezeu.

Când vicarul termină, Abby spuse:

-Să ne unim mâinile, să închidem cercul şi să începem.

capitolul 4

Abby îşi construi cel mai puternic scut de apărare înainte ca Judith şi Ashby să-şi pună mâinile pe umerii ei. Chiar şi aşa, forţa generată de atâtea energii era năucitoare. După ce se adaptă la fluxul de putere, coborî puţin scutul astfel încât să poată diferenţia energia fiecărei persoane din cerc. Erau ca nişte note muzicale, fiecare din ele unică, dar care împreună creau un cor puternic. Ella era lumină şi puritate, Judih căldură şi compasiune, reverendul Wil- son profunzime şi meditaţie, şi tot aşa până la capăt. In jurul lui Ashby şi al lui Ransom se detecta o anumită lipsă de

experienţă, dar le putea simţi puterea şi sinceritatea. Abilităţile lor magice puteau constitui o diferenţă vitală în salvarea prietenului lor.
Odată ce reuşi să stăpânească bine energia, închise ochii şi renunţă treptat la scutul ei. Nu concentrase niciodată atâta putere, şi îi fu uşor să-şi dea seama că procesul putea să capete o direcţie periculoasă. Insă îşi luase toate măsurile de prevedere şi, chiar şi atunci când renunţă la orice protecţie, simţi că putea controla puterea care îşi croia drum prin ea.
O controla, dar o şi transforma. Intr-o stare de transă, detaşată, dar în acelaşi timp conştientă de cele mai mici detalii, scană trupul rănit al lui Frayne, reuşind să vadă mult mai profund decât înainte. Trebuia să afle întreaga gravitate a rănilor şi avea să fie probabil silită să aleagă de care dintre ele să se ocupe, fiindcă puterea de vindecare nu era nelimitată.
Se încruntă în timp ce pătrundea conştient în trupul lui Frayne. Forţa lui vitală era periculos de scăzută, ca o pâlpâire de tăciune. îngrijorându-se că ar fi posibil să nu supravieţuiască presiunii cercului de vindecare, hotărî să-i dăruiască o parte din forţa ei vitală. Forţa vitală se deosebea de magie. Deşi putea transmite energie magică de la toţi participanţii cercului, când era vorba despre împărtăşirea puterii vitale, avea control numai asupra energiei ei - şi aşa şi trebuia să fie.
Ţesu cu mintea un fir auriu de forţă vitală care trecea de la plexul ei solar la al lui. Datorită puterii ei, flacăra vieţii lui străluci mai constant. Firul care îi lega îi îngădui să simtă pulsul personalităţii lui, ascuns adânc
acum, ca un urs în hibernare. Avea multă bunătate şi compasiune. Lumea avea nevoie de el, la fel de mult ca prietenii lui.
întorcându-se la scanarea creierului, se convinse că era vorba doar despre contuzia pe care o simţise înainte. Zgârietura aceea avea să se vindece singură.
Apoi căută rănile interne. După cum bănuia, pierduse mult sânge atât din cauza rănilor externe, cât şi (.lin cauza loviturilor interne, care includeau o ruptură de splină.

Puterea pe care o controla ajută ruptura să se vindece, oprind sângerarea.
Studie oasele aşchiate ale piciorului şi hotărî că merita să cheltuiască puţină energie ca să se asigure că aveau să se vindece curat şi drept. Vizualiză oasele fantomă, solide şi sănătoase, care aveau să acţioneze ca un şablon pentru oasele adevărate în timpul procesului de vindecare. Dacă piciorul rupt ar fi fost singura rană, ar fi îmbinat complet oasele, dar nu-şi putea permite consumul acesta imens de energie atunci când celelalte răni îi ameninţau viaţa. Observând fierbinţeala care răbufnea în câteva dintre locurile rănite, îi acoperi trupul cu o vrajă menită să elimine febra. Rănile infectate erau adesea fatale, şi el nu avea putere să lupte cu fierbinţeala.
Conştientă că folosise deja o cantitate substanţială de putere, se concentră asupra celei mai grave răni: gâtul rupt al lui Frayne. Nu trebuia să repare doar oasele fisurate, ci şi vasele de sânge şi nervii deterioraţi, care transmiteau mesajele creierului spre muşchi. Dacă nu se puteau repara, Frayne nu avea nici o şansă la o viaţă sănătoasă şi activă. Mai bine să se retragă şi să îl lase să moară în pace.
îşi coborî mâinile pe ambele părţi ale gâtului, simţind în degete gâdilitura favoriţilor lui. Mai întâi oasele zdrobite... După ce trasă fisurile şi fracturile, creă un model fantomă de oase sănătoase, aşa cum făcuse şi la picior. Apoi turnă energie în acest şablon, cu puterea focului dintr-o topitorie. Nu avea destulă putere. Când îşi dădu seama, fu cât pe ce să plângă de frustrare. Fusese atât de aproape de sudarea oaselor, dar pur şi simplu nu avea la îndemână destulă magie ca să-şi termine treaba. Cu siguranţă că putea face totuşi ceva.
Disperarea îi aminti că era posibil să existe o ultimă resursă disponibilă: puterea personală a lui Lord Frayne. După cum observase Ashby, darul magiei putea fi reprimat, însă era o parte integrantă a naturii umane şi nu putea fi distrus.
Oare Frayne ar fi fost de acord ca ea să-i folosească magia din moment ce nu era de acord deloc cu magia în sine? Ei

bine, el voia să trăiască, şi ea prefera să-i salveze viaţa şi să-i înfrunte mânia decât să dea greş în momentul în care se apropiase atât de mult de ţintă.
Ţinând strâns energia cercului, se cufundă în izvorul din interiorul lui Frayne. Acolo găsi un puţ adânc de magie, ignorat multă vreme, dar încă puternic. Ii convocă darul şi îl împleti cu darurile celorlalţi, apoi se întoarse la gâtul rănit.
în mod miraculos, când adăugă puterea lui personală, oasele sfărâmate începură să se unească încet într-un schelet sănătos. Plină de cutezanţă, turnă magie peste ele până când ultimul fragment ajunse la locul lui, ferm înglobat în modelul complet.
Simţi o uşurare ameţitoare, aşa că se opri şi inspiră adânc. Cu simţurile treze, auzea nu doar răsuflarea celorlalţi membri ai cercului, ci şi bătăile inimilor lor.
Când se mai linişti, se pregăti pentru efortul final. Reclădirea coloanei vertebrale ceruse putere brută, concentrată. în contrast, nervii şi vasele de sânge solicitau îndemânarea delicată a unui maestru în dantelărie. Lucrând conştiincios, trasă fiecare conexiune, împletind împreună fragmentele deteriorate, până când fiecare structură fu completă. La limita conştienţei, auzi cum răsuflarea lui trudnică devenea mai uşoară şi mai puternică.
Cu un ultim efort atent, combină nervul final cu întregul. Ştiind că era la capătul puterilor, se retrase

mintal ca să-şi poată evalua pacientul. Se ocupase de tot ce era esenţial? Da, gâtul rupt fusese reparat, splina nu mai sângera şi fierbinţeala fusese îndepărtată.
Era încă extrem de slăbit şi avea să se recupereze într-un ritm normal, având în vedere oasele rupte şi pierderea de sânge. Se încruntă, apoi hotărî să nu închi-dă canalul de forţă dintre ei înainte de a fi observat o creştere a vitalităţii lui.
Deschise ochii, clătinându-se. Tovarăşii ei păreau la fel de storşi de puteri, dar cercul rezistase. Cu un zâmbet obosit, spuse:

-Vindecarea s-a realizat şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, cred că l-am salvat.
Cu ochii larg deschişi, Ella şopti:
- A fost incredibil.
Domnul Hambly oftă şi mişcă din umeri.
- Nu am luat parte niciodată la un asemenea cerc de vindecare. Te-ai descurcat bine, fetiţa mea.
- Toţi ne-am descurcat, murmură ea.
în stânga ei, Ashby scoase un sunet periculos de aproape de un suspin. Pielea lui bronzată căpătase o nuanţă cenuşie, dar strălucea de uşurare. Ochii lui Ran- som erau închişi, şi ea ghici că înălţa o rugăciune de mulţumire. Sau poate invoca protecţia divină, de vreme ce păcătuise participând la activităţi vrăjitoreşti.
Âdunându-şi ultimele forţe, ea spuse:
- Cercul acesta s-a încheiat, Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toţi până ne vom aduna din nou. Puse în libertate energiile lor şi îşi propti palmele pe marginea mesei, simţind crampe dureroase în mâini şi în muşchi.
în dreapta ei, Judith spuse:
- Eşti în regulă, Abby?
- Sunt foarte bine, îşi asigură ea prietena.
Nici măcar nu-şi dădu seama că se prăbuşea până când duşumeaua nu se înălţă şi o lovi.
Plutea într-o barcă pe o mare liniştită, purtat mereu de vânt spre asfinţit. Mânia, şi teama, şi pasiunea lui disperată de a trăi se stinseseră intr-o resemnare obosită.
Apoi soarele care se cufundase în faţa lui începu să se înalţe, strălucind cu putere. Razele lui se schimbară din portocalii în galbene ca aurul, în timp ce lumina îl învăluia. Lumină, viaţă...
Jack îşi recăpăta cunoştinţa, simţindu-se ca o fiinţă care a trăit prea mult timp sub pământ. Era mort şi se născuse din nou în rai? Se părea că nu, de vreme ce simţea durere în mădularele trupului. Bineînţeles că nu se gândise niciodată la rai ca la ultima lui destinaţie.
Durere? îşi simţea trupul din nou? Uluit, încercă să-şi agite degetele de la mână. Se mişcau! La fel şi braţele. Simţea

dureri ascuţite într-o parte, pricinuite probabil de nişte coaste fisurate, dar se putea mişca!
încercă să-şi întindă picioarele şi regretă imediat, simţind durerea cumplită care îi ardea piciorul drept. Dar picioarele se mişcaseră şi putu să-şi mişte şi degetele!
în timp ce şocul făcea loc bucuriei, deschise ochii şi văzu un medalion dăltuit în plafonul de deasupra lui. Nu părea să fie nici în rai, nici în iad, ci într-un dor-mitor cât se poate de obişnuit. Fără să se gândească, întoarse capul. Deşi gâtul îl duru îngrozitor, nu se auzi teribilul scrâşnet al oaselor rupte.
Ransom zăcea pe un scaun lângă pat, dar sări în picioare atunci când Jack se mişcă.
- Slavă Domnului, eşti treaz şi te mişti! Se aplecă înainte, cu faţa strălucind de uşurare. Chiar dacă respirai mai bine, nu-mi venea să cred că ai să supravieţuieşti. Cum te simţi?
- De parcă Dancer şi toată blestemata de partidă de vânătoare ar fi trecut peste mine, spuse Jack cu o voce hârâită. în afară de asta, destul de bine. Cu o sforţare, ridică mâna dreaptă, privind-o cu uimire înainte de a o lăsa să cadă din nou pe saltea. Să înţeleg că rănile mele au fost mai puţin grave decât păreau?
Ransom clătină din cap.
- Rănile tale au fost mortale, Jack. Viaţa ta a fost salvată de un cerc de vindecare condus de femeia aceea remarcabilă cu care te-ai angajat să te căsătoreşti în caz de reuşită.
Jack icni. Făgăduise să se căsătorească cu vreo femeie? Frânturi de amintire începură să iasă la suprafaţă. Aducerea lui în casa vrăjitorului. O amazoană cu ochi surprinzători, teama lui de moarte, care îl făcuse să fie de acord cu propunerea ei, chiar dacă se credea într-o situaţie fără ieşire. Doamne, Dumnezeule, promisese intr-adevăr să se căsătorească cu o amazoană vrăjitoare!
De neînchipuit. Totuşi, îşi dăduse cuvântul, şi amazoana îl chemase înapoi de la porţile morţii. I se oferise a doua şansă, şi era limpede că nu putea începe o nouă viaţă

încălcându-şi cuvântul. Trebuia să iasă cât mai bine din această situaţie.
- Cred că ai face mai bine să te duci la Londra şi să cumperi o licenţă specială.
Ransom se încruntă.
-Vorbeşti serios? Sunt sigur că ar fi mai bine să aştepţi să-ţi mai revină puterile. Mai ai încă mult până să te vindeci complet. In afară de asta, poate ai cum s-o convingi să accepte altă răsplată pentru serviciile oferite.
- „De s-ar sfârşi de tot, mai bine-i cât mai grabnic să se facă'", murmură Jack, întrebându-se cât de rău ciuntise citatul. Am făcut o promisiune, aşa că nu mai are rost să aştept. Nu ai zis tu că aş şoca astfel toată lumea bună? E timpul să încep s-o fac.
Ransom se ridică, cu un zâmbet palid.
- Dacă asta vrei, plec la Londra imediat; mă descurc mai bine călare decât în camerele bolnavilor.
Jack reuşi să-şi ridice mâna şi o întinse spre prietenul său.
- îţi mulţumesc că ai fost aici.
Ransom îi strânse mâna cu putere.
- E şi Ashby aici. Am vegheat cu rândul.
- Sunt norocos cu asemenea prieteni, şopti Jack, simţind cum îi scădeau puterile.
-Prietenii buni ţi-i faci fiind un prieten bun la rândul tău. Până la sfârşitul săptămânii voi fi înapoi, spuse Ransom atingându-i umărul. Somn uşor, Jack.
In timp ce luneca intr-o moţăială liniştită, Jack îşi notă în minte să-l întrebe pe Ashby care era numele miresei.
Cu un geamăt, Abby se învârti, simţind durere în fiecare muşchi. Cât era ceasul? Deschise ochii şi văzu că soarele era la amiază. O văzu şi pe prietena ei Judith, moaşa, moţăind într-un pat de alături. Ce naiba?
Judith deschise ochii şi îşi acoperi gura cu palma în timp ce căsca. Deşi era cu câţiva ani mai mare decât Abby, în lumina soarelui arăta ca o fată tânără. O fată obosită.
-Aşadar, te-ai trezit, observă Judith. Cum te simţi?
- Epuizată. Abby se ridică în şezut şi îşi trecu mâna prin părul lăsat liber. Era teribil de încâlcit, fiindcă nu îl periase înainte de a merge la culcare. De vreme ce nu-şi amintea

să fi mers singură la culcare, presupuse că cineva îi scosese agrafele din păr şi o dezbrăcase de rochie şi de corset. Nu vreau să par inospitalieră, dar ce faci aici?
Judith se strâmbă şi se ridică. Asemenea lui Abby, avea o cămaşă de zi în loc de una de noapte.
-Aseară nu erau destule paturi, explică ea. Toţi cei care au participat la cerc au fost prea obosiţi ca să se mai întoarcă la casele lor şi eram pe punctul de a cădea ca nişte arbori doborâţi. Slujitorii tăi nemaipomeniţi au reuşit să ne găsească la toţi un loc în care să ne întindem înainte de a ne prăbuşi.
Abby făcu o socoteală mintală.
-Ar fi trebuit să fie destule paturi.
-Mi-am făcut griji din cauza ta, spuse direct Judith. Nu am văzut niciodată pe cineva revărsând atâta magie cum ai făcut tu aseară. M-am gândit că ar fi mai bine să fie cineva lângă tine. Pentru orice eventualitate.
Abby o privi zăpăcită.
-A fost doar un cerc'de vindecare. Nu trebuia să-ţi faci griji. Am făcut asta destul de des.
Judith zâmbi strâmb.
- Nu am fost niciodată la un cerc care să dureze trei ore, nici la unul care să săvârşească o asemenea minune.
-Trei ore! spuse Abby cu ochii mari. A durat intr-adevăr atât de mult?
Prietena ei încuviinţă.
-Toţi erau atât de storşi de puteri încât am fost cât pe ce să pun capăt cercului eu însămi, înainte să se prăbuşească vreunul din noi. Mă mir că nu am căzut nici unul. Am fost foarte aproape.
Abby se încruntă în timp ce se gândea la ce se întâmplase.
- Am pierdut noţiunea timpului. Acum, că mă gândesc la asta, nu mă surprinde că a durat trei ore. Au fost atâtea de reparat.
- De aceea e atât de rară o vindecare de o asemenea anvergură. Nu se întâmplă aproape niciodată să ai destulă putere, răbdare şi îndemânare. Judith zâmbi. Te-ai descurcat bine, Abby. Sper că nobilul tău pacient o merită.

- Cred că da. Abby începu să-şi descurce cu degetele nodurile din păr. Ce s-a întâmplat aseară după ce am leşinat ca o fecioară?
Judith ascunse alt căscat.
-Am aplicat o atelă la piciorul rupt al pacientului, ca să nu-ţi poată strica munca dacă se zvârcoleşte. La îndemnul meu, l-au mutat jos, în camera în care a stat bunicul tău după ce s-a îmbolnăvit. I-am spus menajerei să pregătească un mic dejun substanţial care să ţină toată dimineaţa, pentru ca toată lumea să mănânce bine la orice oră s-ar trezi. După un cerc atât de prelungit, toată lumea o să fie lihnită astăzi.
- Iţi mulţumesc că te-ai îngrijit de toate astea. Abby se strâmbă în timp ce-şi desfăcea un nod foarte mare din părul despletit. Trebuie să fii la fel de obosită ca mine, dar te-ai descurcat mult mai bine.
-Am fost obosită, dar nu atât de tare. La urma urmei, eu nu i-am dat pacientului din forţa mea vitală, spuse Judith.
Ar fi trebuit să ştie că Judith avea să observe.
-Nu o s-o mai fac mult timp, dar Lord Frayne avea nevoie de un surplus de un vitalitate ca să facă faţă procesului de vindecare. O să aibă şi în continuare nevoie de ceva în plus, până îşi va redobândi o parte din putere.
- Presupun că ai dreptate, recunoscu prietena ei. Dar nu continua aşa mult timp. Energia vitală e fragilă şi limitată. Ai putea avea de suferit. Sau... mai rău.
- O să am grijă. Abby se dădu jos în pat. E timpul să mă îmbrac şi să văd ce fac oaspeţii. Ne vedem în camera de zi, la micul dejun.
Se îmbrăcă rapid, conştientă că nu se purtase ca o gazdă atentă. Dar, înainte de a intra în camera de zi, se opri în camera lui Frayne, ca să vadă ce făcea pacientul. Din prag, studie contururile ferme ale feţei lui şi se gândi că arăta cu mult mai plin de viaţă astăzi, faţă de ieri. Când îl aduseseră în casa ei, părea un om pe moarte. Acum dormea liniştit. Un Ashby obosit şi nebărbierit îşi veghea prietenul. Se ridică în clipa când intră ea.
-Jack a fost treaz un moment. După părerea lui Ran- som, părea să fie ca de obicei. îndurerat şi obosit, dar conştient.

- Presupun că Ransom se odihneşte acum. Şi mi se pare că şi dumneata ai nevoie de somn.
Ashby zâmbi pieziş.
-Ai dreptate, dar nu am vrut să-l las pe Jack singur. Având în vedere că valetul lui a plecat acasă şi că Ran- som s-a dus la Londra, am rămas numai eu.
Londra? Presupuse că bărbaţii din lumea bună erau obişnuiţi să alerge mereu în toate părţile, ca nişte poştalioane.
-Du-te şi odihneşte-te, Excelenţă, ordonă ea. O să stau eu cu Lord Frayne, până când va veni unul dintre lachei să-l supravegheze. Nu are nevoie de multe îngrijiri în momentul acesta. în procesul de vindecare, timpul este un factor vital.
-Recunosc că n-aş fi putut face prea mult în cazul unei crize în afară de a-ţi cere ajutorul, dar nu voiam să-l părăsesc. Adormisem chiar atunci când mi-a cerut Ransom să-l înlocuiesc. Intorcându-se spre uşă, adăugă: Credeam că ne-am înţeles să-mi spui Ashby.
Ea ridică din umeri.
- Ieri a fost mare harababură. Astăzi ne-am întors la normalitate. Dumneata eşti duce. Eu sunt fiica unui gentleman rural şi vrăjitoare. E timpul să ne recăpătăm poziţiile obişnuite în viaţă.
- Vei fi întotdeauna femeia curajoasă care a salvat viaţa prietenului meu, spuse ducele liniştit. Şi sper că voi fi întotdeauna Ashby pentru dumneata.
Ea îşi dădu seama că vorbea serios. Şi, chiar dacă astăzi totul era normal, îşi dădu seama că exista o legătură între ei. Simţi că erau ca nişte soldaţi care luptaseră alături într-o bătălie.
- Foarte bine, Ashby. O să mă străduiesc să-mi reprim bunele maniere.
El zâmbi şi o lăsă singură cu Frayne. De îndată ce se închise uşa, ea se apropie de pat ca să-l vadă mai bine. Chiar dacă dormea, văzu umor şi personalitate pe chipul lui. Sufletul era strâns unit cu trupul, din nou. îşi mişcă mâinile deasupra capului său, într-o scanare uşoară. Da, reparaţiile rezistaseră.

îşi odihni palma pe fruntea lui. Nici un semn de febră. Deşi alungase fierbinţeala cu o zi înainte, exista pericolul ca aceasta să se întoarcă. Acesta era probabil cel mai mare risc pentru procesul de vindecare.
Era de ajuns să tragă de două ori de şnurul de lângă pat ca să vină un lacheu, iar ea să-şi poată întâlni oaspeţii. Dar, înainte ca acesta să vină, îşi permise să-l atingă pe Lord Frayne. Mai întâi îi mângâie obrazul cu dosul palmei, iar atingerea masculină a favoriţilor i se păru ciudat de aţâţătoare.
Printr-un contrast ironic, buclele lui castanii îi atingeau mătăsos degetele.
- Mă bucur că ai supravieţuit, Jack Langdon, şopti ea.
Se întrebă cât timp avea să treacă înainte ca el să rupă cu eleganţă târgul lor de căsătorie.
capitolul 5
Atingerea unei aripi de înger... Jack fu trezit din somn de o atingere blândă în păr.
Deschise ochii, dar nu văzu un înger, ci soarele arzător, a cărui căldură îl readusese la viaţă. Clipi uimit, şi soarele se transformă într-o amazoană cu ochi surprinşi. Când văzu că nu se transformă în altceva, spuse politicos: _
- Bună ziua. îmi pare rău că nu te pot saluta aşa cum trebuie, dar nu cred că ar fi înţelept să mă ridic chiar acum.
Surpriza ei se transformă în amuzament.
-Nu, nu ar fi. Dar te descurci bine, milord. Nu am descoperit nici un indiciu de febră.
Se simţi vag dezamăgit aflând că îl atinsese ca să-i controleze temperatura, nu ca să-i ofere binecuvântarea unui înger. Deşi era sigur că jucase rolul unui înger pentru el. Ii studie chipul. Oasele obrajilor puternice, o gură mare care părea gata să zâmbească şi ochii aceia uimitori de un albastru pătrunzător. Nu era o faţă frumoasă, dar era destul de plăcută.
Părea o ţărăncuţă voluptuoasă şi sănătoasă, cu o senzualitate neprelucrată care li s-ar fi părut provocatoare anumitor bărbaţi. Dar nu era tipul de femeie pe care ar fi

ales-o ca mireasă. îşi înăbuşi oftatul, fiindcă nu voia s-o insulte.
- Ne vom căsători, nu-i aşa? Poate că ar trebui să-mi spui Jack, nu milord.
O uimise din nou. După o scurtă ezitare, spuse:
- Mi se pare prea devreme ca să îţi spun pe numele mic sau ca să discut despre căsătoria noastră. Mai întâi, trebuie să-ţi recapeţi sănătatea.
Nu era de acord că era prea devreme să discute despre căsătorie, dar nu avea putere să obiecteze.
- Vai - domnişoară Barton, cred? - eu nici măcar nu îţi cunosc numele mic. Sper că în timp îmi vei îngădui să-l folosesc.
-Numele meu este Abigail. De obicei mi se spune Abby.
Observă că nu li acordase permisiunea să îi spună aşa. De vreme ce slujnicele se numeau adesea Abigail, nu era un nume popular în înalta societate, dar i se potrivea. Aceasta era o femeie care nu se temea să se murdărească pe mâini atunci când trebuia s-o facă. Ar fi putut să nimerească mai rău, ceea ce era un noroc, având în vedere că nu putuse alege.
In timp ce el o studia pe ea, ea îl studia pe el.
- O să dormi mult în zilele următoare, spuse ea. Aşa se întâmplă de obicei după o vindecare importantă. Nu te împotrivi somnului, milord.
- Sunt obosit şi flămând, murmură el în timp ce ochii i se închideau din nou. Care sunt şansele să primesc câteva felii de friptură când mă trezesc?
-Nici una, spuse ea prompt. Dar vei primi hrană, îţi promit. O supă bună de pui, poate cu o mână de fulgi de orz în ea.
- Supă, spuse el dezgustat. Trezeşte-mă atunci când o să pot mânca friptură.
Sau poate că doar se gândi să spună asta, în timp ce adormea din nou.
Ashby nu exagerase când spusese că lordul era din nou el însuşi. Sau, cel puţin, avea o personalitate puternică şi unică. Deşi Abby nu îl cunoscuse înainte, purtarea lui îi confirmă bănuielile. Personalitatea lui umplea încăperea.

Chiar şi atunci când erau prezenţi prietenii lui chipeşi şi cu origini nobile, Lord Frayne era cel care îi atrăgea atenţia. Jack. O invitase să îi folosească prenumele. Deşi nu era pregătită să-l numească aşa, se bucura să-i poată spune pe nume în gând, aşa cum făcea de ani de zile.
Sosi lacheul, şi Abby îl însărcină cu supravegherea pacientului. Ieşi din dormitor, ştiind că nu era nevoie să comande supa, fiindcă destoinica ei bucătăreasă avea întotdeauna oala pe foc. Când avea să-l vadă pe Jack treaz şi gata să mănânce, Abby putea să-i adauge un surplus de energie vindecătoare în supă. Probabil că avea să o mănânce plângă ndu-se că nu primea o mâncare pe care să o mestece. Nu avea să fie un pacient care să stea în pat de bunăvoie.
Deşi părea chiar dornic să-şi îndeplinească promisiunea de a se căsători cu ea. Asta dădea naştere multor gânduri.
In drum spre camera de zi, auzi voci furioase în holul din faţă. Făcu un ocol într-acolo şi găsi un bărbat înalt şi brunet într-o haină de călărie stropită de noroi, certân- duse cu majordomul. Când intră, străinul se întoarse spre ea.
- Sunteţi stăpâna casei? Ce-i cu povestea asta a naibii despre Lord Frayne care a fost adus să moară aici?
Glasul lui era furios şi faţa lui frumoasă părea cioplită în piatră, dar ea văzu teama care se ascundea sub toate acestea.
- Probabil sunteţi unul dintre vechii prieteni ai lui Lord Frayne, spuse ea împăciuitor. Sunt domnişoara Barton. Da, lordul a fost adus aici ieri, grav rănit, dar nu e pe moarte. De fapt, e chiar pe cale să se vindece.
Furia bărbatului se risipi.
- Slavă Domnului, murmură el. Când m-am oprit să iau micul dejun la un han din împrejurimile Meltonu- lui, mi s-a spus că Jack a fost adus aici şi că sigur era mort deja. Mi-a fost atât de frică...
Cuvintele lui se întrerupseră brusc.
-Are doi prieteni aici, cu el - ducele de Ashby şi domnul Ranson. Sunt şi prietenii dumitale?
- Da, sunt. Aşadar, a fost pe mâini bune. Bărbatul îi zâmbi cu o căldură surprinzătoare. Iartă-mi proastele

maniere, domnişoară Barton. Sunt Lucas Winslow. Pot să-l văd pe Lord Frayne? Sau pe Ashby ori pe Ransom?
- Lord Frayne şi Ashby dorm duşi amândoi, răspunse ea. Ziua de ieri a fost foarte obositoare. Ransom a plecat spre Londra de dimineaţă. Pot să te duc la Lord Frayne, dar nu trebuie să-l trezeşti. Are nevoie de odihnă, la fel ca Ashby.
-Aş vrea foarte mult să-l văd.
-Atunci lasă aici haina şi pălăria şi pregăteşte-te să stai puţin. După ce îţi vei fi văzut prietenul, poate că vrei să ni te alături la micul dejun?
El zâmbi îndurerat.
-Ai o intuiţie bună, domnişoară Barton. Când am auzit veştile la han, nu am mai rămas să mănânc. Vocea lui se răci. Dacă aceasta e casa unei ursitoare, presupun că nu ai cum să nu fii receptivă. Chiar invazivă.
- Dacă Jack Langdon nu ar fi fost adus în casa unei vrăjitoare, ar fi mort acum, spuse ea la fel de rece. Pre- lind să fiu tratată cu respect cât timp te afli sub acoperişul meu.
Expresia lui se îmblânzi.
- Scuzele mele, domnişoară Barton. Nu ar fi trebuit să spun asta.
Ea îl găsi vrednic de laudă fiindcă se scuzase. Nu orice aristocrat era în stare să-şi recunoască greşelile.
-Nu, nu ar fi trebuit, dar ai avut o dimineaţă grea. Vino să-l vezi pe Jack, apoi o să mănânci ceva. Tratamentul acesta va face minuni în ceea ce priveşte buna dispoziţie.
-Da, doamnă, spuse el supus în timp ce o urma. Când intrară în camera lui Jack, lacheul se retrase ca să le ofere intimitate.
In timp ce Winslow se îndrepta spre patul lui Jack, Abby spuse încet:
- A avut gâtul rupt, dar s-a reparat. Au fost şi alte răni, printre care un picior rupt şi coastele fisurate. Acestea au nevoie de timp ca să se vindece, dar în curând va fi ca nou.
Winslow ridică brusc privirea când auzi despre gâtul rupt.
- Un vindecător local a fost în stare să-i repare coloana vertebrală?

-A fost nevoie ca doisprezece vrăjitori talentaţi să muncească din răsputeri ca să-l poată repara, însă a supravieţuit şi va putea vâna din nou.
Winslow atinse uşor umărul lui Jack, de parcă ar fi vrut să fie sigur că prietenul lui continua să trăiască.
Cu o voce atât de înceată încât ea ghici că nu voia să fie auzit, spuse:
-Aşadar, chiar dacă cochetezi mereu cu moartea, eşti încă printre noi, Jack. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Se întoarse şi se îndepărtă de pat. Sunt pregătit pentru micul dejun, domnişoară Barton, şi atât de flămând, încât aş putea să mănânc o oaie întreagă.
Abby ar fi vrut să ştie la ce se referise atunci când spusese că Jack cocheta cu moartea, dar nu întrebă. Fiindcă efortul din ziua precedentă îi lăsase o foame de lup, îi era şi ei greu să se mai gândească la altceva în afară de mâncare.
Cei mai mulţi dintre prietenii ei vrăjitori erau în camera de zi, sporovăind, râzând şi bucurându-se de gustarea excelentă aşezată pe mese. Domnul Hambly îşi ridică privirea din cana cu ceai atunci când Abby şi Winslow intrară.
-Arăţi mult mai bine decât aseară, fetiţa mea. Cum se simte pacientul nostru?
- Bine. Foarte obosit, desigur,, dar a vorbit aproape raţional în timpul vizitei mele. II arătă pe musafir cu un gest. Domnul Winslow este un prieten al lui Lord Frayne. Domnule Winslow, aceştia sunt câţiva dintre membrii cercului de vindecare care a înfăptuit o minune.
După grimasa uşoară care îi întinse pielea din jurul ochilor, ea ghici că nu se simţea confortabil în prezenţa atâtor vrăjitori, dar se înclină curtenitor.
-Vă mulţumesc tuturor.
Se întrebă dacă să-i prezinte pe toţi, apoi se hotărî să n-o facă. Nu şi-l imagina pe Winslow întreţinând relaţii sociale cu vreunul dintre prietenii ei magicieni.
In timp ce Abby şi Winslow se îndreptau spre bufet ca să-şi ia ceva de mâncare, tânăra Ella intră în cameră şi se apropie de Abby, cu o privire rugătoare.

-Calul lui Lord Frayne a fost adus în grajdurile dumitale, domnişoară Abby. Are piciorul rupt şi se vorbeşte despre uciderea lui. Crezi că l-ai putea ajuta?
Winslow se opri între ouăle fierte şi feliile de şuncă.
-Dacă este vorba despre un murg uriaş de culoare închisă, e probabil Dancer, calul favorit al lui Frayne. t iu ciorapi albi la toate picioarele.
- El e, confirmă Ella. Cel mai arătos cal pe care l-am văzut vreodată.
Aceasta era o apreciere extraordinară, venind din partea Ellei, o mare iubitoare de cai. Aruncând o privire nostalgică bufetului, Abby spuse:
- O să merg să văd. Suntem storşi cu toţii de puteri astăzi. Mai are cineva destulă energie încât să mă ajute să vindec un cal?
-Vin eu, spuse Hambly. Când se ridică de la masă, alţi trei vrăjitori, printre care şi Judith, îl însoţiră. Cei care rămaseră pe scaune păreau abătuţi. Abby ştia că ar ti ajutat dacă ar fi putut, dar puterile lor magice fuseseră secătuite în timpul cercului de vindecare şi aveau nevoie de timp ca să şi le refacă.
Abby înşfăcă o felie de pâine prăjită şi o înghiţi rapid in timp ce grupul se îndrepta spre grajduri. înăuntru, Idla îi conduse la o boxă în care stătea abătut un murg înalt, cu capul plecat şi cu piciorul rănit ridicat în aşa tel încât să nu atingă duşumeaua. Pielea lui întunecată şi lucioasă era marcată de numeroase rosături şi zgârieturi cauzate de cădere, iar respiraţia lui era superficială.
I Iertford, şeful rândaşilor, privea peste gard cu o expresie îngrijorată.
-Acesta este Dancer, spuse Winslow în spatele lui Abby. Cât ar costa salvarea lui? Frayne e foarte ataşat de bestia asta uriaşă.
- Nu este vorba despre bani, domnule Winslow. Abby se apropie de Hertford. Acesta era vrăjitor la rândul său, înzestrat cu o capacitate nefirească de a lucra cu animalele. Ce ai găsit când l-ai examinat pe băiatul acesta?
- Fluierul piciorului drept din faţă e rupt, dar e o lovitură curată, spuse Flertford. Asta ar fi de ajuns ca să fie

omorât în orice alt loc în afară de acesta, dar eu i-am aplicat o atelă, sperând că o să-l puteţi salva. E un cal hun şi merită o şansă. Va trebui totuşi să lucraţi repede.
II cuprinde febra.
- Te rog să-l ţii liniştit. Abby intră în boxă, cu Hertford înaintea ei.
De obicei, un cal de vânătoare entuziast ca el nu ar fi lăsat un străin să se apropie, dar Dancer de abia o observă. Hertford întinse mâna spre capul calului şi murmură o melopee formată din cuvinte liniştitoare în timp ce Abby examina piciorul rupt. După cum spusese rânda- şui, fractura era curată. Totuşi, tratarea unui animal atât de mare cerea multă energie. Era istovită doar gândin- du-se la acest lucru, dar avea ajutoare. Se întoarse spre prietenii ei.
- încercăm? Vindecarea unui singur os o să fie ceva uşor în comparaţie cu operaţiunea de ieri.
- Dacă tot suntem toţi aici, merită să încercăm şi să vedem ce putem face, spuse Judith, cu simţ practic. Dar nu te aştepta la mai mult decât eşti în stare.
Judith era mai grijulie decât o cloşcă, dar Abby aprecia preocuparea ei. în timp ce vrăjitorii intrau în boxa deschisă, ea preciză locul fiecăruia, cu Ella în dreapta şi Hambly în stânga ei. Abby îşi puse mâinile în partea dreaptă a gâtului lui Dancer, în timp ce Hertford stătea în partea cealaltă, cu mâinile întinse pe pielea întunecată a lui Dancer. Erau suficienţi oameni încât să încercu- iască animalul, deşi, dacă nu ar fi fost magia liniştitoare a lui Hertford, murgul nu ar fi suportat aglomeraţia. Winslow era încă acolo şi părea profund stânjenit, dar nu se retrase. Nici nu se oferi să ajute. Aversiunea faţă de magie fusese săditâ adânc în sufletul lui.
-Mâinile noastre sunt unite, cercul este închis. Să începem. Chiar dacă îşi încordase toate puterile, Abby se clătină sub dezlănţuirea violentă a energiilor.
După ce inspiră adânc de câteva ori, reuşi să-şi stabilizeze mintea. Transa de vindecare nu era atât de profundă ca aceea din ziua precedentă, dar era de-ajuns. O vizualizare completă confirmă că doar fractura de la picior era

serioasă, dar, când încercă să sudeze osul, nu avu destulă putere şi concentrare ca să poată termina operaţia.
De data aceasta, pacientul nu avea propria resursă de energie, însă reuşi să schiţeze un şablon şi să înceapă procesul de vindecare. Deşi nu putu suda complet pi-ciorul lui Dancer, rana era pe jumătate vindecată. Ar fi irehuit să fie de ajuns.
Folosi ultimele fărâme de putere ca să îndepărteze lierbinţeala din sistemul imunitar al lui Dancer. După cum spusese Hertford, infecţia se răspândea, şi ar fi omorât calul dacă nu ar fi fost stăvilită.
Obosită, puse capăt cercului. Se clătina pe picioare şi simţea că trupul şi sufletul ei nu erau chiar unite. Orice cuvânt presupunea un efort.
-Cu atela şi cu îngrijirea lui Hertford, Dancer ar trebui să fie gata de vânătoare înaintea stăpânului său.
- Oh, mulţumesc, spuse Ella, cu ochii atât de strălucitori, de parcă ar fi fost ea însăşi proprietara lui Dancer. Atinse pielea întunecată. O să vin mai târziu să-l ţesăl, dacă îmi permite domnul Hertford. Dar trebuie să vă întoarceţi în casă şi să mâncaţi ca lumea, domnişoară Abby.
Fata luă braţul lui Abby şi o ajută să iasă din grajd. Ajunsese într-o situaţie delicată, se gândi ea cu tristeţe, dacă avea nevoie de ajutorul unei fete de cincispreze-ce ani. In pragul inconştienţei, hotărî să se lipsească de mâncare şi să se ducă direct în pat.
Când îşi veni în fire, Abby se afla în patul ei. Judith nu dormea lângă ea, dar, când se întoarse, îşi văzu prietena citind pe un scaun de lângă pat.
-Nu s-ar putea spune că am cine ştie ce viaţă în momentul acesta, spuse Abby, cu gura uscată şi plină de praf. Tot ce am făcut în ultima zi, sau poate în ultimele două zile, a fost să vindec şi să dorm.
Judith lăsă cartea deoparte şi turnă apă dintr-o sticlă.
- Bea asta, o să te simţi mai bine. Ai nevoie de mâncare şi multe lichide - şi nici o vindecare în următoarele două săptămâni. Nu eşti făcută din fier, Abigail Barton.

Abby se sprijini de căpătâiul patului şi bău apa cu sete.
- Crede-mă că ştiu. Mă simt bătrână şi slăbită. Privi spre geam ca să vadă poziţia soarelui. A mai trecut o zi?
- Da. Ai dormit douăzeci de ore. Ceilalţi vrăjitori au plecat acasă. Eu m-am gândit că trebuie să rămân până te văd trează şi în stare de funcţionare. Ii mai turnă apă lui Abby, apoi îi întinse o felie de pâine cu o bucată de brânză şi sos dulce-acrişor pe deasupra.
Abby luă o înghiţitură uriaşă de pâine cu brânză, scăldând-o cu apă. După altă înghiţitură, întrebă:
- Cum se simte Lord Frayne?
-Mai bine decât tine în clipa de faţă, spuse sec Judith. Ashby e încă aici şi_ îşi petrece cea mai mare parte din timp cu Frayne. îmi place de Ashby - are foarte mult bun-simţ pentru un duce. Scrobitul celălalt, Winslow, stă în oraş la Old Club, dar şi-a petrecut jumătate din timp aici. Valetul lui Frayne s-a mutat aici şi el şi a preluat aproape toată munca de infirmieră.
Abby îşi termină pâinea şi privi în jur cu jind, dar nu mai era nimic de mâncare la vedere.
-Nu au fost atâţia tineri spilcuiţi în casă de când a plecat Richard în armată. Nu cumva ai rămas pe post de însoţitoare?
- Mi-a trecut prin cap, recunoscu Judith. Cum tatăl tău e plecat şi tu eşti o fată necăsătorită, m-am gândit că ai nevoie de o văduvă bătrână care să-ţi aducă respectabilitate.
Abby râse zgomotos.
- Nu sunt o fată, şi tu nu eşti pentru nimeni o văduvă bătrână, dar îţi apreciez gestul. Cum eu am fost ruptă de lume, era nevoie de cineva care să apere Barton Grange de hoardele aristocratice.
- în afară de faptul că bagă în ei ca nemâncaţii, prietenii lui Frayne sunt destul de inofensivi. O să stau până se va întoarce tatăl tău de la Londra. Ştiu că nu pui mare preţ pe etichetă, dar, în general, e mai bine să te prefaci că respecţi regulile societăţii. Buzele lui Judith se curbară intr-o grimasă mâhnită. Doar nu vrei să ajungi ca mine.

Problema era una dureroasă, şi nu avea rost să o discute. In timp ce se rostogolea jos din pat ca să se pregătească pentru ziua care începea, Abby se gândi dacă trebuia să-i spună lui Judith despre posibilitatea căsătoriei cu Frayne. Nu, mai bine să nu vorbească despre ceva care părea atât de ireal.
In inima ei, îşi dădu seama că nu se aşteptase niciodată ca această căsătorie să întâmple cu adevărat.
capitolul 6
Abby se îmbrăcă şi nu se miră când văzu că rochia îi era largă. Folosirea intensă a magiei necesita resurse f izice foarte mari. Casa era liniştită, acum că prietenii ei se întorseseră la casele lor, şi era recunoscătoare pentru asta. Pentru a fi sociabil era nevoie de energie, şi ea nu mai avea nici un strop în plus.
O vizită la bucătărie îi oferi în cele din urmă şansa de a mânca pe săturate.
-Mă simt ca o hoardă de lăcuste, îi spuse ea bucătăresei în timp ce înghiţea o ultimă tartă cu mere. Am coborât pe câmpurile dumitale şi am înfulecat tot ce era la vedere.
Bucătăreasa zâmbi ironic.
- De aceea îmi place să lucrez pentru vrăjitori. Ştiţi să apreciaţi mâncarea.
-Ai darul de a găti, spuse Abby cu înflăcărare. Şi suntem recunoscători pentru asta!
Luă altă tartă şi o mâncă în timp ce se îndrepta spre camera lui Frayne, lingându-şi degetele înainte de a deschide uşa. Ashby stătea cu prietenul lui, care părea treaz şi atent.
Bărbaţii îşi întrerupseră conversaţia la intrarea lui Abby. Ducele se ridică.
- Mă bucur să văd că eşti trează şi conştientă din nou. Ultimele zile au fost solicitante.
Ea se strâmbă.
- Sper că nu va mai trebui să lucrez niciodată cu atâta intensitate. Aş putea să te rog să ieşi, Ashby? Aş vrea să-mi examinez pacientul.
- Bineînţeles. Ducele se întoarse spre prietenul său. Dacă te recuperezi în ritmul acesta, pot să mă întorc la

vânătoare şi să las caracterul tău tot mai nestăpânit în seama valetului şi a răbdătoarei domnişoare Barton.
- Desigur, vânează, spuse Jack. De asta am venit în comitate, până la urmă. Chiar dacă eu stau la pat, nu ai motive să nu te bucuri de şederea ta aici.
- Poate că nu o să mă mai învârt atâta pe aici, acum, că ţi-ai revenit. Ar fi de ajuns să trec o dată sau de două ori pe zi. înclinându-se în direcţia lui Abby, ducele ieşi.
Abby îşi scană pacientul, trecându-şi palma la o distanţă de treizeci de centimetri de trupul lui. Vindecarea progresa bine.
- Dacă nu te deranjează să pierzi tovărăşia prietenilor dumitale, ar fi poate mai bine să se întoarcă la vânătoare. Tinerii atletici nu prea îşi găsesc locul în camerele bolnavilor. In categoria asta te înscrii şi dumneata. O să fii un pacient dificil, nu-i aşa?
-Mă tem că da, spuse el fără nici o dovadă de căinţă. Dar nu te voi necăji foarte mult. Sunt gata să mă întorc la casa mea de vânătoare. Ai făcut deja prea mult. Vale-tul şi prietenii mei mă pot îngriji până o să mă fac bine. îşi coborî picioarele din pat, ţinându-l pe cel rupt întins, şi încercă să se ridice. Vezi? Cu o pereche de cârje mă pot descurca foarte bine. Se săltă cât era de lung - şi imediat se clătină. Abby păşi înainte şi îi sprijini pieptul, ţinându-l în sus.
- Eşti nebun! exclamă ea în timp ce se lupta cu greutatea lui. După ce îi opri căderea, se lăsă pe marginea patului, ajutându-l să se aşeze alături. Braţul lui drept îi înconjura umerii, iar el se agăţase strâns de ea, căutând un sprijin.
Poziţia aceasta era... tulburătoare. Trupul lui era cald, şi prin cămaşa subţire 3e noapte se simţeau muşchii puternici. Se transformase dintr-un pacient neajutorat intr-un bărbat viril şi atrăgător, şi asta îi aminti că nu era doar vindecătoare, ci şi femeie.
Respiră adânc, neregulat.
-Nu eşti pregătit încă pentru cârje, milord. Dacă încerci să mergi şi cazi, poţi să-ţi faci praf piciorul rupt. î n momentul acesta se vindecă bine, dar, dacă mai cazi o dată, nu pot

să-ţi garantez cât de bine vei merge în viitor. Sau dacă vei merge.
-Poate... că ai dreptate, gâfâi el, cu faţa scăldată de sudoare. Mă simt slab ca un pisoi.
Nu protestă când ea se ridică şi îl împinse înapoi în pat, deşi icni atunci când îi săltă cu grijă picioarele pe saltea. Faţa îi păli mai tare. După ce întinse cuvertura peste el, îi puse palma pe frunte. Deşi energia ei era secătuită, putea să îi îndepărteze întru câtva durerile.
Chipul lui se destinse.
- Mulţumesc. Probabil meritam să cad, dar nu pot să spun că mi-ar fi plăcut.
-Ai pierdut mult sânge, şi asta te-a slăbit. O să treacă o lună sau mai mult până îţi vei recăpăta puterea. Zâmbi în timp ce se aşeza pe scaunul de lângă pat. De fapt, pisoii nu sunt slabi. Ai văzut vreodată cum aleargă? Nici un om nu ar putea să ţină pasul cu un pisoi obişnuit.
El nu-şi putu reţine zâmbetul auzind asta.
- Punct ochit. Dar mă simţeam destul de bine încât să nu-mi vină să cred că rănile mele au fost atât de grave ca în descrierile lui Ashby.
-Au fost atât de grave, spuse ea cu îndârjire. Chiar mai grave.
Sprâncenele lui se înălţară.
- Mă surprinde că ai încercat să mă salvezi. Cum ai reuşit să-mi repari gâtul rupt?
- In esenţă, vizualizând oasele ca un tot puternic şi unitar şi adăugând energie vindecătoare.
- Sigur nu este vorba despre ceva în plus?
- E nevoie de multă energie, încuviinţă ea. Nu trebuie reparate doar oasele, ci şi vasele de sânge şi organele şi alte părţi anatomice pe care nu ştiu să le numesc. Munca aceasta necesită răbdare, câteva cunoştinţe referitoare la modul de funcţionare a organelor şi un grup de vrăjitori puternici şi stabili care să-ţi transmită putere, fiindcă nu am auzit niciodată despre un vrăjitor atât de puternic încât să sudeze singur un os rupt. Chiar dacă au fost doisprezece participanţi la cerc, repararea gâtului dumitale rupt a fost un lucru istovitor.

- De aceea sunt rare asemenea miracole?
Ea încuviinţă.
-Nu e ceva obişnuit să ai destui vrăjitori pregătiţi, dispuşi şi înzestraţi cu darul necesar. Singurul motiv pentru care am avut destui aici a fost acela că tatăl meu a organizat vrăjitorii din zonă cu ani în urmă.
- Mi-ar plăcea să-l întâlnesc pe tatăl dumitale.
- îl vei întâlni. Se întoarce de la Londra săptămâna viitoare. Oftă. Aş fi vrut să fie aici şi să ajute. S-ar fi descurcat mai bine şi ar fi organizat cercul cu mai multă eficienţă. Eu nu am condus niciodată atâta putere, şi, chiar şi aşa, nu am fost în stare să termin operaţiunea. Numai rănile care îţi ameninţau viaţa au fost vindecate complet, şi toţi cei implicaţi au fost secătuiţi de magie. Probabil vor trece două săptămâni până ne vom recupera forţele.
-Bănuiesc că te-ai descurcat la fel de bine ca tatăl dumitale, dacă ar fi fost aici. Degetele lui trăgeau de cuvertură. Cum i-aş putea răsplăti pe cei care mi-au dat atât de mult?
Ea ezită, întrebându-se dacă putea să-l facă să înţeleagă.
- Magia e un dar şi nu se vinde. Un vindecător sau o vrăjitoare îţi va lua bani pentru timpul său, dar nu pentru magie în sine. Ce s-a făcut pentru dumneata a fost... extraordinar. Nu e un lucru pe care să-l faci pentru bani, ci din dorinţa de a fi de folos.
El zâmbi slab.
- Să înţeleg că îmi spui să nu-ţi insult prietenii oferindu-mă să plătesc prosteşte?
După ce ea încuviinţă,'el spuse:
- Foarte bine. Decât să le dau bani, le voi oferi fiecăruia un dar ca dovadă de recunoştinţă. Un dar substanţial ales după nevoile şi dorinţele fiecăruia, nu o taxă pentru ceva ce nu are preţ. Ar fi acceptabil?
Deci înţelesese.
-Ar trebui să fie.
Pe măsuţa de lângă pat se aflau câteva foi de hârtie şi un creion. El le luă şi se pregăti să noteze.
- Ce le-ar plăcea prietenilor dumitale? Presupun că îi cunoşti destul de bine încât să ai câteva idei bune.
Abby se gândi.

- Ella are cincisprezece ani şi iubeşte toate animalele, în special caii, dar mama ei e văduvă şi nu-şi poate permite să-i cumpere unul. Nimic nu ar face-o pe Ella mai fericită decât să aibă un cal al ei.
El începu să scrie, încet, dar clar.
-Am o iapă blândă, manierată, dar plină de viaţă, care ar fi numai bună pentru o tânără domnişoară, spuse el. Ar fi potrivită, împreună cu ceva bani pentru îngrijirea ei?
- Ella o să fie în culmea bucuriei.
Cunoscând valoarea unui cal de rasă, Abby îşi dădu seama că el vorbise serios atunci când spusese că avea să le ofere câte un dar substanţial. Ce le-ar place cel mai mult generoşilor ei prieteni, având în vedere că nici unul dintre ei nu era bogat?
- Fiica cea mare a domnului Flumbly şi-a urmat soţul în America, spuse Abby, gândind cu voce tare. Domnului şi doamnei Humbly le-ar face mare plăcere să-i viziteze şi să-şi vadă nepoţii, dar călătoriile în America sunt scumpe.
El făcu altă însemnare.
-Două bilete spre America pe un vapor bun. Presupun că ar aprecia şi o trăsură care să-i ducă de acasă în portul de îmbarcare?
-Asta ar dovedi multă consideraţie. Ce urma? Reverendul Wilson are o fermecătoare fiică de optsprezece ani. Părinţii ei ar vrea să o prezinte la Sezonul din Londra, dar nu-şi pot permite.
El făcu altă însemnare.
- Sora mea e o gazdă foarte apreciată în societate şi iubeşte compania. Sunt sigură că va fi dispusă să o aju- ' te pe tânăra domnişoară în timpul următorului sezon.
Ar fi acceptabil?
Ea îl privi ţintă.
- Mai mult decât acceptabil. E incredibil de generos.
El ridică din umeri.
-Sora mea se va bucura să aibă companie, aşa că e uşor.
- Poate, dar trebuie să fii un om atent ca să te gândeşti la asemenea lucruri, în primul rând, spuse ea cu căldură. Eşti un gentleman adevărat, Lord Frayne.
Păru puţin surprins de lauda ei.

- E o apreciere care i-ar uimi pe părinţii mei. Să continuăm să ghicim ce le-ar plăcea prietenilor dumitale i vrăjitori.
-Judith Wayne e moaşă. Ar vrea să aibă căsuţa ei. I Una care să îi ofere destul spaţiu pentru a adăposti pacienţii care necesită îngrijire specială.
El făcu altă însemnare.
- O căsuţă spaţioasă, de preferinţă fără igrasie. 1 Următorul?
în afară de doi vrăjitori pe care nu îi cunoştea prea bine, lista fu completată în câteva minute. După ce termină, Jack puse hârtia deoparte.
- Şi uite aşa ajungem la dumneata, dar ai spus limpede preţul de la început.
Cuvintele lui fură ca o palmă peste faţă. Ceea ce spusese era adevărat - declarase într-adevăr că preţul ei era căsătoria. însă când o auzi de pe buzele lui, se simţi ca o vânătoare de avere.
- Sfântul Augustin a spus că e mai bine să te căsătoreşti decât să arzi. Ai fi preferat să arzi? Deşi ai fi mers poate intr-un loc mai plăcut şi mai răcoros.
-Aş fi sfârşit sigur în flăcări, spuse el sec. Sentimentele mele referitoare la magie sunt... complicate, domnişoară Barton. Dar nu, aş prefera să nu fi ars chiar acum pentru păcatele mele. Puţini oameni primesc o a doua şansă. Sper că o voi folosi înţelept pe aceasta. El ridică din umeri. Cât despre căsătorie - nu am fost logodit niciodată. Şi cu atât mai puţin cu o străină. Voi avea nevoie de timp până mă obişnuiesc. Iartă-mă dacă mai greşesc la capitolul curtenie.
- Şi experienţa mea referitoare la logodnă e neîndeslulătoare, dar sunt sigură că ne vom descurca, murmură ea, întrebându-se de ce îi punea pe amândoi într-o poziţie atât de incomodă.
Fusese nebună, dar, când era cu el, nu putea renunţa la nebunia ei.
- Aşteptai să-ţi iasă în cale un pair al regatului? întrebă el cu o curiozitate rece. Mulţi dintre ei vin să vâneze în comitate, aşa că presupun că era doar o

chestiune de ii mp până când unul din ei să aibă un accident grav şi să sfârşească pe masa din sufrageria dumitale.

- Ce idee inteligentă, spuse ea caustic. Aş vrea să mă I i gândit la asta.

Având în vedere că se simţea destul de bine încât să-i Iacă probleme, ea hotărî să nu-i mai transmită o parte din forţa ei vitală. Ezită un moment, conştientizând fap- tul că se bucura de intimitatea tainică pe care i-o oferea legătura aceasta. Dar era timpul ca el să se întoarcă la resursele proprii.

încet, închise transferul de energie. Se simţi imediat mai puternică, mai atentă. Câştigul ei se reflectă în pierderea lui Jack. El împinse pernele din spatele lui ca să se poată întinde din nou, cu o expresie obosită pe chip.

- Poate ai dreptate în privinţa cârjelor. Simt din- tr- odată nevoia de a dormi o zi întreagă. Dar mă întreb de ce nu se bucură mai mulţi oameni de aceste miracole vindecătoare? Am avut prieteni care au murit în peninsulă din cauza unor răni mai puţin grave. Nu... nu este corect.

Ea se ridică şi îi aşeză pernele sub cap.

- Nu vor fi niciodată destui oameni înzestraţi cu danii vindecării ca să aibă grijă de toată suferinţa fizică a omenirii. Nici măcar doisprezece vrăjitori talentaţi nu au avut destulă energie încât să te facă perfect sănătos. Chiar dacă am fost în stare să-ţi vindecăm rănile mor- || tale, nu am fi obţinut rezultate atât de bune dacă nu ai] fi fost un candidat ideal pentru vindecare - un adult sănătos în floarea vârstei. Dacă ai fi fost bătrân sau nu ai fi avut, să zicem, atâta putere, probabil nu te-am fi putut salva.

- Poţi să foloseşti vindecarea ca să faci un om nemuritor?

- Deteriorarea produsă de înaintarea în vârstă nu este reversibilă. Dacă o persoană în vârstă are o anumită problemă de sănătate, aceasta poate fi rezolvată, dar, odată cu înaintarea în vârstă, tot trupul decade. Nu putem vindeca asta. Sunt şi boli care afectează tot organismul, j Acestea sunt foarte greu de vindecat. Se gândi la boa- ! la perfidă care îi omorâse mama. Darul vindecării este limitat.

Poate că suntem în stare să mai dăruim câţiva ani de viaţă anumitor persoane, dar există nişte limite foarte reale.
- De aceea lumea nu ştie că miracolele sunt posibile uneori - pentru ca oamenii să nu vă ceară mai mult decât puteţi oferi?
Ea încuviinţă.
- Dacă lucrările noastre cele mai bune ar fi cunoscute de toată lumea, toţi vindecătorii din ţară ar fi asediaţi de oamenii disperaţi. Când aceştia ar afla cât de puţin putem face, s-ar înfuria... teribil. E mai bine ca oamenii să se aştepte numai la vindecări mărunte. Acestea pot fi rezolvate de obicei.
El încuviinţă; curiozitatea îi fusese satisfăcută.
-Cât de curând crezi că m-aş putea întoarce acasă? Sigur că m-aş vindeca mai repede acolo, şi trebuie doar să trec valea.
- Poate peste o săptămână. Depinde de cât de repede îţi redobândeşti puterea. Ea înţelegea că nu mai voia să ! stea în pat - nici ea nu era un pacient liniştit. Bunicul j meu s-a simţit rău în ultimii ani de viaţă. Aceasta a fost j camera lui, ca să nu mai fie nevoit să urce scările. Avea ' şi un scaun cu rotile,Va să se poată deplasa la parter.
' red că e sus, în pod. Vrei săd aduc jos ca să te foloseşti de el?
- Oh, te rog, spuse el cu fervoare. M-am săturat deja >le camera asta, care, de altfel, arată bine.
Ochii lui se închiseră.
Cu delicateţe, ea aranjă cuvertura pe lângă el. Apoi ■ ■ forţă să se îndepărteze, strângând pumnii ca să îndepărteze tentaţia. Voia să atingă braţele şi picioarele acelea lungi, puternice, dar nu avea dreptul de a-l atinge ca o persoană îndrăgostită, chiar dacă vorbiseră despre căsătorie.
Deşi ştia că nu trebuia să-i mai ofere din energia ei, IUI se gândise la cât de mult avea să-l slăbească pierderea. Probabil că acum avea să fie nevoit să-şi prelungeas- i â şederea la Barton Grange.
Nu intenţionase să se întâmple asta, dar nu putea spune că regreta.

capitolul 7

Mai grijuliu decât fusese cu o seară în urmă, Jack nu mai încercă să se ridice din pat în dimineaţa următoare. Insistă să se aşeze sprijinit de perne şi ceru ceva de citit; apoi îl alungă pe Morris. Nu mai avea nevoie de un însoţitor permanent şi era deprimant să-l vadă pe Moris păzindu-l toată ziua.

Avea să fie nevoit să se întoarcă în Yorkshire. Singurul avantaj clar pe care i l-ar fi adus moartea ar fi fost lichi- ■ la rea obligaţiei de a rezolva problemele de pe domeniul lamilial. Un văr de-al doilea pe care nu-l cunoştea bine ar fi fost următorul Lord Frayne, şi poate că procesul alegerii ar fi fost mai uşor pentru o persoană care nu era atât de strâns implicată.

Decât mort, era de preferat să fie viu şi să plece spre nord. Dar chemarea aceasta ieşea din discuţie.

Incruntându-se, încercă să se concentreze asupra ■iarului vechi de o săptămână. Când Ashby şi Lucas Winslow trecură să-l viziteze, se simţi uşurat. In ciuda hainelor stacojii de vânătoare pline de noroi, erau o privelişte bine-venită.

Lăsă bucuros ziarul deoparte.

- Povestiţi-mi despre hăituielile măreţe pe care le-aţi avut, ca să pot suferi chinurile invidiei.

-O să te bucuri să auzi că a fost o zi proastă pentru vânătoare, spuse cordial Lucas. Ogarii nu reuşeau să ia urma şi am petrecut o grămadă de timp şezând pe cai, în ploaie, şi încercând să ne amintim de ce facem aşa ceva.

Ashby scutură picăturile de ploaie de pe haina lui bine croită.

-Mai rău, acum, când nu mai putem vâna, a ieşit soarele.

- O să încerc să nu mă bucur de ziua voastră proastă, promise Jack. Să sun să ni se aducă ceai? Temnicerul meu îmi îngăduie anumite privilegii.

înainte ca prietenii să-i fi putut răspunde, temnice- rul-şef intră, împingând un scaun cu rotile, jack simţi obişnuitele stări amestecate stârnite de prezenţa ei, ne- ştiind dacă să vadă în ea femeia plină de compasiune care îi salvase viaţa, vrăjitoarea a cărei muncă îi stârnea aversiunea sau o

femeie periculos de senzuală. Scaunul cu rotile trăgea definitiv balanţa spre femeia plină de compasiune.

- Bună ziua, domnilor, spuse cu veselie domnişoara Barton. Lord Frayne, cred că te-ai bucura de o plimbare prin casă. Am pus să fie coborât din pod scaunul bu-nicului meu şi pare să fie încă în stare de funcţionare. I-am spus tâmplarului de pe domeniu să facă un suport pentru piciorul dumitale rupt. Vrei să-l încerci?

-Da! spuse el în timp ce dădea deja cuverturile la o parte.

-O să-l trimit pe Morris să te pregătească pentru această mare excursie. S-ar putea să fie nevoie de trei oameni ca să te aşeze în siguranţă în scaunul cu rotile.

Se retrase din cameră.

Spre neplăcerea lui Jack, avu dreptate. Ashby şi Lu- cas îl sprijiniră în timp ce-Morris îl ajuta să se îmbrace Intr-un halat, apoi aduse scaunul în spatele lui, ca să se poată aşeza. Jack se simţi uriaş şi greoi văzându-i pe toţi > iun se străduiau să-l aşeze pe scaun. Atunci când Moris altă cu grijă piciorul rupt în suportul lung şi căptuşit, amţi o durere chinuitoare.

Până să se aşeze, Jack era transpirat şi epuizat. Preţ de < • clipă, se gândi cu jind la patul moale, dar nu putea să cape ocazia de a ieşi din celulă.

Domnişoara Barton apăru cu braţele pline de cuverturi împăturite. Abia acum îşi dădu seama cât de înaltă era, cu numai câţiva centimetri mai scundă ilccât Ashby.

Desfăcu pachetul şi scoase două pleduri de călătorie.

- E curent în jurul casei, explică ea în timp ce îi aşează unul din pleduri pe picioare.

Atingerea ei uşoară nu-i produse nici o durere. In li mp ce îi aşeza celălalt pled pe umeri, el protestă:

-Nu sunt invalid!

Ochii ei albaştri scânteiară amuzaţi.

- Sigur că eşti. Nu pentru mult timp, cred, dar ar fi bine să descoperi cum se trăieşte atunci când nu te bucuri de o sănătate de fier. Aşa o să înveţi să simţi compa- MUne faţă de cei mai puţin norocoşi.

-Ai putea să înveţi şi cum să te porţi mai atent, ca •â nu-ţi mai rupi gâtul încă o dată, spuse Lucas caustic.

I şti gata s-o iei din loc, Jack?
încercă să-şi folosească mâinile ca să-şi ridice puţin piciorul rupt, străduindu-se fără succes să potolească ilurerea.
-Sunt, şi la fel de emoţionat ca în ziua în care am
II ecut pentru prima dată Canalul Mânecii şi am pus pi-i iorul într-o ţară străină.
-Nu-ţi pot promite plăcerile exotice ale Franţei sau ale Ţărilor de Jos, comentă domnişoara Barton, dar mă- i ar aici vorbesc toţi engleza. Domnule Winslow, ai grijă cum împingi scaunul între dormitor şi hol. Trebuie să treci încet dintr-o cameră în alta, ca să nu-ţi accidentezi pasagerul.
Lucas încetini, dar nu fu destul de rapid încât să prevină o zdruncinătură dureroasă.
- îmi pare rău, Jack, se scuză el. Nu mi-am dat seama că împingerea unui scaun cu rotile e o artă.
- împărăţia bolii e o ţară care se deosebeşte total de regatul celor sănătoşi, spuse domnişoara Barton gânditoare. Una în care intrăm aproape toţi, mai devreme sau mai târziu. Ia-o la dreapta la capătul holului, domnule Winslow. Astfel, o să începem turul parterului.
în timp ce Lucas îl împingea, Jack studie împrejurimile, absurd de încântat de schimbarea de decor. Era casa unui gentleman, atractivă şi frumos decorată cu un amestec de mobilă nouă elegantă şi piese vechi care - se vedea limpede - aparţinuseră familiei de generaţii întregi. Nimic nu spunea că Barton Grange era casa unor vrăjitori neciopliţi. La ce se aşteptase - la lilieci uscaţi şi la tritoni atârnaţi de plafon? Poate că da. Era ciudat să încerci să j împaci oaza asta de linişte cu întunericul dezgustător al vrăjitoriei.
în timp ce treceau prin saloane, îşi dădu seama că trebuia să se înveţe să trăiască cu dezgustul lui profund faţă de magie. Din laşitate şi teamă de moarte, preferase să accepte ajutorul magiei decât să moară respectându-şi principiile. Asta însemna că acum trebuia să accepte o j nevastă vrăjitoare şi familia ei vrăjitorească.
Nu se gândise la nimic din toate acestea atunci când îi dăduse permisiunea de-a încerca să-i salveze viaţa inutilă.

Perspectiva morţii tinde să restrângă dramatic j punctul de vedere al omului.
în următoarea încăpere, o bibliotecă elegantă, desco- j peri multe cărţi, destul de multe dintre ele tratate savante despre magie, dar tot nu apărură liliecii uscaţi. Jack îşi notă în minte să viziteze biblioteca într-o ocazie ulterioară, ca s-o poată explora mai bine.
Lucas împinse scaunul ca să intre în salonul principal. Fiindcă nu calculă cât de departe ajungea piciorul rupt, îl lovi pe Jack de tocul uşii. Jack îşi pierdu răsuflarea de durere, cu mâinile încleştate pe braţele scaunului.
Lucas înjură.
- îmi pare atât de rău, Jack! Sunt o brută grosolană.
-împingerea scaunului e intr-adevăr o artă, spuse domnişoara Barton în timp ce atingea uşor cu degetele piciorul drept al lui Jack, care ardea de durere. în câteva momente, durerea scăzu la un nivel suportabil, l a continuă: Poate că ar trebui să-l duc eu. L-am plimbat adesea pe bunicul meu, aşa că sunt oarecum expertă.
- Mă înclin în faţa experienţei, zise Lucas şi păşi la o parte cu o plecăciune exagerată.
Cu domnişoara Barton la cârmă, plimbarea lui Jack deveni imediat mai lină. Ea apăsa o pedală din spatele scaunului şi ridica uşor roţile din faţă atunci când treceau peste un prag sau peste un covor. Era într-adevăr o artă să trăieşti în împărăţia bolii.
Abigail Barton putea fi vrăjitoare, dar avea mâinile uşoare, în ciuda sănătăţii ei robuste. Era conştient că ea era exact în spatele lui, cu degetele pe mânerele scaunului, la numai câţiva centimetri de umerii lui. Era o prezenţă puternică - şi, în ciuda darului vrăjitoresc, liniştitoare.
Intrară în sufragerie.
- îmi amintesc că priveam candelabrul acesta frumos atârnând exact deasupra mea şi speram că nu avea să cadă şi să-mi producă mai multe daune, spuse el sec in timp ce recunoştea masa de sufragerie, unde fusese aproape de moarte.
-Nu ai fost primul pacient în stare critică întins pe masa asta, şi candelabrul încă nu a căzut, observă domnişoara

Barton. O masă lungă şi lumina bună fac din camera aceasta o sală de operaţii decentă. Observă covorul acesta splendid cu roşu şi alb, ales cu grijă ca să ascundă petele de sânge.
încercă să se întoarcă şi să vadă dacă glumea, şi mişcarea aceasta nu făcu nici un bine piciorului lui.
- E adevărat?
Ea zâmbi strâmb.
-întro oarecare măsură. Covorul e în familie de mulţi ani. Eu am sugerat că sufrageria ar fi un loc deosebit de bun pentru el.
Ashby se îndreptă spre masa de mahon, atingând uşor cu degetele suprafaţa lăcuită.
- Pare atât de paşnică acum, după marea dramă a vieţii şi a morţii.
Avea o expresie pierdută, amintindu-şi de accidentul lui Jack şi de cercul de vindecare.
-Prefer pacea în locul dramei, spuse domnişoara Barton cu tristeţe. Dar nu ni se oferă prea des şansa de a alege, adăugă ea împingând scaunul.
Camera de zi se afla într-un colţ din spatele casei, iar lumina târzie a după-amiezii presăra stropi de soare pe mobila confortabilă. Ea îi aşeză scaunul în faţa ferestrelor. Afară se vedeau grădinile în dreapta şi dependinţele în stânga. Cea mai mare dintre ele era grajdul cailor. Jack îl privi cu jind.
- O să mai fiu vreodată în stare să vânez?
- Dacă vrei. Deşi o să te recuperezi mai greu decât Dancer.
El întoarse brusc capul, şi de data aceasta nu-i păsă de durerea din picior.
- Dancer trăieşte7.
Sprâncenele ei se arcuiră.
- Nu ţi-a spus nimeni?
Lucas, care venea agale din spate împreună cu Ashby, zise:
- îmi pare rău, Jack. Credeam că ţi-a spus altcineva. Cred că toţi am presupus asta.

Jack respiră adânc şi nesigur, dureros de aproape de lacrimi. Fusese atât de sigur că armăsarul lui magnific şi credincios era mort, ucis de nepăsarea călăreţului.
-Ştiam că şi-a rupt piciorul în accident. Presupuneam... că a fost doborât.
-Ashby nu a fost de acord, aşa că am aranjat să fie adus în grajdurile de aici. Domnişoara Barton, destoinicul ei rândaş şi aceia din prietenii ei vrăjitori care nu erau epuizaţi cu totul au organizat un cerc de vindecare
I icntru Dancer, în ziua următoare vindecării tale, spuse I ucas. A fost extraordinar. Tibia ruptă e prinsă în aţele şi pe cale de vindecare.
Jack se întoarse cu greutate şi se uită la domnişoara Barton.
- Te rog, aş putea merge să-l văd?
Ashby se încruntă.
-Cred că ar fi dificil pentru noi şi dureros pentru dumneata să te coborâm pe treptele de la intrare.
- De fapt, avem o rampă construită dintro uşiţă laterală pentru bunicul meu. Ura să fie închis înăuntru, spuse tărăgănat domnişoara Barton. Cărările sunt cât se poate de netede, din acelaşi motiv. Dar excursia ar fi totuşi una incomodă.
-Nu-mi pasă. Promit să nu mă plâng. Jack avea să facă tot posibilul să nu icnească de durere, de vreme ce prietenii lui erau deranjaţi de treaba aceasta.
Ea îi studie chipul.
- Foarte bine. Bănuiesc că întâlnirea aceasta va fi benefică şi pentru dumneata, şi pentru Dancer.
El nu putu să nu zâmbească.
- Eşti o femeie practică.
-Caracterul practic - compensaţia oferită unei fete bătrâne ordinare, zise ea, atât de încet, încât el ghici că nu voise să fie auzită.
Se considera ordinară? Comentariul o făcu să pară mai vulnerabilă decât s-ar fi gândit. Deşi nu era o frumuseţe clasică şi nu era deloc genul lui, el nu ar fi numit-o ordinară, nu cu trupul acela senzual, aţâţător. Studie silueta bogată în curbe şi se întrebă cum ar fi reacţionat

dacă ar fi fost în deplinătatea forţelor. Chiar şi în prezenta lui stare de slăbiciune, era incomod de conştient de prezenţa ei. Avea farmecul acela provocator care poate distruge stăpânirea de sine a unui bărbat. Era u negând neliniştitor.
In timp ce gândurile lui rătăceau, tovarăşii săi îl urmau spre ieşirea cu rampa. Domnişoara Barton întoarse scaunul, astfel că ajunse cu spatele la uşă.
- E mai sigur să cobori scaunul cu spatele, explică ea.
0 să vă rog ca unul dintre dumneavoastră, domnilor, să îl ridicaţi. Nu ştiu dacă am destulă putere ca să-l controlez la coborârea rampei.
- Daţi-mi voie, murmură Morris.
Jack ghici că valetul îşi imagina că s-ar fi descurcat mai bine decât aristocraţii. Morris nu era doar un valet bun, ci şi un bărbat puternic şi înalt. Jack îl acuzase odată că intrase în serviciul lui fiindcă hainele vechi ale lui Jack
1 se potriveau de minune. Morris zâmbise netulburat şi nu negase acuzaţia.
După cum spusese domnişoara Barton, ieşirea nu fu comodă, începând cu o stare de panică instinctivă ; provocată de gândul că avea să cadă pe spate în timp ce scaunul cobora pe rampă. Ar fi fost mai puţin alarmant să iasă cu faţa, dar atunci scaunul ar fi putut să cadă cu adevărat. Fu uşurat când ajunse pe pământul tare.
Cărarea spre grajduri era şi ea mai denivelată decât : duşumeaua din lemn masiv, şi starea pietrişului era înrăutăţită de noroiul acumulat în urma ploii recente. Nimic nu conta. Nici măcar hurducătura dureroasă pricinuită de intrarea scaunului în grajd, purtat pe sus ! peste un prag înalt.
Ceea ce conta fu nechezatul familiar cu care îl întâmpină Dancer. Morris împinse scaunul lângă boxă, şi I Dancer îşi plecă imediat capul şi îl lovi pe Jack în piept cu atâta putere, încât împinse scaunul în spate. Morris prinse scaunul şi îl apropie din nou.
Poziţia era incomodă, dar Jack reuşi să îmbrăţişeze calul cu o mână în timp ce îl scărpina între urechi cu cealaltă. îşi ascunse faţa în coama lucioasă, aproape de lacrimi. Ce

spunea despre el faptul că simţise mai multă durere la gândul că Dancer murise decât la moartea tatălui său? Sigur că Dancer era o companie mult mai plăcută.
-Nu am zahăr pentru tine, băiete.
-Uite aici. Ashby îi oferi câteva bucăţi neregulate, sfărâmate dintr-o bucată mai mare de zahăr. Calul meu se poate descurca cu mai puţin.
-Mulţumesc. Jack îi oferi bucăţelele de zahăr una câte una. Dancer molfăi zahărul cu lăcomie.
Jack zâmbi, simţindu-se aproape de normalitate, aşa cum nu se mai simţise după accident. Şi el, şi calul lui aveau picioarele rupte, dar într-o zi aveau să se plimbe din nou împreună. îşi ridică ochii spre domnişoara Barton.
- Ştiu că îţi datorez viaţa, dar aceasta este... o datorie şi mai mare. Nu oricine s-ar fi străduit să salveze un animal rănit.
- E meritul tinerei Ella, spuse ea. Ca să fiu sinceră, eu nici nu ştiam că armăsarul dumitale fusese adus aici.
- Poate că ea a fost mesagerul, dar dumneata ai condus vindecarea.
îşi sprijini fruntea pe gâtul lui Dancer, gândindu-se că nu era rău să se căsătorească cu o vrăjitoare care lua caii îi serios.
Vocea blândă a domnişoarei Barton spuse:
- E timpul să te întorci în casă, Lord Frayne. Cred că ai avut destulă distracţie pe ziua de azi.
Oboseala lui se văzu din faptul că, în loc să se împotrivească, se mulţumi să-l mai bată pe Dancer o dată pe grumaz.
- Mă întorc mâine, bătrâne tovarăşe.
Şi avea să-şi aducă propriul lui zahăr.
Acum, că emoţia de a-l vedea pe Dancer trecuse, se simţi atât de obosit, încât cu greu se putu ţine drept în scaun. Nu îşi imaginase niciodată că statul într-un scaun şi plimbarea pe roţi puteau să istovească atâta un om. Mutarea de pe scaun în pat fu altă strădanie incomodă şi dureroasă, dar moliciunea saltelei veni ca o binecuvântare. în timp ce domnişoara Barton îi trăgea cuvertura până la bărbie, el spuse:

- Mulţumesc că mi-ai permis să ies. Acum vă rog să plecaţi cu toţii. Şi tu, Morris. Găseşte-ţi un loc în care să iei cina şi să-ţi fumezi pipa şi flirtează cu vreo slujnică înainte să te întorci. Eu o să fiu bine în următoarele două ore. De fapt, o să adorm chiar acum.

Toţi vizitatorii ieşiră fără proteste. Avantajul convalescenţei era acela că era suficient să spună că era obosit ca să obţină intimitate. închise recunoscător ochii, sperând să adoarmă curând.
Dar, în ciuda oboselii, somnul îl ocolea. Acum, că mintea îi era din nou activă, gândurile îi săreau în toate părţile, ca o baltă plină de broaşte. La cel mai profund nivel al fiinţei, simţea o schimbare ireversibilă. Bănuia că se numea maturizare, şi fusese declanşată de faptul că trecuse atât de aproape de moarte.
Se confrunta cu două provocări complicate. Una era informaţia că se angajase să se căsătorească cu o vrăjitoare, o perspectivă atât de descurajantă, încât nu îndrăznise încă să o cântărească bine. Avea o mare datorie faţă de domnişoara Barton, dar faptul că practica magia îi dădea fiori. îi putea simţi chiar acum. Erau fiori sau era febră?
Bănuia că putea învăţa cum să se poarte cu domnişoara Barton; părea o femeie cu judecată şi nu-şi dădea aere misterioase, aşa cum făceau unii vrăjitori. Spusese şi că nu avea să fie o soţie pretenţioasă, aşa că trebuiau să fie în stare să găsească o cale spre o convieţuire suportabilă. De vreme ce prefera să stea la ţară, ar fi putut îocui în casa lui de vânătoare de dincolo de vale, aproape de familia ei. Spusese limpede că îşi dorea un copil. Dacă dorinţa aceasta se îndeplinea, ar fi fost probabil mulţumită să locuiască acolo pentru totdeauna.
Cealaltă problemă mare era întoarcerea în Yorkshire şi confruntarea cu mama şi cu tatăl lui vitreg. Ce avea să fie mai rău, confruntarea cu mama lui, pe care o iubea, sau cu tatăl vitreg, pe care îl ura? Din nefericire, cei doi nu puteau

fi separaţi. însă avea o răspundere faţă de oamenii din Langdale şi nu se mai putea sustrage.
Ceva căzu pe pat cu o bufnitură şi începu să păşească sigur pe cuverturi. Surprins, Jack deschise ochii şi văzu o pisică mare neagră care se mişca prin camera întunecată. Ştia că pisicile negre erau tradiţionale pentru vrăjitori, dar nu era atât de sigur în privinţa unei pisici cu picioarele albe şi mustăţi albe dese, care se curbau
l'c faţa ei rotundă şi neagră. Era greu ca o felină cu şose- ir şi mustăţi albe să arate ameninţătoare.
- Salut, pisică. Eu sunt Jack. Tu cine eşti?
Pisica nu răspunse, dar îşi aşeză lăbuţele pe pieptul lui Jack şi se aplecă în faţă până când nasurile li se aţin- ■eră. Nasul felinei era plăcut, rece şi umed pe pielea înfierbântată a lui Jack.
Privind încrucişat pisica, Jack întrebă:
- Eşti ruda vrăjitoarei?
Pisica scoase un sunet ţâfnos care părea suspect de dispreţuitor. Apoi se ghemui alături de Jack şi începu să toarcă tare. Jack atinse blana mătăsoasă. Fusese întotdeauna un iubitor de câini, dar era ceva liniştitor In torsul unei pisici.
Foarte liniştitor, într-adevăr.
Somnul agitat al lui Abby fu întrerupt de o bătaie In uşă.
- Domnişoară Abigail?
Era vocea îngrijorată a menajerei. Căscând, Abby se rostogoli din pat şi deschise uşa.
- E ceva în neregulă?
-Valetul lui Lord Frayne m-a rugat să vă trezesc.
I ste îngrijorat.
-Vin imediat.
Incruntându-se, Abby luă un capot gros şi papucii de casă şi coborî scările în urma menajerei. Deşi zilele de iarnă erau blânde, nopţile erau friguroase şi aerul era tăios. Auzi pendula înaltă din salon bătând ora trei în timp ce cobora la parter. Trei dimineaţa, când torţele vitale erau în declin, şi moartea pândea pe aproape. Grăbi pasul.

Morris o întâmpină uşurat. îşi aşternuse un pat în ■ amera lui Jack, ca să poată dormi alături de stăpânul lui, pentru orice eventualitate.

- îmi pare rău că v-am deranjat, domnişoară, dar nu lini place cum respiră.

Chiar înainte de a ajunge lângă pat, auzi respiraţia chinuită a lui Jack. Ce mergea rău? In lumina lămpii, faţa lui părea cenuşie şi tot trupul lui micşorat, de parcă s-ar fi topit. Pisica ei, Cleocatra, stătea lângă el. Se gândise că Jack avea nevoie de supraveghere? Ca majoritatea pisicilor, Cleo avea o sensibilitate supranaturală.

Inspiră încet, încercând să-şi concentreze mintea în timp ce blestema în tăcere faptul că magia ei era încă atât de slăbită. Dacă ceva mergea rău cu adevărat, nu avea să fie în stare să facă prea multe fără ajutor.

Când reuşi să se concentreze, îl atinse cu palma pe frunte. Ardea de febră. Fierbinţeala izbucnise din nou.

II controla iar şi găsi zone de fierbinţeală în splina lui şi în oasele fracturate din picior. Infecţiile nu scăpaseră încă de sub control, dar asta urma să se întâmple în cu-rând. Adunându-şi toate rezervele de energie, suprimă inflamaţiile, luptându-se să dizolve energia roşie fierbinte cu lumina albă rece şi să stingă febra.

în timp ce îşi termina munca, Jack se învârti agitat pe o parte, gata să cadă din pat. Abby şi Morris săriră să-l prindă. în timp ce împingeau trupul supraîncălzit al lui Jack înapoi spre mijlocul patului, cămaşa lui de noapte se ridică, descoperind umărul drept. Pe piele era însemnată cu fierul roşu forma spiralată a unui şarpe.

Abby îşi ţinu răsuflarea, recunoscând simbolul.

-Văd că Lord Frayne nu a considerat că e suficient să poarte un talisman împotriva magiei. L-a însemnat cu fierul roşu pe pielea lui.

- Pe milord îl îngrijorează foarte mult perspectiva de a deveni victima magiei, spuse Morris scuzându-se. Are semnul acesta de alungare a magiei de când îl cunosc.

Cu repulsie, Abby trase înapoi cămaşa peste simbol, <

Linia subţire a şarpelui spiralat se rotea de şapte ori, cu capul spre centru şi coada răsucită spre exterior. Era un

descântec obişnuit de alungare a magiei, dar nu auzise niciodată de cineva care să fie însemnat cu fierul roşu. Era tatuajul un obicei al Academiei Stonebridge sau teama lui Jack faţă de magie era neobişnuit de mare chiar şi pentru standardele aristocratice? îşi aminti că, i mnci când fusese adus la ea după accident, le ceruse i a ietenilor să-i îndepărteze orice amuletă împotriva mani. In loc să-l caute prin buzunare, Ashby se concern li ase să-i ceară lui Jack permisiunea, pentru ca Abby să poată lucra cu el. Era limpede că ducele ştia de semnul marcat cu fierul roşu. Oare Ransom şi Winslow purtau acelaşi semn pe umeri?

- M-am ocupat de febră, dar e încă foarte slăbit, îi ase ea valetului. Nu s-a recuperat încă după ce a pierdut atâta sânge la accident. A fost o greşeală să-i permit să lasă astăzi.
- Poate că da, spuse încet Morris. Dar fericirea îl ajută pe om să se vindece, şi sunt sigur că s-a bucurat să-şi vadă calul.
- Poate ar fi trebuit să aduc calul la el, spuse ea cu o i a i masă, în timp ce se întorcea la pacientul ei.

Deşi era sigur că se bucurase de expediţie, trebuia să încerce să-l convingă să nu repete experienţa până nu-şi i ccăpăta puterile.

Şi, ca să-şi recapete puterile, trebuia să-i dea din nou din forţa ei vitală. Ii atinse cu palma plexul solar. Deşi nu era nevoie, îi plăcea să atingă trupul lui cald, masculin. Mai întâi vizualiză firul care-i unea. Apoi îşi imagină lurţa vitală care circula prin el.

Vitalitatea ei se diminuâ, dar efectul pozitiv asupra lui Jack fu vizibil imediat. Faţa lui se destinse, şi trecu la un somn normal şi liniştit. Nu era o faţă de o frumuseţe ■ lasică, dar ei îi era... foarte dragă.

Când se asigură că starea lui se stabilizase, se întoarse ' ibosită în camera ei. Până dimineaţă, trebuia să fie rece i pe cale de recuperare

Cât despre Abby - urma să doarmă până târziu. Avea nevoie.

capitolul 8

După cum se aşteptase Abby, a doua zi dimineaţa Jack nu mai avea febră şi era mai plin de energie.
îmbunătăţirea aceasta venea cu preţul cearcănelor de sub ochii ei, dar putea să se lipsească de o parte din forţa vitală ca să-i facă recuperarea mai sigură
Ashby şi Winslow îşi făcuseră un obicei din a se opri să-l viziteze pe Jack după o zi de vânătoare. La prima lor vizită, Abby îi condusese în camera lui şi sunase după ceai. Când voise să se retragă după ce comandase mân- carea, bărbaţii o invitaseră să rămână şi îi ceruseră să o invite şi pe Judith.
Cei trei bărbaţi şi cele două femei formau un grup vesel. Jack era în culmea fericirii cu prietenii lângă el. Judith se bucura şi ea de aceste ceaiuri, râzând cu o uşurinţă pe care Abby o văzuse arareori la prietena ce rămăsese ‘ văduvă prea devreme.
A doua zi, Abby îl lăsă pe Jack să stea în scaunul cu rotile la sosirea prietenilor săi. A treia zi fu destul de puternic încât să-şi conducă scaunul în bibliotecă fără ajutor, aşa că prietenii îl întâlniră acolo. Bucătăreasa din Barton Grange, mulţumită că tinerii domni înfometaţi îi apreciau îndemânarea, le făcea bucuroasă o mulţime de dulciuri ispititoare, gustări picante şi pâine proaspătă cu brânză şi condimente locale. Ashby şi Winslow, înfometaţi după o zi de vânătoare, se repezeau la farfurii ca nişte lupi.
Tocmai îşi potoliseră foamea cu un prim rând de gustări, când Ransom intră în bibliotecă, cu cizmele şi pantalonii stropiţi de noroi şi cu o expresie obosită.
-Domnişoară Barton, doamnă Wayne, vă salut. Sper că lacomii aceştia au lăsat ceva de mâncare şi pentru mine.
- Fă-te comod, domnule Ransom, spuse Abby în timp ce se ridica să-l întâmpine. Vii chiar de la Londra?
- Mda. Ransom se opri din prădarea delicateselor de pe o farfurie şi scoase o hârtie împăturită din buzunarul hainei. Aici e licenţa specială pe care ai cerut-o, Jack. Să pun mâna pe un vicar care să vă căsătorească astăzi sau e destul de devreme mâine?
Jack primi licenţa, cu o'expresie indescifrabilă.

Asta depinde de domnişoara Barton. Eu mă înclin 111 faţa dorinţelor ei.
Abby îngheţă, prea şocată ca să răspundă. O licenţă • pedală. Doamne, Dumnezeule, chiar avea de gând să .c căsătorească cu ea!
Ochii lui Judith se mijiră în timp ce studia faţa lui Abby.
- Ce palpitant! Cred că Abby ar vrea să aştepte întoar- i crea tatălui ei, care ar trebui să aibă loc zilele acestea.
c ridică. Abby, să ne retragem şi să îi lăsăm pe domni i se pună la curent cu noutăţile. Putem hotărî ce rochie vei purta la ceremonie. Judith înşfăcă braţul lui Abby şi puse încet: Ieşi până nu leşini.
Era un sfat bun. Abby se ridică şi reuşi să zâmbească.
-Sunt multe de făcut. Nu-l obosiţi pe Lord Frayne, domnilor.
Ieşi împreună cu Judith, urmate de un murmur mas- i II lin de rămas-bun. Fără cuvinte, femeile trecură prin ufragerie, iar Judith apucă o carafă de coniac şi două pahare înainte de a urca scările.
Odată ajunse în camera mică a lui Abby, Judith în- i Iţise uşa şi spuse ferm:
- Stai jos.
Abby se supuse, încă luptându-se cu şocul. Judith uirnă coniac intr-un pahar şi îl împinse în mâna lui Abby. După ce îşi turnă şi ei, Judith se aşeză pe scaunul din faţă.
- Ce se întâmplă? Presupun că tu şi Lord Frayne aţi mai discutat despre căsătorie, însă păreai atât de mirată,
. le parcă s-ar fi transformat în broscoi.
- A fost de acord să se căsătorească cu mine, dar nu un crezut că avea de gând s-o şi facă.
Abby luă o înghiţitură mare de coniac, bucurându-se i i simtă arsura înviorătoare.
-Tu l-ai cerut pe el sau el te-a cerut pe tine?
- Eu... eu i-am explicat că ar putea fi periculos să conduc un cerc de vindecare, dar că mi-aş asuma riscul In cazul în care s-ar angaja să se căsătorească cu mine, dacă vindecarea ar avea succes. Asta s-a întâmplat atunci când a fost adus, mai mult mort decât viu.
Judith se holbă la ea.

- Abby, cum ai putut?! E imoral să constrângi un om rănit de moarte!
- Ştiu. Abby se uita într-o parte, ruşinată. Nu aveam de gând s-o fac cu adevărat.
- Totuşi, ai spus-o. Judith îşi înclină capul într-o parte. Dar ce aveai de gând, pentru numele lui Dumnezeu?
Abby se încruntă în timp ce încerca să reconstruiască gândurile şi emoţiile încâlcite din timpul crizei.
- Frayne era pe jumătate înnebunit şi respingea ideea vindecării magice. Ashby şi Ransom îl sileau să mă lase să încerc. Eu nu ştiam dacă putea fi salvat, dar, dintr-un motiv oarecare, cererea în căsătorie mi s-a părut o J idee bună.
Judith luă o duşcă de coniac, cu o expresie mâhnită. ;
-Nu are nici un sens.
-Ştiu că nu are, recunoscu Abby. Dar nu am crezut niciodată că avea să meargă până la capăt cu ideea căsătoriei. Am crezut că, chiar dacă îl salvam, avea să se retragă politicos. De vreme ce a cam fost constrâns să accepte, nu l-aş fi obligat să-şi respecte cuvântul.
- Şi el de unde avea să ştie asta? Cuvântul unui gentleman este o obligaţie, Abby, spuse Judith, exasperată. Un om de onoare nu-şi va încălca niciodată promisiunea, nici măcar în asemenea împrejurări. Nu putea să-ţi citească gândurile şi să ştie că nu ai vorbit serios. Şi, chiar dacă ţi-ar fi putut citi gândurile, mintea ta e atât de încâlcită, încât l-ar fi apucat durerea de cap!
- Gândurile mele îmi dau şi mie dureri de cap. Abby se juca acum cu paharul de coniac, rotind lichidul somptuos colorat. De fapt, am evitat să mă gândesc la situaţie, de vreme ce nu înţeleg de ce am făcut aşa ceva. îmi era mai uşor să mă gândesc la rănile lui Lord Frayne şi la vindecarea lui. Nu m-am gândit niciodată că avea să-l trimită pe Ransom la Londra fără să vorbim măcar o dată despre căsătorie! *
- E un om de acţiune, indiferent dacă asta e spre bine ■au spre rău. Călătoria aceasta l-a ţinut însă pe Ransom deoparte şi nu s-a fâţâit pe aici toată săptămâna. Doi l'ărbaţi agitaţi au fost mai mult decât de-ajuns. Judith sorbi din nou din coniac, de data aceasta mai încet. I)e vreme ce

o femeie poate pune capăt unei logodne fără nici o pierdere pentru reputaţia ei, este destul de uşor să termini cu asta. Ţi-ai atins obiectivul şi l-ai convins să ne permită să-i salvăm viaţa. Nu trebuie să-ţi petreci restul vieţii cu el, desigur.
Vorbele lui Judith erau perfect logice.^ Atunci, de ce nu o făceau pe Abby să se simtă bine? In loc de asta, gândul că putea să scape de căsătorie o deprima profund. Puse jos paharul de coniac şi începu să se plimbe prin cameră.
-Ai destulă dreptate.
Privind-o, Judith spuse:
- Abby, tu vrei să te căsătoreşti cu Lord Frayne? Nu-mi pot imagina că te interesează titlul lui. Nu te-am văzut niciodată prea interesată de dobândirea unui soţ.
Abby se opri la fereastră şi privi câmpurile pustiite de iarnă. Existaseră bărbaţi care îi arătaseră un interes măgulitor. Ea nu răspunsese niciodată în acelaşi fel.
-Jack Langdon e singurul bărbat care mi-a atras vreodată atenţia cu adevărat. La început, nu ştiam că avea să moştenească titlul; mă atrăgea el însuşi. El nu m-a observat niciodată, bineînţeles, cu excepţia unei ocazii în care aproape că ne-am ciocnit într-o prăvălie. Avea... un zâmbet plăcut. Nu mi-am imaginat niciodată că aveam să ne mai întâlnim, şi cu atât mai puţin că vom avea o relaţie de orice fel. L-am admirat doar, ca pe un apus de soare sau ca pe o zi frumoasă de primăvară. Apoi, dintr-odată, el era chiar aici, murind pe masa mea din sufragerie.
Abby se întoarse de la fereastră, cu faţa spre prietena ei.
- Ştiam că nu avea multe şanse să fie salvat, dar prezenţa lui a aprins gândurile acelea vagi pe care le aveam de ani de zile şi le-a transformat într-un fel de nesăbuinţă.
Eram îngrozită la gândul că aveam să conduc un cerc pentru prima dată. Poate că acea cerere de căsătorie a fost un mod de căpăta curaj, oferindu-mi o răsplată care să merite riscul. Gura ei se strâmbă. Sau poate am fost doar lacomă şi egoistă şi l-am dorit, aşa că am uitat orice noţiune de etică învăţată şi i-am cerut căsătoria în schimbul vieţii lui.

- Nu mă mir că ai devenit puţin cam nesăbuită văzându-l pe bărbatul viselor tale în pragul tău având disperată nevoie de abilităţile tale, spuse Judith gânditoare. Crezi că ţi-a fost scris să te căsătoreşti cu el?
- Aş vrea să cred asta, zise Abby morocănoasă. Inspiraţia divină sună mult mai bine decât egoismul şi ambiţia. Dar nu am auzit nici o voce îngerească spunându-mi că Jack Langdon e destinul meu. Doar că... l-am dorit. Doamne, Dumnezeule, cât de mult îl dorise. Doar acum fu în stare să recunoască cât era de adevărat.
- Există motivaţii mai rele pentru o căsătorie, spuse crispată Judith. Nu te-am văzut niciodată egoistă şi insensibilă, aşa că poţi să te achiţi măcar de acuzaţia asta. Mi se pare interesant că Frayne nu doar că a fost de acord cu termenii tăi de la bun început, ci şi că nu a făcut nici o încercare de a se sustrage.
-După cum ai spus, e o chestiune de onoare. Şi-a dat cuvântul şi nu s-a mai gândit la asta. Abby căută o analogie potrivită. Ca şi cum ai comanda o pereche de ghete. Chiar dacă ar hotărî că nu le mai vrea, le-ar achita fiindcă a spus că aşa va face.
Judith râse.
- Cu greu te-aş putea considera o pereche de ghete, Abby! Dacă nu ar fi vrut într-adevăr să se căsătorească cu tine, cred că ar fi spus-o limpede până acum. Poate că mai degrabă îi place ideea. Nici unul din prietenii lui nu pare prea îngrozit, ceea ce e un semn bun.
-Tu ai o oarecare capacitate de a vedea viitorul, Judith. Poţi să ne vezi împreună?
Judith privi în gol.
- Cred că v-aţi potrivi foarte bine. E un tip prietenos şi răbdător, bun din fire, dar... este mânat de demoni lăuntrici. Are nevoie de o femeie puternică, care sad poată ajuta să stăpânească aceşti demoni.
Pentru prima dată, lui Abby îi trecu prin cap că Jack .ir fi putut avea nevoie şi de vindecare sufletească pe I ;îngă cea fizică şi că ea era mai calificată decât multe altele săd ofere acest lucru.

- Mă simt mai bine când mă gândesc că i-aş putea fi de folos devenind soţia lui.
-Nu te căsători cu el gândindu-te săd fii slujnică, spuse Judith cu asprime. Ar fi un bărbat foarte norocos dacă te-ar avea. Eşti atrăgătoare, inteligentă, agreabilă şi una din cele mai bune vindecătoare din Britania. Ce-şi mai poate dori un bărbat?
- In cazul acesta, o femeie fără nici o putere magică. Urăşte magia şi se teme de ea. Abby se gândi la ceea ce văzuse în noaptea în care Jack avea febră. Nu ştiu dacă va fi în stare să mă vadă vreodată ca femeie, nu doar ca vrăjitoare.
Ochii lui Judith se micşorară.
-Viaţa de zi cu zi îndepărtează misterul magiei foarte repede. Ai putea trăi cu cel mai frumos om din lume şi după o lună nici nu i-ai mai observa frumuseţea. Acţiunile neînsemnate ale vieţii sunt cele care contează. Ii atent? Ştie să râdă? Acelaşi lucru se aplică şi în privinţa magiei tale. In curând, faptul că eşti vrăjitoare va conta mai puţin decât capacitatea de a găsi şi de-a păstra o bucătăreasă bună.
Tot ce spunea Judith avea sens. Simţindu-se mai increzătoare, Abby se aşează din nou. Cleocatra se materializă şi se frecă de gleznele lui Abby, apoi îi sări în poală. Abby începu să netezească ritmic blana neagră mătăsoasă.
-Aşadar, crezi că ar trebui să merg înainte şi să mă căsătoresc cu el?
Prietena ei ezită.
- De dragul amândurora, cred că ar trebui să-i oferi şansa de a pune capăt logodnei. Altminteri, târgul acesta cu diavolul va rămâne între voi pentru totdeauna.
Abby ascultă torsul huruitor al lui Cleo. Avea să rămână o fată bătrână înconjurată de pisici. Existau şi destine mai rele.
-Foarte bine, aşa o să fac. Faptul că m-aş fi putut căsători cu Lord Frayne nu a fost decât un vis ciudat şi trecător.
- Să nu crezi că nu o să te vrea, Abby. Fii, te rog, mai încrezătoare.

Abby râse fără umor.
-Ai o imaginaţie bogată, Judith. Cred că a fost un vis ciudat şi pentru el. In curând se va simţi destul de bine cât să meargă acasă. Până la primăvară, o să fie în stare să se întoarcă la regimentul lui din Spania, simţindu-se ca nou. Sper că îşi va purta mai bine de grijă pe viitor.
Se va întoarce vreodată în comitate să vâneze? Bănuia că nu. Nimeni nu se întoarce în locul în care a avut un vis urât.
Prietenii lui Jack îl ajutară să se culce înainte de a pleca. Se întreba cum ar fi dacă ar rămâne în starea de acum. Dacă s-ar întâmpla asta, ar cere să i se facă un pat mai jos. învăţa multe. în timp ce se sprijinea pe perne şi îşi lua rămas-bun de la prietenii săi, se întrebă dacă avea să mai fie el însuşi vreodată. învăţase prea multe lucruri pe care nu voia să le ştie.
îl trimise pe Morris să mănânce, apoi aţipi. Se trezi în momentul în care se deschise uşa. Bucurându-se că instinctele ascuţite de bătălie nu îl părăsiseră, privi în sus şi o văzu pe domnişoara Barton.
Ea ezită în pragul uşii.
-îmi pare rău, dormeai? Nu am vrut să te trezesc. Putem vorbi dimineaţă.
Probabil voia să discute despre nuntă.
- Sunt treaz acum, aşa că nu trebuie să mai aştepţi. Se foi în pat, împingând pernele în spatele lui şi cu-tremurându-se când îşi lovi piciorul rupt. Ai stabilit data nunţii?
- Despre asta voiam să vorbim. Ea se îndreptă spre pat, aşezând pernele din ^spatele lui. Ca întotdeauna, atingerea şi prezenţa ei erau liniştitoare. După ce mări llacăra lămpii de lângă pat, alese un scaun unde el o putea vedea limpede. El îşi dădu seama că acţiona în-totdeauna în tăcere ca să-i asigure lui confortul. Poate că prietenii lui îl iubeau, dar nu se gândiseră să aleagă scaune care să-i convină şi lui.
- Foarte bine, să discutăm problema, spuse el agreabil. Dar mai întâi vreau să te întreb de ce mă simt atât de obosit. Mi-am mai rupt piciorul o dată, şi nu m-am

simţit atât de obosit ca acum. E absurd să fiu atât de istovit după o vizită în bibliotecă pe scaunul cu rotile.
-O parte din oboseală e rezultatul procesului de vindecare în sine. Mare parte din forţa ta fizică a fost folosită în timpul cercului de vindecare, răspunse ea, părând bucuroasă de diversiune. Dar adevăratul vinovat o pierderea de sânge. Ai sângerat atât de mult, înăuntru şi în afară, încât ar fi fost de ajuns să te omoare dacă rănile nu ţi-ar fi fost tratate prompt. Acum sângele trebuie înlocuit, şi asta necesită timp.
-E posibil să creezi sânge prin magie? întrebă el curios. Mă gândeam că e mai uşor decât să repari un gât rupt.
- De fapt, nu este. Fragmentele de os din gâtul tău erau acolo. Trucul a fost să le adunăm şi să le sudăm din nou într-un os solid. Deşi a necesitat o cantitate uriaşă de putere, a fost un proces relativ direct. înlocuirea sângelui înseamnă crearea unui lucru din nimic, şi e mult mai greu. Asta avea sens.
-Aşa că va trebui să-mi recapăt puterea în acelaşi ritm în care ar face-o un soldat rănit care a sângerat rău.
-Exact. îţi vei recăpăta vitalitatea obişnuită în câteva săptămâni. Cam tot atunci ţi se va vindeca şi piciorul rupt.
El încuviinţă, mai fericit acum că înţelesese.
- Ne vom căsători în ziua următoare întoarcerii tatălui dumitale de la Londra?
Ea îşi aranjă părul pieptănat impecabil; chipul îi era rece şi palid.

- Ai fost de acord să te căsătoreşti cu mine în condiţii de mare constrângere. Nu pot să te oblig la aşa ceva. Eşti liber să-ţi vezi de treburi în continuare, neîmpiedicat de prezenţa unei soţii, Lord Frayne.
El simţi un val de şoc, uşurare şi - dezamăgire?
- Circumstanţele au fost extreme, fu de acord el. Dar de ce ai cerut căsătoria dacă nu o voiai?
-A fost un impuls ciudat, spuse ea tărăgănat. Erai pe jumătate înnebunit. Voiam să... să îţi atrag atenţia. Să te fac să înţelegi cât de mari erau mizele. Iubire şi moarte -

nu există nimic mai important. Ii adresă o urmă de zâmbet. Şi a funcţionat. Gândul că te vei căsători cu o vrăjitoare te-a şocat şi te-a făcut să-ţi vii în simţiri. Poate că ai hotărât că, dacă eu eram dispusă să-mi risc viaţa cu speranţa unei... unei căsătorii avantajoase, dumneata aveai o şansă de supravieţuire. Că merita să lupţi pentru viaţă. Orice ai fi gândit, mi-ai îngăduit să încerc să te vindec prin magie, şi pentru asta sunt recunoscătoare. Dar acum asta a rămas în urmă, şi dumneata eşti liber să pleci.
Străduindu-se să înţeleagă ce simţea, el întrebă:
- Dacă nu vrei căsătoria ca răsplată pentru efortul dumitale, ce ai vrea în schimb? Un cal, o casă sau o călătorie spre America, aşa cum vor primi prietenii dumitale vrăjitori?
-Nimic. Mâinile ei se strânseră, cu o linişte conştientă. Cum am spus şi înainte, exercitarea magiei la nivelul acesta este rară şi nu este de vânzare. Am fost privilegiată să mă aflu în centrul unei mari puteri şi să mă bucur de satisfacţia succesului. Nu îmi datorezi nimic. Pleacă liber şi trăieşte generos. Asta e de ajuns.
„Pleacă liber." Nu îşi dorise întotdeauna asta? Eliberare de responsabilităţile moştenirii sale. Eliberare de cererile imposibile ale familiei. Eliberare de formalism, de reguli şi de neplăcerile vieţii zilnice, ignorate în favoarea realităţilor dezolante ale războiului.
Dar recunoscuse deja că această formă de eliberare era cea a unui băieţaş^ care fuge de responsabilităţi şi era dispus - silit chiar - să lase asta în urmă. Era
un adult care nu mai trebuia să evite provocările vieţii. Asta însemna să-şi vândă postul din armată, .i-şi conducă proprietatea, să-şi ocupe scaunul în Caii ura Lorzilor, fără să ţină seama de cât de puţin dorea i« este lucruri. Mai însemna şi să-şi găsească o soţie şi să întemeieze o familie. Se gândi la încântătoarea Lady Cynthia Devereaux, splendida silfidă blondă care cucerise o parte din inima lui atunci când o întâlnise, în primăvara ce precedase întoarcerea lui din Spania. Se gândise atunci că, în momentul în care va fi gata să se aşeze la casa lui, avea să-şi găsească o soţie ca ea. Dacă era gata să se căsătorească

ncum, de ce să n-o facă cu Lady Cynthia? Era liberă încă - Winslow spusese asta într-un comentariu trecător. Nu i se păruse că ei i-ar fi displăcut atenţiile lui, şi întru- c liipa idealul lui de femeie perfectă.
Şi totuşi, în scurtul lor flirt, existase ceva ireal - sau măcar artificial. Ea fusese numai râsete în triluri, sfială şi gene fluturătoare. Ştia foarte puţine despre caracterul ci. Şi-ar fi riscat viaţa ca să încerce să salveze un străin? Ar fi rămas senină în mijlocul haosului? Ar fi spus adevărul cu ochi limpezi ca apa şi adânci ca marea?
Da, Abigail Barton era vrăjitoare, şi el considera acest lucru profund deranjant. Dar accidentul acesta îl făcuse l-şi dea seama în forul lui lăuntric că nu era nemuritor. I iau multe de spus despre faptul de a avea un vindecă- lor înzestrat în casa ta.
O studie, întrebându-se cum s-ar simţi trupul acesta leminin voluptuos în patul lui. Gândul îl făcu să-şi dea scama, şocat, că nu avusese nici un gând sau vis sexual «le la accident. Dumnezeule mare, de asta nu voia să se căsătorească cu el?
-O să mă recuperez complet, inclusiv... inclusiv... Roşi şi încercă din nou. O să mai fiu capabil de... de relaţii conjugale?
Ochii ei se luminară de amuzament, dar fu destul de politicoasă încât să-şi menţină seriozitatea.
- Dacă erai capabil înainte, vei fi din nou. Pierderea sângelui are multe efecte. O neputinţă temporară e unul dintre ele.
El oftă uşurat. Se întrebă şi dacă în Anglia mai exista o altă femeie cu care un bărbat să poată fi atât de sincer, în sensul acesta, spuse:
- Susţii că ai cerut căsătoria îndemnată de un impuls, însă din experienţa mea pot să-ţi spun că impulsurile nu se nasc din aer. Ai crezut că ţi-ar plăcea să fii Lady Frayne, dar acum renunţi la posibilitate dintr-un sentiment de onoare?
Faţa ei deveni şi mai palidă.
-Eşti perceptiv, milord. Da, gândul căsătoriei cu dumneata mă atrage, dar constrângerea ar fi o temelie şubredă

pentru cea mai intimă relaţie din viaţă. Căsătoria cu o vrăjitoare ţi-ar complica traiul în multe feluri, şi acestea ar complica la rândul lor viaţa mea. După un moment de tăcere, spuse intr-o doară: Poate am putea rămâne prieteni?
Vulnerabilitatea din cuvintele ei îi cutremură inima. Cum era să creşti ca vrăjitoare, folositoare unora, dispreţuită de alţii? Şi o ţărăncuţă voluptuoasă ca ea nu avea silueta subţire la modă, ca să compenseze magia prin înfăţişarea ei. Majoritatea bărbaţilor erau atraşi de fete ca Fady Cynthia Deveraux. Dar şi el era un vlăjgan înalt şi solid, şi era ceva să împartă patul cu o femeie fără să se teamă că o poate zdrobi din greşeală.
Avea nevoie de o soţie, şi nu era dispus să suporte neplăcerile unei vânători în înalta societate, printre fete care ar fi putut să se deosebească mult de aparenţa lor publică bine lustruită. Domnişoara Barton se dovedise deja bună, onestă şi cinstită. Ar fi putut să găsească pe cineva mai bun în Fondra, dar erau mai multe şanse să nimerească mult mai rău, având în vedere nepriceperea lui în privinţa femeilor.
Şi, în ciuda dispoziţiei ei de a-l elibera de obligaţie, îi era în continuare dator. Onoarea era un conducător mai sever decât doamna în sine.
Se mai gândi preţ de un moment. Familia lui şi mulţi 'Iintre prietenii săi aveau să fie îngroziţi la vestea că se • iNâtorea cu o vrăjitoare. îşi asuma şi riscul de a introduce vrăjitoria în familia Langdon, deşi existase deja o i abufnire, altfel nu ar fi ajuns la Stonebridge.
Onoarea conta mai mult decât problemele conside- i abile cu care s-ar fi confruntat după căsătoria cu ea.
I lebuia să se încumete.
Domnişoară Barton, m-am gândit mult în patul ucsta, şi am hotărât că a sosit timpul să-mi asum responsabilităţile. Acestea includ găsirea unei soţii. Căută i uvintele care să-i descrie cu sinceritate sentimentele. Ai vrea să iei în consideraţie o căsătorie cu mine? Eşti

II lemeie puternică şi de caracter, şi cred că ai fi o soţie admirabilă. Onestitatea îl îndemnă să adauge: Nu sunt deloc sigur însă că eu aş fi un soţ admirabil.
Ochii ei se luminară.
- Vrei într-adevăr să te căsătoreşti cu mine?
- Intr-adevăr. Mi-am dat seama că te cunosc mai bine
i Iccât pe orice altă femeie, cu excepţia surorii mele. Sunt sigur că acesta este un început bun pentru o căsătorie. I I zâmbi strâmb. Bănuiesc că dumneata mă cunoşti mult mai bine decât îşi cunosc soţii majoritatea femeilor. Nu ştiu sigur dacă asta e bine sau rău. Dar, fiindcă
ii spus că preferi independenţa şi viaţa la ţară, iar responsabilităţile mele mă vor ţine în Londra o mare parte .1 anului, nu o să ne ciocnim prea des.
Ea îl privi mult timp, iar ochii ei surprinzători păreau .1 vadă prin el. Trăgând aer adânc în piept, ea spuse:
- Dacă vrei asta cu adevărat, atunci sunt încântată şi onorată să-ţi accept oferta.
El ştia că făcuse un lucru corect. Spera doar să nu alungă să-l regrete.
capitolul 9
„Ai vrea să iei în consideraţie o căsătorie cu mine?“
l’ropunerea lui Frayne nu prea semăna cu materialul din care se ţes visele unei fete, dar era totuşi o propunere. Abby fusese sigură că el avea să fugă de căsătorie ca un iepure hăituit, dar el rămăsese pe loc, cerându-i mâna la modul cel mai serios. Era tot ce-şi dorise, deşi era o chestiune deprimant de lipsită de sentimente. Era limpede că o voia din cauză că era convenabilă, cunoscută - şi fiindcă îşi dăduse cuvântul.
1 se păru important faptul că, deşi fusese atât de aproape de moarte în timpul primei discuţii despre căsătorie, îşi amintise că ea spusese că avea să fie o soţie independentă şi nepretenţioasă, ceea ce implica acceptarea unei vieţi separate în cea mai mare parte a timpului. Deşi îşi dorea o căsătorie în care soţii să fie prieteni apropiaţi, aşa cum fusese cea a părinţilor ei, prefera să-l aibă pe Jack Langdon o parte din timp decât orice alt bărbat tot timpul.

Avea să fie mai uşor să stea în lumea ei sigură şi confortabilă. Dar, când privea trupul puternic al lui Jack şi faţa lui colţuroasă şi onestă, simţea o izbucnire de senzaţii care nu aveau nimic de-a face cu siguranţa. Fusese în siguranţă destul timp. Dacă voia mai mult de la viaţă, trebuia să-şi asume riscuri, şi Jack Langdon era un risc pe care merita să ţi-l asumi.
Căsătoria lor putea să nu fie un succes. Nu o iubea acum şi se putea să n-o iubească niciodată, dar erau pe cale de a deveni prieteni. Poate că asta avea să fie de ajuns.
Şi dacă nu - ei bine, viaţa reprezenta o succesiune de schimbări. Tatăl ei nu avea să trăiască veşnic, fratele ei avea să se căsătorească într-o zi şi să preia domeniul. Richard nu avea să o alunge niciodată de la Barton Grange, dar nu voia să-şi piardă importanţa şi să ajungă o mătuşă necăsătorită. Prefera să fie o soţie de ocazie, dar să ştie că avusese curajul să întindă mâna şi să apuce ceea ce îşi dorea.
Susţinându-i privirea, îi răspunsese: „Dacă vrei asta cu adevărat, atunci sunt încântată şi onorată să-ţi accept oferta11. în ciuda cuvintelor ei măsurate, se trezi schiţând un zâmbet strălucitor.
Zâmbetul lui fu mai lent, dar păru sincer.
- Cred că vom duce lucrurile la bun sfârşit. Zâmbetul lui păli. Poate ar trebui să-ţi spun mai multe despre familia mea, acum, cât mai ai timp să te răzgândeşti.
Intrebându-se ce îl îngrijora în privinţa familiei, ni sfruse: In fiecare familie există şi aspecte mai neplăcute. I e trec cu vederea pe ale tale dacă faci la fel cu ale mele. I 'ar mă întreb cum ne vom aranja viaţa. Am spus înainte că nu voi fi o soţie pretenţioasă. Vrei să locuiesc i u tine? Dacă te vei alătura regimentului după vindeci re, ar fi mai bine să stau la Barton Grange până te vei întoarce.
El păru uimit.
- Bineînţeles că vreau ca soţia mea să locuiască cu mine. Am de gând să-mi vând postul. Am fost un ofili r competent, dar prezenţa mea nu e necesară pentru înfrângerea francezilor. E timpul să preiau administra- rea moşteniriimele şi să-mi revendic locul în Camera I orzilor.

Sarcinile acestea vor fi îmbogăţite de calitatea mea de om căsătorit.
Ea încercă să şi-l imagineze în hermină şi catifea. Se simţi de parcă ar fi încercat să decoreze un leu: un lucru absurd şi inutil.
-O să aduci o doză proaspătă de raţiune acestei poziţii.
El îşi dădu ochii peste cap.
- Eşti mai încrezătoare decât mine, dar o să mă îngrijorez mai târziu din pricina Parlamentului. De îndată i e se va întoarce tatăl tău, putem folosi licenţa specială pe care a procurat-o Ransom cu atâta efort. Am abuzat destul timp de ospitalitatea celor de la Barton Grange, •işa că, după ceremonie, ne putem muta peste vale, în luvilionul meu de vânătoare. După ce mă fac bine, putem merge la Londra ca să-ţi cumperi un trusou şi să ie bucuri de plăcerile oraşului. Sper că voi fi în stare
t călătoresc în curând, nu?
- Dacă nu-ţi mai rupi alte oase, o să fii bine în câteva săptămâni. Ea ezită. Eşti sigur că vrei să mă iei la Londra? Mă tem că voi fi o complicaţie pentru tine acolo.
Gura lui deveni o linie încăpăţânată.
- S-ar putea să existe o anumită stânjeneală, dar o să treacă. Tradiţionaliştii trebuie să accepte că noua Lady Frayne e vrăjitoare. Chiar dacă vei alege să nu mai mergi niciodată la Londra, e important să laşi societatea să te vadă măcar o dată.
- E curajos din partea ta că eşti dispus să le faci faţă.
Rămase tăcută un moment. Nu sunt sigură că eu sunt un cruciat.
- Aceasta nu va fi o cruciadă, ci o campanie care va hotărî cum vei fi acceptată pentru tot restul vieţii tale, spuse el serios. Cel mai bun mod de a începe e cu toate steagurile sus, de parcă nu ţi-ar păsa deloc de opinia înaltei societăţi.
-Toate steagurile sus - şi să evit să fac orice lucru stânjenitor de magic, spuse ea sec. De vreme ce nu sunt o vrăjitoare faimoasă, nimeni nu ar trebui să fie la curent cu ocupaţia mea bătătoare la ochi, iar eu nu voi insista să o menţionez.

El păru uşurat.
- Ai dreptate, nu e nevoie să atragi blamul inutil. Eşti o femeie care s-a născut într-o familie bună şi de rang înalt, cu totul potrivită pentru a deveni soţia mea. Asta e tot ce trebuie să ştie toată lumea.
Ea ghici că unii aveau să fie surprinşi văzându-l pe Lord Frayne căsătorit cu o fată de la ţară cu origine şi avere modeste, fără frumuseţea izbitoare care ar fi făcut de înţeles o asemenea alegere. Dar aceasta era mai puţin scandalos decât faptul că se căsătorise cu o ursitoare dispreţuită. Când avea să iasă la iveală întreaga poveste, avea să fie bănuită că îl vrăjise pe când era rănit şi slăbit. După cum spusese el, trebuia să iasă în lume cu mândrie şi încredere, fiindcă nu se putea ca meseria ei de vrăjitoare să fie trecută cu vederea mult timp.
In comitate, ea şi magia ei erau cunoscute şi acceptate, dar în Londra lucrurile aveau să stea altfel. Se întreba
i um era să intri într-o sală de bal şi toţi cei prezenţi ■ă te ignore în mod direct. La gândul acesta, stomacul i se strânse.
Era prea târziu să se răzgândească. Nu era retragerea ■ ca mai înţeleaptă parte a curajului? Nu. Când se uita la Jack, ştia că înţelepciunea nu avea de-a face cu această tranzacţie. Numai dorinţa. Şi dacă Londra se dovedea imposibil de suportat, nu avea să o mai viziteze în viitor.
Dându-şi seama că logodnicul ei părea epuizat, se ridică şi se îndreptă spre pat.
- Iţi mulţumesc, Jack. Aplecându-se, îşi lipi buzele de Imntea lui. Pielea avea o căldură sănătoasă, nu febrilă. Acum trebuie să te odihneşti.
El o prinse de mână, apoi se relaxă lăsându-se pe perne; părea obosit, dar fericit.
- Cu cât mă gândesc mai mult la căsătoria cu tine, cu iiât îmi place mai mult ideea. Prea obosit ca să-şi mai i iclice capul, îi duse mâna la buze. Mulţumesc că m-ai acceptat, Abby.
Ea rămase pe loc, şocată. Un simplu sărut nu avea uim să-i frigă degetele ca focul!

Uşa se deschise, şi o siluetă solidă şi familiară intră, bărbatul cu păr argintiu ridică din sprâncene.
-Ah, aşadar asta ascundeai, Abigail.
-Tată! încântată, se aruncă în braţele lui Sir An- drew, în ciuda stropilor de ploaie care picurau din mantaua şi din pălăria lui. Te-ai întors mai repede decât te aşteptam!
-Am avut presentimentul că trebuia să mă întorc acasă. Se dădu cu un pas înapoi şi o prinse de umeri, cu i» privire încordată. Pari fericită. Presupun că acesta este nobilul tău pacient, Lord Frayne?
- Este nobilul meu pacient şi logodnicul meu, tată.
-Chiar aşa? Sir Andrew se învârti şi îl studie pe Jack i u o intensitate sfredelitoare.
- Sir! Jack se luptă să se ridice în pat, uitând de obo- c.ilă şi cu o privire uşor panicată la ideea confruntării neaşteptate cu viitorul lui socru. E o plăcere să vă cunosc, Sir Andrew. Poate că ar fi trebuit să vă aştept şi să vă cer mâna domnişoarei Barton, dar... dar nu m-am gândit cu adevărat la asta.
- Fiica mea e propria ei stăpână, şi o cunosc prea bine ca să mă cert cu ea. Sir Andrew păşi în faţă şi îi scutură mâna cu o strângere fermă. Când am sosit, mi s-a spus că ai fost rănit grav în timp ce vânai şi că ai fost adus aici.
- Da, sir. Domnişoara Barton a adunat un grup de prieteni vrăjitori şi a condus un cerc de vindecare pentru mine, spuse Jack. Ii datorez viaţa.
Sir Andrew se învârti şi se zgâi la Abby. Chiar şi când era vorba despre fiica lui, avea o privire în stare să treacă prin stâncă.
-Ai condus un cerc de vindecare complet? A fost un risc uriaş, fiica mea!
-Ştiu. Dar... am reuşit. Se simţea recunoscătoare că Jack era de faţă, şi prezenţa lui reducea probabilitatea unei dojeni. Şi nimic altceva nu ar fi fost de ajuns. Te-am observat de suficiente ori şi m-am gândit că mă puteam descurca.
-Şi ai făcut-o. Colţurile gurii lui se ridicară. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să-ţi asumi riscul. îmi doresc doar să fi fost şi eu aici. Dar înţeleg că nu era timp de pierdut.

- Fiica dumneavoastră a fost foarte curajoasă, sir, spuse Jack. Nu-mi amintesc multe, dar prietenii mei au fost uimiţi cu adevărat.
-Abigail e unul dintre cei mai talentaţi vindecători din generaţia ei. înţelegi pe deplin ce înseamnă asta?
Privirea lui Jack nu şovăi.
-Având în vedere că mi-a vindecat gâtul rupt, apreciez personal abilităţile ei.
- Presupun că o faci. Sir Andrew se întoarse spre fiica sa. Faptul că te vei căsători cu un bărbat care nu este înzestrat nu te va deranja?
-A fost elev la Academia Stonebridge, spuse ea liniştită.
- Chiar aşa! Baronetul îl examină pe Jack cu o interinate alarmantă. înţeleg, spuse el rar. Cred că veţi avea
11 căsnicie interesantă.
- Asta nu e o declaraţie liniştitoare, replică Abby.
Tatăl ei râse.
-Nici nu am intenţionat să fie. Căsnicia necesită întotdeauna ajustări. Nici unul din voi nu e copil, aşa că presupun că v-aţi gândit în ce intraţi. Când intenţionaţi să vă căsătoriţi?
- De vreme ce eşti acasă acum, poate că mâine? spuse Abby şovăielnic. Sau poimâine. Un prieten al lui Jack a lâcut rost de o licenţă specială, aşa că nu trebuie să aşteptăm. Ne-am putea căsători chiar în camera aceasta.
Jack îşi drese glasul.
-Aş prefera o biserică, dacă se poate aranja. Dacă ne vom muta în casa mea de peste vale, nu este vreo bise- i îcă în drum?
- De fapt, biserica parohiei noastre se află în direcţia aceea, mai mult sau mai puţin, spuse Abby. O să fac aranjamentele pentru poimâine.
Jack încuviinţă, cenuşiu de oboseală.
- Lord Frayne, pari obosit, spuse Sir Andrew. Ne vedem mâine. Abby, vii cu mine?
Se părea că nu putea evita dojana aceea.
- Bineînţeles, tată. Aranjă cuverturile pe lângă Jack şi Îşi permise să-i atingă uşor părul. Somn uşor, Jack.

Ochii lui se închiseră obosiţi. Ghici că avea să adoarmă înainte ca ea să iasă din cameră. Tatăl ei o aştepta in faţa uşii.

- Eşti sigură, Abby? întrebă el liniştit.

Ea zâmbi strâmb în timp ce păşeau de-a lungul holului.

- Sigură că acţionez corect? Nu. Sigură că vreau să mă căsătoresc cu el? Absolut. Nu am fost niciodată intere-•ită de o căsătorie cu altcineva, ştii doar. Ea ezită, apoi ■idăugă: Jack mi-a atras întotdeauna atenţia, în orice ocazie în care l-am văzut în Melton. Nu e rezonabil, dar măcar aşa nu o să stau pentru totdeauna pe capul tău.

Ochii tatălui ei erau plini de căldură.

- Am ştiut dintotdeauna că intr-o zi va veni un bărbat şi te va lua. Mă bucur că nu s-a grăbit, fiindcă o să-mi fie teribil de dor de tine când vei pleca. Aminteşte-ţi doar că, dacă acest mariaj nu funcţionează, vei avea întotdeauna un cămin aici. O conduse în camera de zi, unde fusese adusă o tavă de mâncare pentru călătorul care se întorsese.

Incruntându-se, Abby se încurajă cu o felie de şuncă în timp ce se aşeza în faţa tatălui ei.

-Crezi că o să fie un dezastru? Eu am luat în consideraţie posibilitatea, dar nimeni nu poate ţine pe loc un vrăjitor care vrea să plece. Ea se strâmbă. Este mai mare probabilitatea să-i pară rău lui că s-a căsătorit decât viceversa.

Tatăl ei înghiţi câteva îmbucături de şuncă şi brânză înainte de a răspunde.

-Nu neapărat un dezastru. Tânărul acesta poate părea destul de uşor de mulţumit, dar numai o mică parte din el e vizibilă. Deşi este suprimată acum, are destulă magie.

- Ştiu. A trebuit să apelez la ea în timpul cercului de vindecare, altfel nu am fi avut destulă putere ca să sudăm oasele rupte de la gât.

Tatăl ei ridică din sprâncene.

- S-ar putea să-i fi activat puterea folosind-o, ştii doar. E posibil ca asta să i se pară deconcertant.

- Nu părea să existe altă şansă. Cei doi prieteni care l-au adus aici, domnul Ransom şi ducele de Ashby, l-au

întâlnit la Academia Stonebridge. Ei s-au alăturat voluntar cercului, altfel nu aş fi încercat.
Cleocatra apăru şi îi privi plină de speranţă, aşa că Abby îi dădu o felie de şuncă. Sprâncenele expresive ale tatălui ei se arcuiră şi mai mult.
-Au participat la vindecare? O să fie interesant să urmărim cum evoluează lucrurile.
Abby făcu o grimasă, ştiind cât de cuprinzătoare era definiţia cuvântului „interesant11 pentru tatăl ei. Dar accepta ideea căsătoriei cu calm, şi nu ar fi făcut-o dacă tir fi prevăzut o catastrofă. Hrăni cu o felie de brânză pisica, care stătea acum în două lăbuţe şi cerşea.
-Nu am văzut niciodată pavilionul de vânătoare al lui Jack. Ne vom muta acolo după nuntă. Când se va imţi destul de puternic, mă va duce la Londra, apoi la domeniul familiei lui din Yorkshire.
- La Londra? Sper că o să ai timp să-i vizitezi pe unii dintre membri familiei noastre, în afară de membrii înaltei societăţii care fac parte din cercul lui Lord I rayne. Sir Andrew luă o sorbitură de vin, părând gânditor. S-ar putea să ai nevoie de compania unor prieteni t are se simt în largul lor cu vrăjitorii.
Cu alte cuvinte, tatăl ei se aştepta să dea peste necazuri. Ei bine, şi ea se aştepta la asta. O luă pe Cleo In poală şi încurajă pisica să toarcă, mângâindu-i blana mătăsoasă. Era ciudat că nici măcar gândul la foarte posibilele probleme ce o aşteptau nu o făcea să dorească să-şi schimbe hotărârea.
capitolul 10
Jack plutea, prăvălindu-se deasupra globului, cu braţele întinse înainte şi cu vântul răscolindu-i părul. In faţă erau Incuri pe care le cunoştea din Anglia şi Scoţia, Spania şi Portugalia. Era şi o întindere de ocean.
Abilitatea lui de a zbura dispăru dintr-odată şi căzu neajutorat din cer. Privi resemnat pământul care se apropia cu vite- ;ă. înfruntase o moarte sigură după accidentul de vânătoare. Poate că acum era mai bine pregătit.

Se prăbuşi pe o pajişte şi sări în sus fără nici o lovitură. Surprins, privi în jur încercând să identifice unde se afla, dar pajiştea nu semăna cu nici unul dintre locurile în care fusese. Morile, păsările, chiar şi fluturii erau diferiţi de tot ce ştia. Mai strălucitori şi mai atractivi, dar misterioşi în diferenţa lor. lotuşi, în acelaşi timp, locul avea o familiaritate ciudată, de parcă îl mai văzuse cândva, demult.
Văzu o siluetă familiară care se depărta de el. Târându-se in patru labe, alergă după el.
-Ashby, tu eşti? Unde suntem?
Omul se întoarse şi văzu pe cineva care era Ashby dar în acelaşi timp nu era el, însă vocea care spuse Jadc?“ era familiară.
Mâna care îi scutura umărul îl readuse pe Jack în stare de trezie. Deschise ochii şi îl văzu pe Ashby, care arăta perfect normal şi îi repeta numele.
- Cât e ora? întrebă Jack ameţit.
- Devreme. Am venit înainte de micul dejun ca să-ţi aduc pe sub mână cârjele pe care le-ai cerut. Prietenul lui le arătă cu mândrie. Le-am făcu special, aşa că nu vor ceda sub greutatea unei matahale ca tine. Tâmplarul care le-a făcut s-a gândit să le pună vată la capete, ca să fie mai uşor de folosit.
Jack se trezi de-a binelea.
- Bun! Nu vreau să mă căsătoresc într-un scaun cu rotile. Se ridică în şezut şi îşi lăsă picioarele peste marginea patului, ţinând piciorul rupt întins. Cu o zi în urmă, atelele grele care îi imobilizau întregul picior fuseseră înlocuite cu unele mai uşoare, legate cu fâşii de piele. Fusese ridicol de emoţionant să îşi poată îndoi din nou genunchiul drept.
încercă să ridice în cârje, îşi pierdu echilibrul şi sfârşi trântit pe spate în pat, înjurând. A doua încercare prudentă avu mai mult succes, şi reuşi să stea în picioare prin propriile forţe, deşi se legăna în faţă şi în spate.
- Se ştie deja data nunţii? întrebă prietenul lui.
Jack încuviinţă. Cârjele erau puţin cam scurte, dar

aveau să fie în regulă. Lăsându-şi greutatea în piciorul stâng, mută cârjele câţiva centimetri în faţă, păşi cu piciorul stâng şi fu gata să cadă. Se părea că nu era o idee bună să-şi mute piciorul dincolo de linia cârjelor. Ashby îl prinse şi îl ajută. Jack era recunoscător că prietenul lui era acolo să-l ajute, deşi el era mai înalt şi putea să-i târască pe amândoi la podea dacă se prăbuşea.
Făcu alt pas, fiind cât pe ce să cadă fiindcă nu calculase grosimea covorului. Era uimitoare diferenţa pe care o puteau face câţiva centimetri.
Plimbarea cerea şi concentrare. Descoperi că nu puma păşi şi vorbi în acelaşi timp. Se opri să zică:
- Sir Andrew Barton s-a întors acasă aseară. Pentru un civil, are o înfăţişare mai degrabă înspăimântătoare - ied că datorită ochilor de vrăjitor. Care erau albaştri i u margini întunecate, foarte asemănători cu ochii lui A.bby, acum, că se gândea. Din fericire, nu a avut nici n obiecţie faţă de căsătoria noastră. Nunta este stabilii ă pentru mâine, în biserica din parohia locală. Imediat după aceea, mă voi muta în pavilionul meu de vânătoare împreună cu Abby. Clătinându-se, dar men- ţinându-şi poziţia, înaintă alţi câţiva paşi, supraveghin- du-şi înverşunat echilibrul şi locul în care aşeza cârjele. Nu mi-am dat seama că e un chiţibuş în asta, aşa că e bine că pot practica înainte de nuntă.
Ar fi fost mai uşor dacă ar fi purtat pantofi - sau cel puţin un pantof în piciorul drept. Era totuşi al naibii de obositor. Se mişcă înainte şi înapoi prin cameră, bucuros să fie iarăşi pe picioarele lui.
-Ce-ar fi să te odihneşti pe scaunul acesta? sugeră Ashby. Plimbatul cu cârjele pare epuizant.
Recunoscând în sinea lui că era aproape dărâmat. |ack se balansă deasupra scaunului, se întoarse anevoie şi se aşeză, pe jumătate căzând şi ciocnindu-şi piciorul din nou. La naiba, avea să fie greu să se ridice din scaunul acesta adânc şi tapiţat. Urma să se ocupe de asta mai târziu. Acum gâfâia de parcă alergase.
Ashby luă celălalt scaun.

- Aşadar, nunta e fixată. Nu te deranjează că trebuie ■;i te căsătoreşti fiindcă acesta a fost preţul ei ca să-ţi •alveze viaţa?
-De fapt, Abby a venit ieri-seară şi m-a eliberat de promisiune. A spus că nu voia să mă forţeze şi că a sugerat acest lucru ca să-mi atragă atenţia, în primul rând. |ack strânse cârjele şi le lăsă în stânga scaunului, între- hându-se cum să explice decizia lui de a merge înainte, lotuşi, mi-am dat cuvântul, şi, în afară de faptul că este vrăjitoare, ar fi o soţie decentă. Nu e o frumuseţe, dar r o companie plăcută. Inteligentă. Blândă.
- Nu, nu e o frumuseţe, spuse blând Ashby. E magnifică, ceea ce e cu totul altceva. Mă bucur că ai ales să te căsătoreşti cu ea, chiar dacă nu erai obligat. Are de o mie de ori mai multă substanţă decât o domnişoară obişnuită de la Târgul de Mirese.
Jack privi în sus, uimit, dar încântat de aprobarea prietenului său.
-Nu o să-mi întorci spatele fiindcă mă căsătoresc cu o vrăjitoare?
-Asta ar fi nepoliticos, având în vedere că, de la accidentul tău, am alergat prin casa ei ca un ogar domesticit, spuse sec Ashby. Pot să ajut în vreun fel cu nunta? Poate aş putea să vizitez casa de vânătoare şi să mă asigur că e pregătită pentru o nouă stăpână? Să organizez un ospăţ de nuntă modest acolo?
Jack se gândi la lucrurile de care avea nevoie.
- Ambele idei ar fi foarte apreciate. De asemenea, am nevoie de un inel - poate că slujnica lui Abby ţi-ar împrumuta unul ca să-i iei măsurile. Şi, dacă e posibil, ai putea să găseşti nişte flori, chiar dacă e iarnă?
- Un duce poate găsi întotdeauna flori, spuse Ashby cu seriozitate. Altceva?
- O să stai alături de mine? Sau, fiindcă Winslow şi Ransom sunt în oraş, poate ar fi mai bine să dăm cu zarul.
Citind expresia prietenului său, spuse sec: Tu eşti cel mai dispus să aprobi căsătoria aceasta, nu-i aşa? Deci ceilalţi preferă să nu fie întrebaţi.

- Şi lui Ransom, şi lui Winslow le place de Abby, dar privesc cu oarecare prudenţă faptul că te căsătoreşti cu ea în aceste împrejurări. In special Winslow, spuse ducele plin de tact. Cred că au să fie mulţumiţi odată ce au să-şi dea seama că faci asta de bunăvoie. E posibil să-ţi displacă vrăjitorii în general şi să fii îndrăgostit de ei în particular, iar Abby e foarte atrăgătoare.
Jack era bucuros s-o audă, fiindcă nu avea de gând să-şi schimbe hotărârea nici dacă prietenii lui ar fi fost îngroziţi. Era surprinzător de-a binelea cât era de hotărât să ducă la îndeplinire căsătoria aceasta.
-Gata! Judith păşi înapoi şi studie vălul de dante- la care cădea pe spatele prietenei ei. Arăţi încântător, Abby. Eşti o mireasă din cap până-n picioare.
- Inclusiv nervozitatea? Abby atinse mătasea rochi- ci, de un albastru pal, sperând că mâinile nu îi tremurau vizibil.
- Mai ales nervozitatea. E absolut tradiţională.
Zâmbetul lui Judith era puţin incert. Mă bucur pentru tine, ilar îmi va fi dor de tine, Abby.
-Yorkshire nu e teribil de departe de Leicestershire, ■puse Abby. Poţi să-mi ţii companie atunci când I rayne este în Londra, dezbătând problemele importan- te ale zilei.
-Tu nu o să fii cu el?
Abby se strâmbă.
- Bănuiesc că, după această vizită, o să mă bucur să pot păstra distanţa. In ocaziile în care am mai fost la Londra, am stat în cercul nostru de prieteni - vrăjitori şi cei care acceptă magia. De data aceasta va fi altfel,
• i bănuiesc că va fi mult mai neplăcut decât îşi imaginează Frayne.
- Londra te poate surprinde, spuse Judith. Prohibiţia referitoare la magie a fost întotdeauna mai puternică pentru bărbaţi decât pentru femei. Din câte am auzit, destul de multe doamne din înalta societate se ocupă, printre altele, şi cu magia, ca şi cum ar fi vorba despre lecţiile de desen sau muzică.
- Dacă unele dintre ele practică magia în taină, îmi va fi şi mai greu, fiindcă voi distrage atenţia de la propriile lor

păcate. Abby luă cartea de rugăciuni şi bucheţelul de flori de portocal care fusese adus în dimineaţa aceea. Probabil că unul din prietenii lui Jack găsise florile în una dintre serele aflate pe marile proprietăţi din zonă. Ikirton Grange avea o seră, dar spaţiul limitat era folosit pentru producerea fructelor şi a legumelor în timpul iernii. Era un lux să te bucuri de flori în acest anotimp. Voi înfrunta critici extreme şi voi număra zilele până voi pleca din Londra.
Judith o privi ţintă, încruntată.
-Vorbind despre numărătoarea zilelor, când ai de gând să nu-i mai dai lui Frayne din forţa ta vitală? Ai spus că e ceva temporar, dar îi dai mai mult ca niciodată.
Abby oftă.
- M-am oprit o dată, şi a avut o cădere. Am hotărât că e mai bine să reiau fluxul de energie până se va simţi destul de bine cât să se descurce singur. Astăzi îi dau un surplus de energie, ca să poată rezista la nuntă şi la drumul în trăsură peste vale. O să reduc treptat transferul de îndată ce se aşază la casa lui.
-Sper că asta se va întâmpla curând. Ai slăbit şi ai cearcăne. Nu poţi s-o mai ţii mult timp aşa, Abby.
-Nu. Nu îmi place să fiu obosită tot timpul. Nici nu avea nevoie să se uite în oglindă ca să recunoască că Judith avea dreptate în privinţa slăbirii şi a ochilor obosiţi. Orice urmă de frumuseţe pe care ar fi putut-o avea Abby în ziua nunţii se datora fericirii, fiindcă arăta mai degrabă epuizată. E timpul să pornim spre biserică.
-Ai dreptate. Judith o îmbrăţişă rapid. Să fii fericită, draga mea. Frayne e un om bun, şi tu meriţi fericirea. Gândeşte-te şi la tine uneori, nu doar la ceilalţi.
- Mă crezi mai bună decât sunt. Sunt o femeie egoistă, altfel nu aş fi pus mâna pe Jack atunci când era slăbit şi vulnerabil. Zâmbetul lui Abby era strâmb, fiindcă ştia că era o parte de adevăr în gluma spusă pe jumătate în serios.
-Prostii! Din experienţa mea, bărbaţii fac de obicei ce vor, şi nu ţi-ar fi cerut mâna după ce l-ai eliberat de promisiune dacă nu şi-ar fi dorit cu adevărat să fii soţia lui.

Sperând că Judith avea dreptate, Abby ieşi din camera care fusese a ei din copilărie. Majoritatea lucrurilor ei fuseseră deja împachetate pentru a fi duse în pavilionul de vânătoare al lui Jack. încerca să nu se gândească la tot ce lăsa în urmă. Trebuia să privească spre viitor, nu să jelească trecutul.
Tatăl ei aştepta în capătul scării, gata să le însoţească la biserică. Ceremonia avea să fie restrânsă, doar câţiva prieteni şi rude. In vara următoare, ea şi soţul ei - soţul! - aveau să viziteze Melton Mowbray, şi tatăl ei pu- tea să găzduiască o serbare în aer liber pentru arendaşi şi vecini.
El ridică privirea şi îi adresă un zâmbet care aproape ■ i îi sfâşie inima lui Abby.
-Eşti frumoasă, scumpa mea copilă. Mi-aş dori să I ic şi mama ta aici să te vadă.
Ea înghiţi cu noduri.
- Nu mă face să plâng, altfel nu o să mă mai pot opri, şi nu ar fi un lucru măgulitor pentru noul meu soţ.
-Nu-ţi face griji, am venit foarte pregătit. îi întinse o batistă.
Abby râse uşor, îşi şterse lacrimile care începeau • i-i umezească ochii şi strânse batista pentru o viitoare lolosire. Apoi îşi luă mantaua, aşa cum făcu şi Judith, şi ieşi din casă, îndreptându-se spre trăsura care avea să le ducă la biserică.
Abby nu se mai uită în urmă. Acum o interesa viitorul. Un viitor alături de singurul bărbat pe care şi-l dorise vreodată.
Jack insistase să ajungă la biserică devreme. Voia să aibă timp să-şi revină după oboseala călătoriei cu trăsura. Nu-şi dăduse seama niciodată cât de tare se legănau t râsurile. Dar măcar era bine îmbrăcat, mulţumită priceperii valetului. Morris desfăcuse cusătura celor mai buni pantaloni ai lui Jack şi cususe o bucată de material in plus, ca să acopere atela de la piciorul drept.
Piciorul îl durea rău până să ajungă la Saint Anselm in the Fields, frumoasa biserică de piatră care deservea parohia din Barton. Ashby şi Ransom îl ajutară să coboare din trăsură, iar Winslow asigură ariergarda. Vremea rece de

iarnă se mai îmblânzise, şi cerul era mai degrabă însorit. Acesta era un semn bun, se gândi el. Calculă cât timp trecuse de la accident şi îşi dădu seama că în curând Parlamentul avea să-şi deschidă sesiunile în Londra. Trebuia intr-adevăr să-şi ocupe scaunul, ca un lord adevărat.
-Uită-te pe unde mergi, spuse Ransom. Pământul e pietros aici.
- Aflu că lumea e plină de riscuri atunci când mergi cu cârjele. Jack se căţără cu neîndemânare pe cele trei trepte care duceau spre biserică şi intră pe uşa pe care i-o deschise Ashby.
Umerii şi subsuorile îl dureau din cauza exerciţiilor pe care le făcuse în taină cu cârjele cu o zi în urmă, dar merita s-o surprindă pe Abby. Rânji, întrebându-se dacă ea avea să zâmbească încântată văzându-l în picioare sau avea să se încrunte preocupată, gândindu-se că se forţase prea tare. Oricare din aceste expresii era fermecătoare.
Concentrându-se cu greu la duşumea, care era din dale de piatră şi nu prea netedă, îşi croi drum până în partea din faţă a bisericii. Alături de el, Winslow spuse:
- Dacă ai vreo îndoială, nu trebuie să mergi mai departe. Nimeni nu te poate învinui dacă refuzi să fii obli' gat să te căsătoreşti cu o ursitoare.
Jack îşi întrerupse înaintarea anevoioasă şi se uită la prietenul lui.
-Nu am fost obligat şi nu am nici o îndoială. Dacă simţi că nu mă poţi sprijini în acest pas, eşti liber să pleci. Mai ai încă timp să te alături partidei de vânătoare de azi, dacă te grăbeşti.
-Jur că femeia asta ţi-a făcut farmece, în ciuda talismanului tău. Winslow îşi miji ochii. Ai fost nevoit să îi dai permisiunea de a folosi magia ca să te vindece. Poate a profitat de asta şi te-a fermecat în acelaşi timp.
Jack era gata să explodeze furios, când interveni vocea blândă a lui Ransom:
-Ai grijă, Winslow, ori o să afli ce armă formidabilă poate fi o cârjă. Şi s-ar putea ca eu să te ţin pentru ca Jack să-ţi mai poată da câteva scatoalce în plus.

întreruperea îi oferi lui Jack timpul necesar pentru a-şi redobândi stăpânirea de sine. Aplecându-se spre strana din faţă, spuse:
- Lucas, eşti un măgar, dar te iert de data asta, fiindcă ai intenţii bune. Greşite, dar bune. Abby mi-a oferit şansa de a mă retrage, dar am descoperit că nu voiam.
Nu m-a vrăjit. Ezită înainte să adauge, surprins de descoperire: Adevărul e că îmi place. Da, e vrăjitoare, dar nu mă face să mă simt neîndemânatic sau cu limba legată,
• tim mi s-a întâmplat cu atâtea mari doamne. E bună, inteligentă şi cu picioarele pe pământ. Cred că sunt al naibii de norocos că am găsit-o, chiar dacă s-a întâmplat in modul cel mai dificil.
Ashby adăugă:
- Dacă ai fi văzut-o pe Abby în acţiune, nu ai mai avea îndoieli, Lucas. Nu seamănă deloc cu fătucile superficiale care te atrag pe tine, şi asta e bine.
Winslow dădu să rostească o replică muşcătoare, apoi se opri.
- Foarte bine, îmi... îmi cer scuze că ţi-am pus la îndoială alegerea, Jack. O să încerc să o privesc aşa cum o vezi tu. Cât despre sprijinul meu - l-ai avut întotdeauna.
-Mulţumesc, spuse Jack cu o grimasă. O să am nevoie de sprijinul acesta în societate, unde prea mulţi vor crede că am înnebunit sau că Abby a folosit magia ca să-mi fure discernământul.
Pe o uşiţă laterală a locaşului intră un bărbat. Vicarul, după îmbrăcăminte. In timp ce Jack se gândea că i se părea cunoscut, Ransom păşi în faţă cu mâna întinsă.
- Domnule Wilson. Ne-am întâlnit la cercul de vindecare, cred.
Vicarul îi întoarse strângerea de mână.
-Ne-am întâlnit, într-adevăr. Mă bucur să ne întâlnim din nou în împrejurări mai fericite. Se întoarse şi strânse mâna lui Jack. Nu trebuie să stai în picioare, Lord Frayne. Arăţi bine. Eşti un om norocos în mai multe privinţe.
-Mulţumesc, sir. Sunt de acord. Jack auzi paşi şi se întoarse, întrebându-se dacă sosise cortegiul miresei. Nu era Abby, ci şase oameni care se aşezară în spate. Un

moment mai târziu, o familie cu mai mulţi copii intră şi se aşează.
Uşa nu se închise bine, că apărură trei bărbaţi cu nasul la fel de lung, doi din ei ducând viori şi al treilea un lluier de lemn. Toţi trei se îndreptară spre partea din
faţă a bisericii. în timp ce vioriştii îl studiau pe Jack cu o curiozitate făţişă, cel cu fluierul îi spuse vicarului:
- Sir, se spune că domnişoara Abby se căsătoreşte astăzi. Credeţi că i-ar face plăcere să cântăm pentru ea?
Vicarul zâmbi.
- Cred că ar fi foarte încântată, atâta timp cât cântaţi în timp ce intră şi iese şi nu în timpul slujbei.
Flautistul încuviinţă din cap şi îşi conduse tovarăşii spre o laterală a bisericii, unde începură să cânte încetişor. Erau aproape buni, deşi Jack nu recunoscu melodia.
în timp ce muzicienii îşi ocupau locurile, cel puţin doisprezece oameni intraseră în biserică. Majoritatea păreau săteni şi lucrători îmbrăcaţi în haine simple şi curate. Perplex, Jack îi spuse vicarului:
- Eu şi Abby am plănuit o nuntă foarte restrânsă, cu doar câţiva prieteni. Cine sunt oamenii aceştia?
-Toţi au fost ajutaţi de Abby şi de familia ei cu o ocazie sau alta, răspunse Wilson. E limpede că vestea despre nuntă s-a răspândit, şi au venit ca să-şi arate respectul. De vreme ce biserica e deschisă tuturor, sunt bi- ne-veniţi cu toţii să participe. Eşti un bărbat norocos, fiindcă te căsătoreşti cu o femeie atât de iubită.
Chiar şi Winslow păru impresionat de explicaţia vicarului. Cu un semn din cap, Wilson se îndreptă spre partea din faţă a bisericii, ca să vorbească cu o femeie şi cu fiica ei. Acestea aşezau vaze de ramuri cu boabe, ilice, papură şi alte plante care puteau fi găsite în anotimpul acela golaş. Aranjamentele erau şi ele destul de frumoase. Jack se gândi la parabola cu bănuţul văduvei. Acestea erau ofrandele unor oameni cu bani puţini, dar cu o dorinţă adevărată de a o onora pe Abby.
O voce rosti emoţionată:
-A sosit mireasa!

Cu târşâit de picioare şi foşnet de haine, zeci de oameni se ridicară în timp ce uşile duble ale bisericii se deschideau. Soarele ilumină cele patru siluete care păşiră înăuntru. Sir Andrew Barton, Judith Wayne, servitoarea lui Abby - dar el o văzu cu adevărat numai pe Abby. Părea o zeiţă. Soarele aprindea văpăi aurii
;i castanii în părul ei şi licărea pe silueta ei împlinită, leminină. Judith luă mantaua de pe umerii lui Abby, yi mireasa lui înaintă în lumină, în timp ce muzica se intensifica şi umplea biserica cu melodii înveselitoare. Ashby avusese dreptate. Abby nu era frumoasă - era magnifică.

capitolul 11

Intrând din lumina strălucitoare a soarelui de afară în biserica întunecoasă, Abby nu văzu aproape nimic. Dumnezeule mare, cine erau toţi oamenii aceştia? Pe măsură ce ochii i se obişnuiau, recunoscu prieteni şi vecini cu care crescuse. Vestea nunţii se răspândise. Veniseră chiar şi fraţii Mackie să-i cânte. Tom, cel mai mare, îşi revenise bine după boala de plămâni pe care i-o tratase, altfel nu ar fi cântat la flaut cu atâta voioşie melodioasă. Privirea ei se îndreptă spre altar, şi acolo era Jack. Stătea în picioare, sprijinindu-se în cârje! Probabil îşi determinase prietenii să-i facă rost de ele şi să îl supravegheze in timp ce făcea exerciţii. Ar fi trebuit să se îngrijoreze liindcă se ridicase prea repede, dar nu se putu abţine să nu strălucească de încântare. Deşi nu era pe deplin vindecat, era din nou bărbatul puternic şi fascinant care ii atrăsese atenţia ani la rând. Şi era atât de chipeş în hainele întunecate de gală, încât i se tăie răsuflarea.

Urmărind cu graţie ritmul muzicii, Judith păşi spre strana centrală, salutând oamenii pe care îi cunoştea şi pruncii pe care îi adusese pe lume. Prinzându-se strâns de braţul tatălui ei, Abby o urmă, cu privirea aţintită asupra lui Jack. Când ajunse la altar, tatăl ei o sărută pe obraz, spunând încetişor:

- Fii fericită, draga mea.

Apoi se dădu înapoi, fiindcă nu mai era cel mai important bărbat din viaţa ei. înainte să cedeze ameninţării

lacrimilor, Jack se întinse şi o prinse de mână, fiind cât pe ce să scape cârja. Ashby îl susţinu cu dexteritate.
- Eşti încântătoare, fetiţa mea, şopti Jack, iar vocea lui avu pentru prima dată de când se cunoscuseră un vag accent de Yorkshire.
Ea ştiu instinctiv că vorbise din inimă, li strânse mâna, neîndrăznind să creadă că se căsătoreau cu ade- vărat. Nu stătuseră niciodată umăr lângă umăr ca acum, aşa că nu-şi dăduse seama cât de înalt era. Cei mai mulţi dintre bărbaţi erau de înălţimea ei, dar la Jack trebuia să se uite în sus. Umerii lui păreau mult mai laţi acum decât în timp ce stătea în pat.
Ochii ei se pironiră în ai lui Jack în timp ce asculta cuvintele străvechi şi frumoase care îi uneau. Când domnul Wilson spuse: „cu inelul acesta eu te iau de soţie", Jack luă inelul de la Ashby şi aproape scăpă cealaltă cârjă. Ashby era un cavaler de onoare foarte eficient, fiindcă reuşi să prindă cârja înainte de a cădea pe duşumea.
Poate că Jack avea probleme cu mânuirea cârjelor, dar inelul pe care i-l strecură pe al treilea deget avea măsura perfectă.
- Cu inelul acesta, te iau de soţie. Cu trupul meu te voi adora şi cu toate bunurile mele lumeşti te voi înzestra, spuse el încet.
După ce vicarul binecuvânta cuplul, Jack se aplecă ca să-i dea lui Abby sărutul păcii. Deşi atingerea buzelor lui pe obrazul ei fu uşoară, aproape că se topi, străbătută de fiori de încântare.
Apoi ceremonia se termină, şi muzica fraţilor Mackie se avântă într-un marş triumfal. Ea privi spre Jack, strălucind încă, şi îl strânse de mână.
-Mulţumesc că ai devenit soţul meu.
El zâmbi trist.
-Aş vrea să fi putut străbate biserica ţinându-te de mână, dar nu pot. Dacă aş avea a treia mână, poate aş reuşi.
Ea râse şi îi puse uşor mâna- în zona lombară.
-Cred că e de ajuns aşa. Vino, milord.

Văzu ceva schimbându-se în ochii lui atunci când il atinse. Apoi el se întoarse, făcând paşi mici cu ajutorul cârjelor, şi începură să înainteze împreună pe culoarul dintre rânduri. Înaintarea fu încetinită de publicul care striga urări sau se întindea să atingă mâna lui Abby. „O să ne fie dor de dumneata, domnişoară Abby“ şi „Dumnezeu să te binecuvânteze şi să te păzească11 erau repetate iar şi iar, împreună cu mulţumiri pentru anumite vindecări pe care le făcuse. Ştiuse că era iubită şi că talentul ei de vindecătoare era apreciat, dar această revărsare de iubire ii înmuie inima. Cum putea să părăsească valea?
O scurtă privire spre Jack îi aminti răspunsul. Zâmbea şi tachina oaspeţii, simţindu-se în largul lui printre ci, chiar dacă erau străini din clasele de jos. Se îngrijoră puţin întrebându-se cum avea să-şi păstreze echilibrul sub presiunea mulţimii, dar el păşea la fel de cumpănit, încet şi sigur.
Ajunseră la prag şi se opriră acolo, astfel încât Abby să poată vorbi cu oricine o oprea în drum. Jack se spri- Iini discret de tocul uşii, până primiră cele din urmă lelicitări şi îmbrăţişări. Când rămaseră doar cei care participau la nuntă, îşi sprijini din nou greutatea pe cârje, ca să poată pleca.
- Sunt surprins că te-au lăsat să te căsătoreşti cu mine, Abby. Eşti foarte preţuită.
- Din fericire, mai sunt şi alţi vindecători buni în ■:onă. Luă mantaua de la Judith şi şi-o aşeză pe umeri. Presupun că nu ştii dacă există vindecători pe domeniul lamiliei tale din Yorkshire?
El făcu o grimasă.
- Mă tem că nu am nici o idee.
Puse cârjele pe treapta din faţă şi se lăsă în jos. Abby il sprijini în timp ce se clătina, recunoscătoare că prietenii lui vegheau alături, gata să-l prindă dacă ar fi căzut. Din fericire, erau doar trei trepte, şi ajunse teafăr jos, lără să se prăbuşească. Deşi nu lipsise mult.
Trăsura care îi aştepta era decorată cu rămurele şi cu bobiţe de sezon. Ashby îi întinse mâna să urce, fiindcă Jack nu putea.

- îţi doresc să fii fericită, Lady Frayne.
- Mulţumesc pentru tot ce ai făcut, spuse ea liniştită, înseamnă mult pentru mine să ştiu că măcar unul dintre prietenii lui Jack sprijină pe deplin această căsătorie.
Ducele zâmbi strâmb.
- Vezi prea multe, Abby. Dar vor fi de acord şi ceilalţi, după ce te vor cunoaşte mai bine.
Aşa spera şi ea. După ce urcă în trăsură, se strecură spre capătul banchetei. Un moment mai târziu, Jack i se alătură. Ocupa o mare parte din banchetă, iar cârjele erau un adaos incomod. în timp ce le proptea pe diagonală de-a curmezişul trăsurii, el întrebă:
-Ai de gând să mă dojeneşti fiindcă am făcut rost de cârje fără ştirea ta?
-Pari să te descurci bine şi nu ţi-ai rupt alte oase, aşa că ar fi foarte urât din partea mea dacă te-aş dojeni. Ea se încruntă văzându-l că îşi freca umărul. Ţi se par incomode cârjele?
-Umerii şi subsuorile mă dor ca naiba. El făcu o grimasă. îmi pare rău, nu ar trebui să folosesc un asemenea limbaj în prezenţa ta, dar mă tem că o voi face. Regulat. Am petrecut prea mulţi ani în armată. Pot să-ţi ofer o scuză generală pentru toate neregulile prezente şi viitoare din domeniul limbajului?
-Bineînţeles, şi îţi acord acum o iertare generală. Ea chicoti. Am un frate mai mare, ştii, aşa că urechile mele nu sunt atât de gingaşe cum ţi-ai putea închipui. Dar să vorbim despre cârjele astea. Din experienţa mea, e mai bine să laşi cea mai mare parte a greutăţii pe mânerele pe care îţi sprijini mâinile. Dacă îţi ţii braţele drepte, o să-ţi mai diminuezi presiunea de la umeri.
El se gândi la asta.
-înţeleg care ar fi îmbunătăţirea. Mulţumesc pentru pont.
Ajutată de Ashby, Judith se'lircâ în trăsură şi se aşeză în faţa lui Abby, evitând cu abilitate cârjele. De vreme • c ea şi ducele fuseseră martori, călătoreau în aceeaşi trăsură. După ce li se alătură şi Ashby, porniră spre noua casă a lui Abby. Conversaţia se rezumă la chestiuni generale, lucru pentru care se simţea recunoscătoare. Nu era pe deplin

pregătită să fie lăsată singură cu Jack. Pănă acum, cea mai mare parte a conversaţiei lor se concentrase asupra sănătăţii lui. Despre ce aveau să vorbească în următoarele câteva decenii?
Vremea fusese atât de secetoasă, încât călătoria de-a lungul văii dură puţin. Când trecură prin porţile domeniului, Abby se aplecă în faţă şi se uită cu atenţie pe fereastră.
-Chiar dacă am trăit aici toată viaţa, nu am văzut niciodată Hill House. E goală de ani de zile. Cât este de mare?
-Are doar şase dormitoare, răspunse Jack. Locul ivea nevoie de multă muncă, şi majoritatea reparaţiilor pe care le-am făcut au fost folositoare, dar neinteresante - c a acoperişul, de exemplu. O privi precaut. Poţi să schimbi tot ce vrei.
-Ceea ce încearcă să spună Jack, interveni domol Ashby, este că e o casă mai degrabă grosolană şi că are o nevoie disperată de mâna unei doamne.
- Oh, ce bine! Un proiect. Abby îi zâmbi noului ei nţ. O să avem despre ce vorbi până ne obişnuim cu i ăsătoria.
-O sursă de conversaţie. Nu m-am gândit la asta. |nck râse pe înfundate. Hill House ne va asigura multe conversaţii. Aşadar, fusese şi el îngrijorat cu privire la subiectele de conversaţie! Informaţia o făcu pe Abby mai puţin neliniştită.
Trăsura trecu de un şir de arbori, şi Abby văzu casa pentru prima dată. Avea un secol, poate, şi era căminul unui gentleman de mărimea domeniului Barton i irange. Dar, în timp ce Grange arăta că fusese o fermă la origine şi că se dezvoltase cu timpul, Hill House fusese construită într-un stil palladian graţios şi bine proporţional Era frumoasă, dar părăginită.
- Pentru un pavilion de vânătoare, este foarte impresionantă. O să-mi placă să îţi cheltuiesc banii cu ea. Dar nu prea mulţi, presupun, de vreme ce nu este locuinţa ta principală.
- Fă tot ce e necesar. S-ar putea să petrec destul timp aici, din moment ce nu o să stau mult la reşedinţa familială din Yorkshire.

Deşi cuvintele lui Jack erau neutre, Abby prinse o licărire de emoţie - şi nu era o emoţie fericită. Presupuse că avea să afle destul de curând care erau problemele familiei. Când trăsura se opri în faţa intrării, doi servitori ieşiră să-i întâmpine. Unul era Morris, valetul lui Jack. Abby recunoscu în celălalt pe servitorul lui Ashby, un majordom foarte competent. Era evident că ducele făcuse multe pregătiri pe ascuns, ca să se asigure că totul decurgea fără piedici.
Cu ajutorul lui Ashby şi al lui Morris, Jack coborî din trăsură şi se sprijini în cârje, ţinându-şi braţele ţepene şi lăsându-şi greutatea pe mânere. Subsuorile lui aveau să se simtă mai bine, dar învăţarea unei noi tehnici de mers îl făcea nesigur. Abby încercă să nu tresară atunci când Jack urcă treptele, cu Morris în spatele lui gata să-l prindă dacă ar fi căzut - deşi distanţa nu era oricum mortală. Dar, cu cât mai repede i se vindeca piciorul, cu atât mai bine avea să fie pentru nervii ei.
De îndată ce intră în Hill House, înţelese de ce se scuzase Jack în privinţa locului. Chiar dacă acoperişul era nou, în holul de la intrare se vedeau semne vechi de infiltraţii. Mobilele împrăştiate erau vechi şi ponosite. Ghici că foştii proprietari luaseră toate mobilele bune cu ei atunci când plecaseră.
Dar holul fusese frecat bine şi decorat cu mănunchiuri pleoştite de verdeaţă, focul trosnea în cămin şi mirosuri delicioase de mârifcare caldă pluteau în aer. Hill House putea fi părăginită, dar era primitoare. Cât despre ziua de mâine, casa avea să devină un proiect de-a dreptul satisfăcător.
Deşi fusese numit mic dejun de nuntă, sărbătorirea nu începu până târziu după prânz. Majordomul ducelui organizase o masă splendidă, şi mâncarea, băutura şi toasturile galante în onoarea miresei şi a mirelui durară ore întregi. Cele două duzini de oaspeţi formau un grup pestriţ, dar aristocraţii, vrăjitorii şi boiernaşii de ţară se ,imestecară cu surprinzătoare uşurinţă.
Când amurgul timpuriu de iarnă se apropie, Abby hotărî că era timpul să pună capăt petrecerii. Deşi Jack e bucura de

compania prietenilor săi, Abby simţea cât de scăzută era energia lui - şi nici a ei nu era mult mai Urnă. Se ridică.
- E îngrozitor de necioplit din partea mea, dar o să vă u imit acasă pe toţi, ca să puteţi ajunge în siguranţă înainte să se întunece cu totul. Vă mulţumesc că aţi venit •a sărbătoriţi nunta noastră.
Jack ridică paharul de vin şi trecu în revistă adunarea, privind în ochi pe fiecare oaspete.
- Pentru prietenie, care este sufletul vieţii. Vă mulţumesc că aţi sărbătorit cu noi astăzi.
Musafirii întoarseră toastul, apoi acceptară cu voie bună concedierea, de vreme ce motivaţia lui Abby refe- i itoare la apropierea nopţii era validă. Dar se auziră to- luşi destule comentarii ironice referitoare la nerăbdarea stârnită de noaptea nunţii ca să o facă pe Abby să roşească. Se bucură că finalul avea să fie amânat şi intim.
Ashby, Ransom şi Winslow plecară. în mod surprinzător, Ransom îi sărută mâna.
-O vreme, am crezut că Jack nu avea să trăiască destul ca să se căsătorească. îţi mulţumesc.
Ashby îi strânse mâna, neavând nevoie de cuvinte prin care să-şi arate sprijinul. Tatăl ei, care plecă ultimul, o îmbrăţişă de rămas-bun.
- Mă bucur că vei fi doar peste vale în următoarele săptămâni. Vizitele regulate îmi vor da timp să mă obişnuiesc cu absenţa ta.
Ea se agăţă de el.
-Aşa cum şi eu am nevoie să mă obişnuiesc să fiu cineva numit Lady Frayne. Când eram mică, nu am visat niciodată că aveam să mă căsătoresc cu un lord. E mai uşor să mă gândesc că sunt doamna Jack.
Tatăl ei râse.
-Jack nu e un lord deosebit de tipic, şi vei fi pentru el o lady foarte reconfortantă. Amuzamentul lui se stinse. A sosit timpul şi acesta este omul potrivit, Abby. Nu înseamnă că va fi o căsătorie uşoară, dar va merita. Se desprinse cu blândeţe de Abby şi se întoarse să coboare treptele spre trăsura care îl aştepta.

Obosită de moarte dintr-odată, Abby se întoarse în sala de mese, unde slujitori ai lui Ashby strângeau masa în tăcere. Jack fusese în centrul atenţiei într-un fotoliu cu rezemăţori pentru cap, cu piciorul drept aşezat pe o otomană. Ii zâmbi obosit.
-A fost un ospăţ de nuntă bun.
-Şi i-l datorăm lui Ashby. Prietenii tăi ne-au tratat foarte bine.
-Nimeni nu şi-ar putea dori prieteni mai buni. Zâmbetul lui era nostalgic. Când eram băieţandri, ne-am jurat prietenie unul altuia, ca să ne ajute să supravieţuim Academiei Stonebridge. Fiindcă eram tineri şi melodramatici, am hotărât să ne numim Sfinţii din Stone . Numele ascundea multă ironie, fiindcă nici unul dintre noi nu candida la sfinţenie.
Sfinţii din Stone? Şi-i imagină pe băieţii aeeia încercând din greu să pară puternici şi să nu-şi dezvăluie temerile şi nesiguranţele în timp ce îndurau un sistem şcolar brutal, menit să le suprime firea adevărată. Sărmanii băieţi - deşi era sigură că Sfinţilor din Stone ajunşi la maturitate nu le-ar fi plăcut să ştie că se gândea la ei cu milă. Nu am văzut casa deloc. Ţi-a pregătit Morris un dormitor la parter?
El clătină din cap.
- O să stau în camera mea de sus. Suita alăturată pen-11 u stăpâna casei trebuie să fie pregătită pentru tine.
înspăimântată, ea spuse:
- Vrei să urci scările acelea lungi şi abrupte după o zi atât de obositoare? Categoric nu!
-Ard de nerăbdare să dorm în patul meu, spuse el i u blândeţe.
- Patul tău ar fi putut fi mutat la parter, în salonaşul de dincolo de hol.
- Nu mă îndoiesc, dar vreau să dorm în dormitorul meu. îmi place cum se vede soarele în zori.
Ea avu o viziune îngrozitoare cu el rostogolind u-se pe scări.
-Ţi-ai putea rupe gâtul din nou!
Jack o privi în ochi.

- Abby, eşti soţia mea, nu mama mea. Voi asculta întotdeauna sfatul tău, dar voi hotărî singur.
Ea roşi profund, stânjenită.
- îmi pare rău. Fiindcă am fost doctorul tău, am devenit cam autoritară. Nu se va mai întâmpla. Se gândi un moment înainte ca sinceritatea s-o îndemne să spună:
I iei puţin voi încerca să nu fiu dictatorială. Nu o să am întotdeauna succes.
-Eşti o femeie puternică, şi mă aştept să ai opinii, puse el serios. Atâta timp cât nu te aştepţi să-ţi urmez întotdeauna sfatul, o să ne înţelegem bine.
Cum el părea dispus să fie sincer, ea spuse:
- Şi reversul este adevărat. îţi voi respecta întotdeauna sugestiile, dar... ei bine, deşi de-abia ţi-am jurat ascultare, cred că voi deveni sperjură în curând.
în loc să se înfurie, el râse.
-Căsătoria o să fie mult mai amuzantă decât m-aş fi aşteptat vreodată. îşi puse piciorul zdravăn pe duşumea şi împinse otomana într-o parte, înainte să-şi coboare precaut şi piciorul drept. După o noapte bună de somn,
II să aştept cu nerăbdare să descoperim ce formă va lua ' âsnicia noastră. Dar acum... Acoperi un căscat uriaş. Am nevoie de odihnă.
în ciuda amuzamentului, văzu că faţa lui era cenuşie de oboseală. Dacă încăpăţânatul avea de gând să urce scările cu cârjele, Abby ar face bine să-i mai transfere putere, ca să nu-şi rupă gâtul din nou. Preţ de un moment, se simţi ameţită când mări fluxul de energie. Se apropia de limita rezervelor de care se putea lipsi păstrându-şi în acelaşi timp siguranţa.
Jack stătea jos, gata să se ridice, dar părea nesigur. Ghicindu-i preocuparea, ea întrebă:
-Ai nevoie de o mână de ajutor ca să te ridici de pe scaun? Fiindcă e atât de moale, s-ar putea să-ţi fie greu să te descurci.
El se strâmbă.
-Mi-ar fi de ajutor. E mai uşor să stai jos decât să te ridici.
- Când o să te obişnuieşti mai bine cu cârjele, nu o să mai ai nevoie de ele.

îi oferi ambele mâini. El le prinse, trăgând cu putere de ea în timp ce se ridica de pe scaun. Ea se propti pe picioare ca să nu o răstoarne. Era un bărbat solid. Apoi se aplecă deasupra ei, şi ea simţi că se topea.
El se întinse după cârje, dar le scăpă pe duşumea.
- Prea mult vin, spuse el jalnic. Te deranjează?
- Deloc. Recuperă cârjele şi i le întinse. Mi-am rupt o dată glezna şi a trebuit să folosesc cârje câteva săptămâni. Sunt uimitor de incomode.
El se sprijini în cârje.
-Tatăl tău nu ţi-a putut vindeca mai repede osul rupt?
- Ar fi putut, dar s-a gândit că durerea şi incomoditatea aveau să mă înveţe că nu pot zbura construindu-mi aripi şi sărind de pe fereastra dormitorului, explică ea.
- Ai fost un adevărat drac împielițat! spuse el uimit, înainte ca Abby să devină prea nervoasă din pricina vorbelor lui, adăugă: Consider că acesta este o calitate minunată la o soţie. Atât de multe doamne din Londra sunt îngrozitor de perfecte şi... ei bine, prea doamne.
El începu să se îndrepte spre scări, şi Abby păşi alături de el.
- Eu mai degrabă tind să te stânjenesc din cauza vrăjiloriei, decât să te intimidez cu perfecţiunea mea.
-Şi eu te voi stânjeni cu... El se opri, apoi clătină din c ap. O să te las să descoperi singură.
Ajunseră la capătul scării, şi Abby fu gata să-i sugereze să-l cheme pe Morris să-l supravegheze în timp ce urca. î nainte să spună ceva, Jack se învârti şi se lăsă să cadă pe a patra treaptă, cu piciorul drept întins în faţa lui.
- Cred că o să meargă. Vrei să-mi aduci cârjele sus?
Folosindu-şi braţele şi piciorul bun, se înălţă spre următoarea treaptă.
-Cred că nu e cel mai demn mod de a merge, dar e sigur.
Se ridică o altă treaptă.
-Aş vrea să mă fi gândit la asta atunci când mi-am rupt glezna!
Abby îl urma cu cârjele, însemnându-şi în minte că nu trebuia să-şi subestimeze noul soţ. îşi aminti că lată] ei îi

spusese că Jack avea multe adâncimi ascunse. In acelaşi fel în care ea avea să-l amuze, Jack avea să-i menţină curiozitatea trează, până când descoperea acele adâncimi. Când ajunseră la capătul scării lungi, Jack era slăbit, dar mulţumit de el însuşi.
-Acum vine partea spinoasă: să mă ridic.
-Ar fi mai sigur pentru tine să nu te ridici până nu te îndepărtezi de capătul scării.
Jack se târî cu amabilitate de-a curmezişul holului până ajunse la o distanţă sigură de trepte. Abby spri- lini cârjele de perete şi îi oferi braţele din nou. De data aceasta se coordonară mai bine, şi el se ridică îndeajuns de uşor. Ignorând cârjele, îşi azvârli braţul drept peste umerii ei.
- Vrei să fii cârja mea până în dormitor?
- îmi place să fiu de folos. Ea luă cârjele, apoi se lăsă condusă de el. Greutatea solidă care se sprijinea pe ea iransformă cei câţiva paşi într-o încântare.
Dormitorul lui era simplu, dar pe grilajul căminului ardea focul, şi patul părea confortabil. Morris era acolo, inspectând meticulos starea garderobei lui Jack. Se întoarse.
- Sir, am crezut că o să sunaţi după mine ca să vă ajut să urcaţi scările.
-Nu a fost nevoie. Jack sări în pat cu ajutorul lui Abby, apoi se întoarse şi se aşează pe margine.
- Abby, camerele tale sunt dincolo de uşa aceea.
O uşă de legătură, pentru ca stăpânul şi stăpâna să se poată reuni fără ştirea servitorilor. După cât se părea, noul ei soţ se aştepta ca ea să-şi petreacă noaptea acolo. Ştia că aşa era raţional, dar îşi dorea ca el să fi arătat o oarecare dorinţă de a o ţine aproape. Se opri cu mâna pe clanţa de la uşa camerei ei.
- Somn uşor, dragul meu.
Apoi trecu pragul spre noul ei dormitor. La fel ca în camera lui Jack, mobilele erau puţine, dar cuvertura de pat uzată din brocart roz părea aleasă pentru o doamnă, şi pe birou se afla o vază cu flori de portocal, înmiresmând dulce aerul. Era şi un foc, care micşora răceala din cameră.

O explorare rapidă îi arătă că o uşă se deschidea în hol şi alta într-un salonaş. Ultima uşă se deschise spre un garderob în care slujnica ei, Nell, cârpea liniştită o pereche de ciorapi. Nell sări în picioare şi înclină capul.

- Sunteţi gata de culcare, milady?

-O să-mi fie greu să mă obişnuiesc cu milady ăsta, comentă Abby. Dar sunt sigură că sunt gata de culcare.

Fu o plăcere să se schimbe cu o cămaşă de noapte uşoară şi un halat şi să o lase pe Nell să-i pieptene părul. Dar, în timp ce Nell îi împletea părul pentru noapte, privirea lui Abby se îndreptă asupra uşii de legătură. Sigur că noul ei soţ nu avea să se supere dacă îl vizita ca să-i ureze noapte bună.

capitolul 12

Jack se bucura că reuşise să urce scările fără ajutor, dar, până ce Morris îl ajută să-şi schimbe hainele de gală cu o cămaşă de noapte, piciorul lui era în agonie, şi el era aproape paralizat de oboseală. Nu, nu paralizat. Fiindcă experimentase paralizia reală, nu mai putea folosi cuvântul cu uşurătate, nici chiar în minte.

Morris îl ajută pe Jack să se întindă pe pat - ce bine că era un tip mare şi voinic ca un bivol, destul de puternic cât să poată ridica alt mare bivol. In timp ce aşeza cuverturile peste Jack, valetul întrebă:

- Să las o lumânare aprinsă pentru Lady Frayne?
- Te rog.

Jack vedea că Morris era curios să ştie dacă proaspeţii căsătoriţi aveau să-şi petreacă noaptea împreună, dar sigur că nu întreba. Servitorii aveau să-şi dea singuri seama a doua zi dimineaţa. întotdeauna o făceau.

După ce valetul plecă, Jack se aşeză înapoi pe perne, indurerat şi gata să adoarmă. Avea să vină oare Abby să-i ureze noapte bună? Spera că da. Probabil era la fel de obosită ca el, şi ziua blândă se transformase intr-o noapte rece, dar sigur că ea avea să dorească să spună ceva în noaptea nunţii lor.

Aţipi, apoi se trezi tresărind când uşa care făcea legătura cu dormitorul lui Abby se deschise. Mireasa lui stătea în lumina ce venea din dormitor. Materialul vaporos al

hainelor de noapte se potrivea cu silueta ei înaltă. Cu părul ei des strâns într-o coadă împletită ce-i cădea pe un umăr, părea o regină medievală.
-Eşti treaz? întrebă ea cu voce aproape şoptită. Nu vreau să te deranjez.
-Te rog, deranjează-mă, spuse el, forţându-se să stea in şezut. Oboseala îi scăzu, acum că avea ceva - pe cineva - care să-i atragă atenţia. Nu am avut ocazia de a I i singuri toată ziua. Chiar dacă noaptea nunţii trebuie .1 mânată, sigur am dreptul la un sărut.
Faţa ei se aprinse.
-Sigur că da. O promisiune pentru zilele mai bune care vor veni. Roşi în timp ce se apropia. Sau pentru nopţile mai bune. Se opri lângă pat, privindu-i forma piciorului sub cuvertură. Se pare că piciorul te doare rău. Să îţi uşurez durerea?
-Te rog s-o faci. în timp ce ea îndepărta cuverturile, el întrebă: Ce vezi când te uiţi la o rană? Cum arată durerea? Sprâncenele ei se încruntară în timp ce îşi făcea palmele căuş la câţiva centimetri deasupra piciorului rănit.
- Durerea e ca o energie roşie neodihnită. în realitate, nu o văd cu ochii, ci cu mintea. Unii vindecători, cum ar fi tatăl meu, văd de fapt câmpuri de energie numite aure în jurul oamenilor. Aurele sunt lumini care strălucesc în jurul corpului în diferite culori. Poţi să spui multe citind aura unei persoane - dacă persoana e calmă sau îngrijorată, mintal sau emoţional. Mi-ar plăcea să fiu în stare să văd aura, dar pentru vindecare e de-ajuns că pot simţi culorile în minte.
Se opri din vorbit şi se concentră asupra piciorului. Spre uimirea lui, văzu o strălucire subtilă de lumină albă între mâinile ei şi piciorul lui. Nu, sigur îşi imagina lumina fiindcă era obosit şi fiindcă ea vorbise despre vederea luminii. Dar, orice ar fi făcut ea, funcţiona. Durerile groaznice care îi săgetau piciorul păliră într-o durere surdă, care nici nu merita menţionată.
- E mult mai bine. Mulţumesc.
Abby se ridică, şi el văzu cât de obosită părea. Fiindcă o văzuse în fiecare zi de la accident, nu observase că

strălucirea sănătoasă pe care o avusese în prima zi se atenuase. Asta trebuia să fie din vina lui. Se mişcă spre centrul patului, apoi se întinse şi o prinse de mână.
-Vino să-ţi primeşti sărutul, fetiţo. Ai făcut multe pentru mine, şi nimeni nu a avut grijă de tine.
- Sunt bine. Doar puţin obosită.
Dar se lăsă convinsă să se aşeze pe marginea saltelei.
- Mai aproape. Patul e destul de mare cât să încăpem amândoi.
O trase de mână, aşezând-o pe pat lângă el. Ea îşi ridică picioarele pe saltea şi îşi odihni capul pe umărul lui. Se potrivea atât de firesc în îmbrăţişarea lui, de parcă braţele lui ar fi aşteptat-o dintotdeauna.
Ea respiră încet.
-Mmm, este foarte bine, dar nu vreau să risc să te rănesc.
-Nu o so faci. De fapt, acum, că trupul ei prelung şi voluptuos era întins lângă el, toate durerile şi ostenelile tură uitate. Mi-ai alinat tot trupul, nu doar piciorul.
Gura ei se curbă intr-un zâmbet şi ochii i se închiseră. Pielea ei încântătoare şi transparentă era o invitaţie la atingere, şi el nu făcu nici o încercare de a-i rezista. Obrazul ei era mai catifelat decât părea. Mâna lui mângâietoare continuă spre părul ei. Ar fi fost un de-serviciu să-l numeşti castaniu, fiindcă greaua ei coadă împletită era împestriţată cu o mie de umbre de auriu, roşu şi brun-roşcat. El dezlegă panglica care ţinea coada, apoi îşi trecu degetele prin valurile luxuriante, ba murmură:
- O să trebuiască să-l împletesc din nou înainte să mă culc, altfel o să fie teribil de încâlcit dimineaţă.
- Poate, dar acum e superb.
El ridică o revărsare de şuviţe şi îşi frecă obrazul de ele. Era o senzualitate ameţitoare în textura lor mătăsoasă şi în parfumul proaspăt de ierburi.
Era soţia lui. Avea voie s-o sărute. Totuşi, ezita, pro- lund conştient de puţina lui experienţă cu femeile, li plăceau femeile - sora lui îi fusese cea mai bună prietenă înainte de a fi trimis la Academia Stonebridge. învăţase tachinările politicoase ale societăţii şi se bucurase ile întâlnirile fizice

disponibile tinerilor desfrânaţi care dispuneau de mijloace materiale.
Dar nu trăise niciodată o poveste de dragoste reală. Admirarea doamnelor frumoase din societate într-un mod detaşat nu era acelaşi lucru. Abby... îl făcea să dorească să fie romantic. Se aplică şi îşi atinse buzele de ale ci. Gura ei era moale şi primitoare, şi la fel de ezitantă ca a lui.
O sărută din nou, strângându-i mijlocul cu un braţ. O simţea minunată, o combinaţie de curbe bogate şi torţă suplă. Ritmul inimii lui încetini. Aceasta nu era o lady pe piedestal, ci o femeie. Soţia lui.

încercă să-i atingă buzele cu limba. Gura ei se deschise, şi el începu să o îmbrăţişeze, îmbătat de feminitatea ei. El se mută înapoi spre mijlocul patului şi o luă cu el, în siguranţă în braţele lui.
- Rămâi în seara asta, spuse el încet. Mi-ar plăcea să te am aici.
Ochii ei se deschiseră larg. Cum putuse să creadă vreodată că era o femeie ordinară? Genele ei erau lungi şi întunecate, un chenar perfect pentru ochii ei surprinzători şi expresivi. Cu timiditate, ea spuse:
- Dacă eşti sigur că n-o să fiu o bătaie de cap.
-Niciodată. El se rezemă în cotul drept şi îşi trecu mâna peste corpul ei, minunându-se de plăcerea pe care i-o trezea explorarea feminităţii ei voluptuoase. în întâlnirile amoroase din tinereţe fusese întotdeauna înnebunit de poftă, prea flămând să ajungă la destinaţie ca să se mai poată bucura de călătorie. O să-mi facă plăcere să împart patul cu tine, murmură el. Eşti atât de confortabilă.
Ea râse înăbuşit.
- Pernele şi saltelele sunt confortabile, aşa că nu sunt sigură că e un compliment. Dar mă bucur să fiu răsfăţată ca o pisică.
Stârnit de încurajarea ei, îi acoperi sânii cu o mână. Greutatea lor coaptă îi umplea mâna intr-un mod îmbătător. Ea inspiră brusc în timp ce el desena plinătatea aceea cu mâna.

- Ceva atât de plăcut este cu siguranţă nepermis, gâfâi ea.
-Acum suntem căsătoriţi. Zâmbi răutăcios. încep să înţeleg de ce e atât de populară căsătoria.
Se aplecă pentru alt sărut, care deveni mai profund şi mai languros decât primul. Nu ştiuse că sărutul putea fi făcut cu întregul trup, şi totuşi asta făceau, în timp ce îmbrăţişarea se înfierbânta, se răsuciră şi îşi schimbară locurile febril, ca să găsească cea mai bună potrivire. Pelvisul ei fierbinte lipit de al lui, genunchiul îui apăsând între picioarele ei, ţnâna lui alunecând pe spatele ei ca să cuprindă plenitudinea provocatoare II şoldului ei. Voia să se îngroape în ea, să se împerechere aşa cum plănuia natura.
Dar nu putea. In trecut, dorinţa mentală şi cea fizică fuseseră atât de strâns împletite, încât păreau una singuiâ. Acum, mintea lui ardea de dorinţă ameţitoare, dar trupul lui blestemat nu o putea aduce la îndeplinire. Deşi simţea o umbră de dorinţă fizică, era incapabil de împreunarea după care tânjea. Ii venea să dea cu pumnii în perne de frustrare.
Se forţă să se retragă. După câteva inspiraţii încete, neregulate, se stăpâni îndeajuns încât să se poată întinde lângă ea.
- Sper că ai dreptate când spui că sângele meu se înnoieşte şi că o să fiu normal din nou! spuse el şovăielnic.
Ea deschise ochii, părând puţin năucă.
-O să fii. Având în vedere cât sânge ai pierdut, ai liicut mari progrese.
Trebuia să aibă dreptate, fiindcă, atunci când se pândea la perioada bolii lui, nu îşi amintea s-o fi găsit atrăgătoare deloc pe eficienta domnişoară Barton. O asemenea orbire din partea lui trebuie să fi fost rezultatul faptului că îşi pierduse jumătate din sânge. De îndată ce se pornise vindecarea, începuse să recunoască senzualitatea ei fascinantă. Acum aproape că îşi ieşea din minţi când o atingea.
O parte a farmecului ei era dat de sensibilitatea ei încântătoare. Modul în care nesiguranţa ei se potrivea

cu .1 lui. Modul în care imenşii ei ochi albaştri îl priveau de parcă ar fi fost cel mai chipeş şi mai dezirabil bărbat de pe pământ, nu bătrânul şi ordinarul Jack Langdon.
Chiar privirea acelor ochi îl făcea să se simtă mai frus- trat, dar împlinirea completă trebuia să mai aştepte.
- Eşti sigură că îmi voi recăpăta capacităţile normale?
Ea râse uşor gâtuit.
- Destul de sigură.
- Bine, altfel aş înnebuni, mormăi el. Poate că ar trebui i mănânc numai friptură până mă vindec complet.
- Numai câteva săptămâni, spuse ea liniştitor.
- E prea mult.
Privi în jos, spre silueta ei încântătoare. în ciuda blândeţii din voce, buzele ei erau umede, iar ochii - întunecaţi de dorinţă.
în zilele lui de şcolar, aştepta înnebunit sfârşitul trimestrului de primăvară, ca să poată merge acasă. Acum era nebun după ea şi după promisiunea gurii ei coapte şi a trupului voluptuos. îşi folosi degetul mare ca să-i tachineze sfârcul şi simţi cum se întărea pe loc chiar şi prin hainele de noapte.
Ea oftă cutremurându-se, şi ochii i se închiseră din nou.
-Asta e... plăcut. Foarte, foarte plăcut.
într-un târziu, îi trecu prin cap că, chiar dacă nu era în stare să obţină satisfacţie pentru el, putea să facă mai mult pentru ea. Generoasa Abby, care nu cerea nimic pentru ea însăşi.
Dezlegă nodul care îi lega halatul la gât şi îndepărtă ţesătura. Sub mătasea moale era un voal mult mai delicat, pe jumătate transparent. Gulerul era prea înalt ca să îl poată trage în jos fără să sfâşie materialul fragil, dar asta nu-l opri. Se aplecă şi îi sărută sfârcul prin voal. Ea se arcui spre el cu un gâfâit de surprindere încântată.
Mulţumit, el supse mai tare şi simţi cu limba reacţia instantanee. Din fericire, putea să o guste şi să o exploreze toată ziua, un rezultat plăcut al faptului că nu era pe deplin funcţional. în mod normal, ar fi fost nerăbdător să treacă la punctul culminant. îşi zise în minte să-şi dezvolte răbdarea

pe viitor, fiindcă îi plăcea să-i vadă răspunsul. îşi frecă nasul de spatele ei şi îşi transferă atenţia spre celălalt sân. Respiraţia ei se transformase într-un gâfâit întretăiat. Ce i-ar fi plăcut în continuare? Urmări cu degetele coastele şi piciorul ei, apoi trase tivul în sus, ca să poată mângâia pielea satinată de pe interiorul coapselor ei. Ea gemu, mişcându-şi neliniştită picioarele.

El îşi mută mâna mai sus, spre pliurile umede şi ascunse de la încheietura coapselor. Ea ţipă, înnebunită de dorinţă, şi şoldurile ei începură să împingă

împotriva mişcării ritmice a degetelor lui. Dintr-odată,

i rupul ei se cutremură într-o înfiorare prelungă.

-Jack!

Ea se agăţă de el în timp ce se topea sub amestecul de plăcere şi şoc. Ştia că îl dorea, dar acum înţelegea cât de complet primară şi fizică era această dorinţă. De asta ll urmărise pe Jack Langdon de prima dată când îl văzuse. Trupul ei ştiuse, chiar dacă mintea ei îndepărtase orice legătură dintre ei, catalogând-o drept imposibilă.

Nu era de mirare că îi ceruse să se însoare cu ea în schimbul vindecării. Identitatea ei etică de vrăjitor nu

ii fi forţat niciodată un om rănit, şi ea îşi justificase cererea ca fiind un mod şocant de a-i atrage atenţia. Dar instinctul feminin neîndurător simţise ocazia de a căşti- i;a perechea pe care şi-o dorise întotdeauna. Trebuia să-i tic ruşine de ea însăşi, numai că era prea exaltată ca să sc mai poată ruşina.

Treptat, mişcările ritmice intime se diminuară, până i ind se stinseră şi ultimele cutremurări ale trupului ei. i ’u faţa îngropată în umărul lui, ea spuse şovăielnic:

-Ce... interesant.

El chicoti, părând la fel de satisfăcut ca ea. După ce o ■a rută pe tâmplă, se întinse în pat, ţinând-o strâns.

- Să nu îndrăzneşti să te gândeşti să pleci să-ţi piep- icni părul sau să te mişti un centimetru.

Ea râse în timp ce se aşeza mai bine în braţele lui.

- Chiar dacă aş vrea, nu aş avea putere.

Ea îşi strecură genunchiul între genunchii lui şi îşi lăsă capul pe umărul lui. Se simţise vreodată atât de liniştită? Numai când era copil.
Acum voia să fie şi el sănătos, ca să-şi poată consuma i âsătoria pe deplin. Oricât de minunată era intimitatea iceasta, sigur că unirea într-un singur trup avea să fie i hiar mai profundă. înainte de a adormi, ea intensifică I luxul de energie de la ea spre el. Cu cât mai repede se însănătoşea, cu atât mai bine!
împăcat cu lumea, el închise ochii. Toate durerile lispăruseră, şi oboseala era acum istovirea sănătoasă care urmează după o zi satisfăcătoare de muncă. Simţise plăcerea ei la fel de intens de parcă ar fi fost a lui. Legăturile scurte din trecut fuseseră cu femei al căror ţel era să-i facă lui pe plac. Nu ştiuse niciodată ce bucurie era în a mulţumi o femeie intr-atât încât să uite orice în afara triumfului trupului ei. Categoric, îi plăcea să fie căsătorit.
Zbura din nou, planând peste dealurile englezeşti ca un şoim. Indreptându-se ca o săgeată spre Langdale Hali, pe care nu îl văzuse de prea mult timp. Căminul pe care îl iubise, pe care îl urâse şi pe care nu-l mai putea ignora. Casa era un conac dezlânat, înrădăcinat în piatra veche a văilor din Yorkshire, care străjuia prin poziţia ei valea fertilă tăiată de răul Lang, repede şi îngust. Când era băiat, privise casa şi o văzuse strălucind cu o lumină pură şi clară, centrată asupra vechii fântâni sfinte.
Stonebridge ucisese abilitatea aceasta de a vedea natura lăuntrică a oamenilor şi a locurilor. Poate că în visul acesta avea să vadă din nou lumina aceea.
Ajungând în vale, se nâpusti în jos, cuprins de emoţia întoarcerii. Dar încântarea lui se transformă în groază. Lumina strălucitoare, vitală, care definise domeniul era acum neagră precum cenuşa. Căminul lui nu mai era un loc al vieţii şi al creşterii, ci un cavou.
îşi spuse că era aşa doar fiindcă visa, şi viziunea lui era întunecată de temeri. Langdale Hali nu putea să fi ars fără ca el să fie informat. Oricare ar fi fost problema, o putea repara.

Se aplecă deasupra văii, plutind pe curenţii ascendenţi şi căutând semne de viaţă. Treptat, văzu umbre care umblau, mulgând vacile şi păscând oile pe coastele înalte. Oamenii din vale erau încă acolo, însă anxietatea lui îi făcea spectrali. Totuşi, nu putea scăpa de îndoieli. Era destul de puternic încât să facă ceea ce trebuia făcut pentru a ridica umbrele de deasupra casei luiî In trecut, nu avusese niciodată puterea.
In timp ce plana asupra văii, schiţând o campanie pentru a-şi recăpăta casa, înţelese treptat că nu era singur. Altă fiinţă
I'lucea alături de el. Nu-şi putea vedea tovarăşul, dar îi simţea prezenţa - ştia că era o ea - şi se simţea mângâiat. Nu mai era singur.
capitolul 13
Abby se trezi încet, gândindu-se că se încurcase în cearşafuri şi acum era înfăşurată strâns. Apoi reveni brusc la realitate. Era în braţele noului ei soţ, şi nu fuse- se mai fericită toată viaţa ei.
In lumina palidă a zorilor, examină de aproape faţa lui Jack, roşind în timp ce îşi amintea de noaptea precedentă. El era soţul ei, şi ea dorea să-i fie şi iubit, protec- lor şi partener. Dorea să-i poarte copiii, să-i aline grijile şi să râdă cu el. Cel mai mult îşi dorea să-l facă fericit, liindcă, atunci când se apropiaseră, simţise că, sub purtarea lui indolentă, era profund nenorocit.
Deşi îi plăceau manierele directe, se gândi că era mai înţelept să aştepte să vorbească el decât să-l întrebe făţiş, întrebările directe aveau să fie ultima ei resursă.
întristată, îşi dădu seama că nu avea nici cea mai vagă Idee referitoare la eticheta ce trebuia urmată într-o căsătorie. Trebuia să se scoale în linişte şi să se întoarcă în camera ei ca să se spele şi să se îmbrace? Să-l trezească cu nn sărut? Să adoarmă înapoi?
înainte de a se putea decide, Jack deschise ochii lui i âprui, care băteau în auriu înjumina dimineţii.
-Bună dimineaţa, fetiţo. îi sărută vârful nasului.
(Căsătoria îmi prieşte. Mă simt plin de energie astăzi.

Aşa şi trebuia - beneficia de propria lui energie, plus o bună parte din a ei. Dar nu o deranja să împartă, nu când vedea lumina plină de afecţiune din ochii lui. I'ână acum nu regreta că se căsătorise cu ea. îşi trecu mâna peste braţul lui puternic, încântată că avea voie ă-l atingă atunci când dorea.
- E timpul să ne ridicăm şi să ne îmbrăcăm pentru micul dejun? Sau să ne întoarcem pe partea cealaltă şi i mai dormim, dacă tot e atât de devreme?
-Suntem în luna de miere, aşa că trezirea în zori poate aştepta. El chicoti, iar vibraţia se transmise plăcut din cutia lui toracică spre Abby. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii trezindu-mă în zori, mai întâi ca elev şi apoi ca soldat, dar nu am învăţat niciodată să-mi şi placă. Şi asta fără o femeie caldă şi care poate fi atinsă în patul meu.
Ea roşi, simţindu-se împăcată cu ea, cu el, cu mariajul lor şi cu toată lumea.
- Atunci, hai să lenevim, desigur.
în timp ce mâna lui se strecura spre pieptul ei, ea oftă de plăcere. Ce repede te înveţi cu intimitatea fizică!
După ce se treziră târziu, fericiţi, Abby şi soţul ei se îmbrăcară separat, dar coborâră scările împreună. Jack dovedi că parcurgerea treptelor pe spate mergea la fel de bine ca urcarea lor.
Dimineaţa era cenuşie, şi în timpul nopţii căzuse un pospai de zăpadă, dar sufrageria era caldă şi primitoare. Mâncarea era atât de bună, încât Abby se întrebă dacă ducele le împrumutase bucătarul lui personal celor aflaţi în luna de miere.
în timp ce îşi terminau masa, Jack întrebă:
-Ce planuri ai în privinţa casei?
- Nu prea am avut timp să mă gândesc la asta.
Privirea ei străbătu sufrageria, care era monotonă, în ciuda focului vesel. Ţesăturile mai vesele, zugrăveala şi tapetul ar face o diferenţa uriaşă. Multe dintre piesele de mobilier nu sunt rele, dar au nevoie să fie lăcuite şi tapiţate din nou. Nu ştii dacă există articole vechi interesante în pod?
El rânji.
- Nu am nici cea mai vagă idee. Să mergem să vedem?

- Poate când nu vei mai avea nevoie de cârje, spuse ea, gândindu-se cât de abrupte erau scările de la majoritatea podurilor. Astăzi voi începe să explorez nivelurile de jos. Am văzut numai câteva camere.
în sufragerie intră un lacheu.
- Lady Frayne, a venit să vă vadă o tânără persoană. Spune că e urgent.
înainte ca Abby să poată spune că avea să-l primească, „tânăra persoană" intră în sufragerie după lacheu. II recunoscu pe Jimmy Hinton, dintr-o familie de fermieri de lângă Barton Grange.
-Domnişoară Abby, îmi pare rău să vă deranjez tocmai după nuntă, dar tata se simte rău de-a binelea. Puteţi veni să-l vedeţi?
Tatăl lui Jimmy era de tipul stoic, aşa că, dacă era „rău de-a binelea", starea lui trebuia să fie foarte gravă. Se ridică, bucuroasă că îşi terminase micul dejun, regretând că nu mai putea sta cu Jack.
-Vin imediat. Jack, putem să luăm trăsura până la gospodăria lui Hinton?
-Bineînţeles. E şi trăsura ta. Arătând mai puţin fericit, el îi făcu semn lacheului să comande vehiculul.
Se întrebă cât avea să treacă până să se gândească la ea însăşi ca fiind Lady Frayne, stăpâna gospodăriei lui Jack.
-Nu am pus să ni se încheie un contract prenupţial, spuse ea tare. Am uitat complet.
- Şi eu. Jack se ridică, folosindu-se de braţele scaunului. Probabil ar trebui să avem unul, de dragul viitoarelor vlăstare.
Ea roşi exact ca o mireasă.
-îmi pare rău că te părăsesc, dar o să lipsesc doar câteva ore.
- O să fie mereu aşa, nu? întrebă el serios. Urgenţe pe care nu le poţi ignora.
Ea îi întâlni privirea.
- Mă tem că da. Am un dar, şi cu el vine responsabilitatea de a-i ajuta pe ceilalţi.
- Fiindcă am beneficiat de darurile tale, nu ar trebui să mă plâng. Dar aş vrea să nu trebuiască să pleci în grabă.

Se ridică până la cârjele sprijinite de masă şi o ocoli ca să o sărute uşor pe obraz. Pe mai târziu, fetiţo!
Bucuroasă că Jack accepta necesitatea ca ea să plece la un pacient chiar dacă lui nu îi făcea plăcere, ieşi din sufragerie cu Jimmy Hinton. Soţului ei avea să-i placă şi mai puţin când avea să fie chemată în toiul nopţii, dar măcar accepta principiul general că avea obligaţii mai presus de cele faţă de propria ei familie.
Paşii ei deveniră mai grăbiţi. Cu cât îl ajuta mai repede pe domnul Hinton, cu atât mai repede se putea întoarce la Jack. Şi era bucuroasă că lui îi păruse rău s-o vadă plecând. Jack bău altă ceaşcă de ceai. Nu-i plăcea deloc că Abby plecase, dar, fiindcă o făcuse, avea să folosească timpul acesta pentru a se testa singur. Sună după Morris şi-i ceru să-i aducă haina şi pălăria. Vremea era umedă şi rece ca naiba, şi nu voia să îngheţe afară.
în timp ce îl ajuta să-şi îmbrace haina, valetul spuse:
- Doreşte milord să-l însoţesc la plimbare?
Jack râse.
- Câtă formalitate! Crezi că o să mă bag în belele, nu-i aşa? Poate ar trebui să te las aici.
- Sunt sigur că milady ar prefera să vă însoţesc, spuse valetul, cu o expresie impenetrabilă.
- Dumnezeule mare, deja complotaţi amândoi împotriva mea? Jack îşi luă cârjele şi se îndreptă spre uşă. Abby avea dreptate când spunea că sprijinirea greutăţii pe traversele de dedesubt era mai puţin dureroasă. Când aţi avut timp să discutaţi? A sosit de-abia astă-noapte.
- Eu şi Lady Frayne nu am discutat problema, spuse Morris apăsat. Dar presupun că doreşte ca eu să veghez asupra stării dumitale.
- Cu alte cuvinte, tocmai ţi s-a oferit altă scuză pentru a te agita ca o găină bătrână, spuse Jack. Foarte bine, vino. Vreau să-l vizitez pe Dancer.
Morris nu îl învrednici cu un răspuns. Deşi crescuse într-o mahala din Londra, putea să adopte nişte maniere atât de arogante, încât ar fi făcut cinste unui duce.
Jack reuşi să coboare scările exterioare fără incidente. De data aceasta folosi cârjele ca să coboare stând drept în

picioare, gândindu-se că ar fi fost incomod să se târască pe spate, bufnindu-se de piatra rece. Dar se bucura că Morris stătea de veghe dedesubt, pentru orice eventualitate. Având în vedere că bătea un vânt tăios, se bucură şi că drumul spre grajd era scurt. De cum intră Jack, Dan- cer îşi ridică fruntea din boxa lui şi necheză un salut. Jack propti cârjele de perete ca să-şi îmbrăţişeze calul cum se cuvenea.
-Cum te simţi astăzi, băiete? Tânjeşti după un galop bun? Se înţelesese întotdeauna atât de bine cu caii, încât fusese acuzat că citea mintea cabalină. Deşi râsese întotdeauna de o asemenea sugestie, avea o abilitate pentru lucrul cu animalele. Dancer părea de-a dreptul extaziat să-l vadă.
-Te-ai temut de ce era mai rău, bătrâne? murmură Jack. Aproape că ne-am omorât amândoi. Amândoi îi datorăm viaţa unei doamne talentate, aşa că poartă-te bine cu ea întotdeauna.
Avea ideea ciudată că Dancer înţelesese şi că fusese de acord să o asculte pe Abby aşa cum îl asculta pe Jack. Sau poate că animalul avea deja o relaţie cu Abby, fiindcă beneficiase de unul dintre cercurile ei de vindecare. Observând legătura strânsă de piele de pe piciorul lui Dancer, Jack spuse:
- Presupun că încă nu e gata de călărie.
- Piciorul lui Dancer se vindecă bine, dar trebuie să treacă un timp până va fi din nou el însuşi, spuse Morris. Se pare că nu i-a dăunat călătoria de ieri de la Barton Grange. Rândaşul de la Barton l-a adus aici fără grabă.
-Alt lucru pe care îl datorez familiei Barton. Jack scărpină pentru ultima oară urechea lui Dancer. Foarte bine, înşeuează-l pe Wesley. E o alegere mai bună pentru revenirea în şa.
- Milord! Sigur nu aveţi de gând să călăriţi astăzi! spuse Morris, îngrozit. In afară de riscul pe care vi-l asumaţi dumneavoastră, cum puteţi controla un cal când aveţi un picior rupt?
- Nu e nimic în neregulă cu coapsa şi cu genunchiul meu drept, aşa că ar trebui să fiu în stare să mânuiesc un bătrân placid ca Wesley.

Morris părea încăpăţânat, calculând evident cât de departe putea merge cu negarea unui ordin direct.
- Lui Lady Frayne nu i-ar plăcea.
-Foarte probabil că nu. jack îşi înăspri vocea până la un ton de comandă. Iţi apreciez grija, dar o voi face. II înşeuezi pe Wesley sau trebuie s-o fac eu?
Dacă ar fi fost un cal, urechile lui Morris s-ar fi turtit pe spate. înainte să poată răspunde, vocea familiară a Iui Ransom spuse:
-Nu-ţi face griji, Morris. îl înşeuez eu şi o să-l însoţesc pe Frayne călare, ca să nu ai posibilul său deces pe conştiinţă.
Jack râse în timp ce prietenul lui intra agale în grajduri.
-Te grăbeşti să vezi cum îmi rup din nou gâtul.
- Râvnesc la Dancer, spuse Ransom. Morris, vei mărturisi că Frayne a spus că pot să am calul dacă el se omoară călărind?
- Crezi că o să permit ca o asemenea namilă neîndemânatică să pună mâna pe Dancer? îl luă în batjocură Jack. I-l dau lui Ashby.
- Eşti un om crud, Jack. Ransom îl înşeuă fără să se forţeze pe Wesley, un murg liniştit cu şosete albe. Deşi înaintat în ani, Wesley era încă unul dintre caii favoriţi de călărie ai lui Jack. Dacă nu o să beneficiez de pe urma decesului tău, eşti sigur că vrei să faci asta?
Deşi tonul era frivol, ochii lui erau îngrijoraţi în timp ce scotea calul din boxă.
-Sunt sigur. Jack îl urmă în cârje, întrebându-se de ce se simţea îndemnat să încerce să călărească din nou atât de curând.
îşi dădu seama de răspuns când se îndreptă spre Wesley. Pentru prima dată în viaţă, se temea să se urce pe cal. Simplul gând îl făcu să transpire în timp ce îşi amintea dezastruosul lui accident. Căderea neajutorată, necontrolată. Scârţâitul oaselor, agonia urmată de încetarea oricărei senzaţii...
Asta însemna că, cu cât mai curând se urca pe cal, cu atât mai bine, fiindcă frica de cai era altă formă de invaliditate. Impietrindu-şi faţa intr-o expresie încremenită, lăsă cârja stângă în spatele lui şi se pregăti să încalece. Puse piciorul

stâng în scări, în timp ce lăsă pe cârja dreaptă o bună parte din greutate. La naiba, era complicat, în special fiindcă avea atât de puţină putere. Dar cu Morris ţinându-l liniştit pe Wesley, Jack fu în stare să se caţăre fără graţie în şa. Ransom îi îndesă piciorul drept în scară.
In timp ce Dancer radia înflăcărare, Wesley era întruchiparea calmului. Jack avea sentimentul ciudat, dar liniştitor că murgul îi simţise frica şi urma să aibă grijă de el.
-Sunteţi gata, milord? întrebă Morris.
Când Jack încuviinţă, valetul lăsă frâiele. Pe Jack îl durea piciorul - tare -, dar cu genunchii şi cu greutatea propriului corp fu în stare să-şi scoată calul afară din curtea grajdului şi apoi pe o cărare care urma culmea. Treptat, tensiunea lui scăzu în timp ce amintirile unei vieţi de călărie începură să şteargă oroarea accidentului său mortal.
îl forţă pe Wesley să o ia înainte într-un galop liniştit, urmând cărarea care îi conduse pe culmea dintre două dealuri. Vântul era aspru, dar, pe măsură ce se relaxa, începu să se bucure de libertatea pe care o aflase întotdeauna pe spinarea unui cal. Deşi Wesley nu era atât de rapid ca Dancer, pasul lui era lin ca mătasea.
Cu un pas în urma lui, Ransom strigă:
- Arăţi gata să mergi la vânătoare.
Jack râse.
-Nu încă, şi, când o să fiu, bănuiesc că nu voi mai fi călăreţul de altădată, care voia totul sau nimic.
- Este bine de ştiut că eşti capabil să înveţi din greşelile tale!
Rânjind, Jack îl îndemnă pe Wesley să meargă mai repede. La naiba cu durerea din picior. Adierea vântului în faţă merita să îndure o oarecare durere.

Pericolul explodă între două bătăi de inimă, atunci când o pasăre ţâşni dintr-un pâlc de iarbă uscată de pe marginea cărării. Animalul se ridică speriat.
„Nu!“ Incapabil să domine greutatea animalului cu ambele picioare, Jack îşi pierdu echilibrul şi se înclină spre stânga,

iar scara din dreapta căzu din cauza piciorului rănit. Intr-un moment năucitor, pământul întărit şi îngheţat se înclină în faţa lui, aşteptând să-i zdrobească oasele. Ştiu că avea să-şi rupă gâtul din nou, de data aceasta fără speranţe de reparare.
Teama se dizolvă într-o izbucnire de energie care îi topi pe Jack şi pe Wesley împreună, ca pe o singură fiinţă. Era el însuşi, dar era şi calul frenetic, înspăimântat, dorind totuşi să-şi slujească stăpânul. Avea patru picioare, era incoerent de teamă, şi mai era şi o fiinţă cu două picioare, la fel de înspăimântată. „Stăpâneşte-ţi teama. Stai liniştit, eşti în siguranţă, nu te îngrijora. “
Înainte ca Jack să poată pune în ordine haosul din mintea lui, Wesley îşi regăsi stabilitatea sub el. în mod uimitor, calul sărise într-o parte ca să-i echilibreze greutatea. Deşi nu avea încă echilibru, Jack fu în stare să se restabilească şi să-şi menţină poziţia.
Cu inima bătând, trase tare de frâu. „De unde naiba a venit asta?“
Năvala aceea de energie care îl făcuse dintr-odată una cu animalul îi îngăduise să învingă teama lui Wesley şi să convingă calul să facă singura mişcare care l-ar fi putut salva pe Jack de la căderе. Dar care era sursa acelei puteri sălbatice? Fusese... ceva aproape magic.
Gândul că îşi putea controla calul prin magie era mai înspăimântător decât teama de căderе. La naiba, poate că avusese puţină magie cândva, dar nu era vrăjitor. Nici nu voia să fie.
- Dumnezeule, Jack, ce s-a întâmplat? Ransom trecu în goană pe lângă el şi îşi opri calul cu sălbăticie. Nu am văzut niciodată un cal care să facă aşa ceva!
-Nici eu. Jack îşi folosi mâna ca să-şi strecoare piciorul drept înapoi în scări, neştiind cine era mai supărat: el sau calul. Cred că Wesley a înţeles că eram
la ananghie şi a făcut ceva. O porţie în plus de ovăz pentru azi, băiete.
- Ce l-a speriat?
-O potârniche s-a ridicat exact de sub nasul lui. A fost vina mea că nu am fost îndeajuns de atent. Chiar a cel mai

liniştit dintre cai sărea când i se ivea în faţă t eva neaşteptat. Dacă aş fi avut piciorul sănătos, mi-aş fi putut păstra echilibrul şi l-aş fi controlat pe Wesley, dar IUI m-am putut descurca astăzi.
Şi fusese aproape de alt dezastru.
-Că tot veni vorba despre piciorul tău, l-ai rănit
• lin nou?
- Doare ca naiba, admise Jack. Dar nu cred că osul a fost deteriorat. Nu sunt făcut din sticlă, Ransom.
-Ştiu. Ransom îşi întoarse calul, şi începură să se îndrepte spre grajduri la pas. Dar va trece mult până să ••cap de imaginea ta murind.
Jack simţi o împunsătură de emoţie atât de puternică, încât nu conştientiza Ia început că nu venea de la el,
• i de la Ransom. Prietenul dur şi stăpânit fusese devastat de gândul că Jack avea să moară.
Profund înspăimântat fiindcă simţise emoţiile prietenului său, Jack trase aer adânc înainte de a vorbi.
- Regret că nesăbuinţa mea te-a costat atât de mult.
Ransom se cutremură, cu faţa mai calmă decât emoţiile.
-Suntem soldaţi. Moartea este un risc acceptat. Am dansat amândoi cu ea de multe ori.
Da, dar una era să mori slujindu-ţi ţara, şi altceva să .ii o moarte lipsită de sens la vânătoare, doar fiindcă |nck se împinsese pe sine şi calul său până la limită. 1 In adult acceptă faptul că acţiunile sale au consecinţe nu doar pentru el însuşi, ci şi pentru familie şi prieteni. Viaţa e prea preţioasă ca să fie irosită. Punându-şi calul t galopeze atunci când nu era încă pe deplin capabil, liscase din nou o moarte lipsită de sens.
- O s-o ţin intr-un pas mai lent până mă vindec pe > leplin.
Fusese întotdeauna în acord cu prietenii şi cu caii săi. Ceea ce experimentase acum era o simplă prelungire a acestui lucru, probabil un rezultat al sensibilităţii sale sporite din perioada recuperării. Nu era magie. Nu avea de ce să se îngrijoreze.
îşi potrivi pasul după cel al prietenului său.

- Să nu-i spunem lui Abby.

înainte ca Ransom să poată răspunde, văzură grajdurile. Trăsura familiei Frayne era trasă în faţă, iar Abby sări pe pământ înainte ca vehiculul să se oprească din mers. în timp ce privirea ei se îndreptă cu precizie spre Jack, Ransom murmură:

- Acum ai dat de necaz.

Ransom avea dreptate: expresia lui Abby îi aminti de teroarea controlată şi îngheţată pe care o răspândea Wellington. Dar, în timp ce bărbaţii se opreau în faţa ei, ea spuse doar:

-Bineînţeles că ar fi prea prostesc să-ţi sugerez că nu eşti încă pregătit să călăreşti. Trebuia să-mi dau seama că aveai un aer cam prea nevinovat atunci când am plecat.

Se bucură că simţul umorului îi depăşise îngrijorările.

-O să fii încântată să afli că plimbarea de azi m-a făcut mai grijuliu decât m-ar fi făcut orice cuvânt.

în timp ce vorbea, Ransom descălecă şi îşi priponi calul, apoi se apropie de capul lui Wesley, ţinând frâul murgului. Odată animalul liniştit, Jack îşi folosi ambele mâini ca să-şi ridice peste cal piciorul drept ce pulsa, apoi lunecă neîndemânatic la pământ, apu- cându-se de şa ca să-şi menţină echilibrul. Având în vedere cât de tare îl durea fiecare muşchi, era recunoscător că nu căzuse pe bolovani ca un morman de zdrenţe.

-Am eu grijă de cai. Ransom îi întinse cârjele, care rămăseseră sprijinite de zid, apoi se retrase prudent spre grajduri cu ambii cai.

în timp ce Jack îşi potrivea cârjele, privirea lui Abby îl străbătu de sus până jos. Expreşia ei se schimbă în timp ce privea spre piciorul drept.

- Să îţi reduc durerea?

Propunerea era tentantă, dar Jack clătină din cap.

-Nu, cred că e mai bine să sufăr consecinţele nebuniei mele, aşa cum tu ai îndurat durerea gleznei rupte nunei când nu ai reuşit să zbori cu succes.

Ea zâmbi şi îşi potrivi pasul după al lui, îndreptân- ilu-se spre casă.

- Durerea poate fi educativă. Să-mi spui dacă devine insuportabilă.
-Apropo, cum se simte domnul Hinton al tău? Nu ai lipsit mult.
- Se odihnea liniştit când am plecat. A fost pacientul meu ani de zile, aşa că ştiu cum să-l tratez. Un tratament vindecător cu energie şi unul dintre amestecurile mele de ierburi i-au uşurat plămânii. Clătină din cap cu regret. Cred că o să supravieţuiască iarna aceasta, dar I iecare iarnă e tot mai dificilă pentru el.
- Să rămânem la situaţia din prezent. Privi spre ea. De ce nu mă ocărăşti? Te-ai simţi mai bine dacă ai face-o.
Ea zâmbi, dar clătină din cap.
- Ştiu că am promis să-mi înfrânez tendinţa de-a conirola totul, dar, când am plecat de la Hinton, am simţit u clipă că erai într-un mare pericol. I-am spus vizitiului ■ a dea bice cailor spre casă. A fost o mare uşurare să te văd sănătos, călărind la pas domol.
Simţise că fusese aproape de dezastru? Atunci era mai bine ca el să-i mărturisească.
- Eşti o soţie foarte primejdioasă. Călăream prea repede, şi o potârniche mi-a speriat calul. S-a ridicat, şi aproape am căzut. Incidentul m-a făcut să-mi dau seama i â trebuie să călăresc cu mare grijă până mă fac bine.
-Caii pot fi uimitor de inteligenţi. Când eram copil, aveam un ponei mic şi dolofan care m-a salvat de multe i aderi.
Ochii ei străluciră răutăcios. Dacă ai învăţat cu adevărat să fii prevăzător, sar peste dojană. Numai dacă nu cumva o vrei cu adevărat?
El râse, gândindu-se că avusese noroc să găsească o asemenea femeie. Poate că nu era atât de rău să-ţi rupi câtul, până la urmă.
capitolul 14
Odată ajunşi înăuntru, la căldură, Abby îşi studie soţul cu ochii întredeschişi. Piciorul drept vuia de energie roşie. Cercetarea îi confirmă ceea ce se întâmplase afară. Putea să vadă aura. Nu mai trebuia să se concentreze pentru a-şi imagina tiparele de energie. Acum, când pri vea spre Jack,

vedea o licărire vizibilă de culoare, evazivă, dar care era acolo negreşit.
Şi nu văzu doar aura lui Jack. Aura lui Ransom era rece, de un galben palid, profund mentală. A lui Jack era mai verde, cu o nuanţă de gri din pricina oboselii. Chiar şi caii radiau câmpuri de energie variabile.
Vederea aurei era o capacitate pe care şi-o dorise, dar presupusese că nu avea să o dobândească niciodată. Totuşi, apariţia unor noi abilităţi nu era ceva nemaivăzut. Probabil că vindecarea intensivă pe care o operase asupra lui Jack dezvoltase un talent latent. Spera că acesta avea să dureze.
-Ai avut o dimineaţă obositoare. Poate că ar trebui să tragi un pui de somn acum.
Jack păru scandalizat.
-Nu pot să mă culc în miezul zilei!
Ascunzându-şi amuzamentul, ea spuse:
- Gândeşte-te la somn ca la un ajutor pentru o vindecare mai rapidă, nu ca la o dovadă de slăbiciune.
-Asta sună mai bine, admise el. Foarte bine, dar doar un somn scurt.
Se lăsă greoi pe scări şi se aşează pe trepte. Când ajunse la capăt, Morris apăruse deja ca să se ocupe de el.
Abby ghici că Jack avea să doarmă câteva ore, aşa că acesta era un moment bun pentru a explora podul şi a vedea dacă nu găsea nişte mobile bune de folosit. După ce se schimbă cu cea mai veche rochie de dimineaţă, îşi înfăşură un şal gros de lână peste umeri, găsi o lampă şi urcă. Scara care ducea spre pod era largă, ceea ce era un lucru promiţător. Pe^icolo ar fi putut trece mobile mari.
Podul de la Hill House era haotic, dar la modul interesant. Lumina lămpii dezvăluia forme stranii, umbre ■ocante şi dovezi ale prezenţei dăunătorilor. Sperând că era prea frig pentru ca şobolanii sau şoarecii să fie activi, Abby hotărî să-şi ascută intuiţia folosind-o în procesul ' le alegere a lăzilor, a butoaielor şi a cuferelor care meritau a fi explorate.
Intuiţia ei lucra bine, în ciuda frigului pătrunzător din pod. Primul cufăr pe care îl deschise conţinea perjele atractive

din brocart albastru. Aveau nevoie să fie curăţate, dar se puteau folosi. Foarte probabil fuseseră miite să se potrivească cu ferestrele existente.
Următoarea alegere a intuiţiei fu un sul lung şi greu de pânză groasă, legat strâns cu câteva sfori. Simţi ţiuitul unui descântec minor când dezlegă sfoara. Vraja fusese rostită ca să îndepărteze moliile, şi păstrase cu succes şase covoare orientale frumoase. Toate aveau nevoie să lie bătute bine ca să li se îndepărteze praful.
Pentru a-şi testa intuiţia altfel, deschise un cufăr care nu o atrăgea şi găsi numai haine atât de ponosite, încât şi servitorii le-ar fi dispreţuit.
Fericită, îşi croi drum prin prima cameră a podului -pre uşa din faţă şi găsi mai multe perdele şi câteva len- icrii. Uşa se deschise spre o cameră mai mare plină ochi de mobile, un amalgam de piese puse una peste alta Intr-o asemenea învălmăşeală, încât era greu să le vezi turmele sau starea. Agăţă lampa de un cui care ieşea în afară dintr-un stâlp cioplit cu toporul şi dădu jos un talmeş-balmeş de scaune Windsor din lemn de pe o canapea lungă. Tapiţeria canapelei era distrusă - generaţii de şoareci trăiseră vieţi lungi şi fericite într-un capăt al ei -, dar liniile erau lume şi scheletul părea sănătos. Curăţată şi retapiţată, •ivea să fie îndeajuns de bună pentru salon.
Scaunele Windsor pe care le luase de deasupra pu- teau fi folosite şi ele. Lemnul era cam ponosit, dar majoritatea zgârieturilor aveau să dispară după o lăcu- ire. Şterse unul de praf şi îl probă. Era atât de comod cum se cuvenea să fie un scaun Windsor bun. Setul era potrivit pentru salonul unde se lua micul dejun, mobi lat în prezent cu scaune desperecheate şi incomode.
Mulţumită, Abby îşi îndreptă căutările spre stivele din interior. Unele mobile erau într-o stare atât de deplorabilă, încât puteau fi folosite doar pentru foc, dar majoritatea erau aproape mulţumitoare - şi unele chiar excelente.
In timp ce muta lampa pe alt stâlp, auzi un zgomot fantomatic de răzuială în depărtare. Străbătută de fiori, se opri. Sunetele erau... inumane. Ca nişte animale mari, cu mers târşâit, care îşi căutau prada.

Sunetele de răzuială se opriră şi fură înlocuite de un blestem mormăit, apoi de ciocănituri. Cârjele lui jack. Amuzată de rapiditatea cu care superstiţiile ieşeau la iveală într-un pod întunecat, ridică lampa şi îi ieşi în întâmpinare.
-Mă bucur că eşti tu, nu o fantomă, dar nu cumva renunţaseşi la comportamentul periculos?
Zâmbetul lui avu un farmec ştrengăresc în lumina lămpii.
- Urcarea treptelor în fund este nedemnă, dar singurul risc este reacţia lui Morris, când o să vadă efectele asupra pantalonilor mei. Cercetă cu interes împrejurimile. Nu am fost niciodată sus. Ai găsit ceva demn de interes?
- Sunt câteva piese acceptabile de mobilier şi nişte perdele bune. Vechi, dar de bună calitate. Bănuiesc că anteriorilor proprietari nu le plăcea mobila veche şi au urcat totul aici când s-au mutat, ceea ce ne poate fi de folos. Uită-te la scrinul acesta frumos de nuc. Atinse uşor lemnul mătăsos cu vârful degetelor, întrebându-se cum putuse îngropa cineva în pod o asemenea frumuseţe. E probabil din timpul dinastiei Stuart, şi mai poate fi folosit câteva secole.
-Foarte aspectuos. Ar arăta bine în holul din faţă, nu crezi?
Jack îşi croi drum de-a curmezişul încăperii ca să examineze un butoiaş cu obiecte fusiforme care ieşeau în afară. O colecţie de bastoane. Mă întreb dacă nu mi s-ar potrivi vreunul. Lăsă deoparte cârja dreaptă
şi scoase cel mai lung baston, ca să-i testeze înălţimea. Sunt gata să trec de la cârje la un baston?
Gândindu-se că era o ocazie bună de a-i arăta că nu voia să fie mereu la conducere, ea spuse:
- Cred că tu poţi să judeci cel mai bine asta.
Jack lăsă cealaltă cârjă deoparte şi făcu un pas cu bastonul. Tresărind, spuse:
- Piciorul drept nu poate suporta încă atâta greutate, dar bastonul are o lungime bună. îşi recuperă cârjele.
- O să pun să fie curăţat, ca să fie pregătit când o să fii şi tu gata. Ea îngenunche ca să investigheze câteva tablouri înghesuite lângă perete. Jack veni şi se uită peste umărul ei. Toate erau peisaje sau scene de vânătoare. Nu e

(ine ştie ce artă, dar sunt plăcute, spuse ea, profund conştientă de căldura pe care o iradia el în spatele ei.
- Ce crezi?
-O să acopere plăcut spaţiile goale. îmi plac mai mult peisajele decât portretele mohorâte ale unor strămoşi mohorâţi.
Vehemenţa din vocea lui îi sugeră că reşedinţa familiară din Yorkshire avea destule asemenea portrete. Se ridică în picioare, având grijă să nu-l atingă şi să-i perturbe echilibrul.
- Aici avem o garderobă foarte drăguţă, plus un set de scaune care s-ar potrivi în sufragerie. Mai sunt şi nişte mese bune.
- Podul acesta e o comoară, fu de acord Jack. Ce e ista sprijinită de perete?
- Nu m-am uitat încă. Abby se strecură printre garde-rob şi o masă aşezată pe capre de lemn, plină de cutii, ;ipoi anunţă: E un schelet de pat, din aceeaşi perioadă ea scrinul, cred. S-ar putea să facă parte din acelaşi set.
I ovi un stâlp sculptat, mai înalt decât ea. Cui îi pasă de modă când e atât de frumos?
- E şi mare. Poate că bărbatul care l-a comandat era toarte înalt. Din nou, Jack se mută lângă Abby. Destul de mare cât să ne simţim confortabil amândoi.
Privirile li se întâlniră, şi intimitatea din ochii lui o făcu pe Abby să roşească în clipa când se gândi
la împărţitul acelui pat. Căldura aceasta o făcu să uite de frigul muşcător din pod. Fu ispitită să-şi înalţe capul şi să-l sărute, dar, fiindcă era îmbrăcată şi în picioare, se simţi mai timidă decât fusese în patul lui, cu o noapte în urmă. Cu respiraţia uşor întretăiată, spuse:
- Eu... o să poruncesc să se facă aşternuturi noi pentru el.
După sclipirea răutăcioasă din ochii lui Jack, fu evident că ştia exact la ce se gândise şi că plănuia şi el un sărut. După un moment excitant, el se îndepărtă.
- Ce mai trebuie făcut, în afară de mutarea mobilelor decente jos?
Intrebându-se dacă o tachina deliberat, ea răspunse:

- Câteva piese au nevoie de un tâmplar care să le repare, dar în majoritatea cazurilor e de ajuns ca lemnul să fie curăţat şi lăcuit. Piesele tapiţate necesită mai multă muncă. O să fie nevoie şi de mai multe perdele. Dacă mergem la Londra, putem vizita nişte depozite de ţesături. Privi canapeaua şi scaunele, socotind de cât material aveau nevoie. Ce culori îţi plac şi pe care le urăşti? Cum ai vrea să arate Hill House?
-Vreau să fie prietenoasă. Primitoare. Nu prea formală. E o casă de vânătoare, nu o reşedinţă ducală. Se lăsă pe canapea, evitând secţiunea roasă de şoareci. Barton Grange e foarte primitoare. Mi-ar place ca Hill House să fie la fel.
- Şi mie mi-ar plăcea. Arătă spre grămezile şi colţurile încă neexplorate din jurul lor. Mobila aceasta veche frumoasă îţi va da senzaţia unui cămin iubit de generaţii.
-Mi-ar place asta, spuse el încet. Langdale Hali nu... nu e atât de prietenos.
Ea fu tentată să întrebe mai mult, dar nu voia să întrerupă tonul glumeţ.
-Ce părere ai despre statuile greceşti ciobite? Este una aici deasupra, probabil furată dintr-un templu de pe undeva.
Când dădu să treacă dincolo de Jack, se împiedică de cârjele lui, care nu se vedeau în umbră. în vreme ce încerca să-şi recapete echilibrul, mâinile lui puternice o prinseră în aer.
-Ai grijă! Nu vrem să-ţi rupi şi tu ceva.
Ea îşi ţinu răsuflarea în timp ce el o trăgea în siguranţă în braţele lui. Braţele lui foarte, foarte confortabile. Sperând că avea să-şi capete sărutul, întrebă:
- Nu te strivesc?
- Fiindcă mi-am rupt partea de jos, nu pe cea de ■ us, nu îmi faci nici un rău. Braţele lui se strânseră în iurul mijlocului ei. Nu încerca să te retragi. îmi place să te ţin.
Când îşi atinse buzele de ale ei, Abby răspunse cu entuziasm. Treptat, observă că plăcerea fizică a îmbrăţişării lor era însoţită de culori care pulsau în corpul şi în mintea ei. Erau energiile lor, care se învârtejeau şi

amestecau roşul strălucitor cu rozul delicat şi cu verdele crud al unei plante în creştere.
-Văd culori care dansează în jurul nostru, spuse ea visătoare. Pasiune, fericire şi redeşteptare.
Mâinile lui se liniştiră, şi sfârşi sărutul încruntându-se.
- Şi eu văd culori. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată.
- Magie, şopti ea. Un curcubeu de pasiune care răsare când ne apropiem unul de celălalt.
-Culorile vin de la tine, nu de la mine, spuse el brusc. Eu nu sunt vrăjitor.
- Iţi lipseşte instruirea, dar ai puterea, sublinie ea. De aceea ai fost trimis la Academia Stonebridge.
Tot trupul lui Jack deveni rigid.
- în copilărie, eram prea interesat de magie, dar nu aveam nici o putere.
-Bineînţeles că aveai, spuse ea, uimită că el nega. Am uitat să-ţi spun, dar m-am apropiat de magia ta atunci când am făcut cercul de vindecare. Ai contribuit cu ultima cantitate vitală de energie. Fără asta, nu am fi avut destulă putere să te salvăm.
-Nu!
Repulsia de pe chipul lui Jack era mai grăitoare decât cuvintele.
Simţindu-se rănită, Abby sări din braţele lui.
- Ştiu că te simţi incomod în prezenţa magiei, Stonebridge a avut grijă de asta. Dar m-am gândit că începi să o accepţi mai bine. Vocea ei deveni tăioasă. Până la urmă, te-ai căsătorit cu o vrăjitoare.
Gura lui se strânse.
- Mi-ai salvat viaţa, şi eu mi-am dat cuvântul.
-Te-am eliberat de promisiunea aceea. Te-ai căsătorit cu mine doar dintr-un simţământ al onoarei prost îndrumat? întrebă ea, mirându-se că trecuseră atât de repede de la pasiune la prima Jor ceartă.
- Nu. Urmă o pauză lungă. îmi placi şi te respect. Dar mi-e mai uşor să nu mă gândesc la abilităţile tale.
Ea îşi muşcă buzele. Se gândise că el înţelesese şi devenise mai receptiv. Era clar că nu.

înţelese însă că problema reală nu era ea, ci el. Ostilitatea lui fusese trezită de sugestia că în el exista magie. Se întrebă cât de tare fusese chinuit la Academia Stonebridge. Poate că fusese bătut chiar mai înainte, pe când era un băieţaş care experimenta primele nelinişti ale puterii.
Cu multă blândeţe, îi atinse mintea. Era o violare a eticii magice să sondezi fără să ceri permisiunea, dar nu era nevoie să pătrundă prea adânc. Simpla atingere îi arătă cicatricele emoţionale pe care le dobândise atunci când părinţii lui nu îl acceptaseră aşa cum era.
Acest lucru o ajută să îşi lase deoparte propriile răni. Cu voce calmă, îi spuse:
- O să fie greu să uiţi de magia mea. Erai aici de dimineaţă, când am fost chemată pentru o vindecare. Asta nu se va schimba. Am primit un dar de la Dumnezeu, şi ar fi rău să nu-l folosesc ca să ajut acolo unde pot. Nu putem rămâne împreună dacă încerci să mă împiedici să-mi fac munca.
El se foi, incomodat.
-Nu o să-ţi cer să te opreşti. Eu, mai mult decât oricine, înţeleg valoarea muncii tale. Dar aş prefera să mă gândesc că ajutorul tău se aseamănă cu al mamei mele - că duci coşuri cu mâncare şi dulceţuri arendaşilor suferinzi.
-Nu cred că eşti un om care vrea să se ascundă de adevăr.
- In majoritatea situaţiilor, nu sunt. Se ridică în cârje, cu o expresie ameninţătoare. Terminăm de explorat încăperea aceasta? Cred că văd un birou oarecum drăguţ în colţul acela, sub un teanc de perne vechi.
In tăcere, ea ridică lampa, şi porniră să investigheze colţul. Era într-adevăr un birou drăguţ, în ciuda unei păsări moarte de mult şi uscate, întinse deasupra. Curăţat, biroul avea să fie bun pentru unul din dormitoare.
Era mai uşor să repari mobila decât soţii.
îşi petrecu restul zilei supraveghindu-i pe cei mai vân- joşi servitori, care duceau mobila treaptă după treaptă, spre dormitoarele nefolosite. Cu ajutorul a două servi-toare, Abby începu să cureţe mobilele. Până la ora cinei, Irumosul scrin Stuart stătea în holul din faţă, cu un bust al lui Platon

deasupra. Aşează un tricorn vechi pe fruntea de marmură a lui Platon. Jack se arătă foarte amuzat.
Dar, când ea veni în camera lui în seara aceea, sperând la o altă noapte senzuală, trupul lui lung era întors cu spatele şi dormea.
Sau se prefăcea.
capitolul 15
Abby agăţa tapiserii în holul din faţă când Judith sosi intr-un suflet, îmbrăcată într-un costum ponosit de călărie, cu o pălărie ale cărei pene văzuseră zile mai bune şi o expresie radioasă care făcea ca vechimea hainelor ei să devină irelevantă.
- Bună, Abby! Mă pregăteam să fiu formală şi să-i cer lacheului să-i anunţe prezenţa mea lui Lady Frayne. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ai să treci peste formali-tate ca gâscă prin apă.
Abby râse coborând de pe scara de lemn.
- Bine ai venit! Ce crezi despre hol?
Privirea prietenei ei măsură tapiseriile, scrinul din epoca Stuart, băncile solide din stejar şi covorul oriental, cu multe desene, dar puţin cam uzat.
- Nu îmi vine să cred că e acelaşi loc în care s-a ţinut masa de nuntă, cu doar o săptămână în urmă! Ai cultivat o abilitate magică de a invoca mobilele?
- Podurile sunt o comoară de covoare vechi, mobile, perdele, tablouri şi chiar şi tapiseriile astea, care, deşi vechi, sunt foarte drăguţe, explică Abby, gesticulând în jurul ei. Deşi casa ar fi avut nevoie de o zugrăveală şi de un tapet nou, arăta mult mai bine decât cu o săptămână în urmă. Am cheltuit fără măsură din banii lui Jack, angajând oameni care să repare casa. In sezonul acesta, nu este mult de muncă, aşa că nu ducem lipsă de muncitori care să perie, să lustruiască şi să dea cu ceară. Unele dintre dormitoare au rămas neatinse, dar camerele în care ne petrecem o bună parte a timpului au fost mult îmbunătăţite.
- Mi-ar plăcea să văd ce ai făcut, dar mai târziu. Judith aproape că ţopăia pe vârfurile cizmelor ei de călărie. Cred că tu i-ai spus lui Lord Frayne că mi-ar plăcea să am

propria mea căsuţă. E atât de incredibil de generos din partea lui! De cum am primit scrisoarea, m-am gândit care ar fi locul perfect. Vrei să vii cu mine să-l vezi?
Aşadar, Jack făcea ceea ce promisese. Nu îi menţionase acest lucru soţiei sale. Abby ezită.
- Am atât de multe de făcut aici.
-Şi încă eşti în luna de miere, fu de acord Judith. Ştiu că e teribil de urât din partea mea să-ţi cer asta, dar e o zi atât de frumoasă şi de călduţă, aproape o zi de primăvară. Şi mi-ar plăcea să aflu părerea ta.
Abby se uită la lumina soarelui şi cedă tentaţiei.
-Aşteaptă-mă câteva minute până mă schimb cu hainele de călărie. Jack a ieşit călare, şi ar trebui să ies şi eu.
- E deja pe cal? Se însănătoşeşte rapid.
Judith miji ochii în timp ce o studia pe Abby, observând, desigur, că îi transfera încă o parte din energie soţului său. Deşi se încruntă, nu spuse nimic.
- E hotărât să-şi recapete puterile cât mai repede posibil, spuse Abby ca un soi de explicaţie indirectă. Ia loc In salon, vin şi eu imediat.
Urcă scările cu o viteză nedemnă de o lady, uşurată d intr-odată de aerul proaspăt, de lumina soarelui şi de compania unei prietene. O prietenă cu două picioare de data aceasta. Tatăl ei o adusese pe Cleocatra peste vale, ca să locuiască împreună cu ea. Fină cunoscătoare .1 confortului, Cleo moţăia în patul lui Abby. Abby o scărpină rapid, apoi se schimbă în costumul de călărie, care era aproape la fel de ponosit ca al lui Judith. I Ieşi şi-ar fi putut permite unul mai bun, nu i se păruse niciodată că merita să se îmbrace mai bine pentru vaci şi ciori.
In cincisprezece minute, cele două femei mergeau la i rap peste vale. Abby respiră adânc.
- Iţi mulţumesc că m-ai ademenit. Am fost atât de ocupată cu casa, că am neglijat toate celelalte lucruri. Acum spune-mi despre căsuţă!
-Ai trecut de multe ori pe lângă Rose Cottage, dar e în spatele gardului viu şi al copacilor, aşa că s-ar putea să n-o fi observat cu adevărat. E chiar în afara satului. Familia Harris a crescut opt copii sănătoşi aici, şi asta pare o

prevestire bună. Domnul Harris a adăugat o aripă din cauza tuturor copiilor, aşa că am destul loc în care să-mi ţin pacienţii care au nevoie de îngrijiri în plus.

- Sună bine! Incapabilă să reziste zilei însorite, Abby îşi îndemnă calul la galop. A murit doamna Harris? Nu am auzit aşa ceva.

Judith îşi îndemnă poneiul să ţină pasul cu Abby.

-Trăieşte încă, dar nu se simte bine. Cel mai mare dintre fiii ei a luat-o la el. Căsuţa a stat goală luni la rând, aşa că au hotărât s-o vândă.

- Amplasarea e bună şi tu ai nevoie de mai mult spaţiu. Sper că Rose Cottage nu are riscul de igrasie pe care îl prezintă actuala ta căsuţă!

-Nici urmă de igrasie. Ochii lui Judith străluceau. Abby, e perfectă! Să am casa mea şi să nu-mi fac griji în privinţa chiriei - e mai mult decât am visat.

Abby ştia că prietena ei nu fusese crescută cu igrasie sau cu griji legate de plata chiriei. Plătise scump dreptul de a-şi folosi magia. Darul ei de moaşă făcea din Melton Mowbray unul dintre cele mai sigure locuri de naştere a copiilor din Anglia, dar nu era o chemare bine plătită.

- O să fie nevoie de reparaţii?

Ajunseră la o răscruce de drumuri, şi Judith îşi roti poneiul solid spre dreapta.

-Are nevoie doar de o văruială şi de curăţarea grădinii, care s-a sălbăticit de când s-a îmbolnăvit doamna Harris. Lord Frayne a spus că va suporta costul îmbunătăţirilor necesare, aşa că voi putea să fac tot ce este nevoie.

Jack era generos cu banii lui. Asta n-o surprindea pe Abby. Era zgârcit numai cu emoţiile lui.

Rose Cottage era întocmai cum spusese Judith. Majoritatea mobilelor fuseseră lăsate la locul lor, şi camerele fuseseră curăţate, aşa că era o căsuţă primitoare. în timp ce explorau parterul, Abby spuse:

-Ferestrele acestea dinspre sud lasă să intre o lumină minunată. Va fi o casă plină de veselie. Camerele sunt bine împărţite. Poţi să faci o uşă la noua aripă pentru pacienţi, şi vei avea intimitate în partea mai veche a căsuţei.

-E o idee bună. Explorarea le aduse înapoi în bucătărie. Judith aprinse cărbunii care aşteptau în vatră. Să fac ceai? Am adus puţin cu mine, iar ceainicul şi serviciul de ceai al doamnei Flarris sunt încă aici.
-Ar fi drăguţ. Abby se aşează pe unul din scaunele simple de lemn. Putem să bem în noua ta casă. Asta dacă nu există alt cumpărător interesat.
Judith clătină din cap.
- Nu, am vorbit cu fiul ei. Căsuţa valorează mai mult decât îşi pot permite majoritatea oamenilor din împrejurimi, aşa că sunt singura interesată în mod serios. Ne-am înţeles asupra unui preţ corect dacă mă hotărăsc să continui, şi mă încadrez în suma pe care mi-a oferit-o Lord Frayne. Am fost sigură că asta este casa potrivită, dar voiam să o mai vadă cineva şi să-mi spună că am dreptate.
Abby râse.
- Mă bucur să-mi îndeplinesc partea în acest proces, b locul perfect pentru tine, Judith. Energia e minunată.
Judith se aşează pe un scaun de cealaltă parte a mesei din lemn de brad frecate cu peria.
-Acum, că ne-am ocupat de noua mea căsuţă, ce îmi spui despre tine? Ai vreo altă satisfacţie dată de căsătorie, în afară de faptul că redecorezi Hill House?
Ochii ei scânteiau. Abby roşi.
-Jack a pierdut mult sânge.
Nu era cazul să spună mai mult, fiindcă Judith era şi ea vindecătoare.
-Nu e de mirare că e dornic să se recupereze cât mai curând posibil, replică prietena ei. V-aţi acomodat unul cu celălalt? Păreaţi a vă înţelege bine la nuntă şi după.
Bucuroasă să se confeseze cuiva, Abby spuse:
-Ne-am înţeles bine la început, până când el a dovedit că are anumite abilităţi magice. Ideea i s-a părut atât de neliniştitoare, încât s-a retras. E foarte politicos, dar distant. Ştiam că nu e îndrăgostit nebuneşte de vrăjitorie, dar nu m-am aşteptat să aibă sentimente atât de adânci.
Gândul că ar putea avea putere el însuşi îl dezgustă.
Judith se încruntă.

- Ai încercat să-i explorezi mintea, cu blândeţe? In calitate de soţie, ai dreptul să o faci dacă este cazul.
- Are un descântec antimagie tatuat pe umăr. Pentru vindecare, mi-a permis să-l tratez. Nu şi-a anulat permisiunea până când a început să vadă tiparele de energie, săptămâna trecută. Acum e un zid de piatră.
Cu excepţia energiei pe care i-o trimitea ea, care trecea fără probleme prin barierele lui.
-Vrei să mă uit eu? întrebă Judith.
Abby încuviinţă recunoscătoare.
- Te rog. Nu am claritatea de a o face eu însumi.
Judith închise ochii, şi expresia ei se îmblânzi în timp ce explora mintal energia din jurul lui Jack şi al lui Abby. Când apa din ceainic începu să fiarbă, Abby făcu în tăcere ceaiul, nedorind să-şi deranjeze prietena.
Ochii lui Judith se deschiseră.
- Nu mă pot apropia prea mult din cauza descânteculuiantimagie, dar simt un fel de nod împietrit în mijlocul unei personalităţi care este, în mare, extravertită. E posibil să-l fi vrăjit cineva pentru a-l face să urască gândul magiei? Vreau să zic că ura lui o depăşeşte pe cea a majorităţii bărbaţilor din clasa lui.
Abby se încruntă.
-Nu m-am gândit la asta. S-ar putea să ai dreptate. E foarte cooperant în majoritatea problemelor. Părea chiar să se împace cu gândul magiei mele. Dar e aproape altă persoană când vine vorba despre potenţialul lui magic. Acum, că ai spus-o, diferenţa faţă de felul lui obişnui de-a fi pare nefirească. Crezi că vraja a fost aruncată asupra lui pe când era la şcoală? Aşa s-ar explica de ce a avut atâta succes Academia Stonebridge în purificarea elevilor de dorinţa de a lucra cu magia.
- Mă întreb dacă părinţii aprobă folosirea magiei asupra copiilor lor când ideea e să îndepărteze băieţii de o asemenea fărădelege, spuse Judith caustică.
-Marii lorzi nu se dau în lături să angajeze vrăjitori atunci când există beneficii, sublinie Abby. Aşa cum angajează croitori, intendenţi şi slujitori.

Schimbară o privire ironică. Chiar şi cei mai dispreţuitori aristocraţi erau dispuşi să folosească vrăjitorii atunci când voiau rezultate magice. Asta nu însemna că le îngăduiau vrăjitorilor să intre în saloanele lor.

- S-ar putea să fi fost vrăjit în şcoală, spuse Abby. Sau poate că familia lui a făcut-o. Aş vrea să mă pot uita mai bine, dar, dacă nu îmi permite, va fi dificil. Nu vreau să folosesc forţa brută ca să-mi croiesc drum prin vraja antimagie.

- Nu l-ar ajuta să se încreadă în tine, încuviinţă Judith. Oferă-i timp. Dacă puterea lui înnăscută se trezeşte, i > să înceapă să se schimbe singur. Şi va avea nevoie de line, dacă puterea vine dintr-odată.

Abby îşi înăbuşi un oftat. Nimeni nu spusese că avea să fie o căsnicie uşoară. îşi sorbi ceaiul şi îşi aminti că erau abia primele zile. Nu trebuia să înceapă asalturi majore asupra minţii şi spiritului soţului ei.

Dar asta nu însemna că nu putea folosi o abordare de modă veche, non-magică. Era timpul să-l cicălească.

Jack păşi în holul din faţă şi privi în jur cu plăcere. Casa arăta mai bine cu fiecare zi, şi se gândi că acum holul era complet. Deşi Abby îi arătase tapiseriile pe care le găsise sus, nu bănuise ce strălucire caldă de cu- luare aveau să aducă într-o cameră care fusese prea mare şi expusă curentului pentru a putea fi catalogată drept confortabilă. Acum holul oferea o primire călduroasă, aşa cum dorise să găsească întotdeauna în Hill House. Abby avea şi alte talente, în afară de vindecare.

Inaintă cu paşi cadenţaţi în cameră cu cârjele, obosit de plimbarea lungă, dar fără a mai simţi durere în fiecare muşchi. Devenea mai puternic cu fiecare zi. Trebuia doar să se silească să treacă dincolo de punctul în care se simţea gata să cadă.

La jumătatea drumului, schimbă direcţia. Poate că era timpul să treacă de la cârje la baston.

în colţul holului, o urnă grecească înaltă adăpostea colecţia de bastoane pe care le găsiseră în pod. îndesă cârjele în urnă şi trase bastonul care îi atrăsese atenţia cu o săptămână în urmă. Ţinându-l în mâna dreaptă, făcu un pas

prudent. Deşi piciorul îl durea, nu era durerea acută care îl făcea să se teamă că aveau să-i pocnească oasele nevindecate. Acum, ghici, oasele erau aproape întregi din nou.
Totuşi, piciorul drept nu era încă pregătit să fie atât de solicitat. Scoase al doilea baston lung din urnă şi încercă să meargă cu câte unul în fiecare mână. Fu mulţumit să vadă că acele două bastoane îi ofereau sprijinul de care avea nevoie, făcându-l în acelaşi timp să se simtă mai agil şi mai puţin invalid. Altă fărâmă de progres!
Dădu încă o dată roată cu privirea prin hol. Soţia lui crease cel mai călduros cămin pe care îl văzuse vreodată, şi el făcea tot ce putea ca s-o evite. Nu putea s-o ţină departe pentru totdeauna prefăcându-se ocupat, dormind sau invitând prieteni la cină în fiecare seară. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să se împace cu ea şi cu magia care îi invadase viaţa.
Mai bine mai târziu.
Aşa cum făcea în fiecare seară, Abby deschise încet uşa de legătură spre dormitorul lui Jack, ca să-i ureze noapte bună. O lampă arunca o fâşie îngustă de lumină asupra patului în care el respira adânc, regulat. Dormea? Avea îndoielile ei.
Se îndreptă spre pat şi îl sărută pe obraz. Pielea lui întinsă se înfioră uşor, dar nu deschise ochii. Avu dintr-odată o dorinţă puternică de a-şi trage soţul laş din pat şi de a-l trânti pe duşumeaua expusă curentului. Dar i-ar fi putut face rău.
După un moment de gândire, zâmbi răutăcios şi îşi strecură mâna sub cuverturi ca să-i gâdile talpa piciorului stâng cu degetele ei reci, reci.
capitolul 16
Jack înjură şi aproape că sări în sus când degetele îngheţate îi gâdilară talpa piciorului stâng. Gata cu pretinsul lui somn.
Se ridică în pat, întrebându-se dacă era pregătit să susţină o conversaţie serioasă cu soţia lui. Probabil că nu, dar nu ştia când i-ar putea fi mai uşor.
-Ai mâinile reci.

-Nu e ceva surprinzător la începutul lui februarie.
îşi înfăşură strâns halatul în jurul siluetei voluptuoa- se şi se aşează la capătul patului. în lumina slabă, expresia ei era calmă, dar implacabilă.
-Ne vom petrece restul vieţii evitându-ne unul pe altul? Dacă e aşa, cu cât mai repedSTte separăm reşedinţele, cu atât mai bine. Eşti pregătit pentru Londra, cred. Du-te fără mine. Prefer să stau aici decât să merg în oraş cu un soţ care nu vrea să vorbească despre nimic mai personal decât mobila.
Perspectiva de a merge singur în oraş îi aduse o undă trecătoare de uşurare laşă. Viaţa ar fi fost mult mai simplă dacă nu ar fi trebuit să explice existenţa unei soţii vrăjitoare.
Insă regretul şi ruşinea se dovediră mult mai mari. îi plăcea s-o aibă pe Abby în apropiere, chiar dacă păstra distanţa.
Şi, în toiul unei discuţii serioase, îi era greu să nu se gândească la noaptea în care împărţiseră patul, şi la cât de cald şi de senzual fusese răspunsul ei. Dacă se apleca...
„Gata.“ Trebuia să-şi învingă laşitatea şi să stea de vorbă cu soţia lui.
- Nu vreau să merg la Londra singur. Vreau să merg cu tine. Făcu o grimasă. M-am purtat urât. Problema nu eşti tu, sunt eu.
- Bineînţeles că tu eşti, spuse ea, neimpresionată de disponibilitatea lui de a-şi asuma vina. Ne înţelegeam destul de bine, cred, până când m-ai sărutat şi am simţit energia plutind în jurul nostru. Ai magie, dar simpla sugerare a acestui fapt te-a făcut să fugi ca o vulpe urmărită de o haită de câini. Nu ştiu cât o să te mai poţi ascunde de această latură a firii tale, dar bănuiesc că nu prea mult.
-Nu! „M-am apropiat de magia ta.“ 1 se punea un nod în stomac şi numai când se gândea la asta. Nu sunt vrăjitor. Odinioară, am arătat un oarecare interes faţă de problemele astea, aşa cum fac băieţii. Poate chiar am avut puţină putere, de vreme ce pretinzi că ai folosit-o în timpul

vindecării. Dar mi-am pierdut tot interesul faţă de magie la şcoală. Nu vreau să am de-a face cu aşa ceva.
-Ţi-ai pierdut interesul sau ai fost vrăjit? Expresia ei era serioasă şi poate compătimitoare. Reacţia ta la gândul că ai putere a fost atât de înverşunată, atât de diferită de temperamentul tău obişnuit, încât a trebuit să mă întreb dacă nu ai fost supus unui descântec care să te facă să-ţi urăşti aptitudinile magice. Se foloseau asemenea vrăji la Stonebridge, ca să se asigure că elevii aveau să urmeze calea aleasă de părinţii lor? Se opri ca să-şi sublinieze ideea. Dacă e aşa, vrei ca viaţa să-ţi fie controlată de ceea ce au dorit alţii pentru tine?
Panica îl invadă, măturând orice urmă de raţiune. O panică atât de mare, încât puţina judecată care îi mai rămăsese în lăuntrul fiinţei se minună de intensitatea ei. Abby nu spusese nimic care să-l fi speriat - în afară de cazul în care avea dreptate şi cineva chiar legase nodurile în mintea lui.
-Doar bănuieşti că cineva m-a vrăjit, zise el gâtuit. Nu poţi să ştii sigur. Port cel mai sigur descântec anti- magie întipărit pe trupul meu.
Sprâncenele castanii ale lui Abby se arcuiră.
- Nu există nici o vrajă îndeajuns de puternică încât să împiedice mult timp un vrăjitor de talia mea, dacă aş vrea într-adevăr să trec de ea, dar nu am făcut-o. Ar fi foarte urât din partea mea.
Şi o trădare atât de mare, încât ar fi pus capăt oricărei şanse de a avea o căsnicie adevărată. Slavă Domnului că fusese destul de înţeleaptă să ştie asta, altfel căsătoria lor ar fi fost deja condamnată.
Dar el voia o căsnicie adevărată, şi, în ciuda temerii, se întreba dacă ea ar fi putut avea dreptate în privinţa vrăjii.
- Dacă ţi-aş permite să-mi explorezi mintea, cum aş şti că nu sădeşti o vrajă a ta?
Buzele ei pline se subţiară.
-Ar trebui să ai încredere în mine. Presupun că ţi-aş cere prea mult, având în vedere că suntem mai degrabă doi străini. Dar mai există o cale. Poţi să-ţi explorezi singur mintea. Acum, că ţi-am spus că e posibil să fii victima unei vrăji de reprimare, ai putea-o identifica singur.

El se încruntă. Deşi ar fi preferat să nu-i fie invadată mintea, se îndoia că ar găsi un lucru pe care să nu-l fi observat în ultimii douăzeci de ajii.
-Chiar dacă aş putea găsi dovada unei vrăji de reprimare, ce aş putea face?
-E o ofensă împotriva firii ca o vrajă să blocheze identitatea cea mai profundă a unei persoane, spuse ea tărăgănat. Nici cel mai puternic vrăjitor nu ar putea să i reeze o vrajă de reprimare care să dureze pentru totdeauna. Mă îndoiesc că ai fi putut fi controlat în felul acesta dacă nu ai fi fost copil când a fost aruncată vraja asupra ta. Ai crescut fără să-ţi dai seama că un aspect vital al spiritului tău a fost reprimat. Acum eşti bărbat. Dacă priveşti înăuntru şi găseşti o asemenea barieră nefirească, s-ar putea s-o poţi doborî. Sau, dacă mi-ai permite mie, te-aş putea ajuta s-o faci.
El îşi dădu seama că avea încredere în Abby. Mai mult decât în colonelul Stark, care mânuise disciplina la Academia Stonebridge cu atâta satisfacţie profană. Dar...
-Nu vreau ca altcineva să scormonească în mintea mea.A Nici măcar tu.
- Înţeleg. Vocea ei era blândă. Eşti îndeajuns de ofensat de ceea ce ţi s-a făcut încât să cauţi singur?
Numai gândul de a-şi sonda mintea căutând intruşi magici îi produse alt atac de panică. Asta însemna că nu avea încotro şi că trebuia să se uite înlăuntrul lui, oricât de dureros avea să fie procesul.
- Mai mult decât îndeajuns de ofensat. Dar cum se studiază propria minte?
- Imaginează-ţi orice fel de scenă, răspunse ea. Poate un loc pe care îl cunoşti şi care ţi se pare tihnit. O pajişte, o casă familiară, poate viaţa pe care ai avea-o dacă ai fi un peşte în mare.
- Un peşte? întrebă el, cu atenţia temporar abătută.
Ea zâmbi.
- Ceea ce alegi e doar o metaforă. Mişcă-te pe scena aceasta în imaginaţie şi, dacă ceva ţi se pare greşit, priveşte mai îndeaproape.
Părea destul de simplu. Ce să-şi imagineze?

Dintr-un oarecare motiv, gândurile lui se îndreptară spre o pădure de fagi de pe moşia unui prieten pe care îl vizitase de mai multe ori, în Cotswold. Fagii nu creşteau în Yorkshire, şi fusese fascinat de baldachinul compact de frunze care oprea aproape toată lumina. Din cauza penumbrei adânci, puţine plante creşteau, şi pământul de sub fagi era acoperit cu un covor gros şi moale de frunze căzute.
Pacea şi misterul pădurii de fagi îi lăsaseră o impresie durabilă. O visase uneori pe când se afla în Spania, în ajunul bătăliilor. închizând ochii, îşi imagină că se afla printre copacii masivi. Totul era aşa cum îşi amintea - la început. Dacă pădurea de fagi reprezenta mintea lui, se simţea confortabil în ea. Şi se plimba fără durere, fără cârje sau bastoane.
Apoi simţi o zvâcnitură. încruntându-se, urmă senzaţia. Copacii maiestuoşi făcură loc unor puieţi strâmbi, adunaţi într-o înghesuială nesănătoasă. Trunchiurile erau apropiate ca îngrăditurile unui gard - de parcă ar fi fost sădite ca să mascheze ceva.
întrebându-se dacă în colţul acesta întunecat din pădurea de fagi ar putea fi ascunsă o vrajă, îşi croi drum printre puieţii strâmbi, împingând trunchiurile cu umărul prin forţă brută atunci când era cazul. Nu şi-ar fi putut croi drum printre copaci reali, dar lumea lui imaginară avea calităţile unui vis, chiar dacă el era treaz.
Pe măsură ce înainta mai adânc în pădurea deasă şi nefirească, aerul era mai rece, respiraţia lui mai greoaie şi temerile mai mari. înţelegea acum că Abby avusese dreptate. Teama era artificială, creată de ceva din afara lui. Asta nu însemna că nu simţea o teroare nedesluşită şi ameninţătoare, dar refuza să se lase afectat de ea.
Enervat de încetineala cu care progresa, roti braţul şi doborî toţi copacii din faţa lui. Căzură cu pârâit şi lăsară să se vadă două uşi de fier aşezate într-o râpă, pe o coastă de deal. Uşile erau circulare, de parcă ar fi ascuns gura unei peşteri. Recunoscu răul profund. Cu o siguranţă bruscă şi feroce, ştiu că portalul acesta era sursa panicii oarbe care

pulsa în el ca o rană mortală, îndemnându-l să fugă ca să-şi păstreze judecata.
încleştându-şi dinţii împotrivii panicii, studie modelul dăltuit pe uşi. Desenul era evaziv, o matriţă schimbătoare de umbre şi linii sinuoase, misterioase şi seducătoare.
Ameţit, îşi dădu seamă că modelul îl sorbea ca un vârtej. In timp ce cădea în desen, simţi ororile care îl aşteptau dincolo de uşă. Transpirat, clătină din cap şi privi în altă parte, ştiind că, dacă se uita în continuare la model, avea să-şi piardă orice urmă de voinţă şi de hotărâre.
„Abby.“ Simpla ei amintire îl linişti. în timp ce vertijul scădea, îşi dădu seama că, dacă ar fi găsit vreodată aceste uşi în mod întâmplător, modelul vrăjit l-ar fi ţintuit locului. Poate că fusese de multe ori aici, şi de fiecare dată amintirea fusese ştearsă din mintea lui.
Dar de data aceasta fusese avertizat, şi nu avea să se piardă în faţa descânteculului unui vrăjitor. Nu aici, nu în mijlocul propriului său suflet.
Ferindu-şi privirea, se întinse şi îşi apăsă palma pe uşa de fier. Energia discordantă era neplăcută, dar se forţă să menţină contactul în timp ce analiza mesajele de pe uşa cu pricina.
înţelese că uşa aceasta - vraja aceasta - fusese creată la Stonebridge, de către nimeni altcineva decât colonelul Stark însuşi, cu ajutorul secundului său. Bătrânul diavol întemeiase o şcoală în care se suprima vrăjitoria, în timp ce el însuşi era vrăjitor!
Adânc în metal, simţi un ecou al chinului colonelului. Dăruit cu puteri magice, crescuse fiindu-i scârbă de sine. In mod ironic, se simţise liber să-şi folosească magia numai atunci când găsise o cale prin care să anihileze puterea băieţilor lăsaţi în grija lui.
Lui Jack aproape că i se făcu milă de el. Aproape, dar nu chiar.
„Eşti îndeajuns de ofensat?" Abby îl trimisese în întunericul propriei sale minţi ca să caute răul, şi el îl găsise. Avea oare dreptate şi atunci când spunea că era în stare să distrugă singur vraja, fiindcă natura lui magică tânjea să

fie liberă? Ce putea fi suficient de puternic încât să doboare uşile acestea de fier?
„Furia.11 Deliberat, se cufundă în interiorul lui, căutând mânia.
învăţase de timpuriu să se elibereze de furie, fiindcă nu-i făcea nici un bine, dar acum adună toată furia suprimată din viaţa lui. Culese nefericirea plină de nedumerire din ocaziile în care tatăl său îl bătuse fără motiv. Mânia întipărită în sufletul său de ameninţarea rece a Academiei Stonebridge şi chinurile pricinuite de cel mai denaturat dintre monitori. Neliniştea unui băieţel pedepsit pe nedrept şi furia violentă din clipa în care îl blestemase pe Dumnezeu pentru că îngăduise moartea fără rost a unor oameni buni.
Când îşi adună povara de o viaţă de furie şi jigniri, îşi puse amândouă mâinile pe uşi şi îşi lăsă emoţiile să ardă prin palme, ca amestecurile inflamabile explozibile folo-site de greci în antichitate. Uşile explodară, iar cioburile albe şi fierbinţi zburară în toate părţile.
Aproape că nu observă fragmentele distrugătoare ale vrăjii, fiindcă erau fără valoare în comparaţie cu energia care explodă dezlănţuită din legăturile care o ţinuseră în capcană atâta timp. Se clătină sub puterea care curgea în cascadă, simţindu-şi pielea pârjolită.
Umărul stâng ardea ca focurile din Hades, mai rău decât atunci când fusese străbătut de un glonţ de muschetă. Apucă durerea în gheare, frenetic, dar durerea era însoţită de exaltare. O gaură neştiută din sufletul lui fusese umplută. Simţi că se apropiase prea mult de o scoică gata să explodeze. Era în inima unui vârtej, căzând în gol într-un mod înspăimântător, neştiind unde avea să aterizeze. Sau cât de tare avea să se lovească.
Ka-bang! Se zdrobi de o suprafaţă tare, cu un impact care îi trepidă în oase. Ameţit, se întrebă dacă acea cădere era reală sau avusese loc doar în mintea lui.
-Jack! strigă o voce. Jack!
Vocea lui Abby. Clipi din ochii deschişi şi se trezi întins pe spate pe duşumeaua rece. Soţia lui îngenunchease lângă el, cu tulburarea întipărită pe chip.

- Abby?
-Te simţi bine? începu să-şi treacă mâinile pe deasupra corpului lui, la o distanţă de câţiva centimetri. Am simţit cum ţi se întorcea energia. Apoi ai început să te zbaţi şi ai căzut din pat. îmi pare atât de rău că nu le-am putut prinde!
-Nici măcar tu nu mă poţi prinde tot timpul! El se ridică în capul oaselor cu o mână, recunoscător că Abby pusese un covor lângă pat. Grosimea lui atenuase puţin impactul. Sunt bine, cred. Lovit, dar fără fracturi.
- Să îndrăznesc să întreb ce s-a întâmplat? zise Abby.
El îşi trecu degetele prin păr, tensionat.
-Am găsit o uşă închisă care părea în neregulă şi i-am pus un explozibil care a deschis-o. Vraja a fost făcută de colonelul Stark, directorul de la Academia Stonebridge. Se gândi ce altceva mai observase la uşi. Tatăl meu a cerut vraja de suprimare. Nu cred că era aplicată în mod curent tuturor elevilor.
-Tatăl tău ura vrăjitoria în mod deosebit? Mai mult decât un lord obişnuit?
-Detesta profund magia, în special când era vorba despre fiul şi moştenitorul său. Mama nu era atât de neclintită, deşi i se supunea lui.
îşi dădu seama că acele două propoziţii erau tot ce îi spusese lui Abby despre părinţii lui. Trebuia să o ajute să înţeleagă mai bine familia în care intrase prin căsăto-rie. „Mai târziu. “
- Poţi să te ridici cu ajutorul meu? întrebă ea. Dacă nu, sun după Morris.
- Nu-i nevoie să-l trezeşti. Dă-mi mâna.
Ea se propti bine pe picioare şi îi întinse ambele mâini. Cu ajutorul ei, reuşi să se ridice fără să descopere •ilte nereguli în timpul procesului. Fiindcă tremura, se •işeză pe marginea patului înainte de a cădea din nou. Piciorul drept îl durea, dar nu prea mult, având în vedere căderea.
Când îşi frecă umărul stâng care pulsa, ea întrebă:
-Te-ai lovit la umăr când ai căzut? S-ar putea să fie dislocat.
Odată, Jack îşi dislocase umărul la călărie, şi durerea fusese diferită de aceasta. Dădu la o parte gulerul cămăşii

de noapte şi privi şocat pielea goală, neatinsă. Deşi umărul era înroşit de frecare, nu avea nici un semn.
-Amuleta ta antimagie s-a dus! Abby îi atinse pielea cu degetele reci. Cred că cicatricele s-au vindecat atunci când ţi-ai eliberat toată magia zăgăzuită.
- E posibil? El îşi frecă neîncrezător pielea nepătată. Presupun că asta e dovada, dar nu ştiam că magia poate îndepărta cicatricele.
Abby se încruntă.
-Nici eu. Poate că semnul trebuia să fie îndepărtat, ca să-ţi elibereze magia. Directorul te-a însemnat?
Jack clătină din cap, amintindu-şi noaptea de beţie în care se alesese cu semnul.
-Am făcut-o singur. Unul dintre prietenii mei a adus nişte coniac prin contrabandă, şi ne-am îmbătat, devenind atât de lipsiţi de judecată cum pot fi numai cei foarte tineri. în fierbinţeala momentului, am luat amuleta de fier a unui prieten şi am încălzit-o în foc până s-a înroşit. Apoi am apăsat-o pe umăr.
Folosise mănuşi groase de piele şi cleşti. îndepărtarea simbolului şarpelui fusese la fel de dureroasă ca înfierarea lui pe piele. Nu fusese singurul care se însemnase în noaptea aceea.
Abby părea înspăimântată.
- Chiar ţi-ai făcut asta singur?
Jack îşi trase cămaşa de noapte peste umărul devenit dintr-odată neinteresant.
- Mi s-a părut o idee bună la momentul acela. Cred că a fost după ce m-a vrăjit colonelul Stark. Altfel nu aş fi urât magia intr-atât încât să fac ceva atât de dramatic.
- Poţi să-ţi creezi acum propriul tău scut. Nu ai nevoie de un şarpe ars cu fierul roşu pe piele.
Avea dreptate. în câteva minute, toată lumea lui se schimbase. Energia se învolbura în jurul lui, lovindu-i simţurile lăuntrice. Dar haosul efa mai mic decât la în-ceput, şi bănui că până la urmă avea să se liniştească. Când se uită la Abby, observă silueta ei familiară, dar, privind'O intr-un mod diferit, pe care nu îl putea descrie, văzu o strălucire transparentă care se suprapunea peste

ea. Descoperi, de asemenea, un mic vârtej de lumină în jurul pisicii ei, Cleo, care stătea cu coada înfăşurată peste lăbuţe în uşa dinspre dormitorul lui Abby.
- Mă simt prins într-un putinei. Presupun că tu nu te simţi aşa tot timpul?
Ea clătină din cap.
- Imprăştii scântei ca un foc de artificii, dar asta doar liindcă puterea ta naturală a fost reprimată atâta timp. O să treacă. In afară de partea cu putineiul, cum te simţi?
- Destul de bine, spuse el, surprins. Foarte bine, de lapt, deşi prima explozie de după înlăturarea vrăjii a (ost... incomodă.
Rămase tăcut. Abby aşteptă în tăcere, fără să spună nimic. Intr-un final, şovăielnic, el zise:
-Aveai dreptate când spuneai că teama şi dezgustul meu faţă de magie făceau parte din vraja de suprimare. Nu mă mai tem de ceea ce face parte din mine, dar nici nu îmi doresc magia. Trebuie să folosesc darul acesta nepoftit?
- Nu, dacă nu vrei. Abby îşi ocupă din nou locul de la picioarele patului. Dar ar trebui măcar să înveţi să te aperi singur. Ar trebui să înveţi şi cum să-ţi controlezi puterea, ca să nu pricinuieşti necazuri fără voie. Pot să te învăţ tehnicile elementare de control dacă nu le ştii. Ştii cum să vizualizezi un scut din lumină albă?
El încuviinţă.
-Am învăţat tehnicile magice elementare înainte de a fi trimis la Stonebridge. O să încep să le folosesc din nou. Se concentră pentru a se înconjura cu lumină albă şi fu surprins de rapiditatea cu care se formă scutul. îşi aminti de zilele în care, copil fiind, străbătuse călare văile ca să înveţe despre talentele sale. Acelea fuseseră cele mai emoţionante zile ale copilăriei sale.
Chiar şi după înlăturarea vrăjii de suprimare, nu voia să folosească magia pentru altceva decât pentru propria protecţie. Ideea de a deveni un vrăjitor practicant i se părea deranjantă. îşi izgoni cu grijă abilităţile magice în lumina albă. Lăsa pe seama lui Abby genul acesta de preocupări.

Vicarul locului, domnul Willard, îl învăţase pe Jack latină, greacă şi alte materii pe care trebuia să le ştie când avea să plece la şcoală. în timpul vizitelor la vicariat, Jack împrumutase pe furiş cărţile de vrăjitorie ale domnului Willard. De fapt, dintr-o asemenea carte învăţase despre protecţie şi control.
Privind în urmă, ghici că vicarul ştiuse de împrumuturile lui Jack, dar nu spusese nimic. Domnul Willard nu era doar un om bun, ci avea şi el magie, în special empatia profundă atât de folositoare clericilor.
Se întrebă dacă domnul Willard mai era vicar în parohia Langdale din Yorkshire. Avea să afle în curând. Dar acum era mort de oboseală.
Studie faţa lui Abby şi văzu o epuizare egală cu a lui. Instinctiv, ghici că îl urmase în călătoria care îi întunecase mintea, aşteptând să-l prindă în caz că se prăbuşea. Soţia lui generoasă, un erou liniştit pe măsura oricărui alt erou întâlnit pe câmpul de luptă.
Dădu cuverturile la o parte.
-Vino în pat. Ezită, gândindu-se la cât fusese de laş în ultimele două săptămâni. Asta dacă nu preferi propriul tău pat.
Ea zâmbi ca o madonă obosită.
- Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să stau lângă tine.
In timp ce el se muta în cealaltă parte a saltelei, ea îşi scoase halatul şi se urcă lângă el. El se rostogoli lângă ea şi o trase aproape, oftând de plăcere când simţi căldura trupurilor lor care se atingeau.
Spre surprinderea lui, îşi dădu seama că epuizarea se risipea. „Efectul prezenţei vindecătoare a lui Abby“, se gândi el. Deşi sângele lui nu era încă pe deplin recuperat, dorinţa se făurea. îi cuprinse sânul cu palma încet, nevoind s-o trezească dacă dormea.
Ea respiră adânc şi se trase ntai aproape.
- îmi place asta.
încurajat, el o mângâie cu o intimitate crescândă. Gâtul ei îi era la îndemână, aşa că suflă uşurel peste pielea netedă. Micul gâfâit de plăcere îl încurajă să presare o ploaie de

sărutări croindu-şi drum spre intimitatea provocatoare a sânilor ei. Ce bine că avea o cămaşă de noapte care se încheia - şi se descheia - în fată.

- Oh, da!

Unghiile ei se afundară în umerii lui când gura îi iitinse sânii şi capul i se arcui pe spate. Răspunsul ei inocent şi plin de bucurie îl făcu să se simtă mai puternic, aproape destul de puternic încât să se unească cu ea pe deplin. Aproape, dar nu chiar. Frustrat de neputinţa lui de a se întări, îşi aminti că devenea tot mai puternic cu fiecare zi. Avea să vină şi vremea lui. Acum trebuia să se con-centreze să-şi satisfacă soţia. Cu buzele, mâinile şi limba, îi mulţumi în tăcere pentru tot ce făcuse pentru el.

Picioarele ei se deschiseră la atingerea lui, şi el simţi cu plăcere coapsele ei care apăsau între picioarele lui. începură să se frece unul de altul în timp ce mângâierile lui se înteţiră, până când ea ţipă şi se zgudui lipită de el. Simţi un ecou al excitării ei în propriul lui trup, un mic climax care îl oglindea pe al ei.

Capul ei căzu pe umărul lui, şi trupurile lor se liniştiră, nemişcate, dar încă îngemănate. Când o ţinea în braţe, simţea o pace atât de profundă cum nu mai simţise din copilărie. Asta însemna că era timpul pentru următoarea mutare.

- E timpul să mergem la Londra, murmură el. Sunt gata să-mi preiau locul din Parlament, împreună cu toate responsabilităţile unui lord.

O parte din relaxarea ei se evaporă.

- Eşti destul de sănătos, aşa că nu ai motive de amânare. Unde o să stăm? La un hotel sau ai o casă?

-Am, dar Frayne House e închiriată. Putem să stăm la sora mea, Celeste. Are destul spaţiu. Aşteaptă să o iniţieze pe fiica reverendului Wilson în următorul sezon.

Avea să fie minunat să-şi vadă sora - trecuse prea mult timp.

- Celeste e teribil de modernă? întrebă Abby precaută.

- Da, dar e totuşi o fetiţă bună. O să vă înţelegeţi bine.

Se opri, apoi se gândi că era mai bine să mai facă o precizare. E ducesă. Dar o ducesă simpatică.

Abby începu să râdă, iar trupul ei voluptuos se cutremură încântător.
- Numai asta mai lipsea! Somn uşor, dragul meu. O să avem nevoie de toată puterea la Londra.
Avea dreptate. Cu un suspin mulţumit, îi sărută părul. In seara asta avea să doarmă bine - şi nu fusese al naibii de prost că evitase atâta timp compania delicioasă a soţiei lui?
capitolul 17
în timp ce trăsura huruia spre oprirea din faţa vastului conac din Mayfair, Abby se pregăti pentru orice ar fi putut veni. Alderton House avea un aspect extrem de ducal. Un bastion al prejudecăţii aristocratice împotriva vrăjitoriei, bănui ea.
- O să le spui surorii tale şi soţului ei că sunt vrăjitoare? Sau o asemenea veste m-ar azvârli din casă?
Jack ezită.
- Celeste ar trebui să afle, cred, deşi nu înainte de a se putea familiariza cu tine. Cât despre Alderton... E un tip cumsecade, dar mai degrabă tradiţionalist.
Abby traduse în minte asta cu „detestă vrăjitorii". Bănuia că Ashby era singurul duce din Anglia care nu ieşea urlând îngrozit dintr-o cameră în care se afla un vrăjitor, dar el nu era un duce tipic.
- O să-i spui surorii tale despre propria ta putere?
-Nu sunt multe de spus, de fapt, replică Jack.
Mă bucur că mi-am scos din minte blestemata de vrajă a lui Stark, dar asta nu mă face vrăjitor.
Răspunsul se potrivea cu purtarea lui recentă. Deşi reacţia lui Jack faţă de magia proprie nu mai era una de dezgust iraţional indus de vraja colonelului Stark, respingea încă violent puterea nou eliberată. Ea spera că avea să se împace cu ideea până la urmă, dar ziua iceea nu era prea aproape. Simţea că el îşi încuia pu- ferea la fel de profund cum o făcuse colonelul Stark. Măcar acum era alegerea lui.
Un lacheu în livrea deschise uşa trăsurii şi îi oferi braţul lui Abby.
- Bine aţi venit la Alderton House, Lady Frayne.
Nu fu surprinsă când văzu că servitorul unui duce

ştia să citească blazonul de pe uşa trăsurii. Fără îndoială că personalul fusese instruit cu privire la sosirea în vizită a fratelui ducesei şi a miresei acestuia. Jack îi scrisese surorii sale imediat ce hotărâseră că era timpul să plece la Londra, şi trăsurile poştei călătoreau mai repede decât orice alt vehicul. In special în mijlocul iernii. Avuseseră noroc că nu îi prinsese o vreme cu adevărat teribilă pe drum. Călătoria fusese doar cenuşie, rece şi mizerabilă. Deşi majoritatea străzilor din Londra erau mocirloase şi smălţate cu gheaţă, porţiunea din faţa casei lui Alderton fusese măturată şi treptele de la intrare erau impecabil de uscate. De vreme ce Jack folosea incă un baston, Abby se bucură că serviciul avea un asemenea nivel.
In timp ce cobora din trăsură, el îi adresă un zâmbet încurajator.
- O să-ţi placă Londra. Te asigur.
Aceasta nu era o asigurare foarte convingătoare. Vizitase Londra de două ori înainte, şi locuiseră într-un cartier departe de Mayfair, împreună cu prietenii lor vrăjitori. Şederea aceasta avea să fie foarte diferită.
îşi folosi nervozitatea ca pe o scuză pentru a prinde mâna lui Jack. Asta nu o făcea doar pe ea să se simtă mai Line; el o putea folosi ca pe un al doilea baston în timp ce urca scările.
- O să încerc să nu te fac de ruşine, spuse ea în şoaptă in timp ce urcau.
îşi dorea ca el să o asigure din nou că nu avea să-i lie ruşine cu ea niciodată, dar el era prea cinstit pentru ■ista, aşa că schimbă subiectul.
- La cum o cunosc pe Celeste, o să organizeze un bal măreţ ca să te prezinte lumii bune din Londra, spuse el cam cu prea mult entuziasm, li place distracţia.
Aceasta era o perspectivă nouă şi alarmantă. Abby se gândi că avea să fie obiectul cercetării atente a elitei londoneze şi se trase înapoi cu frică.
- Putem să refuzăm?
Jack zâmbi larg.

- Poate. Las munca de convingere pe seama ta. Fiindcă e sora mea, am învăţat de timpuriu să-i ascult ordinele cu supunere.
- Mincinosule! Uşa se deschise larg, dezvăluind o blondă mărunţică. Ai fost cel mai încăpăţânat frate pe care mi l-aş putea imagina. Oh, Jack, mi-a fost dor de tine!
Se aruncă în braţele lui şi aproape îl răsturnă pe trepte. Abby şi lacheul îl salvară cu greu de la cădere.
-Celeste, pacoste ce eşti! Jack îşi îmbrăţişă sora cu entuziasm. Vârful capului ei abia atingea umărul lui. Pari hotărâtă să mă omori pe treptele din faţa casei tale. Mergem înăuntru, unde e mai sigur şi mai cald?
- îmi pare rău. Sora lui se dădu cu un pas înapoi şi îşi conduse oaspeţii în vestibulul înalt de trei etaje. Privirea ei fu atrasă de baston şi de mersul lui poticnit. Credeam că te-ai recuperat deja după accidentul acela de vânătoare.
-In cea mai mare parte, da, dar... ei bine, căderea a fost mai gravă decât ţi s-a spus. Jack o trase pe Abby în faţă. Prietenii mei nu au vrut să te alarmeze inutil, dar adevărul gol-goluţ e că am fost rănit grav şi că aş fi murit fără Abby.
Celeste se întoarse să-şi studieze noua cumnată, dezvăluindu-şi toată puterea frumuseţii. Ducesa era splendidă, de o frumuseţe într-atât de desăvârşită, încât ar fi putut să lanseze corăbii, nu doar să inspire poeţi. Abby văzu puţine asemănări cu Jack, în afara ochilor de culoarea alunei.
In momentul acela, ochii respectivi erau mijiţi. Abby aproape că putu auzi gândurile ducesei, în timp ce aceasta se întreba ce fel de ţărăncuţă uneltitoare îi prinsese fratele în capcana căsătoriei. Preţ de un moment teribil, Abby se văzu aşa cum trebuie că o vedea ducesa: prea inaltă, lipsită de graţie, fără eleganţă, prost îmbrăcată. O femeie necioplită de la ţară, care trăsese cumva sforile şi obţinuse ca un bărbat onorabil să se căsătorească cu ea atunci când acesta era prea slăbit ca să reziste.
-Celeste, ţi-o prezint pe Abby, spuse blând jack. Abby, ţi-o prezint pe Celeste. Sper că veţi fi surori cu adevărat.
Hotărându-se să îi acorde acestei creaturi ciudate o şansă de dragul lui Jack, ducesa spuse:

- Bine ai venit, Abby. In ultimii cinci ani, mi-am dorit nespus ca Jack să îşi ia o soţie. Vă doresc să fiţi foarte fericiţi. Ii oferi un zâmbet orbitor. De vreme ce suntem surori, poţi să-mi spui Celeste.
Ce i-ai putea zice unei ducese care ţi-a devenit noua cumnată imposibil de frumoasă?
-îţi mulţumesc. Aştept cu nerăbdare să ne cunoaştem mai bine.
Un domn cu părul castaniu, îmbrăcat cu cea mai frumos croită haină pe care o văzuse Abby vreodată, intră în vestibul. Deşi avea trăsături banale şi o înălţime medie, radia o asemenea putere şi autoritate, încât îl identifică pe loc ca fiind ducele de Alderton.
- Frayne. Mă bucur să te văd.
Jack scutură rânjind mâna întinsă.
- Piers, cum reuşeşti să arăţi mereu atât de impecabil?
Replica lui stârni un zâmbet şters.
- Meritul îi aparţine valetului meu. Mă îndoiesc că ar fi în stare să se descurce într-un cort de campanie, ca Morris al tău, dar nu există valet mai bun în Britania. Ducele se înclină în direcţia lui Abby. E o plăcere să vă cunosc, Lady Frayne.
Expresia lui nu trăda nicicum dacă spunea adevărul sau era doar politicos. Energia din aura lui era la fel de greu de citit precum faţa. Abby ghici că vorbele lui erau o simplă dovadă de politeţe. în jurul ducelui plutea un aer de vagă tristeţe. Bănui că nu era atât de interesat să o întâlnească pe noua soţie a cumnatului său.
Privirea ei trecu de la duce la doamna lui. Cu aerul de putere şi importanţă şi cu frumuseţea ei, formau o pereche remarcabilă. Probabil schimbaseră o privire dintr-un capăt în celălalt al unei săli înghesuite de bal şi hotărâseră că erau făcuţi unul pentru altul.
Şi totuşi... în timp ce cele două perechi schimbau politeţuri legate vreme şi călătorie, Abby observă că ducele şi ducesa aproape că nu se priveau. Nu existau priviri intime, nici nu se apropiau unul de celălalt aşa cum fac adesea cuplurile fericite. Chiar şi Abby şi Jack, care erau proaspăt căsătoriţi şi încă în stadiul în care se cunoşteau reciproc,

împărtăşiră un zâmbet şi se aşezară alături. Ceva nu mergea bine în ducatul de Alderton.

- Piers, te vei bucura să afli că intenţionez să-mi ocup scaunul în Camera Lorzilor, spuse Jack. Când o să ai timp, mi-ar place să discutăm procedura.

- O să fiu destul de ocupat zilele următoare, dar am ceva timp acum. Alderton se întoarse spre soţia lui şi spre Abby, fără să-şi încrucişeze privirea cu a lui Celeste. Doamnelor, ne scuzaţi dacă ne retragem în biroul meu pentru o afacere bărbătească?

- Bineînţeles, toarse ducesa. Abby, te rog să mi te alături în salonul meu personal pentru ceai. Abia aştept să avem o discuţie ca între surori.

Abby se gândi că nici unul din bărbaţi nu păru a remarca aluzia răutăcioasă ascunsă în tonul dulce al ducesei. Dar trebuia să o înfrunte pe sora lui Jack mai devreme sau mai târziu şi voia o ceaşcă de ceai, aşa că încuviinţă.

- Dă-mi câteva minute ca să mă revigorez. Poţi să trimiţi o cameristă să mă conducă?

O strălucire de umor apăru în ochii ducesei.

-Te duc eu în camera ta. Când vei fi gata, o slujnică te va aştepta în faţa uşii. Eu am avut nevoie să fiu condusă câteva săptămâni după ce m-am mutat aici. In timp ce o conducea pe Abby pe scara spiralată, Celeste o întrebă: Ai o cameristă? '•>

- Am avut, dar, când a auzit că trebuie să părăsească Meltonul, iubitul ei a cerut-o în căsătorie, explică Abby. Trebuie să găsesc alta.

- Slujnica pe care o trimit să te conducă te poate ajuta. E un fel de Abigail pentru musafirele noastre. In timp ce păşeau pe coridorul de sus, sprâncenele ducesei se apropiară. Va trebui să folosesc alt termen decât Abigail pentru slujnicele doamnelor, după cum văd. Deschise o uşă. O s-o trimit pe Lettie sus. Dacă ai nevoie de ceva, cere.

Ducesa se retrase cu graţie, lăsând-o pe Abby să-şi exploreze noul domeniu. Dormitorul se dovedi a fi parte dintr-o serie de încăperi, cu alt dormitor pentru Jack, două garderobe şi un salon privat. Mobilele şi perdelele abundau

şi tavanele erau atât de înalte, încât toată căldura se ducea probabil în partea de sus, lăsând restul spaţiului îngheţat. Se trezi regretând tavanele moderate şi mobilele uzate, dar prietenoase recuperate din mansarda de la Hilltop House. O servitoare atârnase deja rochiile ei. Hainele greoaie şi demodate nu erau o privelişte impresionantă. Abby fusese întotdeauna mai interesată de caracterul practic decât de stil, şi era atât de ocupată, încât rar găsea timp să-şi facă haine noi. Jack spusese că trebuia să se răsfeţe cu modistele din Londra, dar, pentru moment, Abby avea să arate ca o provincială demodată, ceea ce şi era.
Nu avea ce face. Poate că ducesa avea să devină mai jovială dacă se simţea superioară. După ce se spălă, camerista promisă apăru. Tânăra şi eficienta Lettie o ajută pe Abby să se pieptene şi să se schimbe cu o rochie simplă de un albastru-închis şi un şal italian călduros. Apoi conduse musafira în salonul personal al lui Celeste.
Abby ar fi ştiut că încăperea îi aparţinea ducesei chiar dacă cealaltă femeie nu ar fi fost prezentă. Mobilele graţioase şi feminine, ţesăturile şi covoarele erau un cadru perfect pentru splendida Celeste. Gazda ei se ridică de la birou.
- Camerele tale sunt comode, sper.
-Sunt magnifice. Jack stă de obicei la tine când vine la Londra?
-Da, şi asta nu se întâmplă destul de des. Ducesa se îndreptă spre masa de ceai, pe care aşteptau un serviciu de argint şi un platou cu prăjituri. Frayne House e închiriată de ani de zile. Mama mea şi soţul ei nu vin niciodată în oraş. Cum ţi se pare ceaiul?
Deci văduva Lady Frayne se recăsătorise. întrebându-se dacă din cauza aceasta evita Jack să vorbească despre căminul copilăriei lui, Abby ceru lapte la ceai şi accep-tă o prăjitură franţuzească delicioasă. Discutară despre călătoria dinspre Leicestershire până când ducesa umplu ceştile.
Obosită de banalităţi, Abby spuse:
- E timpul pentru interogatoriu, Celeste? Ca să simplific lucrurile, familia mea e una respectabilă. Tatăl meu, Sir Andrew Barton, e baronet şi deţine o proprietate

frumuşică în apropiere de Melton Mowbray, fratele meu e ofiţer în Spania şi am o zestre mare pentru oamenii de rând, dar care, fără îndoială, i s-ar părea neînsemnată unui membru al nobilimii. Adăugă o bucăţică de zahăr în plus în ceai şi amestecă. Cu alte cuvinte, Jack ar fi putut alege mult mai bine. Sunt de acord că merita ceva mai bun. Cu toate astea, suntem căsătoriţi. Sper că acest fapt nu te supără prea tare, fiindcă Jack nu ar vrea să fii nefericită.
Ceaşca de ceai a ducesei îngheţă în aer un moment, înainte să o aşeze din nou cu grijă pe farfurie.
-Eşti remarcabil de directă, Abby. îmi place destul de mult asta, deşi s-ar putea să doreşti să fii puţin mai reţinută în societate. Presupun că nu ai minţit în legătură cu faptele pe care mi le-ai prezentat, de vreme ce sunt uşor de verificat. Aşa că te voi întreba despre singura problemă cu adevărat importantă, şi cred că şi răspunsul acesta va fi cinstit. II iubeşti pe fratele meu?
Abby nu se aşteptase la aşa ceva. Se concentră asupra ceaiului, amestecând mai mult decât era nevoie.
- Da. Chiar dacă ştiu că lumea ne va considera o pereche inegală, jur că voi fi o soţie bună pentru el.
- Excelent! Ducesa îi adresă un zâmbet sincer şi păru mult mai puţin ameninţătoare. Fratele meu e o pradă bună, şi e mult prea nepăsător ca să se apere de uneltirile debutantelor şi de mamele lor încă şi mai unelti- toare. Dacă nu ar fi fost în armată în ultimii ani, m-aş cutremura gândindu-mă la genul de femeie care l-ar fi prins în capcana căsătoriei înainte ca el să-şi dea măcar seama.
Sorbi gânditoare din ceai. Dacă s-ar fi consultat cu mine în privinţa unei posibile soţii, i-aş fi spus să caute o femeie cu picioarele pe pământ şi o relaţie bazată pe afecţiune autentică. Pare să fi făcut exact aşa. Nu degeaba i se spune Jack Norocosul. întinse mâna. Bine ai venit în familia Langdon, Abby.
Abby luă mâna ducesei. Strângerea acesteia era surprinzător de fermă pentru o fiinţă atât de delicată.
- Sunt onorată, Celeste. Dar, ca să fiu sinceră, sunt surprinsă de aprobarea ta. Jack are anumite responsabilităţi, ca proprietar şi membru al Parlamentului.

Nu ştiu dacă îi voi face multă cinste în societate. Privi în jos, la rochia ei simplă.
Ducesa flutură din mână.
-Ai prezenţă, familie bună şi inteligenţă, şi acestea sunt cerinţele esenţiale pentru a fi Lady Frayne. Lustrul oraşului e uşor de obţinut. Dar spune-mi despre accident. I-ai salvat într-adevăr viaţa lui Jack?
Povestea completă avea să dezvăluie darul lui Abby, dar nu putea să o mintă pe sora lui Jack. întrebându-se dacă avea să distrugă părerea bună a ducesei, Abby spuse fără menajamente:
-A avut o cădere teribilă şi şi-a rupt gâtul. Când l-au adus prietenii lui în casa noastră, era paralizat şi în pragul morţii. Prietenii lui nu voiau să-i anunţe familia până nu i se decidea soarta. Am organizat un cerc de vindecare, şi împreună am fost în stare să reparăm cele mai grave prejudicii. S-a recuperat cu o viteză remarcabilă. Peste două săptămâni, nu o să mai aibă nevoie de baston.
Expresia celeilalte femei se schimbă.
- Eşti vrăjitoare?
Deci ducesa nu era de acord cu magia. Măcar nu o numise ursitoare.
-Toţi membrii familiei mele sunt dăruiţi cu o putere excepţională. Ea nu menţionă magia lui Jack. Asta era ceva între frate şi soră. Darul meu este vindecarea.
Ducesa se aplecă în faţă, iar ochii ei de culoarea alunei străluciră.
- Poţi să vindeci sterilitatea?
Aşadar, nu dezaprobarea schimbase expresia lui Celeste într-un mod atât de vizibil.
-Nu ştiu, răspunse Abby. Sterilitatea are multe cauze. Poate că am cum să ajut, dar nimeni nu poate garanta vindecarea.
- Ştiu că nu există garanţii. Cu un efort vizibil, Celeste se aşează înapoi pe scaun. Am consultat deja cei mai buni doctori şi am fost în taină şi la vindecători, dar nu am avut succes. Dar, dacă i-ai putut salva viaţa lui Jack după ce şi-a rupt gâtul, poate că ai cum să reuşeşti acolo unde alţii au eşuat.

-Nu am făcut-o singură, Celeste. Era uşor să folosească numele ducesei acum, când conversaţia devenise atât de personală. Am avut un cerc de vindecare complet, format din vrăjitori talentaţi. O magie atât de puternică e cea mai potrivită atunci când trebuie să vindeci răni sau boli grave. Problemele fizice mai neînsemnate au nevoie de o atingere mai uşoară şi poate de talente magice întru câtva diferite.
-Ştiu toate astea. Dar... te rog, vrei să încerci?
Rugămintea făţişă din ochii lui Celeste era de-a dreptul dureroasă. Abby văzuse de multe ori o asemenea disperare. Nu rămăsese niciodată indiferentă.
- O să încerc. Şi sper să nu mă urăşti dacă dau greş.
Ducesa îi zâmbi strâmb.
-Nu i-am urât pe nici unul dintre cei care au dat greş. Oricare ar fi rezultatul, voi fi recunoscătoare că i-ai salvat viaţa fratelui meu. Şi mă voi ruga ca tu şi Jack să nu suferiţi niciodată acest gen de iad.
Piesele se potriviră dintr-odată.
-Asta e cauza înstrăinării dintre tine şi soţul tău, nu-i aşa? Eşecul de a-i oferi un moştenitor.
Celeste îşi ţinu răsuflarea.
-Eşti foarte perspicace. Presupun că face parte din darurile tale. Da, suntem căsătoriţi de aproape zece ani, şi nu am rămas niciodată însărcinată. Nu din cauză că n-am fi încercat. Toţi doctorii au spus că sunt o femeie sănătoasă şi că e sigur o chestiune de timp. Mâinile i se încleştară în poală, lipsite acum de eleganţă. Au trecut mai mult de trei mii de zile şi nopţi, iar eu nu am fost în stare să-i ofer un copil soţului meu.
- Ducele nu îţi poate ierta eşecul?
Gândul acesta nu o făcea pe Abby să-l îndrăgească.
- Bineînţeles că e profund dezamăgit, dar mi-a acceptat sterilitatea, poate mai bine decât mine. Privirea lui Celeste străbătea încăperea, fără să vadă nimic. înstrăinarea dintre noi e rezultatul faptului că i-am spus că aş fi de acord să-şi ia o metresă dacă vrea şi să prezinte copilul ca fiind al meu. Sugestia mai că l-a făcut să leşine. El... el m-a acuzat că vreau să-şi ia o metresă ca să justific

faptul că îmi iau şi eu amanţi. Relaţia noastră nu şi-a revenit încă.
Abby îşi ţinu răsuflarea.
- Ce trist e că ai făcut o ofertă care te-a costat atâta durere şi că respingerea ei te costă încă şi mai multă durere.
Celeste oftă.
- Nu trebuia s-o fac. Piers e cel mai onorabil bărbat din regat, şi ia în serios jurămintele de la nuntă. Dar rn-am gândit că după toţi aceşti ani ar fi recunoscător să aibă un moştenitor care să fie măcar al lui, dacă nu poate fi al meu. în loc de asta, crede că eu... că eu nu-l iubesc.
- Cu siguranţă că, în timp, o să-şi dea seama că sugestia ta a fost dovada unei mari iubiri, spuse Abby.
-Dacă nu o face, nu mai există nici o şansă de a avea un copil.
Aşadar, ducele şi ducesa nu mai împărtăşeau nici un fel de intimitate. Nu era de mirare că erau amândoi nefericiţi.
- Celeste, de ce îi vorbeşti atât de liber unei femei pe care de abia ai întâlnit-o? Sper că sunt demnă de încrederea ta, dar sunt surprinsă de candoarea ta.
- De obicei nu sunt atât de apropiată. Dar...
Ducesa zâmbi confuz şi făcu un gest rapid cu mâna dreaptă. O minge strălucitoare de lumină se formă în palma ei.
- Cerule mare, bolborosi Abby. Eşti vrăjitoare!
- Nu chiar, spuse Celeste, deşi păru încântată de acea bănuială. Puterea mea naturală e modestă şi nu am avut o instruire corespunzătoare. Am învăţat de timpuriu că magia îţi aduce dispreţ, aşa că mi-am ascuns abilitatea. A fost o uşurare să-mi dau seama că pot fi eu însumi cu tine, fiindcă amândouă avem multe de ascuns.
Aşadar, ducesa îi oferea un pact al tăcerii. Abby îşi dădu seama că îi părea foarte rău de cealaltă femeie, care fusese forţată să ascundă o parte vitală a naturii ei. Deşi era frumoasă, de familie bună şi deţinea un titlu nobiliar, nu avusese parte de libertatea şi de sprijinul de care se bucurase Abby.

- Nu o să te trădez, dar e posibil ca faptul că sunt vrăjitoare să ajungă în curând la urechile tuturor. Familia mea e cunoscută în comitate, şi mulţi bărbaţi vânează acolo, aşa că veştile vor ajunge în curând la Londra.
-Presupun că ai dreptate. Ducesa îşi miji ochii, dar expresia ei era prietenoasă. Cu cât întâlneşti mai mulţi oameni înainte de a se afla că eşti vrăjitoare, cu atât mai bine. E greu să loveşti într-o femeie pe care ai cunoscut-o. Din fericire, contaminarea magiei nu a fost niciodată prea severă pentru sexul nostru. Trebuie să organizez cât mai curând un bal prin care să te prezint în societate.
Abby sări ca arsă.
-Te rog, e necesar? Nu-mi place deloc ideea de a fi expusă ca o vacă premiată.
- înţeleg, dar un bal e într-adevăr necesar. Te-ai căsătorit în lumea bună. Jack e gata să-şi ocupe locul printre oamenii de seamă ai Angliei. Tu nu trebuie să fii o gazdă faimoasă sau o frumuseţe tulburătoare înconjurată de un grup de domni care să flirteze cu tine, dar trebuie să fii cunoscută, acceptată şi respectată. In afara Londrei poţi să nu fii la modă, dar aici eşti datoare să faci un efort de dragul lui Jack.
Abby oftă.
- Am spus că voi face tot ce-mi stă în puteri pentru a fi o soţie bună, aşa că îmi voi face datoria. Dar o să am nevoie aproape disperată de ajutorul tău. Stilul meu de a dansa e la fel de provincial ca garderoba.
Privirea lui Celeste o măsură pe Abby din cap până-n picioare.
-Iartă-mi lipsa de tact, dar te îmbraci atât de şters fiindcă vrei să fii acceptabilă dar nu memorabilă?
-Mă tem că da. în parte e din cauza a ceea ce fac. O înfăţişarea prea elegantă ar cere timp şi efort şi m-ar putea face să par inaccesibilă. Nu vreau ca oamenii care au cea mai mare nevoie de mine să se teamă să-mi ceară ajutorul. Ezită, apoi adăugă: Şi, ca să fiu sinceră, moda pur şi simplu nu mă interesează. îmi place să mă simt confortabil şi să mă asortez. în afară de asta, sunt lucruri mult mai

interesante de făcut decât să stau ţeapănă în timp ce mi se pun ace de siguranţă.
-Asta merge foarte bine la ţară, dar nu la Londra. Ducesa bătu gânditoare cu degetele în braţul fotoliului. Ai o osatură bună, şi bănuiesc că sub şalul şi rochia asta simplă se ascunde o siluetă decentă. O modistă şi o cor- setieră bună vor face minuni. Nu e nevoie să mergi la un salon public - o să le chem aici. Zâmbi larg. Aproape că aştept momentul.
-Mă bucur că una din noi îl aşteaptă! spuse Abby, dar zâmbi.
Câştigase o aliată în Londra - şi credea că şi o prietenă.
capitolul 18
Ducele închise uşa biroului după ei, apoi deschise o cutie de lemn frumos incrustată.
- Un trabuc?
-Mulţumesc.
Jack fuma rar, dar adoptase de ani de zile acest ritual atunci când era împreună cu cumnatul lui. Le dădea timp să se relaxeze şi să se obişnuiască din nou unul cu celălalt. Dumnezeu ştia că nu existau oameni mai diferiţi, dar se înţeleseseră întotdeauna bine.
Ducele aprinse trabucurile cu un sfeşnic, apoi îi arătă lui Jack unul dintre scaunele adânci îmbrăcate în piele.
- Felicitări pentru căsătorie. Mireasa ta pare o femeie cu judecată.
- Este. Jack trase în piept fumul parfumat, apoi îl expiră încet. Piers avea cele mai bune trabucuri din Londra. E o Barton. Familia e foarte respectată în Midlands.
- Te vei întoarce în armată?
-îmi vând postul. Vizitarea unui comisionar se află pe lista mea de sarcini.
- Bine. Ducele privi serios capătul aprins al trabucului. Cu cât mai repede îţi duci soţia în nord şi reclami Langdale Hali, cu atât mai bine. Treburile nu sunt bune, Jack. Aş vrea să-mi fi oferit mai multă autoritate şi să mă fi putut ocupa de ele.

Deşi treburile obişnuite ale domeniului fuseseră supravegheate de un avocat, Piers fusese atent şi la avocat, şi la domeniu cât timp Jack fusese în armată.
-Trebuie să-mi rezolv singur problemele. Cât este de rău?
-Venitul e mai puţin de jumătate din cât ar trebui să fie. Au fost boli printre vite şi tăciune în recolte. Arendaşii au plecat şi nu au fost înlocuiţi, ogoarele au rămas pârloage şi am auzit că arendaşii care au mai rămas sunt atât de nefericiţi, de parcă ar fi trecut prin ciumă. Se încruntă. Nu înţeleg de ce s-a ajuns la o asemenea stare. Sir Alfred Scranton nu e prost, şi domeniul lui merge bine. Nu există nici o dovadă că ar prăda proprietatea sau că ar administra-o necinstit în mod voit. Totuşi, Langdale Hali nu prosperă.
- Domeniul e blestemat de când s-a căsătorit mama cu omul acesta.
Ducele păru dezgustat.
- Sunt sigur că nu crezi în blesteme.
Amintindu-şi opiniile tradiţionaliste ale celuilalt, Jack spuse:
-Nu intr-un blestem la modul literal. Vreau să spun că nimic nu a mers bine din momentul în care Scranton a convins-o pe mama să se mărite cu el.
-Nu prea am înţeles niciodată căsătoria asta, mormăi ducele.
- Orice alte defecte ar avea, Scranton o adoră, spuse Jack în silă. Şi mama lui era o femeie care avea nevoie să se simtă adorată. Omul e o pacoste, dar nu e hoţ.
Era de datoria lui Jack să-i ceară lui Scranton să plece, chiar dacă asta însemna să-şi scoată din casă propria mamă. Şi de asta evitase să meargă în Yorkshire ani la rând. Odinioară, i se păruse că erau alegeri imposibile. Acum, că se căsătorise cu Abby şi înlăturase vraja lui Stark, alegerile nu mai păreau atât de imposibile. Erau doar foarte dificile. Nedorind să discute mai mult, întrebă:
-Cum te tratează lumea, Piers?
Ducele ridică din umeri.
- Destul de bine.

Ceea ce era o minciună, acum, că Jack îl privea mai îndeaproape. Cumnatul lui părea cenuşiu şi nefericit. Mai bătrân decât ar fi trebuit. Cenuşiul se vedea pe faţa lui şi în strălucirea slabă a energiei din jurul lui.
După ce dărâmase uşa din fier din mintea lui, Jack aflase că putea vedea aura, în ciuda încercărilor conştiente de a-şi îngropa magia. In cea mai mare parte a timpului, era o neplăcere care îi distrăgea atenţia, dar trebuia să admită că uneori era convenabilă.
Nici Celeste nu arăta prea bine, deşi nu observase acest lucru de la început, din pricina întâmpinării ei entuziaste. Nu trebuia să fii un geniu ca să-ţi dai seama că între sora şi cumnatul lui existau probleme, dar nu era ceva despre care să poată întreba. Piers era foarte reţinut. Şi, ca să fie cinstit, Jack nu ar fi ştiut cum să facă faţă problemelor maritale ale altora, nu când nu-şi înţelegea propria căsătorie.
Ducele îi întinse un teanc subţire de hârtii.
-Aici e rezumatul dărilor de seamă referitoare la domeniul tău; uită-te peste ele înainte de a te întâlni cu avocatul.
-Mulţumesc. Jack ştia din experienţă că rezumatul cumnatului său avea să fie concis, atingând miezul oricărei probleme. Am avut noroc că ai fost dispus să-mi supraveghezi afacerile.
-Administrarea proprietăţilor este singurul meu talent, aşa că mă bucur să mi-l exercit, spuse sec celălalt bărbat. Dar acum e rândul tău.
Jack se uită peste rezumatul domeniului, cutremurân- du-se la vederea venitului total. Cea mai mare parte a venitului fusese reinvestit, în încercarea de a reda dome-niului prosperitatea, dar până acum nu prea se vedeau rezultate. Noroc că Jack nu trăia pe picior mare.
-Am de gând să petrec doar câteva săptămâni în oraş. Doar cât să-mi ocup scaunul, să-mi vând postul şi să o introduc pe Abby în cercurile înaltei societăţi. Apoi o să am timp pentru Langdon.
- Bineînţeles că eşti bine-venit să stai aici cât doreşti.
- Apreciez asta. A trecut atâta timp de când n-am mai fost în Frayne House, încât am uitat cum arată. Acum, că

voi veni regulat în oraş la întrunirile Parlamentului, o să trebuiască să o iau în stăpânire de îndată ce expiră contractul de închiriere. Probabil locul are nevoie de renovare după ce a fost închiriat atâta timp.
Respectabilitatea cere multă muncă. Şi e şi scumpă. Lăsă socotelile deoparte. Poţi să-mi împrospătezi memoria spunân- du-mi cum se ocupă un loc în Parlament?
-Trebuie să-ţi comanzi o ţinută protocolară. Ducele zâmbi palid. Fii recunoscător că vremea e încă rece; altfel, toată catifeaua şi hermina sunt al naibii de sufocante. După ce eşti prezentat Camerei de doi lorzi care au acelaşi rang ca tine, depui un jurământ de loialitate faţă de rege şi de ţară.
-Trebuie să ţin un discurs?
Celălalt bărbat clătină din cap.
- Discursul tău de inaugurare vine mai târziu, când o să te simţi pregătit. Se obişnuieşte să rosteşti o scurtă cuvântare care să nu stârnească controverse şi pentru care vei fi felicitat, oricât de rea ar fi. Aceasta este singura ocazie în care poţi să fii sigur că ceilalţi membri te vor complimenta pentru ceea ce spui.
Jack nu studiase niciodată retorica, dar îşi ţinuse partea lui de discursuri ca ofiţer al armatei. Ştia cum să-şi stăpânească vocea şi să-şi impună punctul de vedere, aşa că urma să fie pregătit atunci când avea să sosească timpul. Spre surprinderea lui, constată că avea opinii - chiar multe - despre cum trebuia guvernată ţara. Poate că îndeplinirea îndatoririlor aferente rangului său avea să fie mai amuzantă decât credea.
Ducele stinse ce îi mai rămăsese din trabuc şi apoi se ridică.
- îmi pare rău că plec în grabă, dar trebuie să asist la o întâlnire. Ne vedem mai târziu.
Jack îşi trase bastonul şi se ridică.
- O să urc în budoarul lui Celeste, să văd cum se înţeleg doamnele. Nu sunt sigur dacă se vor plăcea sau vor sări una la beregata celeilalte.
-Sper că mireasa ta ştie cât de ascuţite pot fi ghearele celor din oraş, spuse Piers în timp ce ieşeau din birou. Pentru o fată de la ţară, societatea poate părea alarmantă.

Intrebându-se dacă nu cumva cumnatul său sugera că lui Celeste îi crescuseră gheare, Jack urcă scara largă care ducea la nivelul de sus. Devenise adeptul urcării scărilor, în special când aveau o balustradă solidă de care să se ţină. Cu bastonul în mâna dreaptă şi cu mâna stângă pe balustradă, putea s-o facă. Avea să ajungă un expert în cârje şi bastoane înainte să scape de ele.
în timp ce bătea în uşa de la salonaşul lui Celeste, auzi un hohot de râs dinăuntru. Gândindu-se că suna promiţător, intră în cameră.
- Se pare că vă înţelegeţi bine.
-Chiar aşa este. Fără să se mai deranjeze să-l întrebe dacă voia ceai, Celeste îi turnă o ceaşcă,_ adăugă lapte şi îi puse în faţă o farfurie de prăjituri. îţi mulţumesc
că te-ai căsătorit cu Abby, în locul acelei îngrozitoare femeiuşti Devereaux cu care flirtai anul trecut.
-Nu ţi-a plăcut Lady Cynthia? întrebă el surprins. Credeam că era genul de tânără lady pe care o aprobai. De familie bună, cu purtare plăcută şi drăguţă.
- E o mâţă şmecheră. Sora lui îi zâmbi lui Abby. Trebuia să am mai multă încredere în judecata ta.
Expresia lui Abby deveni satirică, dar nu comentă.
- Cred că a fost norocul, nu judecata mea. Ocupă scaunul dintre soţia şi sora lui, puse alături bastonul şi se aruncă asupra ceaiului şi a prăjiturilor. Cine a câştigat bătălia legată de bal?
-Celeste m-a convins că balul este necesar. Din fericire, e dispusă să se ocupe de toată munca grea pe care o implică.
Abby privi spre noua ei cumnată. Te-ai hotărât dacă menţionezi problema despre care am discutat înainte?
Panica rapidă a lui Celeste se transformă în hotărâre.
-Jack, nu aş fi îndrăznit să-ţi spun niciodată, dar am o doză de vrăjitorie în mine. Ridică mâinile, şi un glob de lumină se formă în palma ei dreaptă. Turnă lumina în stânga, cu o uşurinţă lichidă.
- Cerule mare! El se zgâi la sora lui. Nu ştiam că poţi face asta.
- Nu e ceva neobişnuit ca darul magiei să treacă de la unul la altul într-o familie.

Vocea lui Abby era neutră, dar el recunoscu sugestia indirectă din vocea ei. Era limpede că ea credea că era timpul ca fratele şi sora să fie sinceri unul cu altul, şi avea dreptate.

- Puterea trece de la unul la altul în familie, Celeste. Poate că erai prea tânără ca să-ţi dai seama, dar am fost trimis la Stonebridge fiindcă dădeam semne de putere magică.

- Deci asta s-a întâmplat, spuse gânditoare sora lui. Ştiam că ţelul academiei era suprimarea magiei, dar, fiindcă eram atât de mică, nuijni puteam aminti dacă făcuseşi ceva magic sau dacă erai pur şi simplu prea interesat de subiect. Uneori credeam că inventasem amintiri cu tine făcând magie ca să mă simt mai bine.

Sora lui avusese nevoie să se simtă mai bine? Nu-i plăcea să ştie că, sub aparenţa ei strălucitoare şi fericită, Celeste îşi ascunsese dureros talentul, chiar şi de el. Ar fi trebuit să fie un frate mai bun. Gândindu-se că s-ar fi bucurat să ştie cât de multe aveau în comun, întinse mâna şi îşi imagină o minge de lumină în palma lui.

- Mă întreb dacă pot să fac asta.

Efortul făcu să-i vibreze tâmplele, dar strălucirea apăru.

-Oh, bravo, jack! aplaudă Abby.

Jack închise palma peste lumină, ştergând orice urmă.

-Magia face parte din mine. Dar asta nu înseamnă că o vreau sau că o voi folosi vreodată.

-Adevărat, dar e mai sănătos să-ţi accepţi talentul, chiar dacă alegi să-l ignori. Privirea ei se mută de la Jack la Celeste. Aţi suferit amândoi fiindcă a trebuit să vă suprimaţi abilităţile.

-Jack mai mult decât mine, spuse Celeste. O dată sau de două ori am fost prinsă practicând magia, şi, chiar dacă am fost certată aspru, nu am fost bătută niciodată, aşa cum s-a întâmplat cu Jack.

Abby miji ochii.

- Erai bătut?

- Regulat, zise el cu ton plat.

Unele amintiri meritau să rămână îngropate. Şi totuşi…

Altă amintire de mult îngropată răsări, şi, fără să se

gândească, se întinse mintal după una dintre prăjitu- relele umplute cu cremă de lămâie şi o trimise zburând spre sora lui.

- En garde!

Prăjitura scăpă dintr-odată de sub controlul lui mintal şi se întoarse în aer peste masă, îndreptându-se brusc spre Jack. Se opri exact lângă nasul lui şi pluti în aer. Sora lui exclamă:

- Doamne, Dumnezeule, obişnuiam să facem asta în odaia copiilor! Uitasem.

-Şi eu. Jack se zgâi cruciş la prăjitură, uluit că atât el, cât şi Celeste erau în stare s-o facă să zboare. Cât de multe am uitat? Şi e o uitare naturală sau am fost vrăjiţi? Abby, poţi să ne spui?

Apucă prăjitura din zbor şi o înghiţi dintro muşcătură. Simţea nevoia să mănânce ceva dulce.

Abby părea tulburată.

- Singurul mod în care aş putea fi sigură este să intru în mintea voastră. Având în vedere dezgustul tatălui vostru faţă de magie, este posibil şi chiar probabil să vă fi vrăjit pe amândoi. Nu e ceva neobişnuit ca oamenii din dasa lui să arunce o vrajă blândă de suprimare asupra copiilor care dovedesc că au abilităţi magice. Dacă vraja nu a fost destul de puternică şi ai continuat să experimentezi magia, se explică de ce i s-a cerut colonelului Stark să arunce o vrajă mult mai puternică asupra ta. Dacă asupra ta a fost aruncată o vrajă mai blândă, Celeste, probabil s-a învechit după câţiva ani şi ai putut să lucrezi din nou cu magia.

-In timp ce eu m-am calificat pentru vraja mai puternică a lui Stark fiindcă eram fiul şi moştenitorul. Ce norocos. Jack întinse mâna şi se trezi frecându-şi umărul pe care fusese înfierată vraja antimagie. Celeste, crezi că ai fost vrăjită? îmi amintesc doar că aruncam lucruri în aer în camera copiilor pe când eram foarte mici.

- Se pare că ne-am oprit şi am uitat. Asta s-ar potrivi cu o vrajă blândă de suprimare. Sora lui zâmbi melancolic. Până acum, primele mele amintiri despre magie datau de când aveam doisprezece sau treisprezece ani. Dar

subiectul m-a interesat chiar şi înainte, se pare. Obişnuiam să împrumut cărţi de la domnul Willard.
-Şi tu? Oh, Celeste, am ascuns prea multe unul de celălalt!
Jack se întrebă dacă viaţa lui ar fi fost mai uşoară dacă ar fi înţeles că se putea încrede în sora lui. Posibil. Poate că atunci nu ar fi îngropat atât de mult din el.
- Cred că amândoi aţi fost trataţi abominabil, spuse Abby crispată. Mă întreb cine a rostit vrăjile. Vrăjitorii care au etică nu ar face un asemenea lucru unor fiinţe care nu bănuiesc nimic. Dar se găsesc întotdeauna lucrători magici dispuşi să facă orice dacă sunt bine plătiţi.
-Sunt câţiva vrăjitori specializaţi în rostirea unor asemenea vrăji asupra copiilor de familie bună, spuse Celeste aspru. Am auzit alte femei discutând despre ei şi despre ce vârstă trebuie să aibă copiii atunci când sunt vrăjiţi, dar nu mi-a trecut prin cap niciodată că aş fi putut fi şi eu o victimă.
Abby clătină din cap.
-Ii mulţumesc lui Dumnezeu că am fost crescută printre boiernaşii de ţară şi că nu am fost supusă unor asemenea restricţii. Fiindcă proveneam dintr-o familie de vrăjitori, am avut tot sprijinul şi toată instruirea pe care şi le-ar putea dori cineva. Trei tarte zburară în aer şi plutiră ameninţător în faţa fiecăruia dintre ei.
- Faci paradă, spuse Jack rânjind.
Ea râse.
- Puţin. Dar sunt nişte tarte foarte frumoase. O trase pe a ei din aer şi o mâncă. Jack şi Celeste îi urmară exemplul.
Abby îşi termină ceaiul.
-E bine ştiut că darurile magice trec de la unul la altul într-o familie. Amândoi aveţi daruri semnificative. E nevoie de o putere reală ca să poţi ridica obiecte fără să le atingi. Deşi nu este imposibil, ar fi neobişnuit ca amândoi să aveţi abilităţi importante fără să existe alt magician în familie. Aşadar, de unde vine puterea voastră? De la mama sau de la tata? De la un bunic?
Privirea lui Jack o prinse pe cea a surorii lui, şi văzu un şoc care se potrivea cu al lui. In toţi aceşti ani, nu se întrebase

niciodată de unde venea blestemata lui de magie. Să fi fost şi lipsa aceasta de curiozitate rezultatul unei vrăji? Existase un vrăjitor în familia lor, care modelase subtil copilăria amândurora.

- Tata. îşi trecu limba peste buzele uscate. Trebuie să fi fost el.
- E imposibil, şopti Celeste, cu ochii măriţi. Tata ura magia.
- E şi mai imposibil să fi fost mama.

Transparentă, sociabilă şi necomplicată, mama lor nu avusese umbre ascunse.

Simţind că se sufoca, se ridică de pe scaun şi păşi furios prin cameră, oprindu-se la fereastra ce dădea spre Grosvenor Square. Mintea lui se umplu dintrodată de amintiri care erau la fel, şi totuşi se deosebeau complet. „Nu trebuie să foloseşti magia. E un lucru rău. Dezgustător.“ Bătăile, rânjetul tatălui lui, chipul implacabil. Deşi Jack fusese biciuit mai tare la Stonebridge, bătăile de acolo nu fuseseră niciodată atât de dureroase ca ace- lea primite de la tatăl lui.

Un braţ se strecură în jurul mijlocului lui, şi Jack îşi dădu seama că Abby i se alăturase. înţeleaptă, nu spuse nimic. Folosea magia vindecătoare ca să-i dizolve mânia dureroasă sau oferea doar magia simplă şi umană a compasiunii? îi cuprinse umerii cu braţul, trăgând-o mai aproape de el.

-Tata era unul dintre cei care au ordonat vraja de la Stonebridge, spuse el aspru. Cred că el a rostit vrăjile mai blânde asupra mea şi a lui Celeste. Pot... aproape că îl văd cum mă vrăjea. Este ca o amintire pe care n-o pot atinge.

- Era ruşinat de partea lui magică, spuse blând Abby. Nu voia să suferi aşa cum suferise el, aşa că a încercat să-ţi îndepărteze chiar şi conştienţa puterii tale. Cred că a procedat profund greşit, dar a făcut-o fiindcă te iubea.

El îşi dădu seama că ea avea dreptate. Tatăl lui fusese un om chinuit, în special atunci când era vorba despre magie.

-Mă bucur că nu a fost atât de aspru cu Celeste. Nu cred că ar fi putut îndura să-şi rănească îngeraşul.

Un hohot de râs fragil răsună în spatele lor.

-Uitasem că mă numea îngeraşul lui, spuse Celeste. Am uitat atât de multe.
Abby îi întinse bastonul.
- Şi tu ai uitat ăsta când te-ai ridicat.
Uitase, într-adevăr, şi piciorul îl durea din cauza suprasolicitării. Ghicind că Abby îi sugera să se ducă la sora lui, traversă încăperea. Celeste stătea pe scaun cu graţia ei obişnuită, cu mâinile în poală şi cu spatele drept. Numai urmele lacrimilor de pe faţă dezvăluiau chinul ei lăuntric.
- Lumea tocmai s-a schimbat, Celeste, spuse el liniştit. Totuşi, nu e cu nimic diferită, cu excepţia minţilor noastre.
-Aceasta e o excepţie semnificativă. Ea se ridică şi îl cuprinse cu braţele Intr-o îmbrăţişare plină de tristeţe. Când te gândeşti că tata era vrăjitor! Nu l-am cunoscut niciodată.
-Nici eu.
Se simţi apropiat de sora lui, aşa cum nu mai fusese de când erau doi copii în camera de joacă. Privi în sus şi o văzu pe Abby care stătea liniştită la fereastră, îngăduindu-i să petreacă un timp cu sora lui.
Ridică un braţ şi o îndemnă să li se alăture în îmbrăţişare. Fără ea, nu ar fi existat acea nouă înţelegere. Şi, chiar dacă experienţa regăsirii era dureroasă, se bucura să afle că trecutul său căpătase în sfârşit sens.
capitolul 19
După ce Jack plecă, îndopat bine cu prăjituri, Abby o întrebă pe ducesă:
- Când vrei să te examinez? Mâine-dimineaţă, poate?
-Acum? Celeste râse trist. După zece ani, ştiu că o zi în plus sau în minus nu contează cu adevărat, dar aş vrea să ştiu ce crezi.
Abby recunoscu în Celeste nevoia unui miracol. Din fericire, deşi puterile ei vindecătoare erau încă sub limita normală din cauza energiei pe care i-o transfera lui Jack, acest lucru nu îi afecta capacitatea de vizualizare.
- O să fac o examinare preliminară. Asta îmi va oferi informaţii pe care i le voi scrie prietenei mele, doamna

Wayne, care are mare experienţă în problemele de sănătate feminină.
- Dacă ai nevoie de ajutor, o să vină la Londra?
Abby clătină din cap.
-Nu dacă are pacienţi care au nevoie de îngrijiri speciale, cum se întâmplă de obicei. Nu ar părăsi o femeie în pericol, nici măcar pentru o ducesă.
Celeste îşi micşoră ochii, gânditoare.
-Atunci pot să merg eu la ea, dacă tu crezi că ar fi de ajutor. Dar mai întâi trebuie să mă examinezi.
- întinde-te pe canapea şi relaxează-te.
Cealaltă femeie se îndreptă spre mica şi eleganta canapea franţuzească şi se întinse cu capul pe o pernă de brocart. Părea mai degrabă o şcolăriţă decât o ducesă, deşi avea probabil vârsta lui Abby sau chiar mai mult.
Abby îşi linişti mintea şi îşi adună toată sensibilitatea necesară scanării şi diagnosticării. Când fu gata, studie aura lui Celeste. Culoarea de bază era rozul. Ghici că nuanţa avea strălucirea ce trăda o personalitate tandră, iubitoare şi plină de compasiune, dar acum era marcată de tonuri cenuşii şi de străluciri întunecate, albăstrui, deprimante. Căută un semn de boală. în ciuda greutăţii din aură, ducesa era perfect sănătoasă.
- Cotul tău drept pare rănit, observă ea. Are nevoie de tratament?
- Nu, e doar o zgârietură de când m-am izbit de birou din greşeală, spuse Celeste. Dar sunt impresionată că ai aflat asta fără să mă atingi măcar.
- în jurul cotului tău drept se vede o strălucire roşie, explică Abby. Relaxează-te, şi vom vedea ce mai putem afla.
Ducesa închise ochii ascultătoare şi făcu tot ce putea ca să stea liniştită, deşi trupul ei era în continuare încordat. Sperând să găsească o problemă care se putea rezolva, dar conştientă că alţi vindecători nu o identificaseră, Abby îşi trecu încet mâinile pe deasupra trupului ei, la o distanţă de câţiva centimetri.
- în afară de nervi, eşti bine, sănătoasă, spus ea. Iţi place să călăreşti şi să faci plimbări energice, nu-i aşa?

-Ai dreptate din nou. Ochii lui Celeste se deschiseră larg. Asta îmi poate afecta capacitatea de a rămâne însărcinată?
-Deloc. Femeilor sănătoase şi active le este mai uşor să poarte copii. Abby se concentră mai profund asupra fluxului de energie care înconjura organele feminine, dar nu găsi şi nici nu simţi vreo neregulă. Nu simt nici o problemă evidentă. Acum, că te-am examinat, o să-i scriu lui Judith Wayne. Poate că o să aibă ea nişte sugestii.
Cu disperarea întipărită pe chip, ducesa se ridică.
-Aveam aşteptări prea mari crezând că vei putea să mă lecuieşti pe loc. Poate ar fi mai bine să-ţi cer un farmec de dragoste, care să-mi ademenească soţul înapoi în pat.
- Cred că frumuseţea şi iubirea ta sunt mai puternice decât orice descântec magic, spuse blând Abby.
Celeste îşi ţinu răsuflarea, cu ochii sclipind de lacrimi.
- Sper că ai dreptate. Ciudat, nu-i aşa? Cele mai multe femei ar crede că am cea mai bună viaţă din Londra, cu sănătate, bogăţie şi un soţ minunat. Obişnuiam să cred şi eu asta, şi eram recunoscătoare. Dar acum totul s-a stricat.
Abby se aşeză pe scaunul de lângă sofa şi îi oferi ducesei o batistă curată.
- Nu pot să-ţi promit un copil, dar sunt sigură că mariajul tău se poate reface. îţi iubeşti soţul şi el te iubeşte. Trebuie doar să afli cum poţi rezolva această neînţelegere temporară.
Celeste folosi batista ca să-şi şteargă ochii şi îşi suflă nasul, arătând încântător chiar şi aşa înlăcrimată.
- Dar cum? Primesc cu recunoştinţă orice sugestie.
Abby se gândi la ceea ce ştia despre această situaţie.
- Spui că Alderton crede că nu-l mai iubeşti. Are un alt motiv să creadă asta, în afară de sugestia ta de a-şi lua o amantă?
-Bineînţeles că nu! Celeste păru scandalizată. Bărbaţii roiesc de obicei în jurul meu la evenimentele sociale, dar eu nu trec niciodată de simpla politeţe. Sunt sigură că nu le-am oferit nici o încurajare. Piers e singurul bărbat pe care îl doresc.
Buzele ei începură să tremure înainte ca ea să le strângă într-o dungă subţire.

Urmându-şi instinctul, Abby spuse:
- Eşti o femeie extraordinar de frumoasă, în timp ce soţul tău are o înfăţişare destul de obişnuită. E posibil să-i vină greu să creadă că l-ai putea iubi şi pentru altceva în afară de titlu şi bogăţie?
-Piers e cel mai atrăgător bărbat pe care îl ştiu! Celeste părea de-a dreptul jignită. Apoi, expresia ei deveni gânditoare. Dar simt asta fiindcă îl iubesc. Crezi că, din cauză că înfăţişarea mea e admirată, el presupune că nu îmi pasă cu adevărat de el?
- E posibil. Abby ştia din experienţă că o înfăţişare mediocră nu te făcea să te simţi mai încrezător şi mai dorit. în întunericul nopţii, se întreba Alderton oare dacă soţia lui iubită se căsătorise cu el doar pentru poziţia pe care o ocupa şi îl minţise în tot acest timp? Era un gând trist. Când iubim, devenim mai vulnerabili şi ne lăsăm pradă gândurilor negre cu mai mare uşurinţă. Chiar şi ducii. Celeste se încruntă în timp ce îşi răsucea verigheta de pe deget.
-Eşti şi o vindecătoare a minţii, nu doar a trupului, Abby. Mă voi gândi cum pot face ca să-mi asigur din nou soţul de sentimentele mele. îţi mulţumesc.
Abby nu se îndoia că Celeste putea să-şi farmece soţul şi să-l aducă înapoi în braţele ei. Problema copilului era însă altă treabă.
în noaptea aceea, Jack fu prea nerăbdător ca s-o mai aştepte pe Abby să i se alăture, aşa că îşi luă bastonul şi intră el în dormitorul ei.
- Patul meu e atât de larg, încât mă simt singur, explică el, admirând modul în care lumina scăzută a nopţii îi sculpta formele.
Ea se opri din împletitul părului şi dădu la o parte învelitoarea, zâmbind.
- E destul loc aici. '**
El îşi sprijini bastonul de masa de lângă pat şi se urcă. După un moment, cu părul împletit legat cu o panglică care se legăna, Abby se urcă în partea cealaltă. El se ros-togoli pe o parte şi o cuprinse în braţe.
-S-a ridicat Londra la nivelul celor mai rele temeri ale tale?

Ea se relaxă în braţele lui, cu un oftat uşor şi mulţumit.
- Până acum e bine. Celeste părea alarmant de frumoasă şi perfectă înainte să-mi dau seama că, de fapt, îţi seamănă mult.
El râse tare.
-Şi eu nu sunt nici frumos, nici perfect?
- Nu asta am vrut să spun!
- Ştiu.
El îi înălţă capul strecurându-şi un deget sub bărbia ei şi o sărută. Doamne, ce gust bun avea. O trase mai aproape, astfel încât curbele ei voluptuoase să se lipească de el. Spre încântarea lui, simţi excitare în părţi ale trupului care nu lucraseră bine de la căderea lui. Poate că aceasta era noaptea cea mare?
Nu, nu încă. Nu era pregătit. Ar fi fost foarte umilitor pentru el şi supărător pentru Abby dacă nu ar fi fost în stare să termine ceea ce voia să înceapă. Mai bine să aştepte până era sigur. Pentru moment, era destui să mângâie trupul ei cald şi senzual şi să-i împlinească dorinţele.
Cu un râset gâtuit, ea puse capăt sărutului şi îşi lăsă capul pe umărul lui.
-Avem multe de discutat în seara aceasta, şi multe sunt despre familia ta. Ştiai că Celeste şi soţul ei au probleme serioase?
- Am ghicit că ceva nu merge bine.
Căpătase obiceiul ca, atunci când se culcau împreună, să discute cu Abby despre cum îşi petrecuse fiecare ziua. El se bucura de aceste discuţii, care îl ajutau să se relaxeze şi să-şi pună în ordine gândurile, dar şi să aprofundeze legătura cu soţia lui. Insă, dacă subiectul era incomod, nu avea unde să se ascundă.
-Presupun că nu l-ai întrebat pe Alderton despre asta, fiindcă bărbaţii nu discută asemenea lucruri, spuse ea pragmatică. Celeste s-a arătat mai disponibilă. Există probleme superficiale, dar problema fundamentală e că nu a avut un copil. Motivul pentru care ne-am împrietenit atât de repede a fost că m-a întrebat dacă îi pot trata sterilitatea.

- Poţi să vindeci asta? întrebă el, incapabil să-şi stăpânească speranţa din glas.
Deşi nu discutase niciodată problema cu sora lui, ştia că sterilitatea ei o rănea. Fusese cel mai credincios corespondent al lui pe când era în armată. In zile de început, vorbise cu înflăcărare despre momentul în care avea să aranjeze o odaie pentru copii împreună cu Piers şi făcuse speculaţii în legătură cu primul copil: avea să fie băiat sau fată? Treptat, optimismul pălise, înlocuit de o tăcere chinuită.
- Pot să încerc, dar nu ştiu dacă voi avea succes. Dacă dau greş, poate că Judith va fi în stare să o ajute. E foarte bună la tratarea unor asemenea probleme. Abby oftă. Uneori, vindecarea face minuni, dar de multe ori nu. Aş vrea să pot să fac mai mult.
- Dacă ai fi putut vindeca toate neregulile cu care te-ai confruntat, ai fi murit de epuizare într-o săptămână. O bătu uşurel pe tors, gândindu-se că i se simţeau şi mai tare coastele şi că asta nu era o îmbunătăţire. Faci deja prea mult. Dacă ai avea mai multă putere, pur şi simplu ai epuiza-o mai grabnic.
-Ai dreptate. Acesta este pericolul cu care se confruntă întotdeauna vindecătorii. Trebuie să ne pese, dar să ne acceptăm limitele. Eu nu sunt bună la asta.
Vocea ei era tristă, dar resemnată.
- Va exista întotdeauna altă persoană disperată care să te implore să-i vindeci sterilitatea, sau gâtul rupt, sau o boală de plămâni. Eu nu sunt mai bun decât alţii. Vreau să te protejez, dar sunt profund recunoscător că mi-ai salvat pielea inutilă şi nu pot să nu sper că vei fi în stare s-o ajuţi şi pe Celeste.
- De aceea vindecătorii nu îşi fac munca în public, de obicei. Nici cel mai bun dintre noi nu poate face de-ajuns. După un moment de tăcere, Abby întrebă: Cum a murit tatăl tău?
- Intr-un accident de călărie. Gura lui Jack se curbă. A încercat să sară peste un zid de piatră prea înalt şi a fost aruncat atunci când calul nu a putut trece. Şi-a zdrobit ţeasta. Accidentele de călărie revin în familie.

Abby îşi ţinu răsuflarea.
- Eşti sigur că moartea lui a fost un accident?
Blestemată femeie. Trebuia să-şi fi dat seama că avea să pună întrebarea fără răspuns.
-Nu ştiu. M-am întrebat uneori dacă a fost nesăbuit cu bună ştiinţă, dacă nu cumva şi-a depăşit limitele până când a ajuns prea departe. Jack nu fusese niciodată atât de profund conştient de asemănările dintre el şi tatăl lui. Avea un soi de melancolie. Dacă se afla în una dintre perioadele lui întunecate, e posibil să fi căutat uitarea în ziua aceea. Nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu.
- Poate că nu mai putea trăi suprimându-şi adevărata natură, spuse încet Abby. Odihnească-se în pace.
Jack fu zguduit de cea mai ciudată senzaţie, de parcă o mână de stafie - sau de înger - i-ar fi atins repede pieptul. Nu, inima; energia trecea drept prin el, şi era dureros de familiară.
- Ce ciudat, răsuflă el. Simt că e aici şi că şi-a găsit cu adevărat pacea, în cele din urmă.
Era din cauză că ei, copiii tatălui lor, învăţaseră să se accepte? Dacă aşa stăteau lucrurile, totul i se datora lui Abby. O sărută pe frunte.
-Nu mi-ai vorbit niciodată despre mama ta. Sau despre tatăl tău vitreg.
-Chiar când mă gândesc ce femeie minunată eşti, ridici altă problemă imposibilă, spuse el, pe jumătate amuzat şi pe jumătate iritat.
Mâna ei se odihni pe pieptul lui, chiar acolo unde îl atinsese mâna îngerului.
- O să mergem în curând în Yorkshire. E mai bine să ştiu la ce să mă aştept.
Avea dreptate, aşa cum avea de obicei. Nu-şi trimisese niciodată oamenii să înfrunte un posibil pericol fără să-i pregătească atât cât putea.
Când îşi puse în ordine gândurile, fu surprins să afle că îi venea mai uşor decât şi-ar fi închipuit să discute despre familia lui.
-Mama mea, Helen, e ca o femeie sociabilă şi strălucitoare. Frumoasă şi mereu gata să danseze în razele soarelui.

Bărbaţii s-au îndrăgostit probabil de ea de când era în leagăn. Are o fire veselă. Nu am întâlnit pe nimeni care să nu fie fermecat de ea. Se gândi la copi-lăria lui. Mama lui avea o nepăsare care îl frustrase pe când era copil, dar, în felul ei delăsător, îşi iubise copiii. Era fiica unui cleric din Yorkshire - familie bună, nici o zestre. însă, datorită farmecului şi frumuseţii ei, a avut de unde să-şi aleagă peţitorii. L-a ales pe tata.

- Dacă pot să te întreb asta fără să fiu prea lipsită de delicateţe, l-a iubit sau crezi că a iubit mai mult ideea de a fi Lady Frayne?

- M-am întrebat şi eu asta, admise el. Cred că a fost câte puţin din fiecare. Ea şi tatăl meu păreau să se potrivească bine. Putea să-l facă să zâmbească chiar şi în timpul perioadelor lui întunecate. Ea a fost cea care l-a calmat după ce eu am cumpărat un post împotriva dorinţei sale. Nu voia ca moştenitorul lui să moară de febră sau de gloanţe în vreo ţară străină. Ceea ce părea raţional, bineînţeles, dar eu eram hotărât.

- De ce te-ai înrolat în armată? întrebă Abby curioasă. E rar ca unicul fiu al unui pair să facă aşa ceva. Erai înnebunit după armată?

-Oarecum. Dar, în principal, am făcut-o pentru că voiam să-mi enervez tatăl, spuse el sec. Mama a făcut mari eforturi ca să-l convingă să accepte ceea ce făcusem. După ce şi-a stăpânit firea, am început să corespondăm. La puţin timp după aceea, a murit. M-am bucurat că ne împăcaserăm. Nu se aşteptase niciodată ca tatăl lui să moară în floarea vieţii. Fusese o lecţie amară despre imprevizibilul vieţii.

- Pare un bărbat cu care nu a fost uşor să trăieşti, dar care a făcut tot ce a putut ca să-şi îndeplinească responsabilităţile, aşa cum le vedea el. Dacă ar fi fost în stare să-şi accepte propria putere... Abby îşi strecură talpa sub piciorul lui. Călcâiele îi erau reci. înţeleg că nu eşti în relaţii prea bune cu tatăl tău vitreg.

- Prefer să mă gândesc la el ca la soţul mamei mele, spuse Jack, incapabil să-şi controleze amărăciunea din voce. Nu a fost niciodată un tată pentru mine. Nici nu vreau să fie.

-Povesteşte-mi despre el. Şi părţile bune, şi pe cele rele. Cu siguranţă că există şi ceva bun.
Jack încercă să facă tot ce-i stătea în puteri ca să fie corect.
-Nu îl cunosc bine pe Sir Alfred Scranton, fiindcă nu a moştenit domeniul vecin decât după ce am plecat din Langdale. Dar este un proprietar respectat în Yorkshire şi ţine ca un nebun la mama mea, mai mult chiar decât tata.
- Când s-a căsătorit cu mama ta?
- La un an de la moartea tatălui meu. Mama a renunţat la doliu şi a luat buchetul de mireasă.
El se gândise vag că ea avea să se recăsătorească. Doar că nu se aşteptase să se întâmple aşa repede.
-Ţi-a displăcut de la început?
-Nu, m-am bucurat că mama a găsit pe cineva care să se îngrijească de ea. Nu-i place să fie singură. Părea o pereche potrivită, fiindcă Scranton e un bărbat puternic şi important. Dar s-a dovedit a fi o pacoste pe pământ. Literal. Langdale Hali s-a deteriorat încontinuu de când s-a mutat el.
-Nu locuiesc pe domeniul lui? întrebă Abby surprinsă.
- Mama nu a vrut să plece din casă, aşa că s-a mutat el cu ea. Eu nu am obiectat. Fiindcă eu eram în armată şi Celeste se căsătorise, plecaserăm amândoi din Yorkshire. O casă se păstrează mai bine atunci când este locuită, şi sigur că eu nu voiam ca mama să se simtă nepoftită în casa în care a fost stăpână timp de douăzeci şi cinci de ani.
- I-ai vizitat în Yorkshire atunci când ai primit prima permisie?
-Da. Aproape imediat ce am intrat pe uşă, mama mi-a spus că trebuia să închiriez Frayne House, de vreme ce nu mai aveau de gând să meargă la Londra. Şi asta mi s-a părut ciudat, fiindcă mamei îi plăcuse din- totdeauna să meargă în oraş.
Vizita fusese foarte ciudată, şi cu greu îşi putuse ascunde dorinţa frenetică de a pleca înapoi în campanie. Mai bine gloanţele decât vecinătatea tatălui vitreg. Şi totuşi, nu se putea gândi la un motiv bun care să justifice sentimentul acela atât de puternic. Aranjase ca intendentul de

încredere al tatălui său să se ocupe de domeniu şi fugise ca un mare laş.
-Am simţit că nu mai aveam ce căuta la Langdale Hali, aşa că nu i-am mai văzut de atunci. Corespondez cu mama, bineînţeles.
- Bineînţeles, murmură Abby. Cu alte cuvinte, căsătoria aceasta îţi displace atât de mult, încât i-ai permis tatălui tău vitreg să te scoată efectiv din propria ta casă. Dacă e atât de înspăimântător, nu te temi că ar putea s-o trateze rău pe mama ta?
- în scrisorile ei nu apare nici un indiciu că s-ar purta rău. De fapt, ea pare foarte fericită. Prea fericită, se gândise el uneori. Ea era ca un copil care nu a văzut niciodată întunericul. Egocentrismul ei vesel nu se deosebea prea mult de felul în care se purtase întotdeauna. Sau se deosebea?
- Ce crede sora ta despre această căsătorie?
- Celeste îl urăşte pe Scranton aproape la fel de mult ca mine, dar, de dragul mamei noastre, a mers în vizită la Langdale. Nu a văzut nimic care s-o facă să se teamă pentru bunăstarea mamei. Spune că Scranton e extrem de protector şi bănuieşte că vrea s-o ţină pe mama numai pentru el, motiv pentru care nu vin la Londra. Nu socializează nici măcar cu vecinii, dar mama pare mulţumită cu viaţa lor tihnită. Celeste nu a putut nici măcar s-o ia să viziteze Alderton Abbey, sediul familiei lui Piers, care se află la doar o zi distanţă.
- Atunci de ce îl urăşti pe Scranton atât de mult? Gura lui deveni o linie fermă în timp ce se hotăra să-i spună adevărul despre ceea ce simţea.
- E un om rău. Chiar de când s-a mutat la Langdale Hali, pământul şi oamenii au avut de suferit. Totuşi, nu a făcut nici măcar un lucru vizibil care să se dovedească greşit.
Aproape că se aştepta ca Abby să spună cu blândeţe că asta era nu avea sens, probabil din cauză că era gelos pe atenţia mamei lui, dar, în schimb, ea spuse serioasă:

- Dacă instinctul îţi spune că Scranton e un om rău, probabil ai dreptate. Firea ta e prea generoasă ca să fii bănuitor fără nici un motiv.
- Eşti prea bună, Abby, spuse el aspru. Adevărul este că am stat departe de Langdale din cauză că mă tem că l-aş putea omorî pe Scranton dacă l-aş vizita, şi apoi aş fi spânzurat, şi asta ar fi o supărare pentru toată lumea. Uneori visa că-l ucidea pe Scranton cu mâinile goale. Pe îndelete. Aşa că am stat deoparte şi am permis ca arendaşii să sufere răutatea acestui om. Sunt un laş care şi-a evitat responsabilităţile. Nu sunt potrivit pentru a fi lord la Langdale.

Aşadar, asta era - soţia lui ştia acum ce era mai rău despre el. Jack aproape că se aştepta ca ea să se retragă. In schimb, ea se apropie mai mult, şi căldura ei curse prin el.
- Nu eşti laş, Jack. In Langdale Hali există ceva profund rău, şi tu ai simţit-o, chiar dacă erai sub vraja colonelului Stark.

Nu ştiuse cât de intens tânjise după înţelegerea ei până nu simţi uşurarea cuprinzându-l ca apele unui râu purificator.
- Deci nu sunt nebun. Uneori mă întrebam...
- Având în vedere modul în care a fost folosită magia ca să-ţi deformeze mintea, e de mirare că eşti atât de sănătos!

Abby clătină din cap, şi el îi simţi mişcarea în umăr.
- Urmele magiei rele se văd în toată situaţia aceasta. Dacă ai fi fost lăsat în pace, ţi-ai fi dezvoltat magia naturală şi ai fi avut o apărare puternică. Dar ai avut aplicate vrăji de suprimare, şi asta ţi-a deformat abilitatea. Bănuiesc că a fost folosită altă vrajă ca să-ţi întărească dezgustul de a te întoarce în Yorkshire.

El îşi frecă umărul stâng, care purtase atât de mult timp semnul şarpelui.

-Amuleta mea antimagie nu trebuia să mă protejeze de alte vrăji?

-Nu neapărat. Amuleta ta avea puterea să te protejeze de magia de zi cu zi. Nici un hoţ nu ar fi putut să te ia prin surprindere rostind un descântec care să te zăpăcească şi nimeni nu te-ar fi putut înşela la jocurile de cărţi. Dar un

vrăjitor cu adevărat puternic putea trece peste amuletă fără ştirea sau permisiunea ta.
-Tu eşti destul de puternică ca să faci asta, dar n-ai fi făcut-o.
De asta era sigur.
-Ar fi o încălcare de neiertat a eticii şi încrederii. Ea oftă, şi răsuflarea ei îi mângâie gâtul deasupra cămăşii de noapte. Puţini oameni trebuie să se îngrijoreze din cauză că ar deveni ţinta vrăjitoriei serioase, dar tu eşti bogat şi puternic, aşa că alţii pot dori să te controleze. Dacă Scranton e posesiv cu mama ta, e destul de posibil să vrea ca tu să stai departe. Din ce mi-ai spus despre el, nu ar ezita să angajeze un practicant al magiei negre care să planteze o vrajă de respingere în mintea ta, ca să te ţină la distanţă.
Jack dădu drumul unui şir de blesteme care îţi ridicau părul în vârful capului. Când reuşi să-şi controleze mânia, spuse:
- Teoria ta explică multe. De la ultima vizită la Langdale Hali, m-am întrebat ce era în neregulă cu mine de nu puteam să mă duc acasă! Şi mă uram pentru laşitatea mea.
- Dacă Scranton ţi-a făcut asta, merită să fie împuşcat, şi aş face-o eu însămi, spuse vehement Abby. Mintea ta are nevoie de o curăţenie completă. Prea mulţi oameni au folosit magia ca să-şi impună voinţa asupra ta, şi, fiindcă puterea ta a fost forţată, nu ai fost în stare să te aperi. Nu îţi vei putea controla pe deplin viaţa şi puterea până nu sunt îndepărtate toate vrăjile.
El se gândi la ce spusese ea şi văzu o singură concluzie. Deşi nu-i plăcea ideea de a-şi folosi magia, ura mai mult gândul de a fi victima puterii altcuiva.
- Poţi să intri în mintea mea şi să înlături rămăşiţele vrăjilor care au fost aruncate asupra mea?
- Da, dacă ai încredere în mine. Ea îi mângâie fruntea cu blândeţe. Când vei fi pregătit.
Degetele ei liniştiră pulsaţiile din capul lui.
- Nu în seara asta. Am avut deja toate revelaţiile pe care le pot îndura într-o singură zi. Dar în curând. Foarte curând.

capitolul 20

Abby se trezi când Jack o sărută pe frunte.

- îmi pare rău că te trezesc atât de devreme, dar sunt multe de făcut astăzi, murmură el. Probabil nu o să mă întorc până la cină.

Ea clipi somnoroasă spre ceas.

- Chiar vrei să te ridici din pat la ora asta într-o dimineaţă de iarnă? Nu ai putut dormi?

-Am dormit somnul celor nevinovaţi, pe care nu-l merit. O sărută din nou, de data aceasta pe gât, prelung. Dar mă trezesc întotdeauna la ora pe care o hotărăsc cu o seară înainte.

Ea se cutremură de plăcere sub apăsarea buzelor lui calde.

- Asta e o deprindere bună. Magică, chiar.

El o privi inexpresiv.

- Nu m-am gândit niciodată la ea în felul acesta.

- Multe lucruri magice sunt neînsemnate. Ea mângâie bărbia lui delicios de aspră, dorindu-şi ca el să poată sta mai mult. Dar prefera să nu încerce să-l convingă decât să dea greş. încearcă să nu te forţezi prea tare.

- Nu o s-o fac.

El o mângâie pe obraz cu dosul palmei, apoi plecă. Ea îl privi întorcându-se în propria lui cameră, dureros de conştientă de existenţa neîntreruptă a unui motiv pentru care să continue să-i transfere energie. Poate că acum se putea retrage. Totuşi, ura să se gândească la el prăbuşindu-se epuizat undeva în Londra. Dar avea să se oprească foarte curând. Căscând, se ghemui şi adormi la loc.

Se trezi din nou la o oră civilizată, după două ceasuri, când Lettie intră încet ca să aprindă focul. După câteva minute, slujnica îi aduse o tavă cu ciocolată fierbinte şi un corn proaspăt. în timp ce îşi sorbea ciocolata, Abby îşi dădu seama că acasă îşi putea permite luxul de a se trezi la asemenea ore, dar că era întotdeauna prea ocupată ca să mai zacă în pat. Avea să fie interesant să aibă timp de leneveală aici în Londra.

Răgazul dură până se îmbrăcă şi coborî la micul dejun. Ducesa îşi termina propriul dejun.

-Oh, ce bine, te-ai trezit. Modista şi corsetiera mea vor sosi în câteva minute. Cred că salonaşul meu personal ar fi un loc bun de lucru.
Abby îşi turnă o ceaşcă de ceai.
-Atât de curând?
- Nu avem timp de pierdut. Ai nevoie de rochii de bal, rochii de dimineaţă, un costum nou de călărie, mantii, pălării, papuci - garderoba unei lady din Londra.
- Toate astea? întrebă Abby demoralizată.
-Trebuie să te îmbraci conform rangului tău. Nu o să fie atât de rău cum îţi imaginezi, spuse Celeste zâmbind. Deşi poate că fi mai corect să spun că s-ar putea să urăşti toată frământarea şi probele, dar eu o să mă simt minunat tiranizându-vă pe tine şi pe croitorese.
Abby nu-şi reţinu râsetul în timp ce se aşeza ca să-şi mănânce ouăle şi pâinea prăjită.
-Măcar eşti sinceră. Va trebui să-ţi urmez sfatul, fiindcă nu am nici cea mai vagă idee legat de ceea ce îmi trebuie. Sper că nu te vei distra împopoţonându-mă!
-Nu i-aş face asta soţiei lui Jack, nici dacă nu mi-ai fi plăcut, o asigură cealaltă femeie. Nici modista nu ar permite-o. Are mândria ei.
După micul dejun, Abby se îndreptă spre salonaşul personal al ducesei şi îl găsi fremătând de activitate. Modista şi corsetiera sosiseră cu şase ajutoare şi munţi de ţesături, pene, tipare şi cărţi de modă.
- Lady Frayne, îngăduie-mi să ţi le prezint pe Madame Ravelle, cea mai bună modistă din Londra, şi pe Madame Renault, cea mai bună corsetieră, zise Celeste.
Abby clipi spre cele două femei. Amândouă erau înalte, cu părul argintiu şi foarte demne. Şi nu erau doar asemănătoare, ci efectiv identice.
- Sunteţi surori?
- Gemene, milady, spuse modista. Era îmbrăcată în albastru. Abilităţile noastre se îmbogăţesc reciproc, aşa că lucrăm împreună.
Madame Renault, care era îmbrăcată în gri, adăugă:
- Fără un fundament adecvat, chiar şi cele mai frumoase rochii vor cădea prost. Ochii ei străluciră în timp

ce o studia pe Abby. Şi dumneavoastră, milady, aveţi grozavă nevoie de abilităţile mele.
După cum se părea, artiştilor talentaţi li se permitea o asemenea mojicie. Din fericire, Abby nu era prea vanitoasă, fiindcă surorile şi ducesa începură să discute despre înfăţişarea ei cu o francheţe care îţi ridica părul în vârful capului. Abby fu dezbrăcată şi întoarsă, măsurată până la detalii uimitoare, înfăşurată în legături de stofă şi analizată de parcă n-ar fi fost prezentă.
In timp ce Madame Ravelle se întorcea să consulte o copie din La Belle Assemblee, Abby o întrebă pe cumnata ei:
- Mi se îngăduie să am vreo opinie în legătură cu ceea ce voi purta?
- Puţine, spuse veselă Celeste. Dar ţi se vor oferi doar alegeri bune, aşa că, orice ai purta, va arăta nemaipomenit.
- Intr-adevăr, milady are o siluetă magnifică, spuse Madame Renault. Cu înălţimea şi formele dumneavoastră naturale, e o crimă modul în care vă ascundeţi sub rochii banale şi corsete inferioare.
- Dacă magnific înseamnă prea umflat, ai dreptate, spuse Abby aspru. Chiar când aveam treisprezece ani nu aveam silueta elegantă a ducesei.
Madame Ravelle clătină din cap.
- Există mai multe feluri de frumuseţe, Lady Frayne. înălţimea Sa este întruchiparea eleganţei eterice. Bărbaţii şi femeile se bâlbâie când o văd. E ca o regină a zânelor care vizitează pământul pentru o scurtă perioadă, ca să le ofere muritorilor de rând o strălfulgerare a frumuseţii ei veşnice.
Celeste râse.
-Asta e o flatare absurd de umflată, Madame Ravelle.
- Umflată, poate, dar întru totul exactă.
Madame Renault se întoarse spre ea.
- Frumuseţea dumneavoastră este mai pământească, mai senzuală, milady Frayne. Când intraţi într-o sală de bal, femeile vor vedea o femeie bine îmbrăcată şi vor continua ceea ce fac. Bărbaţii se vor zgâi, vor tânji şi se vor gândi să-l provoace pe soţul dumneavoastră la duel ca să vă câştige atenţia.

Lui Abby îi căzu faţa.
-Sper că abilitatea dumneavoastră de a face rochii o egalează pe aceea de a flata. Nu sunt genul care să trezească gânduri geloase, senzuale. Nu cred că aş vrea să fiu.
-Aşteaptă şi vei vedea, spuse Celeste. Nu cred că vei fi nemulţumită de rezultate. Ridică un balot de mătase albastră şi desfăşură câţiva metri, apoi îl drapă în jurul lui Abby. Uită-te în oglindă. Ce crezi despre materialul acesta pentru rochia de bal?
Abby se întoarse spre oglinda înaltă, şi i se tăie răsuflarea. Mătasea licărea într-o mie de nuanţe de albastru care îi scoteau în evidenţă ochii. Şi ce fină era! Ridică un colţ şi îl frecă de obraz. Era cel mai senzual şi mai somptuos material pe care îl atinsese vreodată.
-E minunat. Orice femeie s-ar simţi frumoasă purtând asta.
-Asta face parte din magia hainelor frumoase, Abby, spuse Celeste serioasă. Dacă te simţi frumoasă, eşti frumoasă. In copilărie eram un mic băieţoi bătăios, care avea întotdeauna rămurele în păr şi pete de grăsime pe fuste. Puteam fi considerată un copil drăguţ, dar nu am devenit frumoasă până nu mi-am pus în minte să fiu. Privirea ei deveni distantă. Asta a fost în perioada în care mama s-a hotărât că trebuia să îşi asume responsabilitatea pentru mine. Ea m-a învăţat că frumuseţea începe în minte. Se întoarse spre surori. Am început bine, doamnelor. De abia aştept să văd ce veţi crea.
Croitoresele şi ajutoarele lor îşi strânseră rapid ţesăturile, acele, ruletele de măsurat şi celelalte marafeturi şi se retraseră. O fată o ajută pe Abby să se îmbrace din nou cu vechea ei rochie de dimineaţă. Nu i se păruse niciodată atât de comună.
Când rămase singură cu Celeste, Abby se prăbuşi pe sofa.
-Sunt epuizată, şi tot ce am făcut a fost să stau nemişcată în timp ce ele mă tratau ca pe o păpuşă bună de îmbrăcat.
- Bineînţeles că eşti obosită - s-au scurs mai mult de patru ore. O să te simţi mai bine după ce o să luăm o gustare uşoară. Celeste trase frânghia clopoţelului, ca să cheme o

servitoare. între timp, gândeşte-te la noua ta garderobă ca la o armură care să te apere de ghearele societăţii.
-Sper doar că nu l-am ruinat pe Jack, murmură Abby.
-Nu chiar. Crede-mă, va considera că a meritat fiecare bănuţ.
Abby îşi îngădui o scurtă fantezie în care Jack se uita la ea cu ochi plini de uluială şi de dorinţă. Chiar nu credea că avea să se întâmple cu adevărat. Dar era o fantezie frumoasă.
După-amiaza lăsa loc serii când se întoarse Jack la Alderton House. După ce se scutură de ploaie, urcă în camera lui şi îl chemă pe Morris să-l ajute să-şi dea jos cizmele. Apoi porni în căutarea soţiei sale.
O găsi pe Abby moţăind sub o plapumă pufoasă. Lăsă jos bastonul, se dezbrăcă de haină şi de papuci, apoi se strecură sub plapumă lângă ea.
Ea era culcată pe o parte, aşa că el îşi arcui trupul lângă ea, cu faţa la spatele ei. Ea murmură somnoroasă:
- Eşti rece.
O femeie sensibilă s-ar fi îndepărtat de trupul lui îngheţat, dar ea îi trase braţul stâng şi îl puse peste mijlocul ei. Muşchi cu muşchi, el începu să se relaxeze.
-Uitasem ce obositoare e Londra.
-Acum, că magia ta a fost eliberată, o să fie şi mai obositor. Faptul că eşti înconjurat de atâţia oameni îţi stoarce puterea ca o gaură într-un butoi de bere.
-Oraşul va fi mereu atât de obositor? întrebă el alarmat.
- După câteva zile, te adaptezi. Ea căscă. Eu trebuie să trag câte un pui de somn în primele două zile petrecute în oraş. Din fericire, Celeste nu vrea să fiu văzută în societate înainte de bal.
El se ridică într-un cot şi studie faţa lui Abby, observând cercurile întunecate de sub ochii ei. Părea complet epuizată.
- De vreme ce ea şi Alderton vor ieşi în oraş cu diferite treburi în seara asta, mi-a sugerat să cinăm în camerele noastre.
- Ce idee minunată! Ochii ei se deschiseră. îmi place cu adevărat sora ta, Jack.

- Şi mie. Fusese cel mai constant şi de nădejde membru al familiei sale. Singura care se bucura întotdeauna să-l vadă. Sper că tu sau Judith veţi putea face ceva pentru ea.
- I-am scris lui Judith în după-amiaza asta. Ar trebui să primesc veşti de la ea într-o săptămână. Abby se învârti, iar rotunjimile încântătoare din spatele ei îl apă- sară. Ce ai făcut astăzi de te-ai trezit atât de devreme? Eram atât de adormită, că am pitat să te întreb.
- Am început cu comisionarul regimentului, ca să-mi scot oficial postul la vânzare. Apoi am vizitat un croitor specializat în hainele oficiale de stat, ca să fiu pregătit pentru ocuparea scaunului. O strânse de mijloc mai tare. Ai nevoie şi tu de un rând. Nu se ştie când o să fie o înmormântare regală sau vreun alt eveniment la care membrii şi membrele nobilimii trebuie să defileze cu ţinute de gală.
-Mi-am petrecut jumătate de zi schilodită de modistele surorii tale şi de brigada lor veselă, spuse Abby posomorâtă. Sunt sigură că rezultatele vor fi excelente, dar nu pot să spun că mi-a plăcut întregul proces.
El chicoti.
-Eu am făcut acelaşi lucru după-amiază. Ashby s-a întors în oraş şi m-a târât la croitorul lui. A stat cu mine tot timpul fiindcă nu are încredere în gustul meu şi se temea că puteam s-o şterg.
Ea râse încet.
-Amândoi am devenit victimele modei.
- Ca să fiu sincer, m-am bucurat să-l am alături, odată ce a acceptat regulile mele de bază: nici o haină cu care să nu mă pot îmbrăca sau dezbrăca singur. Ce rost are o haină care necesită ajutor? Nimic nu poate face un dandy dintr-un bou mare ca mine, chiar dacă aş fi dispus să port asemenea haine.
- Ashby e un dandy?
- Nu, e culmea eleganţei masculine. Are silueta potrivită. Eu nu o am, şi e mai bine să mă opresc la un stil simplu şi la o croială simplă, care nu atrage atenţia.

- Mi-ar place să fac la fel, fiindcă am şi eu o siluetă destul de generoasă, dar nu ştiu dacă mi se va permite să fiu atât de practică. Oftă melodramatic. Nu sunt nici măcar sigură că voi fi în stare să respir în noile mele corsete.
Corsetiera avea o strălucire periculoasă în ochi.
El râse.
- Păstrează-ţi curajul, fata mea. O să supravieţuim şi o să fugim înapoi la ţară peste câteva săptămâni. întinse mâna şi îi cuprinse pieptul într-un gest plăcut. Dar acum o să dormim.
Şi aşa făcură.
capitolul 21
Bucătarul lui Alderton făcu asemenea pregătiri pentru cina uşoară din acea seară, de parcă ar fi fost un banchet pentru Prinţul Consort. Abby se gândi că era aproape indecent să se bucure de o asemenea masă în halat, în loc să fie îmbrăcată într-o rochie protocola-ră. Dacă era aşa, vota în favoarea indecenţei.
După ce lacheul luă tăvile şi farfuriile goale din salonul lor, Abby întrebă:
- Crezi că ar fi o încălcare a eticii vrăjitoreşti dacă l-aş fermeca pe bucătarul surorii tale să lucreze pentru noi?
- Probabil că da, şi Celeste mi-ar scoate ficatul.
Sprâncenele lui se uniră. Ştiu că glumeşti, dar asta mă face să înţeleg cât de irezistibilă poate fi tentaţia.
Ea făcu o grimasă.
-Orice zi oferă tentaţii de a folosi magia în folosul personal. E un noroc că farmecele protectoare sunt atât de obişnuite. Ele reduc tentaţia de a încerca să-i manipulezi pe ceilalţi.
- Manipulare. Jack se strâmbă. Am zis că îţi voi spune când sunt pregătit pentru curăţarea minţii. Acum mă simt pregătit. Vreau să aflu cine sunt atunci când nimeni nu încearcă să mă modeleze după voinţa lui.
- Eşti sigur? întrebă ea cu gravitate. Să intri în mintea cuiva e o acţiune foarte intimă. Nu-mi oferi permisiunea dacă nu te încrezi în mine pe deplin.
- Nu-mi place ideea că îmi vei vedea cele mai ruşinoase gânduri, dar nu e nimeni în care să am mai multă încredere, Abby. Dă-i drumul.

- O să caut numai vrăji, spuse ea liniştitor. Mintea e complicată. Nu înseamnă că îţi voi putea citi gândurile. Când intri în mintea cuiva, e ca şi cum ai umbla printr-o mansardă aglomerată, căutând lumânările. Orice strălucire de lumină îmi va atrage atenţia, dar toate celelalte vor fi ca nişte grămezi de cutii şi cufere. Nu o să am nici o idee legată de conţinutul lor.
-Atâta timp cât nu deschizi vreun cufăr şi nu te uiţi înăuntru! Ce trebuie să fac? '•*
-Aşază-te pe sofa întro poziţie confortabilă şi reia- xează-te. Dacă vrei, poţi să-ţi descriu ce aflu.
-Ar fi bine.
Jack se îndreptă spre sofa şi se aşeză într-un colţ. Abby stinse majoritatea luminilot şi puse nişte cărbuni pe foc, ca să menţină căldura din încăpere. Apoi aşeză un scaun în faţa lui Jack şi se aşeză atât de aproape, încât genunchii li se atingeau. Un moment, fu distra-să de apropierea lor, fiindcă masculinitatea lui vădită şi absolută îi făcea simţurile să vibreze.
Dar însărcinarea din seara asta era mult mai importantă decât dorinţa discretă pe care i-o trezea soţul ei.
-Spune-mi dacă simţi ceva ciudat sau supărător. Ii luă mâna între mâinile ei. Pot să mă opresc oricând.
Ochii lui de culoarea alunei îi întâlniră pe ai ei, fără şovăială.
- Prefer să continuăm până faci tot ce e de făcut.
Ea închise ochii şi îşi concentra puterea înainte de a-l atinge pe Jack. După cum îi spusese, când intrai în mintea unei alte persoane, te simţeai ca atunci când vizitai o mansardă ciudată plină de obiecte întunecate şi amestecate. Dacă se oprea să examineze o structură anume, putea să-şi facă o idee generală despre ceea ce însemna şi cu timpul o putea interpreta destul de bine. Dar treaba ei era să afle ce nu îşi avea locul acolo - constrângerile şi silirile care îi fuseseră impuse de alţii, nu gândurile personale ale lui Jack.
îşi acordă magia să caute ceea ce era străin. Aproape imediat, descoperi un nod furios de energie. Ura ideea de a se apropia, aşa că se forţă să se uite mai bine.

-Aici e ceva, murmură. Categoric, o vrajă făcută cu ani de zile în urmă. Să vedem ce urmăreşte. Se încruntă în timp ce o analiza. Da! După cum bănuiam, e o vrajă de respingere, care te face să vrei să eviţi un loc anume. în cazul acesta, Yorkshire.

- Poţi să-mi spui cine a făcut-o?

- Poate. Atinse nodul furios cu mintea ei şi îl inundă cu energie neutralizatoare. După ce petrecuse ani de zile în locul acela, vraja era rigidă, dar şi sfărâmicioasă.

Când intensifică fluxul de magie vindecătoare, tiparul urât se crăpă şi se dizolvă.

Jack înjură şi apăsă tare mâna lui Abby. Ochii ei se deschiseră.

-Ai simţit asta?

-Da, şi sunt gata să călăresc până în Yorkshire în noaptea asta. Cum am putut sta atâta timp departe de casă? Vocea lui era neliniştită. Sub vraja aceasta, sufletul meu a tânjit ani de zile după casă. Am fost ca un copac smuls din rădăcini. Respiră întretăiat. Ai identificat sursa vrăjii?

Ea studie rămăşiţele de energie.

-Un bărbat şi un practicant al magiei negre priceput, dar nu îi ştiu numele. Probabil că oricum nu l-am recunoaşte - magicienii de genul ăsta preferă să evite a se face cunoscuţi. Cât despre mersul în Yorkshire - mai întâi trebuie să terminăm treburile din Londra. Dar în curând ne vom îndrepta spre nord.

-Ştiu, spuse el în silă. Câteva săptămâni nu însemnau o diferenţă prea mare, dar avea să fie greu să aştepte. Mâinile lui îşi relaxară apăsarea. Mai e ceva?

- Cred că da. Ea închise ochii şi începu să caute din nou. Treptat, deveni conştientă de o energie neagră care pulsa cu o ameninţare ursuză. Era sigur o vrajă, dar nu recunoştea acel tip.

Se apropie cu precauţie de energia întunecată, conştientă că era posibil să creezi vrăji care explodau într-o flacără magică periculoasă dacă cineva încerca să le rupă. După ce o studie cu atenţie, hotărî că nu era o capcană, ci doar o vrajă neobişnuită. O atinse cu magia ei şi scoase un sunet surprins.

- Ce ai găsit?
- E cu adevărat ciudat. Cred că e o vrajă menită să... să te facă nesăbuit, spuse ea rar. Efectul ar fi să doreşti cu înfocare emoţiile puternice, chiar dacă pericolul este copleşitor. Nu am văzut niciodată aşa ceva.
- Dumnezeule mare! Vrei să spui că e menită să mă încurajeze la activităţi în care să pot muri de tânăr? izbucni Jack. Ca înrolarea în armată?
- Da, deşi nu ştiu dacă vraja e destul de veche cât să fie responsabilă pentru asta. Abby o studie cu mintea. Cred că a fost creată de acelaşi vrăjitor care te-a vrăjit să stai departe de Yorkshire. Scranton nu te-a dorit doar departe, ci mort, dacă se putea. Zâmbi fără pic de umor. Până la urmă, puţine femei îşi iubesc soţii mai mult decât fiii, aşa că erai un competitor la favorurile mamei tale.
Mâna lui Jack se strânse din nou, cu o forţă dureroasă.
-Este posibil ca tata să fi fost subiectul unei vrăji similare?
- Imposibil să ştim după atâta timp. Dar, dacă Scranton a însărcinat un vrăjitor care să arunce o asemenea vrajă asupra tatălui tău, nu e doar un ticălos, ci un criminal, spuse Abby cu înverşunare.
-Mi-am dobândit porecla de Jack Norocosul când m-am aruncat într-o încăierare cu nişte soldaţi francezi însetaţi de sânge şi am reuşit să recuperez steagul regimentului după ce stegarul fusese ucis şi steagul capturat. Toată lumea a spus că trebuia să mor, dar nu am murit. Vocea lui Jack era tensionată. A fost aşa-numitul meu curaj rezultatul unei vrăji menite să mă distrugă?
Ea clătină din cap.
-Ai curaj din belşug - nu a trebuit să mă uit prea atent în mintea ta ca să descopăr asta. Dar probabil că vraja ţi-a afectat aprecierea sorţilor de supravieţuire, trimiţându-te în situaţii în care moartea părea aproape sigură.
El răsuflă greoi.
- De ce sunt încă în viaţă, Abby? Dumnezeu ştie că nu am dus lipsă de ocazii în care să mor din cauza nesăbuinţei mele.
- Poate că apărarea ta naturală a fost destul de puternică încât să se opună vrăjii. Sau... aşteaptă un

moment. Ea continuă să studieze energia care pulsa. Vraja e în-conjurată de o reţea subtilă de delimitare magică, atât de apropiată, încât e aproape invizibilă.
- Altă lucrare de magie neagră?
-Nu, vraja aceasta are o natură complet diferită. E o peticire de fragmente mici de putere, de parcă ar fi fost făcută de un amator. Abby sondă mai departe, apoi fluieră uşor de mirare. Reţeaua a fost creată de Celeste şi a neutralizat în mare vraja de nesăbuinţă. Nu în între- gime, dar aproape.
- Sora mea a făcut asta? întrebă el neîncrezător. Spune că nu are nici o instruire şi puţină putere. Cum a putut să identifice o vrajă periculoasă făcută de un maestru vrăjitor şi cum a ştiut în ce fel să o contracareze?
Abby atinse una dintre şuviţele din peticire. Ii studie cu atenţie natura în minte.
- Nu a făcut-o, nu cu bună ştiinţă. Reţeaua e formată din rugăciuni. In rugăciuni există magie, ştii, fiindcă invocă divinul. Ani la rând, ea s-a rugat pentru siguranţa ta, şi rugăciunile ei au fost atrase spre vraja aceasta urâtă şi periculoasă. Puterea iubirii le-a neutralizat puterea de distrugere. Cred că ţi-a salvat viaţa, probabil iar şi iar.
-Nu am ştiut nimic. El clătină din cap, uimit. îi datorez mai mult decât îi pot înapoia.
Abby stoarse şi neutralizâ energia apăsătoare a vrăjii de nesăbuinţă, ajutată de peticirea magică a lui Celeste. Era recunoscătoare pentru energia aceea suplimentară, fiindcă puterea ei scădea.
-O să mă uit în jur să văd dacă mai sunt alte vrăji ascunse. Mai există alte domenii în care ai simţit că purtarea ta nu a fost în acord cu înclinaţiile tale naturale?
El se gândi un moment, apoi clătină din cap.
-Nu cred. Dar în momentul acesta nu mai sunt sigur care sunt înclinaţiile mele naturale.
-Atunci o să mă asigur că studiez totul în detaliu. Abby îşi continuă scanarea şi găsi o vrajă neîndemânatică de atragere.
-Se pare că o doamnă din Spania a reuşit să-ţi atragă atenţia cu cel mai grosolan descântec afrodiziac.

Jack roşi.
- Nu era o doamnă.
Abby zâmbi răutăcios, capabilă să se amuze fiindcă vraja arăta că între Jack şi dubioasa doamnă existase doar o legătură dintre cele mai banale. Cu toate acestea, şterse urmele vrăjii ca să reducă probabilitatea de a-l vedea preţuind amintirea dragă a unei târfe.
-O să fac o ultimă scanare ca să văd dacă nu mai găsesc alt lucru nelalocul lui.
îşi schimbă focalizarea mentală şi se mişcă printre tiparele complexe ale minţii lui Jack.
Din cauza puterii vrăjii antimagie pe care o purtase atâţia ani, se părea că nu avea nici un fragment din vră- jile minore care se aflau în majoritatea minţilor. Vraja spaniolă de atracţie nu ar fi funcţionat dacă nu ar fi întărit o acţiune spre care era deja înclinat. Părea să nu mai existe altceva. Simţi o pulsaţie liniştită de energie care nu îi aparţinea lui Jack. Nu părea să fie o vrajă, dar avea destulă putere ca să-l influenţeze. Se uită mai aproape şi roşi puternic când văzu o imagine senzuală, voluptuoasă a ei însăşi.
Când reuşi să se uite mai aproape, văzu că imaginea ei purta doar o cămăşuţă - una mult prea transparentă! - şi că părul îi cădea liber pe umeri. Buzele ei erau întredeschise într-un zâmbet provocator şi privirea ei era languroasă. Dumnezeule mare, avea sânii şi şoldurile atât de generoase în comparaţie cu mijlocul?
Faptul că el o vedea aşa era cel mai stânjenitor lucru pe care îl trăise vreodată. Şi cel mai satisfăcător. Nu doar faţa i se înfierbântase.
Imaginea ei îi făcu cu ochiul! Şi mai stânjenită, Abby se adună şi se retrase din mintea lui Jack.
Intrebându-se dacă imaginea aceea era doar un semn al oboselii, dădu drumul mâinilor lui Jack şi îşi îndoi degetele.
- Mintea ta îţi aparţine din nou, Jack. Cum te simţi?
După un moment prelung, el deschise ochii şi îi zâmbi într-un fel care o unse pe suflet.
- Mă simt bine. Se ridică şi îşi îndreptă spatele, întinzându-şi braţele ca un leu care se trezeşte din somn.

Oftă într-un mod delicios. Hai să aflăm acum cum e să-mi stăpânesc singur mintea.
Privirea lui îşi pierdu concentrarea preţ de câteva clipe îndelungate. Apoi îşi veni în fire şi spuse cu o furie periculoasă:
- Ce naiba îmi faci?
capitolul 22
Abby se dădu înapoi în faţa furiei lui Jack.
- Nu înţeleg ce vrei să spui.
El arătă spre linia subtilă şi strălucitoare care îi lega plexul solar de cel al lui Abby.
- Lucrul acesta care ne leagă. Să mă ia naiba dacă îţi permit să înlocuieşti vrăjile lui Stark şi ale practicantului de magie neagră cu vrăjile tale.
Ea îşi muşcă buzele.
-E energie vitală, nu o vrajă. Uită-te mai bine. Ar trebui să fii în stare să vezi că nu e magie.
El se concentră asupra firului strălucitor şi încercă să-l analizeze. Energia curgea de la ea spre el, şi ea avea dreptate, nu arăta şi nu se simţea ca o vrajă. Puritatea caldă era normală pentru forţa vitală. Transferarea forţei vitale necesita abilităţi magice, dar energia în sine nu era magie.
- Pari să spui adevărul, dar de ce faci asta? întrebă el bănuitor.
-Fiindcă erai atât de slăbit, ţi-am transmis energie imediat după accident. Ea îşi dădu părul pe spate cu un gest nervos. Atunci când m-am oprit, ai suferit o recidivă şi a trebuit să alerg la tine în mijlocul nopţii. Mi s-a părut mai înţelept să continui să suplimentez forţa ta vitală până te vindecai complet. Ai făcut atât de multe lucruri care necesitau energie. Nu voiam să te răneşti întrecându-ţi limitele, aşa că ţi-am mărit puterea şi vitalitatea.
El se încruntă, încercând să înţeleagă.
- Aşadar, energia aceasta e vitalitatea ta personală?
Ea încuviinţă.
-Toate lucrurile vii au forţă vitală, chiar şi cel mai mic fir de iarbă. Vindecătorii ştiu cel mai bine cum s-o găsească şi s-o folosească. Energia e... e ca o lumânare aprinsă. înainte de

accident, străluceai ca un candela- bru din balconul regal. După aceea, forţa vitală era doar o pâlpâire. Chiar şi după cercul de vindecare, vitalitatea ta era periculos de scăzută, şi de aceea ţi-am mărit-o.
-Sunt sigur că aveai nevoie de energia aceasta pentru tine! Privirea ei îl evită.
-Nu ţi-am dat decât vitalitatea de care mă puteam lipsi.
In ciuda asigurării ei, el avea încă îndoieli. O studie, văzând semnele oboselii adânci care se acumulase treptat. Pierduse în greutate de la căsătoria lor. Oasele obrajilor erau mai proeminente şi avea cearcăne întunecate sub ochi. Mai rău, strălucirea energiei din jurul ei era mată şi slabă.
-Ţi-ai subminat propria sănătate ca să mă ajuţi pe mine, spuse el, incapabil să-şi stăpânească furia. Asta nu poate fi corect.
Ea îşi dădu părul pe spate cu un gest obosit.
- Judith m-a dojenit pentru asta. Dar voiam ca tu să fii bine. îşi sacrificase sănătatea pentru el vreme de săptămâni întregi. Aceasta venea ca o dovadă a faptului că era vindecătoare? Sau că era o persoană prea dezinteresată de propriul ei bine?
7 Nu pot permite ca acest lucru să continue.
îşi închise mâna peste firul strălucitor de energie, tă- indu-l în mintea lui. Diafragma lui zbârnâi ca o grindă retezată.
-Ai dreptate, spuse ea, fără să reziste acţiunii. Este timpul să te bazezi pe propriile tale resurse. Eşti aproape complet vindecat acum.
Aura ei străluci în timp ce el tăia legătura, dar părea încă slabă. Cât despre el, se simţi pierdut. Energia lui Abby îi dăruise o căldură care îi lipsea acum. Chiar şi atunci când o evitase în Hill Elouse, la un oarecare nivel ar fi trebuit să ştie că erau conectaţi. Acum se simţea rece, gol - şi furios. Dorea căldura aceea înapoi, dar nu furându-i ei viaţa.
Se ridică de pe sofa şi începu să umble prin salon, cu bastonul lovind duşumeaua la fiecare pas.
- La naiba, Abby, m-am săturat să fiu tratat ca un copil! Starea mea nu a mai fost critică de săptămâni întregi. Dacă mă apropii de o recidivă din pricina

nesăbuinţei, merit să mă prăbuşesc, dar o să-mi revin destul de repede. Ca să previi acest lucru, te-ai lăsat să sângerezi încet până la moarte. El se învârti şi şchiopătă spre ea cu o privire feroce. Ultimul lucru pe care îl vreau e o blestemată de soţie martir!
Ea îi înfruntă privirea liniştită, cu ochii transparenţi ca apa.
- Nu am vrut să mă martirizez, dar ai dreptate, ţi-am dăruit energie prea mult timp. Rămase tăcută un moment îndelung, iar cercurile de sub ochii ei se văzură limpede pe pielea palidă. Ca să fiu sinceră, cred că îmi plăcea legătura aceasta cu tine. Nu făceam parte din clasa ta şi îmi dispreţuiai talentele magice, dar, dacă îţi dăruiam în taină o parte din esenţa mea, puteam să simt că eram vitală pentru tine. Nu este o explicaţie demnă de admiraţie.
Onestitatea ei dureroasă îi străpunse inima. Se încruntă. Ura să ştie că luase atât de mult de la ea. Era timpul să-i înapoieze ceva din energia ei. Nici măcar scăderea în greutate şi oboseala profundă nu puteau elimina senzualitatea ei înnăscută, aşa că o prinse de mână şi o trase lângă el. Apoi o sărută cu putere, mânat de un amestec volatil de furie şi dorinţă. Dorinţa câştigă. O dorea şi, în cele din urmă, pe Dumnezeul lui, avea să o aibă.
După o clipă de uimire, gura ei se deschise sub gura lui şi braţele ei îl cuprinseră. Oboseala care o copleşise săptămâni întregi se transformă într-o flacără de dorinţă. De la căsătoria lor, făcuse tot ce-i stătea în puteri ca să înăbuşe pasiunea pe care i-o trezea el, dar acum nu mai era nevoie. El ardea de forţă bărbătească, şi ea se desfăta cu el.
îmbătată de sărutul care se adâncea, ea se repezi la cordonul halatului lui şi i-l desfăcu, apoi îl dezbrăcă până rămase doar cu cămaşa de noapte. Pielea lui era fierbinte sub ţesătura subţire. Ea îi frecţionă spatele şi coapsele, simţind pulsaţia sângelui în muşchii lui tari. Şi nu doar sângele pulsa.
El trase cu putere de halatul ei, astfel că acesta ateriză la picioarele lor, contopindu-se cu halatul lui. Se strânseră unul în altul, separaţi doar de cămăşile de noapte. Oriunde

ar fi atins-o, sângele ei se trezea. Energia plutea în jurul lor şi prin ei în curcubeie strălucitoare de lumină.
El trase de gulerul cămăşii ei de noapte. Nasturii săriră, dezvăluindu-i gâtul. El muşcă pielea gingaşă, aprinzându-i în vene un foc întunecat.
Imaginea ei pe care o văzuse în mintea lui îi străluci în imaginaţie, umplând-o cu un sentiment de putere feminină. Ridică bărbia şi îi prinse gura din nou, dorind să-l consume, să-i inhaleze esenţa.
El aruncă halatele cu piciorul şi o împinse cu spatele spre dormitorul ei. Se împleticiră neîndemânatici, lo- vindu-se de tocul uşii fiindcă nici unul nu voia să pună capăt încleştării sălbatice de buze şi limbi.
Ea îşi dădu seama că ajunseseră la pat atunci când lovi cadrul cu partea din spate a picioarelor. Smulse brusc cuverturile, şi se prăbuşiră amândoi pe saltea, culcaţi de-a curmezişul. Bazinul lui îl apăsa pe al ei, în timp ce trupurile lor încercau să se împerecheze prin hainele care le rămăseseră.
El îi trase cămaşa de noapte cu o palmă mai jos, iar nasturii pocniră în timp ce îi elibera sânii.
- Magnific, murmură el. Trupul tău e la fel de generos ca spiritul tău. Bogat, plin şi tentant, oferindu-i unui bărbat tot ce şi-ar putea dori.
Buzele lui prinseră şi traseră un sfârc. Ea îşi arcui spatele, cu un gâfâit ascuţit.
Cuvintele lui erau la fel de excitante ca atingerea. Visase că într-o zi avea să o dorească la fel de mult pe cât îl dorea ea. Acum, gura lui presantă, trupul încordat şi respiraţia îngreunată îi spuneau că o dorea.
Mâna lui mângâietoare continuă să coboare spre pântecele ei, în timp ce îi sugea celălalt sfârc. Când îi atinse încheietura coapselor, picioarele ei se încolăciră.
-Pari să fii... recuperat bine? spuse ea, sperând cu disperare că aveau să se poată uni deplin.
- O să aflăm cât de bine, spuse el cu un râs răutăcios. Judecând după presiunea fierbinte care îi apăsa coapsele, rezervele lui de sânge păreau a se apropia de normal. Doamne, spera că da!

Ea gemu în timp ce palma lui o atingea uşor în sus, sub cămaşa de noapte. Cum putea să simtă atâtea senzaţii glorioase în acelaşi timp? Se împinse în mâna lui atunci când el găsi locul acelei nevoi umede şi fierbinţi.
-Nu te opri, gâfâi ea. Nici dacă se prăbuşeşte cerul.
-Nu o să mă opresc până nu vei fi moale şi sătulă şi până nu îţi voi restaura energia vitală. El mângâie mai adânc, iar degetele lui se strecurară înăuntru, tachinând şi lărgind intrarea ascunsă. Acum, să vedem...
Se ridică balansându-se în genunchi deasupra ei. O clipă, ea se temu că îşi rănea piciorul rupt, dar asta trebuia s-o hotărască el. Era bărbat, soţul ei, nu pacientul ei. Egoistă, dorea cu ardoare tot ce-i putea el oferi.
El îşi folosi amândouă mâinile ca să-i sfâşie cămaşa de noapte până la tiv, expunându-i tot trupul privirii lui avide. £)eşi ştia că aerul nopţii era rece, ardea de urgenţa dorinţei lui.
Propria lui cămaşă de noapte se desprinse după o încăierare rapidă şi febrilă, şi în cele din urmă reuşiră să se atingă piele de piele. Doamne, Dumnezeule, dar era splendid, cu oasele lui puternice învelite în muşchi tari şi fierbinţi! Textura trupului lui o fermecă, şi îşi în- gropă degetele în spatele, şi în fesele, şi în membrele lui lungi.
El se ridică pe genunchi din nou, cu trupul conturat în lumină. Apoi se lăsă în jos, astfel că trupurile lor se striviră unul de altul, pieptul lui apăsându-i sânii, picioarele lui puternice strecurându-se între picioarele ei. Gura lui îi captură din nou gura, în timp ce lancea lui se aşeza în fierbinţeala alunecoasă a despicăturii ei. El se legăna înainte şi înapoi, iar fricţiunea trimitea cascade de plăcere nebună prin ea.
Era cât pe ce să atingă punctul culminant, când el îşi trase şoldurile înapoi, apoi folosi o mână ca să se apropie de uşa secretă a trupului ei. Legănându-se delicios între excitare şi durere, ea îşi ridică şoldurile spre el, ignorând disconfortul de a fi întinsă până la punctul de a se rupe.
Acum, acum...

Apoi, el ajunse dintr-odată înăuntrul ei, umplând-o cu intimitatea după care tânjise. îşi legănă coapsele în- tr-o încântare uimită.
El respiră întretăiat.
- Eu... eu nu ştiu cât pot rezista.
- Destul de mult.
Ea îşi împinse din nou coapsele, stimulată insuportabil în locuri nenumite. Braţele ei îi cuprinseră mijlocul, de parcă s-ar fi putut contopi într-un singur trup.
Nebunia izbucni, învolburându-i într-o mişcare sălbatică în timp ce el se afunda mai adânc. Magia, pasiunea, dorinţa nebună şi împlinirea se năpustiră asupra ei ca valurile unui ocean irizat. Cădea în el, învârtindu-se prin învelişurile spiritului lui, în timp ce împărţeau cel mai intim sanctuar al sufletului ei. Nu ştiuse că era posibilă o asemenea intimitate a trupului şi a sufletului.
O clipă nesfârşită, se contopiră într-o singură fiinţă înainte ca energia aprinsă şi transformatoare să înceapă să scadă. Se răsuci spre pământ ca o frunză, profund conştientă de greutatea lui, de răsuflarea ei întretăiată, de durerea profund satisfăcătoare dintre coapsele ei şi de faptul încântător că erau încă uniţi cu tandreţe.
I-ar fi plăcut ca el să rămână deasupra ei pentru totdeauna, dar mai era şi problema respiraţiei. Cu regret, se strecură de sub el şi trase cuverturile peste trupurile lor epuizate. Aerul era muşcător de rece, acum că fierbinţeala pasiunii se consumase în flacăra ei proprie.
Se atinse, potolind durerea lentă şi oprind sângerarea minoră cauzată de unirea lor. Apoi se strânse din nou lângă el, acoperindu-i pieptul larg cu braţul.
El scoase un oftat prelung, trepidant.
-Cred că ţi-am înapoiat toată energia pe care mi- ai dat-o şi ceva în plus. S-ar putea să nu mă mai mişc niciodată.
Ea râse cu răsuflarea care-i mai rămăsese.
- încă eşti furios pe mine?
Mâna lui lungă începu să-i maseze umerii goi.
-Nu am putere pentru ceva atât de consumator de energie cum e furia. Dar, dacă te întrebi dacă mă supără încă faptul că te-ai pus în pericol pentru mine, răspunsul este

da. Mi-ai salvat viaţa, şi, dacă ai crezut la început că aveam nevoie de o rezervă de vitalitate, probabil ai avut dreptate. Dar nu ai nici un drept să pui în pericol viaţa soţiei mele dăruind mai multă forţă vitală decât îţi permiţi.
- Da, domnul meu soţ, spuse ea supusă.
Pieptul lui se cutremură de râs.
-Crezi că o să mă poţi face să cred că ai devenit dintr-odată ascultătoare?
-Nu, dar sunt de acord că ai dreptate în cazul acesta.
Rămaseră tăcuţi, în timp ce mâna lui mângâia încet pielea ei goală. După o vreme de leneveală, el spuse:
- Lacheul a lăsat două pahare şi o jumătate de sticlă din vinul acela destul de bun, în eventualitatea că am vrea să-l terminăm. Să le găsesc?
Ea se întinse voluptuos.
-Să bei vin în pat. Ce delicios de decadent ar fi. Nu întârzia mult.
El îşi coborî picioarele spre duşumea, în timp ce ea admira simetria puternică a spatelui său musculos. Ea îi făcuse zgârieturile acelea? Gândul o făcu să roşească.
- Fiindcă am fost distras, mi-am lăsat bastonul în cealaltă cameră.
Păşi cu precauţie pe piciorul drept, apoi se opri. Alertată dintr-odată, Abby se ridică în pat.
- E ceva în neregulă?
-Dimpotrivă. Făcu alt pas, apoi merse intr-un cerc strâns. Mi-a trecut orice durere! Piciorul meu e complet vindecat!
- Cerule mare! Mă întreb cum s-a întâmplat. Ea studie silueta lui puternică profilându-se în lumina venită din salon. Toate urmele de energie roşie dureroasă pieriseră şi aura lui pulsa de vitalitate. Eşti o imagine a sănătăţii desăvârşite.
El se aplecă în faţă şi o sărută exuberant pe buze.
-Evident, e rezultatul faptului că am devenit iubiţi. Toată energia minunată pe care am generat-o a terminat de vindecat piciorul. Tu cum te simţi?
Ea se gândi.
- Minunat, acum că mă întrebi. Nu doar mulţumită, ci înfloritor de sănătoasă.

Nu se simţise atât de bine de dinainte de cercul de vindecare.
- Şi arăţi bine. O cercetă cu o privire critică. Cearcănele întunecate de sub ochii tăi au pălit, şi arăţi strălucitoare. Forţa ta vitală a crescut extraordinar. Sprâncenele ei se uniră.
-Există un element magic în pierderea virginităţii. Poate că acest fapt a produs destulă energie ca să ne facă pe amândoi cât se poate de sănătoşi?
- Pare raţional, şi nici nu contează dacă nu e asta explicaţia corectă. Ceea ce contează e cum ne simţim. O prinse de mână şi îşi împleti degetele cu ale ei. Să ne îmbrăcăm şi să facem o plimbare. Nu eram sigur că aveam să mai pot merge vreodată normal, aşa că vreau să sărbătoresc printr-o plimbare.
- E rece afară!
El îi sărută vârful nasului.
- Imbracă-te cu ceva călduros.
Râzând, ea se predă şi coborî din pat, ducându-se ţintă la garderob. îşi trase peste cap cea mai groasă cămaşă din finet, apoi scoase nişte ciorapi groşi împletiţi.
-Patul meu călduros arată foarte bine acum!
-O să arate şi mai bine mai târziu. Jack se întoarse în dormitorul lui ca să îmbrace, revenind la timp ca să-i încheie rochia. Ea îşi înfăşură în jurul gâtului un şal scoţian din lână moale, încântată de nesăbuinţa ideii de a ieşi în mijlocul unei nopţi de iarnă.
La fel de prostesc şi de distractiv fu ajutorul pe care şi-l oferiră la îmbrăcare, râzând de degetele lor neîndemânatice şi de săruturile furate. Ea înveli gâtul lui Jack cu altă eşarfă călduroasă, gândindu-se că ar fi fost uşor să sune un servitor să-i ajute, dar că era mai distractiv aşa. In momentul acela, orice făceau împreună era distractiv.
în timp ce Jack îi aşeza pe umeri cea mai călduroasă manta, ea spuse:
- Poate ar trebui să-ţi iei bastonul, în eventualitatea că frigul ar face să te doară din nou piciorul.
El râse.

- Eşti îngrijorată, nu-i aşa? Foarte bine, o să iau bastonul chiar dacă nu am nevoie de el.
El îşi încheie paltonul şi îşi luă o pălărie, apoi îi oferi braţul lui Abby. Ea îl acceptă cu o ridicolă plăcere posesivă, simţindu-se cu adevărat căsătorită.
Un lacheu stătea la uşa din faţă, aşteptând ca ducele şi ducesa să se întoarcă acasă după treburile lor.
-Nu vom lipsi mult, Williams, spuse Jack.
Lacheul făcu o plecăciune, şi doar un spasm al feţei lui trădă surpriza de a-i vedea pe fratele ducesei şi pe mireasa lui dorind să iasă la plimbare într-o noapte rece de iarnă.
- Ninge! spuse Abby încântată în timp ce coborau pe trepte.
-Aşa este. Jack îi adresă un zâmbet pieziş. Un sfârşit magic pentru o seară magică.
Ea îl strânse de braţ mai tare. Da, ceea ce împărtăşiseră fusese magic, dar o magie profund umană. Şi îi mulţumea lui Dumnezeu pentru asta.
capitolul 23
Căzuseră doar câţiva centimetri de zăpadă, destul cât să glazureze străzile cu un alb virginal. Lumina reflectată făcea drumul mai vizibil, deşi Jack se trezi bucurându-se că avea bastonul cu care să se apere de eventualele alunecări. Câteva lumini străluceau la ferestre ici şi colo, dar aveau noaptea doar pentru ei. Asta avea să se schimbe mai târziu, când trăsurile începeau să aducă lumea bună acasă. Până atunci, picioarele lor lăsau singurele urme de pe albeaţa moale.
Nu-şi amintea să fi fost mai fericit vreodată.
Ce bine că Abby nu era vorbăreaţă. La fel ca el, se mulţumea să se bucure în tăcere. Fulgii cristalini se prindeau în genele ei ca nişte stele şi îngheţau pe pălăria ei călduroasă. Deşi aerul era rece ca gheaţa, hainele călduroase îi ajutau să se simtă confortabil. Era uşor să uite că ea era vrăjitoare. Conta doar faptul că era soţia lui. îşi întrepătrunse degetele cu ale ei şi înfundă mâinile lor unite în buzunarul stâng al paltonului lui gros. In apropierea lor era o intimitate delicioasă, care nu semăna cu nimic din ce experimentase alături de o femeie. îşi

imagină că învăţase unul sau două lucruri despre ceea ce însemna romantismul.
- Socotesc că, după vreo jumătate de oră de recuperare, o să fiu pregătit să fac din nou dragoste cu tine, aşa că hai să ne întoarcem la Alderton House până atunci, murmură el.
Ea îi aruncă o privire delicios de vicleană cu colţul ochiului.
- E doar opinia ta că eşti pregătit. O să vedem.
- Dacă mi s-a vindecat piciorul, la fel s-a întâmplat şi cu sângele, spuse el categoric. De fapt...
Se opri şi se întoarse spre ea pentru alt sărut, de data aceasta unul profund şi tacticos. Erau singuri în inima Londrei şi dorea să-şi sărute soţia. Ea îi umplea braţele, minunat de satisfăcătoare.
Ea oftă de plăcere când li se separară buzele, iar răsuflarea ei lăsă o dâră palidă în noapte.
- Dacă dăm ocol clădirii acesteia şi ne întoarcem, o să ajungem la Alderton House la timp? Sau ar trebui să ne întoarcem chiar acum?
El chicoti.
- Fetişcană nesătulă. O să dăm ocol şi apoi ne întoarcem.
Merseră agale pe lângă cele două laturi ale clădirii şi tocmai se întorceau, când el observă o mişcare tainică cu colţul ochiului drept. Alertat pe loc, el se întoarse în dreapta ca să se uite mai bine.
Cineva era în spatele lui. inainte de a putea reacţiona, un bărbat se izbi de el din spate, o greutate solidă însoţită de mirosuri râncede.
Jack se clătină, gata să cadă. Braţul lui Abby şi bastonul îl ţinură în picioare. Lăsându-i mâna, păşi în faţa ei şi se învârti ca să-i înfrunte pe atacatori.
Doi - nu, trei - hoţi apăruseră de pe o alee îngustă şi se adunară în semicerc la un braţ distanţă de Jack.
- Dă-ne banii şi bijuteriile şi poţi s-o ştergi, mârâi una dintre siluetele din umbră, ridicându-şi mâna ca să arate lama strălucitoare a unui cuţit.
Cel din centru spuse:
-Ai grijă, e un animal mare! Mai bine...

Rapid ca fulgerul, Jack ridică bastonul şi-l înţepă cu vârful în gât, înainte de a-şi termina propoziţia. Ţinta lui scoase un sunet gâlgâitor teribil şi se clătină spre spate. Sângele ţâşni din gâtul lui, în timp ce se prăbuşea în zăpadă.
Cu o mişcare rapidă, Jack roti bastonul şi smulse cuţitul din mâna celuilalt bărbat. Acesta căzu la pământ, strălucind în lumină. înainte ca arma să atingă caldarâmul, Jack lovi cu bastonul în atacatorul din spate. Un urlet de agonie dovedi că îşi atinsese ţinta.

- Ticălosule!

Celălalt bărbat râcâi în zăpadă căutându-şi cuţitul, apoi se mişcă în faţă, urmărind precaut bastonul. Fiindcă privirea hoţului era aţintită asupra bastonului, Jack îl lovi cu pumnul stâng intr-un croşeu care reuşi să-i spargă nasul cu un scârţâit sonor. în timp ce sângele ţâşnea, hoţul încercă să se retragă, dar alunecă pe zăpadă şi căzu cu zgomot. Capul lui se lovi de pământ cu un bufnet, şi ticălosul rămase nemişcat.
Bărbatul lovit în gât zăcea şi el nemişcat, iar sângele lui forma o pată întunecată pe zăpadă. Cel care îl atacase pe Jack din spate era ghemuit, gemând în timp ce mâinile încrucişate îi protejau rana dintre picioare.
Jack respiră adânc, tremurând, acum că nu mai era nevoie de acţiune.

- Eşti în regulă, Abby?
- Sunt... sunt bine. Ea stătea ţeapănă, cu mâinile încleştate. Nu m-au atins.
- Ce bine că ai sugerat să-mi iau bastonul. A fost o armă bună. îşi privi cu atenţie soţia. Eşti sigură că te simţi bine?

-Zgu... zguduită. Ea se adună, cu un efort vizibil. Nu m-am gândit cu adevărat la viaţa ta în armată. Eşti foarte bun la luptă.
El ridică din umeri.
-Viaţa în armată nu prea implică luptă efectivă. De fapt, sunt multe zile lungi în care prinzi muşte şi încerci să-ţi fereşti oamenii de belele. Dar, când e nevoie să lupţi, nu există a doua şansă, aşa că trebuie să-ţi iasă bine din prima.

-Ştiai că omul acela era în spatele lui sau a fost o lovitură norocoasă?
El se gândi la asta.
- Cred că ştiam. L-am lovit fără să mă gândesc, dar, chiar şi aşa, ştiam că aveam să-l ating unde era mai vulnerabil.
- Cunoşti întotdeauna locaţia inamicului atunci când lupţi? Dacă e aşa, ar putea fi o abilitate magică. Una valoroasă.
Uluit, el chibzui. I se părea neliniştitor gândul că era posibil să fi folosit magia ani la rând.
- S-ar putea să ai dreptate, spuse el şovăielnic. De obicei, acţiunea e atât de rapidă, încât nu am timp să mă gândesc, dar, dacă am ştiut cine era în jurul meu, probabil că asta m-a ajutat să supravieţuiesc. Dar asta nu e neapărat magie. E mai degrabă instinctul de soldat.
- Spune-i cum vrei, dar faptul că vezi ce e în spatele tău e, categoric, un dar.
El ridică din umeri, simţindu-se stânjenit.
-Toată lumea are un strop de magie. Acest lucru e obişnuit printre soldaţii care supravieţuiesc un timp. Dorind să schimbe subiectul, studie oamenii căzuţi, ale căror trupuri întunecau zăpada. Acum trebuie să hotărâm ce facem cu ticăloşii ăştia. Cred că e un post de gardă alături.
-O santinelă patrulează la distanţă de o clădire în spate şi se îndreaptă în direcţia asta. îmi imaginez că Mayfair e cel mai bine protejat din împrejurime. Vocea ei se stinse în timp ce arăta spre omul pe care îl lovise în gât. Nu e nevoie să se mai grăbească pentru acesta. Este mort.
Vocea ei era lipsită de inflexiuni. Jack rămase tăcut un moment.
-Nu am vrut să-l omor, dar nu pot să spun nici că regret. Se gândi la furia resimţită faţă de atacatori. Ne-ar fi tâlhărit, poate chiar ne-ar fi ucis dintr-un capriciu.
-Şi e posibil să mă fi violat mai întâi. Ştiu. Abby îşi frecă tâmplele. Nu sunt oameni buni. Dar, când cineva moare, mai ales atât de brusc, eu… eu o simt.
-îmi pare rău. Jack se întrebă cum simţea moartea cineva ca Abby. Ca pe un gol dureros? El nu observase nimic, dar

nu era vindecător. Mă întreb dacă atacul a fost un simplu ghinion sau dacă vrăjile de pericol din mintea mea i-au atras pe oamenii aceştia spre noi.
- S-ar putea să ai dreptate, spuse ea încruntându-se. Se poate ca vrăjile acelea să-i fi atras pe ticăloşi în apropierea ta. Dacă nu am fi ieşit la plimbare în seara aceasta, i-ar fi putut ataca pe alţii, acum că vrăjile au fost îndepărtate. Sper că asta nu se va întâmpla din nou!
Bărbatul al cărui nas fusese rupt scotea un sunet bolborosit şi îşi împingea mâna spre pământ, într-o slabă încercare de a se ridica. în timp ce Jack se apropia, Abby spuse aspru:
-Nu-l lovi din nou. Cred că pot să-i ţin adormiţi până vine santinela.
-Ar fi bine.
Deşi Jack ar fi făcut tot ce trebuia, nu era adeptul lovirii oamenilor căzuţi.
Ea îngenunche în zăpadă şi puse o mână pe tâmpla omului care gemea. După un moment, el căzu brusc la pământ din nou. Ea se întoarse spre celălalt supravieţuitor şi făcu acelaşi lucru în timp ce Jack se gândea la cele întâmplate. Ucisese şi altă dată, dar nu i se păruse niciodată un lucru atât de serios. Era bine că renunţa la armată, fiindcă un om nu se poate gândi prea mult la rezultate în timp ce luptă pentru viaţa lui.
Nu mai era omul care fusese. Acesta era alt gând neliniştitor. Dar nu însemna că era vrăjitor.
Santinela apăru, după cum prevăzuse Abby. Jack îi făcu semn.
-Sunt Lord Frayne şi aceasta este Lady Frayne. Oamenii aceştia ne-au atacat.
Paznicul era lat în spat şi cam bătrâior, dar avea un aer competent care arăta că era un sergent în retragere. Examină rapid hoţii.
-Au fost şi alte atacuri pe aici în ultimul timp. Se pare că le-aţi pus capăt. Se ridică scârţâind din încheieturi şi îi adresă lui Jack o privire curioasă. Dumneata i-ai doborât pe toţi trei?
- Zece ani de armată ca ofiţer, spuse Jack lapidar. Pot să-mi duc soţia acasă? Locuim la Alderton House. Sunt

fratele ducesei, şi mă poţi găsi acolo dacă ai nevoie de o declaraţie referitoare la acest incident.
-Plecaţi şi aveţi grijă de doamnă, milord. Cineva va veni mâine la Alderton House pentru o declaraţie. Aţi făcut un serviciu oraşului în seara aceasta. Santinela îşi atinse pălăria, apoi scoase cătuşele din buzunar.
Jack o luă pe Abby de mână, şi se întoarseră spre casa surorii lui. Cheful lor de joacă dispăruse. In timp ce urcau scările de la Alderton House, Abby întrebă:
-Ce se va întâmpla cu cei doi oameni care au supravieţuit?
- Probabil vor fi transportaţi spre New South Wales.
-Se spune,că e o colonie caldă şi însorită, aşa că s-ar putea să fie recunoscători până la urmă.
încercarea ei de a glumi fu subminată de un fior.
El o cuprinse pe după umeri, fără să-i pese de ce gândea lacheul care îi lăsase să intre.
- A fost o zi plină, fetiţo.
Şi o zi care se terminase într-o notă sobră. Se întoarseră în camerele lor, se schimbară cu cămăşile de noapte şi se urcară în pat fără să schimbe prea multe cuvinte. El o atrase pe Abby în braţele lui şi se simţi mai bine când ea se cuibări, cu un oftat mulţumit. Apropierea era confortabilă. Bănuia că ar fi fost şi mai confortabil dacă ar fi făcut dragoste, dar nu trebuia să fie vrăjitor ca să-şi dea seama că mireasa lui nu era într-o dispoziţie pasională.
în ciuda faptului că o ţinea pe Abby în braţe, somnul lui fu tulburat.
Plutea deasupra dealurilor năpăstuite şi a văii din Langdale, cu inima strânsă de durerea de dedesubt. Perechea lui zbura cu el, deasupra şi puţin în spate, păzindu-i călătoria.
Abby spusese: „Cunoşti întotdeauna locaţia inamicului atunci când lupţi?"
Inamicul lui era jos, în Langdale Hali. Sir Alfred Scranton nu era doar o rudă nesuferită, ci inamicul adevărat al lui Jack. Bătălia pentru sufletul domeniului Langdale nu avea să se sfârşească până când unul din ei nu avea să moară.
Transpirat, Jack se cutremură, trezindu-se. Privi ţintă în întuneric, strângând-o încă în braţe pe Abby. Şă fi fost visul

lui o profeţie sau o înfăţişare a celor mai rele temeri? Era oare posibil să-l separe pe Scranton de mama lui fără să-i frângă inima acesteia? Ea îl adora pe acel bărbat, scrisorile ei vorbeau aproape numai despre el. Totuşi, Scranton trebuia să plece.
Cea mai simplă rezolvare a problemei ar fi fost să-l evacueze pe Scranton din Langdale Hali, interzicân- du-i să se întoarcă vreodată. Probabil că mama lui Jack avea să-şi însoţească soţul şi să se amărască din pricina felului în care fiul ei îl tratase pe Scranton.
Jack ştia prea bine că soluţia nu putea fi atât de simplă. Erau implicate prea multe influenţe întunecate. Totuşi, când avea să vină criza, nu avea să aibă de ales. Era ofiţer în armată şi lord, _si ambele roluri îi cereau să-i protejeze pe cei de care era răspunzător - chiar şi cu preţul fericirii mamei sale.
într-o străfulgerare, o văzu în minte pe mama lui, luându-l de mână şi râzând în timp ce fugeau spre casă, ca să se adăpostească de stropii de ploaie. Avea poate cinci sau şase ani. îl înfăşurase într-un şal, apoi organizase o petrecere cu ceai pentru zile ploioase cu el şi Celeste, care fusese foarte mândră să îşi asume responsabilitatea de-a umbla cu o ceaşcă delicată de porţelan. Ziua aceea scosese la lumină cea mai bună parte a mamei sale.
Dacă îi distrugea soţul, avea să-l urască pentru totdeauna. Gura lui se arcui. Având în vedere cât de mult se înstrăinaseră, nu urma să se deosebească mult de situaţia din prezent, dar măcar acum nu-l ura.
Cu un oftat, închise ochii şi se forţă să adoarmă, mângâind umărul lui Abby cu o mână. Va face ceea ce trebuia să facă - şi Dumnezeu să-i ajute pe toţi.
Abby se trezi încet, simţindu-se atât de confortabil în îmbrăţişarea soţului ei, încât îi era greu să se mişte. Se întâmplaseră prea multe în ziua care trecuse. Curăţase mintea lui Jack de vechile vrăji, şi el îşi ieşise din fire. Apoi îşi consumaseră căsătoria.
îşi văzuse pentru prima dată soţul omorând un om. Totuşi, când deschise ochii, el dormea în pace, iar chipul lui arăta la fel ca totdeauna. Puternic, plin de voioşie,

tolerant. Percepţia ei era cea care se schimbase. Era recunoscătoare că avea un soţ capabil s-o apere, dar se simţea de parcă una dintre pisicile ei se transformase în tigru.
Nu conta. Era soţul ei, dar era şi soldat, iar soldaţii omoară când sunt nevoiţi. Avea încredere că el avea să facă întocmai ceea ce trebuia.
îşi dădu seama că acum o privea printre ochii deschişi alene.
- Bună dimineaţa, murmură el. Mă întreb ce o să ne aducă ziua de azi.
Ea se întinse ca o pisică, reuşind să se mute mai aproape de Jack.
- Celeste o să-mi dea lecţii de supravieţuire în lumea bună, completate cu diagrame despre cine pe cine urăşte şi care sunt cei mai răi bârfitori. Se gândi la asta fără pic de plăcere. Dar tul
-Alderton şi Ashby mă vor târî în cluburi ca să mă prezinte diverselor căpetenii politice. El oftă. Nu aştept asta cu prea mare nerăbdare.
-Să vedem. White e căpetenia partidului Tory, Brooks e căpetenia partidului Whig. Tu cărui partid îi aparţii?
-Ambelor. El rânji. Prefer să-i las pe toţi să-şi dea cu presupusul. In plus, nu sunt complet de acord cu nici unul din partide. Cred că voi fi independent şi dispreţuit universal de ambele părţi.
- Pot să vin şi eu şi să zăpăcesc politicienii cu tine? Sună interesant.
- Crede-mă, nu va fi.
Ea chicoti auzindu-i vehemenţa.
-Ţi-am menţionat faptul că Celeste a aranjat ca amândoi să luăm lecţii de dans trei zile la rând?
jack păru îngrozit.
-Eu mă recuperez de pe urma unor răni groaznice! Nu trebuie să dansez.
-Nu mai eşti invalid, sublinie ea. Dacă nu-ţi poţi convinge sora că eşti în agonie sau olog, trebuie să iei parte la lecţiile de dans.
- Celeste e un tiran, spuse el sumbru.

- însă face asta pentru binele tău, oftă Abby. Şi eu aş prefera să evit dansul, dar Celeste spune că, dacă o fac, voi atrage mult mai multă atenţie decât dacă m-aş împiedica şi aş cădea lată. Nu trebuie să fiu strălucită, doar ireproşabilă. Presupun că pot obţine asta după lecţii care să mă înveţe ce e la modă, ca să nu par prea provincială.
-Când o să vină timpul să pornim spre nord, vom fi gata amândoi să fugim din oraş, prezise el. Mâna lui o trase în jos cu fermitate blândă.'Cât despre acum...
Când o sărută, ea îi răspunse la sărut cu un real interes. Era încă oarecum timidă, dar asta se schimba repede. Spre surprinderea ei, Jack o prinse de mijloc şi o ridică, aşa că rămase cu picioarele desfăcute deasupra lui.
-Ce e?
El rânji.
- Foloseşte-ţi mintea ta ascuţită.
Ea se relaxă şi se uită în ochii lui calzi de culoarea alunei, trezindu-se că îi plăcea să simtă sub ea trupul tare şi masculin. El icni când ea îşi roti încet şoldurile. Încurajată, ea începu să descheie încet nasturii de la cămaşa ei de noapte. Ochii lui se întunecară privind-o, până când o prinse de umeri şi o trase aproape ca să-i poată săruta sânii.
Excitarea explodă în ea, aducându-i la viaţă fiecare fibră a trupului într-un mod imperios. Se aşeză şi începu să-şi folosească mintea ascuţită.
Printre altele.
capitolul 24
Fiecare zi în Londra era cât se poate de plină, dar treptat puterea lui Abby şi rezervele ei magice îşi reveniră după săptămânile de solicitare şi epuizare. Trebuia să fie pregătită pentru orice avea de oferit Yorkshire.
Chiar şi lecţiile de dans fură mai puţin înspăimântătoare decât se aşteptase. Abby află că Jack era, de fapt, un dansator abil. Nu avea de ce să fie surprinsă, având în vedere capacităţile lui atletice. Chiar dacă începuse lecţiile cu o expresie chinuită, în curând ajunse să se bucure. Lecţiile erau una dintre puţinele ocazii în care se vedeau în timpul zilei, fiindcă Jack era la fel de ocupat ca ea. Din

fericire, se întâlneau noaptea - şi ce nopţi! Abby începea fiecare zi cu un zâmbet prostesc şi fericit.
La fel făcea şi Jack. Asta era o sursă de mare satisfacţie pentru ea.
La o săptămână de la sesiunea iniţială de măsurători şi alegere a ţesăturilor, formidabilele croitorese gemene se întoarseră pentru proba finală şi puseră stăpânire pe dormitorul lui Abby. în timp ce Celeste îşi citea atentă corespondenţa în salon, Abby fu expediată în dormitor, însoţită de cele două surori. începură prin a-i aşeza părul într-o învălmăşeală lucioasă şi elegantă în vârful capului. Se retrase după un paravan de dragul decenţei atunci când i se spuse să se dezbrace până la piele. Mai întâi i se înmână o cămăşuţă. Abby o trase peste cap. Bumbacul moale îi mângâie pielea ca mătasea.
- Ce frumos! Broderia e minunată. Abby nu era prea îndemânatică la lucrul de mână, dar recunoştea calitatea când o vedea.
Madame Renault îşi permise un mic zâmbet de satisfacţie în timp ce îndepărta paravanul.
-Fetele mele fac cea mai fină rufărie din Anglia. Acum corsetul, milady. Existau mai multe tipuri de corsete, şi acesta era unul lung, menit să-i alungească linia şoldurilor şi a pieptului şi să-i ridice sânii.
Abby se oţeli în timp ce femeia o ajuta să intre în corset şi începea să o încheie în spate.
-Corsetele acestea sunt confortabile! exclamă ea. Chiar mai confortabile decât corsetele mele vechi.
-Bineînţeles, milady. Un corset bine făcut trebuie să se potrivească perfect cu trupul, subliniind, dar nu forţând atributele feminine într-o formă imposibilă. Ea studie căderea hainei cu ochii mijiţi. Multe femei au nevoie de sâni falşi ca să arate bine, dar dumneata ai fost binecuvântată cu o siluetă splendidă, milady. în cele din urmă, lumea o va şti.
Abby nu ştia sigur cum să se simtă, dar nu avu timp de gândire fiindcă Madame Ravelle se apropie cu o rochie de bal. Nu era mătasea albastră pentru balul ducesei, ci o rochie frumoasă din mătase roz pal. Cu pantofi asortaţi.

în timp ce madame şi ajutoarele ei se agitau cu tivul, Abby privi spre corsajul decoltat, îngrozită.
- O să mor de aprindere la plămâni!
- Dansul vă va ajuta să vă încălziţi, şi nu veţi duce lipsă de parteneri niciodată. Nu atâta timp cât vă veţi mândri cu înfăţişarea dumneavoastră. Sunt femei scunde care ar ucide ca să aibă asemenea înălţime şi prezenţă. Madame Ravelle spuse cu un aer distins: Acum înfăţişaţi-vă Excelenţei Sale.
Abby deschise uşa care separa dormitorul de salonaşul particular. La intrarea ei, ducesa îşi ridică privirea de la birou.
-Oh, bună treabă, doamnelor! Abby, fratele meu va fi invidiat de toată lumea bună pentru soţia pe care şi-a găsit-o.
-M-aş mulţumi să nu fie obiectul batjocurii. Abby arătă spre vasta întindere de piele palidă, descoperită de rochie. Eşti sigură că asta e modern, nu vulgar?
Celeste râse şi îşi întoarse faţa spre oglinda cu ramă poleită de deasupra căminului.
- E culmea eleganţei. Uită-te la tine, draga mea.
Abby clipi spre imaginea ei. Deşi nu avea să fie niciodată elegantă precum Celeste, arăta impresionant. Arăta a... femeie. Cu siguranţă că un corset bine croit făcea o diferenţă substanţială.
-Cred că prefer rusticul înzorzonării, spuse ea nesigură.
-Arăţi măreţ, nu înzorzonată, dar nu vei mai fi în stare să pretinzi că eşti o fată banală de la ţară. Nu ai fost niciodată, dar ai făcut tot ce ai putut ca să laşi impresia aceasta. Celeste îşi dădu capul într-o parte. Ţi-ai depreciat deliberat înfăţişarea? Sau ai fost doar neinteresată de modă?
- Câte puţin din amândouă. Nu voiam să atrag atenţia asupra mea. Fiindcă sunt destul de masivă, însemna că trebuia să mă îmbrac şters. Abby tăcu înainte să adauge un adevăr mai profund. M-am maturizat devreme. Atenţia bărbaţilor era... nedorită.

Trebuise să folosească magia odată ca să apere de atenţiile nedorite ale unui tinichigiu beat. Fugise acasă gâfâind şi plângând, dar nu spusese nimănui nimic
fiindcă păcătuise folosind magia pentru a lăsa un bărbat inconştient.
-Ah. Celeste aprobă înţelegătoare. E tulburător să atragi bărbaţii la o vârstă fragedă, mai ales dacă frumuseţea ta e mai mult senzuală decât diafană. Aşa că ai adoptat penajul şters al unei ţărăncuţe, în locui culorilor strălucitoare ale unui pescăruş.
Oare cum de nu văzuse Abby niciodată legătura dintre silueta ei generoasă şi dorinţa de a trece neobservată? Probabil din cauză că nu se gândea niciodată mult la îmbrăcăminte. Dar, în timp ce îşi studia imaginea în oglindă, hotărî că era posibil să-i placă penele mai colorate.
Uşa dinspre hol se deschise, şi ea se întoarse şi-l văzu pe Jack, care se întorcea mai devreme de la treburile lui. El intră, spunând:
-Bună, draga mea. Apoi se opri din drum, cu gura căscată. Abby?
Celeste râse.
- Intră, Jack. Şi încearcă să te stăpâneşti.
In timp ce Abby roşea, Jack îi dădu ocol, admirativ.
-Arăţi splendid, Abby. Nu că nu ai fi arătat întotdeauna drăguţ, dar acum... Dacă regimentul meu ar fi aici, te-ar saluta cu o şarjă de artilerie.
-Mă bucur că eşti de acord. Lumina din ochii lui Jack îndepărtă toate îndoielile pe care le simţise Abby faţă de noua ţinută. Toate meritele îi aparţin surorii tale şi doamnelor Ravelle şi Renault. Eu doar am urmat ordinele.
-Acum, că ai admirat-o pe Abby, şterge-o, Jack. Mai sunt multe ajustări de făcut, şi nu e o privelişte potrivită pentru un gentleman. Ochii lui Celeste scânteiară. Mai ales pentru un gentleman care pare să dorească să-şi ducă soţia într-un loc intim.
Comentariile lui Celeste îi făcură pe Abby şi pe Jack să roşească. După ce se retrase grăbit, doamnele reluară probele. Numărul de rochii şi accesorii părea nesfârşit, dar Abby constată că era mult mai răbdătoare decât fusese în

trecut. Era mai uşor să fie răbdătoare acum, când descoperise că avea să-i placă să fie bine îmbrăcată.
Până să plece croitoresele şi ajutoarele lor, se scursese deja jumătate din după-amiază. Abby şi Celeste se prăbuşiră în salonul lui Abby, după ce ducesa sună şi ceru o gustare. In timp ce devorau o varietate de sendvişuri şi dulciuri care o făcură pe Abby să se gândească din nou să-l vrăjească pe bucătarul lui Alderton, lacheul se întoarse cu o tavă de argint pe care se aflau două grămăjoare de scrisori, câte una pentru fiecare doamnă.
-Mulţumesc, Williams.
Abby primi cu entuziasm scrisorile, bucurându-se de veştile de acasă. împreună cu Celeste, îşi sorbiră ceaiul în vreme ce îşi citeau corespondenţa, până când Abby spuse:
-Ah, un răspuns de la Judith.
Celeste privi în sus nerăbdătoare în timp ce Abby studia scrisoarea. După veştile generale din Melton Mow- bray şi progresul câtorva pacienţi, Abby găsi informaţia pe care o aştepta: „referitor la problema despre care m-ai întrebat, m-am gândit şi mi-am consultat însemnările despre pacienţi şi i-am scris şi doamnei Lampry din Birmingham, care are mai multă experienţă decât oricine în asemenea probleme1*.
In timp ce continua să citească, Abby se încruntă.
Incapabilă să reziste tensiunii, Celeste spuse:
-Doamna Wayne spune că nu se poate face nimic pentru mine?
-Nu, răspunse Abby şoptit. Ea spune că, în cazurile asemănătoare cu al tău, în care nici un doctor sau vindecător nu a putut găsi nimic în neregulă la soţie, e logic să te întrebi dacă nu cumva soţul este cel cu problema.
Celeste îşi pierdu răsuflarea, cu ochii larg deschişi.
- Nu s-a gândit nimeni că ar putea fi o... o slăbiciune a lui Alderton.
- în general, femeile sunt cele învinuite atunci când un cuplu este steril, spuse sec Abby. Şi bineînţeles că nimeni nu sugerează că un duce ar putea fi imperfect. Dar

învinovăţirea nu este potrivită. Infertilitatea e o problemă fizică, nu un păcat.
- înţeleg. Celeste îşi muşcă buzele. Problemele masculine pot fi vindecate?
-Uneori, mai ales dacă problema este un blocaj minor. I-ar îngădui Alderton unui vindecător să-l examineze? După cum ştii, nu există nici o durere şi nici un disconfort.
Ducesa clătină din cap.
-Dispreţuieşte vrăjitoria. Nu ar primi bine nici sugestia că ar avea o anume deficienţă. Nu ar fi posibil să-l examinăm fără ştirea lui?
Abby se încruntă.
-Asta nu ar fi etic. Şi probabil nu ar fi nici folositor, fiindcă îmi imaginez că ducele are o amuletă puternică împotriva vrăjilor.
- Are. Celeste strângea ceaşca de ceai atât de tare, încât Abby se temu că avea s-o spargă. De abia mai vorbim unul cu altul. Nu pot să mă imaginez întrebându-l dacă îi permite unui vindecător să-l examineze ca să vadă dacă e în stare să conceapă un copil.
-Aici sunt două probleme, replică Abby. Dacă poţi să vindeci înstrăinarea şi să deveniţi intimi din nou, îţi va fi mult mai uşor să vorbeşti cu el despre examinare.
-Ai dreptate. Dumnezeu ştie că prima problemă e dificilă, dar e mai simplu decât dacă aş încerca să rezolv amândouă problemele odată. Ochii lui Celeste se mijiră. Crezi că un afrodiziac m-ar ajuta?
-Nu l-aş recomanda. Sunteţi soţ şi soţie, nu o fată neliniştită care încearcă să atragă atenţia unui băiat din partea locului. „Sau o târfă spaniolă care încerca să atragă privirile unui ofiţer englez generos.“ Relaţia voastră e mai profundă şi mult mai complicată. încrederea a fost deja forţată, fiindcă bănuieşte că nu ai avut motive sincere atunci când l-ai încurajat să-şi ia o amantă. Dacă încerci să-l manipulezi cu o poţiune de dragoste şi el descoperă, o să se înfurie de-a binelea. Trebuie să-ţi rezolvi problemele cu onestitate, nu cu înşelătorie.
Celeste oftă.
-Ştiu că ai dreptate, dar aş vrea să existe o soluţie simplă.

Abby învăţase multe despre bărbaţi în ultimele câteva zile.
- Ce s-ar întâmpla dacă ai merge în camera lui într-o noapte purtând mătase transparentă şi nimic altceva?
Cealaltă femeie privi în altă parte.
-Am încercat. El... el mi-a încuiat uşa.
Abby se cutremură, ghicind cât de dureroasă trebuie să fi fost respingerea aceasta.
-Se pare că soluţia voastră trebuie să vină prin cuvinte.
-Atunci când intră în starea aceasta, şi o stâncă este mai vorbăreaţă decât soţul meu. Dar voi încerca. S-a mai retras şi înainte, dar până la urmă se înmuia. O să trebuiască să-l aştept. Celeste îşi privi mâinile. Deşi pare imaginea întruchipată a unui duce, a fost al treilea fiu, ignorat în cea mai mare parte a timpului, până când tatăl şi fraţii lui au murit de o febră virulentă. Poate ar fi avut mai multă încredere în el dacă ar fi fost crescut ca moştenitor.
Abby îşi îndreptă atenţia spre duce şi realiză tipul acela de citire rapidă care putea fi făcut cu orice persoană care purta o amuletă de protecţie. Celeste avea dreptate. Soţul ei învăţase să joace rolul unui duce, dar în inima lui era încă un fiu inutil.
-Asta explică multe. Are nevoie să simtă că e iubit, nu doar premiul dintr-o vânătoare de soţi care a avut succes.
- Ştiu, dar uneori nu-mi amintesc lucrul acesta atât de bine cum ar trebui, spuse Celeste încet. Sunt recunoscătoare că ai venit în oraş împreună cu Jack şi că îmi distrageţi atenţia. Altfel, aş fi fost pe jumătate nebună de supărare până acum.
-Atunci eu trebuie să fiu recunoscătoare pentru stările lui, fiindcă ai fost o mană cerească, făcându-mi mai uşoară vizita în Londra. Abby se gândi la ceea ce realizase până atunci şi la ceea ce îi mai rămăsese de făcut. Mai trebuie doar să văd cum îşi ocupă Jack scaunul, ceea ce nu ar trebui să fie chiar greu, şi să supravieţuiesc balului, ceea ce va fi mai puţin uşor. O să mă descurc.
- Şi apoi o să plecaţi amândoi spre Yorkshire. Ducesa părea gânditoare. Mă întreb cum se va descurca Jack cu Sir Alfred.
- Ce crezi despre tatăl tău vitreg?

- E soţul mamei mele, nu tatăl meu.
- Exact asta a spus şi Jack. Cum trebuie să mă port eu cu Sir Alfred? Ştiu ce crede Jack despre el. Mi-ar plăcea să ştiu ce crezi tu.

Celeste se gândi ce să spună.

- E rece ca granitul scoţian, cu excepţia momentelor în care se uită la mama mea. Atunci... arde. Poate că ar trebui să consider devotamentul lui romantic, dar mi se pare mai degrabă nesănătos.

Dacă Scranton era atât de obsedat de văduva Lady Frayne încât aruncase vrăji ca să-i rănească primul soţ şi fiul, era mai mult decât nesănătos. Era o ameninţare. Poate chiar un ucigaş. Dacă aşa stăteau lucrurile, trebuia să fie oprit înainte de a răni pe altcineva.

Vizita la Yorkshire se anunţa interesantă.

Ocuparea scaunului din Camera Lorzilor se dovedi mult mai puţin chinuitoare decât se aşteptase Jack. Menţinându-şi dorinţa răutăcioasă de a evita expunerea orientării politice, fu patronat de un viconte Whig şi de un viconte Tory.

Când ieşi din vestiar cu garanţii săi, cercetă pe furiş încăperea şi le găsi pe Abby şi pe Celeste în galerie, privindu-l cu o aprobare strălucitoare. Abby purta una dintre rochiile ei noi, una modestă şi cu gulerul înalt. Părea drăguţă şi pe deplin acomodată cu Londra. Hainele făceau într-adevăr o diferenţă. In hainele sale de gală, Jack aproape că se simţea aparţinând Camerei Lorzilor.

Alderton orchestrase ceremonia, şi aceasta se desfăşură fără nici un incident. Jack fu neaşteptat de emoţionat când jură loialitate regelui şi ţării. Fusese în slujba lor ani de zile - ar fi putut cu uşurinţă să le dea şi viaţa. Totuşi, era diferit să se angajeze să fie loial şi să-şi îndrepte toate eforturile spre guvernarea naţiunii sale. Era mai uşor să mori decât să faci legi bune.

Langdonii din Langdale fuseseră pairi de secole, cultivându-şi pământurile şi făcându-şi datoria. Familia îşi oferise^ partea de soldaţi şi clerici, ba chiar câţiva diplomaţi. In secolul al XlII-lea, un Langdon se înfăţişase alături

de ceilalţi baroni la Runnymede, ţinându-i piept regelui Ioan.
Cu voia lui Dumnezeu, Jack avea să se întoarcă în camera aceasta an după an, ca să dezbată probleme mari şi mici. Simpla lui şedere acolo îl făcea să se simtă mai dogmatic. Dar îi insufla şi dorinţa de a găsi un teren de mijloc, asistase îndeajuns la război. Discuţiile erau mai bune.
Winslow, care era unul din garanţii săi, murmură:
- Zguduitor, nu-i aşa? Mi-am ocupat scaunul la douăzeci şi unu de ani, şi încă nu mi-am revenit.
Jack încuviinţă, bucuros că prietenul lui înţelegea. Strânse mâna lordului cancelar, apoi fu escortat spre băncile rezervate viconţilor, unde avu parte de alte strângeri de mână şi felicitări şi urări de bun venit în Camera Lorzilor. Jack îi cunoştea personal pe unii pairi, iar pe alţii îi ştia după reputaţie. In ziua aceea, cel puţin, toţi se arătau binevoitori.
Tocmai îi spunea o glumă lui Ashby, când auzi un bărbat zicând în spatele lui:
-Se spune că Frayne s-a însurat cu o ursitoare de la ţară.
Altă voce spuse:
-S-a însurat cu ea? Urmă un râs atotştiutor. Târfele vrăjitoare sunt amante al naibii de bune, dar nu trebuie să te căsătoreşti cu ele.
Jack simţi o rafală de furie pură. După ce trase aer adânc în piept de câteva ori ca să se stăpânească, se întoarse şi întrebă agreabil:
- Mi-am auzit numele menţionat?
Ceva de pe faţa lui schimbă expresia celor doi bărbaţi.
- Ne bucurăm să te avem aici, Frayne, spuse grăbit unul din ei. Ai făcut o treabă a naibii de bună în peninsulă.
După aceste remarci, cei doi pairi se retraseră. Jack îl recunoscu pe unul ca fiind baronul Worley, din estul Angliei - sau cel puţin aşa credea. Celălalt era străin.
Nu că ar fi contat cine erau, fiindcă opiniile lor erau obişnuite pentru locul acesta. în săptămânile care urmaseră accidentului, Jack stătuse printre oamenii care acceptau magia. Deşi era stânjenit încă de puterea lui şi probabil că aşa avea să fie pentru totdeauna, era mult mai

dispus să accepte vrăjitorii. Aproape că uitase cât de mulţi aristocraţi considerau magia demnă de dispreţ, o ocupaţie pentru oameni inferiori.
Nu pentru prima dată, se întrebă de ce se împotriveau clasele superioare atât de mult vrăjitoriei. Bănuia că motivul era faptul că magia reprezenta un talent care nu ţinea seama de clasă. Nici o sumă de bani nu putea cumpăra abilităţile magice. Cei mai mulţi vrăjitori buni erau de origine umilă.
Nu era de mirare că aristocraţii dispreţuiau magia. Era o putere pe care nu o puteau controla, aşa că se temeau de ea. Şi teama era, de obicei, rădăcina urii.
Jack nu ştia când avea să-şi rostească discursul inaugural. Cu siguranţă nu înainte de următoarea sesiune a Parlamentului. Dar, când avea să sosească timpul, nu avea să abordeze un subiect sigur şi necontroversat. Avea să pledeze pentru toleranţă şi acceptarea vrăjitorilor pe motivul că erau şi ei britanici şi nu se deosebeau de ceilalţi.
„Dacă ne înţepi, nu sângerăm? Dacă ne gâdili, nu râdem? Dacă ne otrăveşti, nu murim?"
Zâmbi amintindu-şi cuvintele din Neguţătorul din Veneţia. Puteai să-i laşi lui Shakespeare grija de a spune primul toate lucrurile importante.
capitolul 25
Slujnica personală a lui Celeste legă ultima panglică din părul lui Abby şi trase cu grijă de fâşiile înguste de mătase albastră întunecată ca să se onduleze peste umărul ei drept.
- Gata, milady. Sunteţi perfectă.
Abby îşi studie imaginea reflectată în oglinda din dormitor. Nu era perfectă. Nu avea să fie niciodată atât de frumoasă precum Celeste, ale cărei trăsături erau atât de splendide, încât îţi tăiau răsuflarea.
Dar, pentru o femeie cu o înfăţişare medie, arăta foarte bine. Mătasea albastră şi sclipitoare a rochiei îi făcea ochii electrizanţi şi sublinia nuanţa juponului brodat, de culoarea florii de neghină. Corsetul doamnei Renault îi modela silueta transformând-o intr-o clepsidră senzuală, iar părul

ei castaniu strălucitor scânteia cu sclipiri roşcate şi aurii într-o sofisticată coafură înaltă.
Slujnica nu era răspunzătoare de faptul că expresia lui Abby era cea a unei femei pe care o aştepta spânzurătoarea. îşi aminti că trebuia doar să îndure seara fără să se facă de râs pe sine, pe Jack sau familia lui Jack. Putea să facă asta.
- îţi mulţumesc, Lasalle. Ai făcut o treabă minunată. Acum du-te la stăpâna ta.
Slujnica înclină capul şi se retrase. Fiindcă trebuia să îmbrace două doamne în seara aceea, venise la Abby devreme. Acum Abby avea prea mult timp în care să se simtă şi mai nervoasă. Având nevoie de ceva care să-i distragă atenţia, ieşi din camera ei, traversă salonul şi bătu la uşa dormitorului lui Jack.
- Pot să intru?
-Sigur, fetiţo, strigă el. Vreau să te văd în toată splendoarea.
Intră şi îl găsi pe Jack îmbrăcat cu uniforma stacojie a regimentului său. Era o privelişte care ar fi luat ochii celei mai împietrite inimi feminine. Abby îşi ţinu răsuflarea, uitându-şi nervozitatea pentru un moment. Nu era de mirare că târfa din Spania folosise un afrodiziac ca să-i stârnească interesul!
Deşi Abby admirase întotdeauna înfăţişarea lui Jack, acum îşi atinsese adevăratul potenţial. Se acceptase pe sine şi poziţia pe care o ocupa în viaţă, şi rezultatul era o autoritate puternică, ce ţintuia privirile.
- Arăţi magnific! Nu te-am văzut niciodată în uniformă. Cred că ai lăsat o grămadă de inimi zdrobite în toate locurile în care ai fost.
- Nu prea. Aminteşte-ţi, toţi ofiţerii purtau uniformă şi mulţi erau mai arătoşi şi mai galanţi cu doamnele. Trase cordonul cât să se aşeze perfect. Morris va duce dorul uniformei. Spune că îmi avantajează umerii şi compensează astfel lipsa mea de eleganţă. A fost destul de generos să spună că, deşi e greu să îmbraci un bărbat mare astfel încât să fie elegant, măcar nu sunt gras. Jack rânji. E un

supraveghetor aspru. Era mai uşor când eram în Spania, unde standardele erau mai coborâte.
-Slujnica lui Celeste a făcut tot ce a putut mai bine, dar am auzit-o gândind că preferă să-şi îmbrace stăpâna, care este o reclamă perfectă pentru abilităţile unei slujnice.
Jack îşi plecă uşor capul intr-o parte.
- Poţi să citeşti gândurile?
-Nu, dar i-am putut citi sentimentele. Făcea tot ce-i stătea în puteri, dar era recunoscătoare că avea s-o îmbrace pe Celeste în curând. Abby zâmbi trist. Din punctul de vedere a lui Lasalle, eu sunt datoria, iar Celeste e plăcerea.
- Prostii! Arăţi splendid, fetiţo, spuse el cu căldură.
- Şi tu la fel.
El îi zâmbi.
-Nu mi-a plăcut niciodată să port uniforma atunci când nu eram la datorie, dar, fiindcă sunt aproape scos din armată, mi-am dat seama că ar putea fi ultima şansă de a mă înfăţişa aşa.
- O să-ţi fie dor de armată? întrebă ea şoptit.
El se cutremură exagerat.
- Dumnezeule, nu! Mâncare proastă, cantonamente şi mai proaste, ordine stupide şi riscul de a muri prosteşte intr-un loc străin. Nu-mi va fi dor de nimic din toate astea.
- Dar sigur au fost şi lucruri bune.
După o tăcere îndelungată, el spuse:
- Oamenii. Prietenii mei, vii şi morţi. Trupele mele.
Modul în care războiul poate transforma un om care nu ţi-ar fi prieten niciodată în viaţa obişnuită într-o persoană mai apropiată decât un frate. Lucrurile acestea sunt nepreţuite.
Ea inspiră adânc înainte să spună:
-Nu trebuie să-ţi vinzi postul, să ştii. Nu ţi-aş cere aşa ceva.
Jack ezită, apoi clătină din cap.
- Deşi vânzarea nu e alegerea mea, e timpul să-mi preiau responsabilităţile. Netezi şiretul auriu care tivea haina lui stacojie. O să regret pierderea uniformei totuşi. Nu există nici un bărbat pe lumea aceasta care să nu arate cel mai bine în hainele regimentului său.
-Bănuiesc că uniformele sunt create cu acest scop. Trebuie să convingă bărbaţii să se înroleze. Regreta faptul că el ar

fi preferat să rămână în armată dacă ar fi fost posibil, dar măcar vânzarea postului era hotărârea lui. Ii trecu prin minte o idee. Drept cadou de nuntă, aş vrea să fie pictat un tablou al tău în uniformă. Cred că Celeste mi-ar putea spune numele unui pictor demn de această însărcinare.
- Va trebui să mă uit la mine însumi pe vecie? întrebă el precaut.
-Dacă nu o să-ţi placă portretul, o să-l pun în budoarul meu. Presupunând că voi avea unul. După ce noi vom pieri, va fi comoara familiei Langdon. Ea zâmbi şmechereşte. Numai din cauză că uniforma este atât de splendidă.
- Sunt de acord cu portretul dacă eşti şi tu. Vreau să am un tablou cu tine, aşa cum arăţi astă-seară.
Ea roşi de încântare.
-Mi-ar plăcea asta, fiindcă nu am arătat niciodată mai bine.
El îşi lăsă uşor capul într-o parte.
- De ce eşti atât de îngrijorată? In majoritatea chestiunilor, eşti neînfricată, aşa că de ce te temi de societatea
londoneză? E un simplu bal. Care e cel mai rău lucru care ţi se poate întâmpla?
-Arzi, vrăjitoare, arzi! io trânti ea. Se opri, şocată de ceea ce spusese. Nu mă gândesc la asemenea lucruri în fiecare zi, dar faptul că voi merge între oameni ostili la ceea ce sunt trezeşte temeri străvechi. Chiar dacă vrăjitorii au fost toleraţi după Moartea Neagră, nu este neobişnuit să auzi că cineva a fost ucis intr-un colţ întunecat şi superstiţios de ţară. Acum două sute de ani, femeile ca mine puteau fi arse dacă aveau o casă sau un ogor la care râvnea vreun bărbat. Tot ce trebuia să facă era să le acuze că le-au blestemat copiii sau vitele, şi ele se vedeau nevoite să fugă ca să-şi salveze viaţa. Temerile acestea sunt săpate în sufletul familiei mele, Jack.
-Pot să înţeleg că aşa ceva te face prudent, dar în sala de bal a familiei Alderton nu vor fi arderi în seara aceasta. Cel mai rău lucru care ţi s-ar putea întâmpla ar fi să ţi se întoarcă spatele direct. El miji ochii. Şi oricine ar face aşa ceva ar avea de furcă cu mine.

- Ce se va întâmpla în viitor dacă se află că ai magie şi ţi se va întoarce spatele? întrebă ea, cu sinceră curiozitate.
El se încruntă.
- Nu m-am gândit la asta. Magia mi se pare în continuare un lucru rezervat altora. Dar, dacă voi fi condamnat vreodată din pricina abilităţilor magice... ei bine, naiba să-i ia de fanatici!
Abby îşi dorea să fi avut şi ea o asemenea încredere. Avea să vină vreodată ziua în care toţi bărbaţii şi femeile să poată trăi liberi, fără teama că aveau să fie persecutaţi dacă erau diferiţi? Dorea să creadă că acest lucru urma să se întâmple, dar nu în timpul vieţii ei.
- De-a lungul anilor, situaţia s-a îmbunătăţit. In zilele acestea, majoritatea oamenilor acceptă magia şi sunt dispuşi să apeleze la un vrăjitor sau la un vindecător atunci când este nevoie.
- Poate că vei aduce lumii bune capacitatea de a accepta mai multe. Până la urmă, acum eşti şi una dintre ei, nu doar o vrăjitoare.
Ea oftă.
-Asta face parte din temerile mele. E o simplă chestiune de timp până să se afle că Lady Frayne face magie. S-ar putea întâmpla în seara aceasta, şi nu ar fi benefic pentru balul surorii tale.
- Dacă se întâmplă, ţine capul sus şi arată-te egală cu orice bărbat sau femeie din Britania. Zâmbi mânzeşte. Dar poate că acum te-aş putea relaxa, fiindcă e prea de-vreme ca să cobori.
Panglicile albastre ca miezul nopţii care cădeau ispititor din părul ei începură să strălucească senzual pe pielea ei goală. Când se unduiră în despicătura dintre sâni, ea icni şocată, uluită de încărcătura erotică a atingerii lui magice, deşi el se afla în celălalt capăt al încăperii.
- Parcă nu erai adeptul folosirii puterii.
- Sunt dispus să fac o excepţie pentru o cauză bună, replică el. Să vedem ce mai pot mişca.
In timp ce unul din capetele panglicii îi mângâia partea de sus a sânilor, celălalt capăt se ridică atingându-i gura cu o

promisiune evidentă. Instinctiv, ea îşi linse buzele, imaginându-şi ce gust ar avea sărutul lui.
Sfârcul ei drept fu apăsat sâcâitor de ripsul capitonat al corsetului. Apoi stângul. Ea îşi duse mâinile spre sâni, dorind cu ardoare atingerea lui.
-Jack! Dacă ne băgăm în pat şi îmi distrug rochia şi coafura, Celeste şi slujnica ei nu mă vor ierta niciodată!
-Nu te îngrijora, rochia ta e în siguranţă.
Cu sprâncenele încruntate de concentrare, el strânse corsetul în dreptul ambelor sfârcuri deodată. Acestea se întăriră, fremătând imperios.
- Eşti sigur că e înţelept? spuse ea şovăielnic.
- Probabil că nu.
Privirea lui intensă coborî mai jos pe trupul ei. Sub rochia de mătase, ţesătura diafană a cămăşuţei alunecă uşor peste coapsele ei. Plăcerea licări peste pielea ei, stimulându-i trupul în zone intime uimitoare.
-Nu mă îngrijorează balul acum, reuşi ea să spună. In loc de asta, tânjesc după tine. E mai bine?
-Mult mai bine, fiindcă pot linişti dorinţa aceasta. El se apropie şi se aplecă să-i sărute gâtul chiar deasupra colierului de safire moştenit de la mama ei.
Focul se aprinse în ea, inundându-i şalele. Ameţită, se prinse de umărul lui ca să se poată restabili.
El îi cuprinse mijlocul cu o mână şi îi ridică fusta cu cealaltă, atent să nu şifoneze mătasea. Ea gemu când mâna lui puternică şi pricepută se strecură între coapsele ei. Când atinse căldura umedă dintre picioarele ei, ea începu să se frece de el, scuturată de spasme înnebunitoare. Ar fi căzut dacă el nu ar fi sprijinit-o. El umplea lumea ei, iar tandreţea era mai cutremurătoare decât îndemânarea lui pasională.
Când trupul i se linişti, se trezi cu fruntea sprijinită de umărul lui. Deşi o susţinea, trupurile lor nu se atingeau.
-Ai cruţat rochia, spuse ea chicotind. Dar tu cum eşti?
Mâna ei se îndreptă spre trupul lui, ispititoare.
El îi prinse mâna şi şi-o duse la inimă.

- îmi voi lua răsplata mai târziu, spuse el, iar vocea lui fu un murmur somptuos. Acum eşti relaxată în privinţa balului?
-Atât de relaxată, încât de abia mă ţin pe picioare.
- O să fii măreaţă, fetiţo.
O sărută apăsat pe gură. Ea simţi puterea care curgea din el în ea - şi, odată cu ea, o parte din încrederea lui.
Se simţi pregătită.
Misiunea mondenă de a sta în picioare într-un şir de primire şi de a fi prezentată unei mulţimi care părea să formeze jumătate din Londra elimină ultimele urme de nervozitate din mintea lui Abby. Membrii înaltei societăţi pe care îi cunoscu erau plăcuţi, în cea mai mare parte. Şi dacă majoritatea bărbaţilor îi studiară silueta cu admiraţie sinceră - ei bine, nu era atât de rău, nu când îl avea pe Jack stând protector lângă ea.
-Lady Cynthia Devereaux. Numele anunţat captă atenţia lui Abby. Nu era aceasta fata pe care o admirase
Jack? Abby îşi concentra atenţia asupra doamnei Castlereagh, soţia ministrului de externe, care îi ura bun venit în Londra, însă privi cu coada ochiului spre femeia care se apropia de el.
Lady Cynthia arăta... exact precum Celeste. Nu, nu exact ca ea - trăsăturile şi expresiile lor erau diferite. Dar amândouă erau blonde mărunţele, îmbrăcate minunat, arătând de parcă tocmai coborâseră de pe piedestal. Lângă Lady Cynthia era o blondă mai întunecată şi mai înaltă - probabil sora ei -, care era aproape la fel de atrăgătoare.
In timp ce Lady Castlereagh îşi înclina capul şi pleca, Abby o auzi pe Lady Cynthia spunându-i tovarăşei sale:
-Văd că Frayne s-a hotărât să ia de soţie o ditamai iapa. Cealaltă femeie chicoti maliţios.
- Probabil are o zestre uriaşă. Nu ar putea exista alte motive care să-l împingă să se căsătorească cu o asemenea creatură.
Cuvintele fură ca un stilet în inima lui Abby. Se temuse de un asemenea dispreţ aproape la fel de mult pe cât se temuse că identitatea ei de vrăjitoare avea să fie dată în vileag.

Oare comentariile acestea fuseseră spuse ca să fie auzite? Nu avea multă experienţă când venea vorba despre răutatea gratuită. In Melton Mowbray, toată lumea o plăcea sau îşi ascundea dezgustul. Bun venit în înalta societate!

- Lady Cynthia, mă bucur să te văd. Arăţi foarte bine, după cum observ. Probabil că Jack nu auzise comentariile, fiindcă zâmbea prietenos. Şi, Lady Jane, şi dumneata atragi toate privirile. Cred că am văzut un anunţ al logodnei dumitale în ziarul de săptămâna trecută?

-Da, mă voi căsători în curând cu Lord Morten- sen.

Zâmbetul lui Lady Jane părea să-i trădeze satisfacţia. Câştigase un premiu mare la Târgul Căsătoriilor şi urma să se căsătorească înaintea surorii ei. Abby se întreba dacă Mortensen ştia că logodnica lui era atât

de răutăcioasă. Poate că nu-i păsa, fiindcă era de familie bună şi drăguţă.

Mai important era dacă Jack încă ţinea la Lady Cynthia. Nu observă nici un semn de interes special pe faţa lui sau în aura lui. Salutul lui era cel al unui vechi prieten.

Şirul se mişcă. în timp ce Lady Jane şi Jack schimbau alte câteva cuvinte, Lady Cynthia păşi spre Abby.

Cum trebuia să se poarte? Să aibă o atitudine superioară; n-avea să-i fie de folos propriei reputaţii dacă o scuipa pe mica obrăznicătură în faţă. Se forţă să etaleze cel mai cald zâmbet.

-Lady Cynthia, am auzit atâtea despre dumneavoastră. Mă bucur atât de mult că aţi reuşit să veniţi în seara aceasta.

-Nu aş fi pierdut ocazia de a o vedea pe soţia lui Jack, toarse Lady Cynthia, iar folosirea numelui sugeră o profundă intimitate. Deşi cuvintele şi tonul ei păreau politicoase, în ochii ei sclipea răutatea. Am auzit că a fost rănit în comitate şi că dumneavoastră l-aţi îngrijit.

Ochii ei licăriră dispreţuitor. Fără să spună un cuvânt, sugera că Abby profitase de slăbiciunea lui Jack şi îl prinsese în cursă.

-A fost adus în casa tatălui meu după accident. Abby adăugă o lumină magică zâmbetului, dorind să demonstreze profunda satisfacţie maritală, în pat şi în afara lui. Felul în care ne-am descoperit unul pe celălalt a fost ca un miracol.
Lady Cynthia îşi strânse buzele într-o linie subţire, şi în cuvintele ei fu foarte puţină politeţe:
- Ce noroc pentru amândoi.
Energia mentală care îi satura cuvintele era atât de intensă, că Abby înţelese într-o strălucire ce se întâmplase. Cu un an înainte, Lady Cynthia aşteptase o ofertă de la alt bărbat, un marchiz care era o pradă mai bună, dar încurajase atenţiile lui Jack şi îl considerase o bună opţiune secundară. Presopusese că ea era cea care trebuia să hotărască dacă îl voia.
Dar nu avusese succes cu prima alegere. Jack nu mai era disponibil, şi rămăseseră puţini bărbaţi bogaţi şi cu tidu. Deşi era frumoasă, fiecare sezon aducea noi fru- museţi în oraş, şi perspectivele ei nu erau atât de încurajatoare cum păruseră cu un an în urmă. Bineînţeles că o ura pe Abby.
Simţind că îi era mai degrabă milă de ea, Abby spuse blând:
-Un adevărat noroc. Sper că vă veţi bucura de bal, Lady Cynthia.
Preţ de un moment, furia izbucni pe chipul celeilalte femei. Apoi îşi forţă trăsăturile să exprime un farmec superficial şi plecă. în timp ce se întorcea spre următorul musafir, Abby se întrebă câţi ani aveau să treacă până ca spiritul acela mânios să se întipărească pe faţa ei şi toată lumea să vadă cum arăta Lady Cynthia în realitate.
După câteva minute, ducesa anunţă:
- Cred că majoritatea oaspeţilor au sosit, aşa că putem dansa!
Era uimitoare, într-o rochie albă cu cristale strălucitoare, care oglindeau strălucirea diamantelor din părul şi de la gâtul ei. Dar Abby observă că ea şi soţul ei tot nu se uitau unul la celălalt.
Alderton purta o haină neagră şi pantaloni impecabil croiţi, cu o vestă albă cu broderii albe, dar expresia lui era sobră.

De-a dreptul tristă. Deşi fusese întotdeauna politicos cu Abby, ea nu simţea că îl cunoştea cu adevărat. Nu fu capabilă să reziste unei atingeri mentale uşoare prin care să-i citească personalitatea, dar simţi scutul puternic al amuletei antimagie. Să încerce să se uite mai bine ar fi fost o invadare a intimităţii - şi o operaţiune deplasată pentru un bal.
Jack privi spre ea, cu ochii de culoarea alunei sclipind în auriu. Doamne, îţi lua ochii cu uniforma aceea! Alt motiv pentru ca Lady Cynthia s-o urască pe femeia care devenise Lady Frayne.
- Dansăm, fetiţo?
-Mi-ar plăcea foarte mult. Melodia pentru care se forma deja şirul era un dans tradiţional, în care bărbaţii şi femeile stăteau unii în faţa altora. Partenerii nu puteau conversa cu uşurinţă, dar dansul era foarte distractiv şi unul dintre preferatele ei. Jack se mişca cu o uşurinţă surprinzătoare pentru un bărbat atât de mare, şi era evident că se distra. La sfârşitul cântecului, Abby se îmbujorase, râdea şi era plină de încredere. Ar fi trebuit să ştie că balul acesta nu putea fi atât de rău cum se temuse. Când Ashby îi ceru următorul dans, acceptă cu plăcere în timp ce Jack se îndreptă spre sora lui, invitând-o să se îl însoţească.
- Numai în Londra pot să dansez cu doi duci în aceeaşi seară, îi spuse ea lui Ashby în timp ce îşi ocupau locurile pentru următoarea piesă.
El râse.
-Alderton e un dansator mai bun decât mine. Te bucuri de şederea ta aici, Abby? Jack nu pare doar vindecat, ci de-a dreptul fericit.
-Ştiu, spuse ea cu satisfacţie. Ca să fiu sinceră, îmi făceam griji în privinţa acestei vizite, dar totul e bine. Sora lui Jack e minunată, şi la fel e şi modista ei.
-Intr-adevăr. Ashby îşi plimbă privirea peste ea cu o profundă apreciere masculină, genul de apreciere pe care i-o arată un bărbat onorabil soţiei celui mai bun prieten. Muzica începu, şi Ashby se dovedi un dansator mai bun decât pretindea. Seara târziu, Abby dansă alături de Alderton, care dansa într-adevăr minunat. Se întrebă

zăpăcită dacă erau prezenţi şi alţi duci, ca să-l poată încerca şi pe al treilea. Probabil nu trebuia să spere aşa ceva - majoritatea ducilor erau în vârstă şi ţintuiţi de gută. Nu conta. Erau destui alţi bărbaţi care voiau să danseze cu ea. După cum prezisese Madame Ravelle, Abby dansă fiecare piesă şi nu fu în pericol de a se alege cu o aprindere de plămâni, în ciuda decolteului ei.
Ocazional, o zărea cu coada ochiului pe Lady Cynthia Devereaux. Micuţa blondă nu ducea lipsă de parteneri. Poate că fuseseră prea multe balurile care o lăsaseră istovită, fiindcă gura în formă de boboc de trandafir îi trăda irascibilitatea. Deşi reuşea să facă bosumflarea să arate drăguţ, Abby putea simţi acreala din spatele acesteia.
Ultimul dans dinaintea supeului se sfârşi, şi Abby se uită în jur după Jack, fiindcă plănuiseră să mănânce împreună. El nu se vedea nicăieri, şi oaspeţii forfoteau în jur, căutându-şi partenerii pentru supeu, aşa că hotărî să rămână pe loc şi să aştepte s-o găsească el. Avea presimţirea că el părăsise sala balului, aşa că îi trimise o chemare mentală.
La câţiva paşi mai încolo, Lady Cynthia vorbea cu un bărbat de vârstă mijlocie. El spuse ceva care o făcu să-şi piardă răsuflarea de surprindere şi să privească spre Abby. încântarea de pe chipul ei era alarmantă.
Abby se retrase, simţind înţepături în ceafă. Unde naiba era Jack?
După alt schimb rapid de replici cu bărbatul, Lady Cynthia se apropie şi blocă drumul lui Abby. Cu o voce menită să răsune în toată sala de bal, ea întrebă:
- Lady Frayne, e adevărat că sunteţi ursitoare?
capitolul 26
„Arzi, vrăjitoare, arzi.“ Cuvintele răsunară în mintea lui Abby, accentuate de expresia oamenilor din jur. Lady Cynthia radia de satisfacţie răutăcioasă în timp ce feţele celorlalţi oaspeţi trădau şoc, teamă şi curiozitate avidă. Cel mai rău dintre toate, ducele de Alderton se uita fix la Abby cu o expresie înspăimântată.
Simţind că i se face rău, Abby se întrebă dacă ducele avea să o arunce afară din casă. Musafirii se depărtaseră pe

furiş şi sala balului era sinistru de tăcută, în timp ce toţi aşteptau răspunsul ei.
Intr-o clipă de laşitate, Abby fu tentată să mintă şi să pretindă că zvonul despre vrăjitorie era incorect. Ar fi vrut să dea ceasul înapoi cu un minut, când era o proaspătă mireasă obişnuită care se distra de minune la primul ei bal din Londra.
Dar nu avea rost să mintă într-o situaţie în care adevărul avea să iasă rapid la iveală. Nu avea să nege ce era.
-Termenul politicos este vrăjitor, Lady Cynthia, răspunse ea, sperând că vocea îi era calmă. Da, sunt vindecătoare.
Abby putea simţi starea de spirit a mulţimii, şi era schimbătoare. După cum spusese Jack, nu aveau să existe ruguri în sala de bal, dar era posibil să nu se mai poa-tă mişca niciodată liber în aceste cercuri sociale. Unde era Jack? Avea o nevoie urgentă de el, să vină lângă ea şi să arate că îşi sprijinea soţia.
Lady Cynthia îşi miji ochii, nedorind să scape subiectul.
-Abilitatea de vindecătoare îi oferă unei femei ocazii minunate de a-i fermeca pe bărbaţi, atunci când se află într-o stare de extremă slăbiciune.
-Nu e nevoie de nici un farmec atunci când femeia e frumoasă, încântătoare şi bună. Vocea lui Jack bubui în sala de bal în timp ce venea de pe terasă şi se aşeza lângă Abby, aducând cu el mirosul proaspăt al înserării, îi atinse partea de jos a spatelui cu o tandreţe posesivă. Abby mi-a salvat viaţa. Faptul că a fost de acord să devină mireasa mea a fost un bonus care mă uimeşte încă.
Lady Cynthia se pierdu cu firea sub privirea lui neclintită, înţelegând probabil că sacrificase orice urmă de cordialitate pe care el i-ar fi putut-o arăta. Străduin- du-se să salveze aparenţele, spuse:
- E o poveste foarte romantică. Cuvintele păreau să i se blocheze în gură. Vă doresc să fiţi foarte fericiţi.
Abby observă că Jack nu menţionase propriile lui capacităţi magice. în împrejurările acestea era un lucru bun. Ceea ce conta era faptul că sărise în apărarea ei.
Celeste păşi în faţă şi se aşeză lângă fratele ei.

- Nu e minunat că acum avem un vindecător în familie? îl privi afectuoasă pe Jack. începuse să mă cuprindă disperarea văzând că fratele meu nu-şi lua destul timp liber din armată ca să-şi găsească o soţie. Abby a venit ca un dar.
Zâmbetul ducesei era strălucitor şi netulburat, dar Abby văzu că aura ei zăngănea de tensiune. îşi risca propria reputaţie în societate sprijinindu-şi în public cumnata vrăjitoare. Oare acceptarea ei avea să o protejeze pe Abby - sau Abby avea să pângărească poziţia lui Celeste?
Ashby ieşi agale în faţă şi li se alătură.
-Un dar, într-adevăr. Voi regreta întotdeauna că, până să am eu timp să plănuiesc să-i fac curte, Lady Frayne era deja promisă altuia. îi zâmbi lui Abby, iar ochii lui verzi erau plini de căldură. Cu viitoarea ocazie când voi întâlni o vindecătoare frumoasă, mă voi mişca mai repede.
Ea ştia că el juca un rol, că nu avea nici un interes romantic faţă de ea, dar îi veni să plângă de recunoştinţă văzând gestul lui prietenos.
Starea de spirit a mulţimii deveni mai puţin volatilă. Un duce şi o ducesă îşi declaraseră sprijinul, şi, după cum mergea treaba cu vrăjitoria, vindecătorii erau mai folositori decât majoritatea vrăjitorilor. După seara aceasta, Abby avea să fie probabil mai mult sau mai puţin acceptată de către lumea bună. Era groaznic că fusese nevoie de sprijinul unui viconte, al unei ducese şi al unui duce ca să se întâmple asta, dar era un pas înainte pentru cauza acceptării vrăjitoriei.
Jack îi oferi braţul lui Abby.
- Nu e timpul pentru supeu? Tot dansul acesta mi-a făcut destulă poftă de mâncare.
- Am comandat tartele tale favorite cu homari pentru seara aceasta, spuse Celeste. Nu vor rezista prea mult, aşa că e timpul să o luăm spre sufragerie.
Făcu semn muzicienilor din galerie, şi aceştia începură să cânte o muzică liniştită, potrivită pentru cină. Apoi luă celălalt braţ al lui Jack şi îi escortă personal pe el şi pe Abby în sala de alături, unde fuseseră puse mesele şi bufetul pentru cină.

Găsiră o masă potrivită într-o parte, şi Jack se îndreptă spre bufet ca să ia ceva de mâncare. în şoaptă, Abby spuse:
-îmi pare rău că balul tău a fost ruinat, Celeste. Ştiam că era posibil să apară aşa ceva, dar nu mă aşteptam să se întâmple atât de devreme.
- Dimpotrivă, mâine balul acesta va fi tema de discuţie din toată Londra. Ducesa oftă. A fost naiv din partea mea să mă gândesc că vei trece neobservată o vreme, când eşti din Melton Mowbray şi atâţia bărbaţi merg la vânătoare. Lady Cynthia a aflat cine eşti de la un vânător.
- Şi sigur a fost încântată să mă demaşte.
-încercarea ei de a-ţi face necazuri a avut un efect contrar. Ai fost o lady. Ea părea o pisică maliţioasă, cum şi este, de fapt. Celeste clătină din cap. Gândul că Jack i-a acordat interes din neatenţie primăvara trecută îmi provoacă coşmaruri. Cât despre faptul că puterea ta a fost descoperită în seara aceasta... Ea ridică din umeri. Pe termen lung, probabil nu contează. Ai fost înţeleaptă să spui că eşti vindecătoare, fiindcă vindecătorii sunt cei mai acceptaţi vrăjitori.
O femeie elegantă şi subţire, de vreo treizeci de ani, se apropie de masă. Deşi avea o expresie controlată, ochii ei albaştri aveau o expresie chinuită.
- Lady Frayne, vreţi să vorbiţi cu mine o clipă, în particular?
Femeia avea nevoie de vindecare, pentru ea sau pentru cineva apropiat. Abby nu era surprinsă. De îndată ce i se aflau abilităţile, oamenii disperaţi apăreau ca albinele care zboară spre flori. Fiindcă nu o cunoştea, Abby privi spre Celeste, cerându-i călăuzirea.
Ducesa încuviinţă uşor.
- îţi aminteşti că ai întâlnit-o pe contesa de Roreton mai devreme, nu-i aşa? Are patru copii, cei mai frumoşi pe care i-ai văzut-o vreodată. Un moment, se văzu nos-talgia pe chipul lui Celeste. Du-te, şi o să fac tot ce-mi stă în putere ca să nu-l las pe Jack să mănânce toate tartele cu homari.
Abby se ridică, recunoscătoare că Celeste îi spusese numele femeii.

- Ieşim pe terasă, Lady Roreton? îmi imaginez că e goală acum, când se serveşte masa.
Lady Roreton încuviinţă şi o urmă pe Abby prin sala de bal pustie şi afară pe terasă, prin uşile franceze. Frigul era muşcător, în special pentru cineva în rochie de bal. Abby se cutremură, dar cealaltă femeie păru să nu observe. Abby îi studie aura, care era de un portocaliu întunecat, vărgată cu un albastru tulbure.
-Aveţi nevoie de ajutor, cred.
Trupul subţire al doamnei Roreton începu să se cutremure de suspine tăcute, jalnice.
- îmi pare rău, nu este timpul potrivit, dar, când am auzit că sunteţi vindecătoare, eu... trebuia să vă vorbesc. Mâna ei se întinse spre sânul drept. Am un nodul aici. Copiii mei sunt atât de mici, Lady Frayne. Au nevoie de mine. Ce se va întâmpla dacă nu voi putea fi alături de ei?
- Nu toţi nodulii sunt periculoşi. Abby o călăuzi pe femeie spre capătul uşilor franceze, ca să nu fie văzute dinăuntru. Deşi contesa avea dreptate şi acesta nu era un loc potrivit, îi venea greu să refuze pe cineva care avea atâta nevoie. Dacă vreţi, vă pot face o examinare rapidă.
- Oh, vă rog, dacă puteţi, vă voi fi veşnic recunoscătoare. Voiam să merg la un vindecător, dar familia mea a fost îngrozită când am sugerat aşa ceva. Aş fi mers oricum, dacă aş fi ştiut unde să găsesc unul bun. Femeia îşi muşcă buzele. Nu vă temeţi să îmi spuneţi adevărul. Dacă e vestea cea mai rea, voi avea nevoie de timp ca să mă asigur că îmi las copiii bine îngrijiţi.
- Unde e nodului?
Lady Roreton îşi atinse o parte a pieptului.
- Aici, deşi nu se simte bine prin corset.
- îmi permiteţi să vă ating într-un mod mai degrabă intim?
Contesa respiră adânc.
- Faceţi ce trebuie.
Abby se concentră, adunându-şi percepţiile vindecătoare. Când simţi că îşi echilibrase puterea, îşi strecură uşor degetele în corsajul contesei. Decolteul adânc era bun la ceva. Găsi nodului cu uşurinţă. Era voluminos, cu o

uşoară elasticitate. îl scană adânc, nevoind să facă o greşeală.
Când fu sigură, păşi înapoi.
-Nodului nu e canceros, ci un chist plin de lichid. Deşi poate fi incomod, nu vă va face rău.
-Oh, mulţumesc lui Dumnezeu. Lady Roreton îşi îngropă faţa în palme şi plânse din nou, de data asta de uşurare. Aura ei se lumină considerabil, iar albastrul tulbure se însenină într-o oarecare măsură.
- Dacă vreţi să încerc, s-ar putea să fiu în stare să-l micşorez.
-V-aş fi recunoscătoare pentru orice aţi putea face. Gura contesei se curbă. Chiar dacă nodului nu e periculos, prezenţa lui e... deranjantă.
De data aceasta, Abby atinse uşor exteriorul rochiei trandafirii a contesei. Scanând profund, găsi un punct slab în peretele chistului. Cu o explozie scurtă şi focalizată de energie, subţie peretele până îl distruse. Fluidul începu să se infiltreze. în curând avea să fie absorbit înapoi în corp.
- într-o zi sau două, o să dispară.
Lady Roreton controla delicat zona, apoi scoase un uşor oftat de încântare.
-E mai mic deja. Sunteţi o făcătoare de minuni. Am trăit în teamă luni de zile. Doctorul familiei a recomandat să mi se ia sânge, dar asta nu a salvat-o pe prietena mea, care a avut o problemă similară. Acum pot să încep să trăiesc din nou. Zâmbi radios. Dumnezeu să vă binecuvânteze pentru bunătatea dumneavoastră, Lady Frayne. Cum vă pot, oare, răsplăti?
-Să-i vorbiţi de bine pe vrăjitori, spuse Abby. Nu vreau ca gazdele mele să sufere pentru faptul că m-au primit ca oaspete.
-O să fac asta. Lady Roreton îşi schimbă expresia, teama fiind înlocuită de hotărâre. Nu sunt lipsită de influenţă în societate.
-Voi fi recunoscătoare dacă veţi exercita influenţa aceasta în favoarea mea şi a noii mele familii. Abby se cuprinse cu braţele, tremurând. Jack spusese că avea să se înhame la o campanie de acceptare, şi ea ştia din experienţă că

toleranţa trebuia câştigată pe rând, din om în om. Acum să intrăm, până nu îngheţăm!
Râzând, se întoarseră în casă. Abby nu ştia dacă Lady Roreton devenise sau nu prietena ei - dar îi era sigur o aliată, ceea ce pentru moment era chiar mai bine.
Jack se simţi uşurat văzând-o pe Abby că se înapoia liniştită la masa pe care o împărţeau cu Celeste.
- Eşti în regulă?
- Foarte. Abby îşi plecă privirea spre mâncare. Una din astea e a mea, sper.
El aşeză o farfurie în faţa ei.
-Am adus câte puţin din toate, fiindcă nu suntem căsătoriţi de suficient timp încât să fiu sigur de gusturile tale. Dar tartele cu homari sunt divine.
- E generos din partea ta că le împărţi. Abby muşcă dintr-una, apoi închise ochii, în extaz. Celeste, trebuie să mărturisesc că m-am gândit în repetate rânduri să îţi farmec bucătarul şi să ţi-l fur.
Ducesa o privi încruntată.
- E mai bine să nu glumeşti cu magia în locul acesta.
-Nu glumeam!
-Asta e şi mai rău. Celeste zâmbi uşor. Ai ajutat-o pe Alice Roreton?
Abby încuviinţă în timp ce înghiţea restul tartei cu homari.
- Da, era necăjită, şi am reuşit să-i liniştesc mintea. S-a oferit să mă ajute, contracarând dezastrul social al prezenţei mele.
- Excelent, spuse Celeste, uşurată. E considerată un model de modestie şi purtare respectabilă, aşa că poate face multe pentru a domoli lucrurile.
In timp ce Jack lua o plăcintă cu brânză, ducele de Alderton veni la masa lor.
- Frayne. Doamna mea. Privirea lui trecu de la Jack la soţia lui, ignorând-o pe Abby. Vreau să vă vorbesc în particular. Acum.
Vocea lui nu s-ar fi auzit de la câţiva paşi, dar vibra de furie cu greu controlată.
Expresia lui împietrită şi limbajul formal nu prevesteau nimic bun. Jack se ridică, gândindu-se că Abby avusese

dreptate atunci când dorise să evite acest bal. Noaptea aceasta stârnea mult prea multe consecinţe.
- Abby? Ea inspiră adânc şi se ridică, cu expresia unei femei care se aşteaptă la probleme serioase.
-Nu am invitat-o, mârâi Alderton.
- E soţia mea şi, presupun, cauza acestei discuţii.
Privirea lui Jack era provocatoare. Alderton avea dreptul să-i pedepsească şi să le ceară să plece din casa lui, dar nu avea dreptul de a acţiona de parcă nu ar fi cunos- cut-o pe Abby.
- Foarte bine, spuse Alderton neîndurător. Dar nu o să fie încântată de ceea ce am de spus.
In timp ce părăsea masa, însoţit de cele două femei, Jack privi cu regret farfuriile aproape pline, bănuind că nu aveau să se mai întoarcă la ele. învăţase să se îngrijească de hrana lui în armată, aşa că înşfăcă două tarte cu homari, mâncând una şi oferindu-i-o pe cealaltă lui Abby, în timp ce îl urmau pe duce. Zâmbetul lui Abby fu nesigur, dar luă tarta şi o mâncă în timp ce urcau scările de la etaj.
Una dintre primele reguli ale războiului era să mănânci bine atunci când aveai ocazia. Mai ales când o bătălie sângeroasă era iminentă.
capitolul 27
Ducele îi conduse în biroul lui personal, o cameră liniştită din spatele casei. Era bine luminată de lumânări şi de foc şi părea amăgitor de primitoare.
Alderton închise uşa în urma lor, apoi se întoarse spre Jack şi dădu frâu liber furiei.
-Cum îndrăzneşti să aduci o ursitoare în casa mea când ştii ce simt faţă de asemenea creaturi?! Credeam că suntem prieteni, Frayne, dar m-ai trădat.
Jack îşi stăpâni propria mânie.
- Nu am adus o ursitoare, mi-am adus soţia. Abby e o tânără de familie bună, cu reputaţie impecabilă, care se întâmplă să fie binecuvântată cu darul vindecării. Nu mi-am dat seama că, aducând-o în casa ta, trădam prietenia noastră. Sau crezi că a fost o trădare din partea ei că mi-a salvat viaţa?
Gura lui Alderton se curbă.

-Dacă nu ţi se părea nimic în neregulă, de ce nu mi-ai spus de la început, în loc să mă laşi să fiu umilit în faţa a jumătate din Londra?
Ducele marcase un punct valid. Jack ştiuse că Alderton avea să fie stânjenit de magia lui Abby. Dar nu se aşteptase la o asemenea furie, altfel nu ar fi venit niciodată să stea la sora lui.
-Abby mi-a spus de îndată ce a sosit, Piers, interveni Celeste. Jack e fratele meu. Cu siguranţă că el şi soţia lui sunt bine-veniţi în casa mea.
Expresia ducelui deveni indescifrabilă.
- Deci m-ai trădat din nou. Soţia mea, târfa, care tânjeşte după alţi amanţi şi pe care nu o deranjează să adăpostească o vrăjitoare sub acoperişul meu.
Celeste îşi ţinu răsuflarea, apoi izbucni cu o furie care sclipi în aura ei, de un roşu incandescent.
- Naiba să te ia, Alderton! Nu ai nici un drept să spui aşa ceva! Nu am vrut niciodată să-mi iau un amant. Se cutremură, silindu-se să se controleze. Uram gândul acesta. II uraml Crezi că am făcut în viaţa mea ceva mai dificil decât să-ţi sugerez să-ţi găseşti o amantă care să-ţi ofere un copil? Dar prima datorie a unei ducese este să-i dea soţului ei un moştenitor, şi eu am eşuat. Eram dispusă să-mi sfâşii inima ca să-ţi dau ceea ce voiai şi ceea ce îţi era necesar.
- Voiam şi aveam nevoie de o soţie credincioasă care să ştie că nu trebuie să îngăduie o blestemată de ursitoare în casa mea! mârâi ducele.
-Atunci ai face bine să mă arunci afară acum! şuieră ea.
Un lănţişor de argint alunecă de sub cămaşa ducelui, împins de o răbufnire de magie atât de puternică, încât îi cutremură pe Jack şi pe Abby. Atârnată de lănţişor era o amuletă antimagie deosebit de puternică.
-Ai idee de câte ori mi-a ars pielea amuleta aceasta, atunci când făceam dragoste? izbucni ea, cu lacrimi ros-togolindu-i-se pe obraji. Sunt tot ce dispreţuieşti, Piers. O vrăjitoare neinstruită care s-a temut prea tare să-i spună propriului soţ ce era.

Amuleta se smuci din lanţ, pocnind verigile, apoi se năpusti în cameră, lovindu-se de peretele din faţă.
înspăimântat, ducele privi amuleta deşirându-se, apoi se uită ţintă la Celeste, de parcă n-ar fi văzut-o niciodată.
- Eşti vrăjitoare!
-Magia reapare de multe ori în aceeaşi familie, Alderton, spuse Jack în timp ce păşea protector spre sora lui. Nu credea că soţul acesteia avea de gând s-o lovească, dar pentru moment nu putea fi sigur. Amin- teşte-ţi că eu am fost trimis la Academia Stonebridge fiindcă dovedisem prea mult interes faţă de vrăjitorie. Acolo m-au învăţat să mă urăsc pe mine însumi, dar nu mi-au putut schimba natura esenţială.
Ezită un moment, înainte de a continua. Ura să-şi proclame magia, dar nu putea suporta să-l lase pe Alderton să le vorbească urât lui Abby şi lui Celeste. Ridică mâna şi creă o minge de lumină sclipitoare.
-Dacă trebuie să ocărăşti vrăjitoria, aruncă-ţi veninul asupra mea. Eu sunt cel care s-a căsătorit cu Abby şi a adus-o aici, gândindu-mă că vei fi măcar politicos, şi sosirea noastră a convins-o pe sora mea să-şi accepte talentele. Lăsă să i se vadă furia. Am crezut că prietenia noastră era mai puternică decât asta, Piers.
- E mâncat de viu de durerea lui, spuse liniştită Abby. Uită-te la aura lui. Furia lui izvorăşte din teama că Celeste nu-l iubeşte, şi teama aceasta îl otrăveşte, începând de la inimă. Fiindcă se teme, îi eSte uşor să ne urască.
Alderton se albi când auzi cuvintele lui Abby.
- De aceea sunt urâţi ursitorii, spuse el rigid. Fiindcă fură secretele din sufletul omului.
- Ţi-am arătat iar şi iar cât de mult te iubesc. Ce altceva pot spune? întrebă Celeste, iar mânia ei se schimbă în nelinişte în timp ce păşea între soţul ei şi ţintele furiei sale. De ce nu vrei să mă crezi?
- Poate că îl iubeşti pe ducele de Alderton. El se uită ţintă la soţia sa, atât de fermecat de frumuseţea ei diafană, încât Jack şi Abby ar fi putut să nu existe. Dar te-ai fi căsătorit cu mine pe când eram Lord Piers, al treilea fiu cu o avere modestă? Ceea ce am dorit şi ceea ce mi-a lipsit

întotdeauna ai fost tu, Celeste. Cu mult mai mult decât un moştenitor. Am nevoie de o soţie care să mă iubească pe mine, nu pe ducele de Alderton. Nu am fost niciodată convins că am găsit o asemenea soţie.

- Vrei să fii iubit pentru tine însuţi, nu pentru că eşti duce, ripostă Celeste. Dar tu m-ai iubi pe mine dacă nu aş fi frumoasă? In ce măsură sunt sentimentele tale influenţate pe aspectul meu şi de părul blond pe care îl preţuieşti atât de mult?

Alderton e simţi lovit pe la spate.

- Nu e acelaşi lucru!

-Seamănă îndeajuns de mult, spuse ea aspru. Frumuseţea mi-a modelat viaţa şi a devenit o parte din ceea ce sunt. Nu aş fi aceeaşi femeie dacă aş fi ştearsă. Dar nici tu nu ai fi acelaşi bărbat dacă nu ai fi devenit duce. Vocea ei se îmblânzi. Iubesc totul la tine, Piers, şi asta implică şi demnitatea, imparţialitatea şi dreptatea pe care le exerciţi în calitate de duce de Alderton. Cred că te-aş iubi oricare ar fi poziţia ta în viaţă, dar acesta este singurul fel în care te-am cunoscut. Poţi să spui acelaşi lucru? Mi-ai fi cerut să dansez cu tine în acea primă ocazie dacă aş fi fost ştearsă, timidă şi prost îmbrăcată?

- Eu... eu nu ştiu, spuse Alderton cu o sinceritate dureroasă. Dar Londra e plină de femei frumoase, şi mult prea multe dintre ele încearcă să atragă atenţia unui duce. Rareori am cerut un al doilea dans. Se întinse şi atinse părul ei strălucitor, cu o expresie tensionată.

Cu tine - nu mă mai săturam de compania ta, şi nu era doar din cauza frumuseţii.

In timp ce se priveau în ochi, aerul începu să zumzăie de tensiune sexuală.

-Poţi să mă iubeşti chiar dacă am putere magică? şopti ea, aşezându-şi mâna peste a lui. Pot să refuz s-o folosesc, dar tot este parte din mine.

- Dacă e adevărat, spuse el răguşit, atunci voi învăţa să iubesc magia, fiindcă te iubesc cu adevărat.

Cu lacrimile şiroindu-i pe faţă, ea păşi spre el. Autocontrolul lui începu să se sfărâme, şi o trase lângă el într-o îmbrăţişare strivitoare, de parcă sărutând-o şi-ar fi

putut amesteca sufletele. Mâna lui Celeste se înfipse în spatele lui, ţinându-l strâns, ca pentru a-l împiedica să se mai distanţeze vreodată.
Cu terminaţiile nervoase zumzăind din pricina energiei care pârjolea camera, Jack prinse braţul lui Abby şi o îmbrânci în hol, trântind uşa în urma lor.
-Cred că puterea generată de cearta aceasta ar fi putut face să zboare toţi porumbeii din Londra!
- Nu doar porumbeii.
Pupilele lui Abby erau întunecate şi obrajii ei înroşiţi de o promisiune senzuală. El nu-şi putea lua privirea de la umflătura magnifică a sânilor ei.
- Nu trebuie să fiu afectat de asta, spuse el răguşit, cu sângele bubuindu-i în vene. E sora mea.
-Camera aceasta cuprinde destulă pasiune ca să-i facă pe călugări să-şi încalce jurămintele. Sursa nu contează. Cu ochi strălucitori, Abby îi trase capul în jos, sărutându-l sălbatic. Şi eu nu sunt sora ta.
Dorinţa brută îl pârjoli. In timp ce gurile li se uneau într-un sărut imperios care nu cunoştea sfârşit, el o propti de perete şi dibui nasturii pantalonilor, ca să se elibereze. Nebun de dorinţă, îi ridică fustele, şi de data aceasta nu se mai gândi să nu şifoneze ţesătura.
Trupul ei era fierbinte şi pregătit, şi ea ţipă când Jack intră în ea, iar gura lui înghiţi sunetul. Se zgudui în jurul lui aproape imediat. In timp ce culorile curcubeului se dezlănţuiau în jurul lor, el împinse iar şi iar, vărsându-se în interiorul ei, încercând să se contopească fizic cu o intensitate ce despuia orice conştiinţă, până când dorinţa frenetică se fărâmiţă într-o uşurare uluitoare.
Când nebunia trecu, fruntea lui se sprijinea de perete, iar braţele se ţineau de trupul deosebit de provocator al soţiei sale.
-Nu e de mirare că lumea se teme de puterea magiei sexuale, gâfâi el. Dacă n-ar fi peretele, cred că ne-am prăbuşi amândoi.
- Foarte probabil. Ea zâmbi strâmb. Mare parte din magie a venit de la tine, cred, fiindcă eu nu am fost niciodată atât de tare afectată.

- E bine că nu a apărut nimeni pe holul acesta. Deşi cred că ar fi putut trece o cireadă de elefanţi în galop şi noi nu i-am fi observat. Cu o mână tremurătoare, îi dădu drumul şi se îndreptă, aproape mirat că putea sta în picioare. In timp ce se încheia la pantaloni, întrebă: Ce s-a întâmplat? In afară de ceea ce pare evident, adăugă el în grabă când văzu zâmbetul răutăcios al lui Abby.
-Cred că Celeste şi soţul ei şi-au suprimat pasiunea de ceva timp. Acceptă batista pe care i-o oferi el şi se şterse. In timp ce se certau, toată dorinţa suprimată a explodat, intensificată de magia lui Celeste. Fiindcă noi ne aflam exact acolo şi am fost implicaţi în ceartă, am fost prinşi într-o furtună arzătoare de dorinţă. Mă întreb dacă nu or fi simţit-o şi alţii din casă.
Jack ridică din umeri.
- Sper că nu, altfel o să găsim o orgie în desfăşurare atunci când ne întoarcem în sala de bal.
- Trebuie să ne întoarcem la bal? Ea făcu o grimasă. Presupun că da, fiindcă suntem oaspeţi de onoare.
- Iar amfitrionul şi amfitrioana nu cred că vor mai apărea. Arăt respectabil?
-Suficient pentru stadiul acesta al serii. Dacă ai fi arătat aşa mai devreme, oamenii ar fi bănuit ceva mai mult decât un dans energic. Ea îşi netezi rochia cu palmele. Eu cum arăt?
-Arăţi de parcă ai fi dansat foarte energic, spuse el grav. Dar nu mai mult decât atât, cred. îi oferi braţul. Coborâm?
Ea îşi muşcă buzele.
- Am făcut ceva ce nu trebuia. Când Celeste i-a smuls amuleta lui Alderton, l-a lăsat neprotejat contra magiei. Eu... am făcut o scanare profundă a trupului său şi cred că am găsit cauza eşecului lor de a avea copii. Era un simplu blocaj, şi l-am reparat. Cred.
El se uită ţintă la ea, imaginându-şi cât de intimă trebuie să fi fost scanarea.
-Ai lucrat rapid.
-Unele probleme sunt simple şi pot fi vindecate rapid. Ea oftă. Ce am făcut a fost incorect, dar totuşi nu pot să regret. Chiar dacă evenimentele din seara aceasta î-au

făcut pe Alderton mai tolerant faţă de vrăjitorie, cred că va mai trece mult până să-i îngăduie unui vindecător să-l examineze şi să-l trateze.
Avea dreptate. De dragul lui Celeste şi al lui Piers, spera că avusese succes.
- Poate că nu a fost etic, dar răsplata succesului va fi enormă. Dacă ai eşuat - ei bine, nu va şti nimeni, în afară de mine.
- Dar e ceva ce n-ar trebui să-l fac din nou.
- Nu, şi mai ales nu mie!
- Nu ar fi nevoie, spuse ea. Pot să-ţi vorbesc şi ştiu că mă vei asculta.
în timp ce se îndreptau spre sala de bal, el îşi dădu seama că abilitatea de a vorbi unul cu celălalt era o binecuvântare chiar mai mare decât pasiunea uimitoare dintre ei.
Prietenii lui aveau dreptate. Era un bărbat foarte norocos.
Abby se trezi şi se întinse, şi trupul îi foşni plăcut frecându-se de silueta solidă a soţului ei.
-Trebuie să ne dăm jos din pat astăzi?
-Cred că da. Dar nu încă. El se trase mai aproape, cu braţul pe după mijlocul ei. Cu o seară în urmă nu reuşiseră să se îmbrace cu cămăşile de noapte, aşa că se bucura de goliciunea ei delicioasă.
- Mă întreb cât de multe flori vor sosi alături de bileţele în care lumea îşi exprimă speranţa că ducesa şi-a revenit de pe urma bolii care a silit-o să părăsească devreme balul. Abby zâmbi gândindu-se la minciuna politicoasă pe care o inventaseră în noaptea precedentă, ca să explice dispariţia amfitrionului şi a amfitrioanei. Şi câte femei vor invidia faptul că are un soţ îndeajuns de atent încât să stea cu ea...
-Am îndoieli serioase referitoare la statul acesta, spuse Jack amuzat. Cu puţin noroc, şi-au aplanat neînţelegerile, dar situaţia ar putea fi stânjenitoare azi. Nu e prea târziu, şi ar fi mai bine să plecăm acum, în loc să mai aşteptăm până mâine. Amândoi ne-am cam împachetat lucrurile, nu?
- Nu ştiu, spuse Abby gânditoare. Pe când ne aşteaptă mama ta?
- Nu ne aşteaptă.

Când văzu sprâncenele arcuite ale lui Abby, el spuse:
- Mi s-a părut mai înţelept să nu-i dau lui Scranton ocazia să se pregătească. Doar nu trebuie să îmi anunţ întoarcerea în propria mea casă.
-Mă întreb ce ne aşteaptă acolo. Abby încercă să simtă evenimentele care aveau să se desfăşoare, dar fără prea mare succes. Cred că va fi... complicat.
- Poate chiar periculos. Expresia lui Jack era gravă. Dacă avem dreptate, este ceva de-a dreptul malefic în Scranton.
-Amândoi putem să triumfăm asupra unui tată vitreg netrebnic.
Jack încuviinţă, dar nu păru liniştit. Schimbând subiectul, întrebă:
- Poţi simţi dispoziţia lui Celeste şi a lui Piers?
- Simt o satisfacţie profundă, dar nu vreau să mă uit mai îndeaproape. Am intervenit destul deja.
Mâna lui începu să-i mângâie circular stomacul.
- înţeleg tot mai bine ispitele periculoase ale magiei. Pare atât de uşor să urmăreşti emoţiile oamenilor. Să faci mici schimbări pentru binele lor.
- Exact, spuse ea, bucuroasă că el înţelegea. E un noroc că atât de mulţi oameni poartă amulete antimagie. Acestea nu opresc un vrăjitor puternic şi hotărât, dar, când dai peste scutul produs de o amuletă, îţi aminteşti că ai mers prea departe.
- Şi în punctul acesta, etica vrăjitorească îţi cere să te retragi. Cercurile pe care i le făcea pe stomac se transformară în mişcări ritmice prelungi deasupra pântecelui. Câţi dintre vrăjitori se poartă etic?
- Cu cât mai puternică e magia, cu atât mai mari sunt şansele de a fi etic. Cele mai puternice vrăji cer disciplină, şi consecinţele unei purtări greşite devin mai grave. Ea se arcui sub mâna lui mângâietoare, ca o pisică. Cei mai periculoşi vrăjitori sunt şarlatanii care au doar o umbră de talent şi nici un scrupul. Ei ne fac un nume rău tuturor.
-îmi pierd interesul faţă de subiectul vrăjitoriei, murmură el. Şi mă gândesc cât de înţelept ar fi să ne simţim prea obosiţi ca să călătorim în dimineaţa următoare unui bal.

-Eşti obosit? întrebă ea cu prefăcută inocenţă, în timp ce mâna ei începea propria explorare.
Mâinile lui se aşezară pe sânii ei.
- Prea obosit ca să mă urc într-o trăsură şi să călătoresc toată ziua. Dar nu şi ca să stau în pat - asta e uşor.
Ea fu străbătută de un fior. Era într-adevăr uşor să stai în pat, dar şi obositor într-un mod delicios.
Abby se simţi mai mult decât prudentă în momentul în care coborâră pentru un mic dejun întârziat. Nici ea, nici Jack nu mâncaseră mult în seara precedentă, aşa că era lihnită. Fu o uşurare să vadă că erau singuri în sufragerie. în timp ce îşi termina ouăle, pâinea prăjită şi ceaiul, apăru Celeste. Ducesa avea cearcăne sub ochi, dar expresia ei era radioasă. '*«
- Totul e bine? întrebă Jack.
-Totul e minunat! Se aplecă din zbor peste fratele ei şi îl îmbrăţişa cu patos, apoi se întoarse şi făcu acelaşi lucru cu Abby. Nu pot nici măcar să regret săptămânile de nefericire, fiindcă eu şi Piers ne înţelegem mult mai bine unul pe altul acum. Căzu pe un scaun de lângă Abby, întrebând în şoaptă: Abby, este posibil ca o femeie să ştie că e însărcinată din momentul în care se întâmplă?
Uluită, Abby studie aura lui Celeste. In jurul abdomenului părea să existe o strălucire în plus.
-Am cunoscut femei care au făcut asemenea declaraţii şi au avut dreptate.
- E prea curând ca să spun cuiva, dar, în inima mea, ştiu. Celeste coborî şi mai mult vocea. Ai făcut ceva? Am văzut cât de atent îl studiai pe Piers în timpul acelei discuţii îngrozitoare.
Abby roşi.
-Am făcut o scanare rapidă şi am găsit o mică anomalie, pe care am corectat-o. A fost greşit din partea mea, dar în momentul acela mi s-a părut o ocazie ce nu putea fi ratată.
Ochii lui Celeste, de culoarea alunei, străluciră de recunoştinţă.
-A fost, şi îţi mulţumesc din adâncul inimii că ai profitat de ea.

înainte ca Celeste să poată spune mai mult, uşa se deschise şi intră ducele de Alderton. Abby înlemni, şi Jack se ridică precaut.

- Putem să plecăm numaidecât dacă asta vrei, îi spuse el cumnatului său.

- Nu e necesar. Ducele se uită direct la Abby. îmi cer scuze, Lady Frayne. Eram supărat şi iraţional şi m-am purtat foarte rău cu toată lumea, în special cu dumneata. Sper că mă poţi ierta.

Precauţia ei se risipi.

-Bineînţeles. Toţi ne purtăm rău uneori. Spera că grosolănia lui faţă de ea răscumpăra faptul că ea îl vindecase fără permisiune. Când am venit, mi te adresai cu Abby. Sper că o vei face din nou.

- Mulţumesc, Abby. Sper să o putem lua de la capăt.

Ducele nu mai părea acelaşi om ca în ziua precedentă. întunericul şi furia din aura lui fuseseră înlocuite cu o mulţumire calmă. Aceasta era adevărata lui natură, când nu era înnebunit de îndoieli şi de temeri.

Jack întrebă fără menajamente:

- Ce simţi acum faţă de magie?

Alderton ezită.

- Destulă stânjeneală încă, dar am înţeles că, dacă las deoparte ideile preconcepute cu care am fost crescut, nu am nici un motiv să-i dispreţuiesc pe toţi cei care lucrează cu magia. în special fiindcă asemenea puteri sunt mai comune decât credeam. Zâmbi plin de căinţă. Lucrez la acceptare. Sper că voi reuşi.

Ăsta era un lucru bun, considera Abby, fiindcă avea presentimentul puternic că mult-doritul moştenitor al lui Alderton urma să aibă talent pentru vrăjitorie.

De abia aştepta să afle.

capitolul 28

-Aproape am ajuns. Jack se aplecă şi privi pe geam, cu o expresie încordată. Porţile de la aleea principală sunt chiar după următoarea cotitură.

-E timpul să o pun pe Cleo înapoi în coş. Abby mută pisica somnoroasă din poală în coşuleţul căptuşit şi acoperit pe care îl cumpărase pentru ca prietena ei felină să poată

călători în siguranţă. Nu dorise să o vadă pe Cleopatra speriindu-se şi sărind din trăsură la vreo oprire.
In călătoria spre nord, se opriseră trei nopţi în Mel- ton Mowbray. Pe lângă vizitele la familie şi prieteni, îl luaseră pe Dancer. Calul lui Jack se vindecase de rănile de la vânătoare şi acum galopa din nou în urma trăsurii, intr-un ham.
Noaptea precedentă şi-o petrecuseră în Leeds, oraşul cel mai apropiat de Langdale Hali. Astăzi, trăsura urcase Penninii, şirul de dealuri abrupte care despart Britania în nord.
Chiar şi într-o zi cenuşie şi sub ameninţarea ploii, peisajul era spectaculos, cu ţărmuri stâncoase şi cascade care săltau peste dealuri înainte de a se vărsa în văile fertile pe care localnicii le numeau vâlcele. Putea să înveţe să iubească ţinutul Yorkshire, constatase Abby.
- Primăvara vine devreme anul acesta. Chiar şi aici, în nordul extrem, am văzut narcise. In curând, ţinutul va reveni la viaţă.
Trecură de cotitură, şi trăsura se opri în faţa unor porţi din fontă, care duceau spre domeniu. Jack deschise geamul şi strigă:
- Hei, Ned! Mai eşti aici?
Văzând că nu apare nici un străjer, Jack mormăi o înjurătură şi sări din trăsură ca să deschidă singur porţile. Un bătrân zbârcit ieşi din gheretă, târşâindu-şi picioarele.
-Ned! Jack îi întinse mâna printre barele de fier. Mă bucur să te văd din nou.
Bătrânul ignoră mâna întinsă.
- V-a luat mult timp să ajungeţi acasă, milord.
Titlul fu ataşat fără nici o urmă de încântare.
-Am fost ocupat luptându-mă în bătăliile Britaniei, Ned, spuse Jack, lăsându-şi mâna să cadă.
Bătrânul fornăi elocvent, lăsând să se înţeleagă că bătăliile străine nu contau pentru el. In timp ce deschidea porţile, spuse:
- Multe s-au schimbat, milord.
- In ce fel?
- O să aflaţi.

Ned închise porţile în spatele trăsurii şi păşi apăsat spre gheretă.
De cum intrară cu trăsura pe proprietatea Langdon, se simţi o modificare subită şi uimitoare de energie. Abby crescuse în aerul înviorător din Yorkshire şi într-o atmosferă de viaţă muntoasă robustă. Acum, că intraseră în Langdale, simţi o greutate sufocantă şi monotonă care îmbiba atmosfera.
- Simţi diferenţa? întrebă Jack.
- Dramatic, răspunse Abby în timp ce trăsura intra pe aleea principală. Aceasta străbătea valea şi ajungea atât de departe, încât Abby nu putu să vadă casa de la capătul ei. Ai ales străjerul ca să sperie oamenii?
-Ned era mult mai prietenos. Jack se încruntă. Ai mult mai multă experienţă decât mine în citirea au- rei. Ce ai văzut în aura lui?
-Părea un om care se luptă ca să supravieţuiască, strângându-şi energia în jurul lui.
-Asta am perceput şi eu. Se simţea rău. Jack bătu în panoul dinspre vizitiu ca să-i facă semn să oprească trăsura. Simt că totul merge rău.
Când trăsura se opri, Jack ţâşni afară.
- Durează doar un minut.
Abby aşteptă în timp ce minutul se transforma în mai multe. Cu nervii încordaţi, deschise portiera şi coborî. Jack stătea în picioare la o distanţă de o sută de metri, lângă un crâng de copaci cu ramurile desfrunzite, în timp ce se îndrepta spre el, începură să cadă primele picături reci de ploaie. Dorind să fi avut boneta, ea spuse:
- Ce cauţi?
-Aici era un strat cu bulbi de narcise, şi numărul lor creştea cu fiecare an. Florile acopereau pământul ca o pătură aurie strălucitoare. Acum nu mai încolţeşte nici una.
Avea dreptate. Acum, că intraseră în Langdale, toate semnele de primăvară dispăruseră. Nici un lăstar nu ieşea din pământ, şi mugurii frunzelor din copaci erau atât de strânşi şi de tari, de parcă ar fi fost mijlocul iernii. Ştiind că narcisele erau faimoase pentru vigoarea lor, ea întrebă:
- E posibil să fi scos cineva toţi bulbii?

-Nu-mi imaginez de ce. Jack se aşează pe vine şi scormoni pământul cu un băţ. Aproape imediat, găsi un bulb şi îl eliberă din pământ.
Abby se uită atent la bulbul zbârcit.
-Nu pare mort, dar arată ca un bulb în luna decembrie, nu în martie. Ar fi trebuit să răsară până acum. Poate chiar să înflorească.
Jack se ridică.
-Asta dovedeşte că nu există doar în mintea mea gândul că ceva merge rău.
Abby cercetă peisajul sterp. Vântul gemea printre copaci şi ploaia se înteţea.
- Pământul acesta e adormit. Abia dacă trăieşte.
- Blestemat?
- Nu cred, dar nu sunt sigură, spuse ea rar. E nevoie de un vrăjitor cu o putere de neînchipuit ca să blesteme o zonă atât de mare, şi blestemele trezesc o senzaţie diferită, deformată. Pământul acesta pare să fi fost secătuit de viaţă, până nu a mai rămas aproape nimic.
-Blestemat, secătuit de viaţă - totuna. Pământul meu e aproape mort, şi eu nu ştiu cum să-l vindec, împinse bulbul la loc, îndesând pământ reavăn peste el. Nici Ned nu pare mai viu. Am visat că Langdale Hali era degerat, dar nu mi-am dat seama că ăsta este crudul adevăr.
- Crezi că renegarea aceasta a vieţii vine de la tatăl tău vitreg?
-Probabil. Sper să aflu cu certitudine când voi da ochii cu el. Jack reveni în trăsură. Oare uciderea unui om poate risipi blestemele sale?
- Sper că glumeşti, spuse Abby, demoralizată de aplecarea lui soldăţească spre violenţă.
- Nu chiar. Privirea mohorâtă a lui Jack străbătu dealurile. Langdale e responsabilitatea mea. Acum, că m-am întors, voi face tot ce trebuie ca să-i redau sănătatea.
-Crima nu o să dejoace trucul, spuse ferm Abby. Chiar dacă a angajat un practicant al magiei negre care să blesteme pământul, moartea lui Scranton nu va pune capăt blestemului. Nici măcar moartea magicianului respectiv nu i-ar pune capăt. Dacă există un blestem, leacul este să îl

contracarezi cu magie vindecătoare puternică. Aşa că nu face nimic necugetat! Nu vreau să te văd atârnat la Tyburn.
Jack nu răspunse. Cu o claritate glacială, ea înţelese că Jack avea să facă intr-adevăr orice socotea că era necesar ca să pună capăt lipsei acesteia ciudate de viaţă. Instruit ca soldat, nu ca vrăjitor, el nu înţelegea cu adevărat că luarea unei vieţi ar face pământul chiar mai lipsit de armonie. Trebuia să-i păstreze echilibrul, dacă se putea. In timp ce o ajuta să coboare din trăsură, ea spuse liniştită:
-Te rog să nu faci nimic necugetat fără să vorbeşti mai întâi cu mine. împreună, putem descoperi adevărul şi vom găsi o soluţie.
Alarmată fiindcă el nu-i răspundea, ea spuse aspru:
-Jack?
El încuviinţă şovăielnic.
- Nu o să-l omor pe Scranton fără să te anunţ pe tine mai întâi.
- E o consolare destul de slabă, replică ea în timp ce încerca să-şi netezească părul ud.
- Sper să nu se ajungă la asta. Dar mă furnică pielea de la răul de aici.
Abby putea să-l simtă şi ea, şi efectul era probabil mai acut în cazul lui Jack, fiindcă era casa lui. înţelegerea acestui lucru nu o linişti.
-Există o soluţie. Trebuie să ne oferim timp s-o găsim.
- Mă tem că soluţia va fi să o aruncăm pe mama din casă, spuse Jack, cu o expresie de încordare pe chip. Cum se face aşa ceva?
-Gândeşte-te că îl scoţi din casă pe tatăl tău vitreg, sugeră ea. Mama ta poate rămâne sau poate pleca, după cum doreşte. Ea alege, până la urmă. Poate pleca alături de soţul ei pe domeniul acestuia, care e exact alături. Sau poate rămâne la Langdale Hali fără el. Sau îşi poate folosi partea de moştenire ca să stabilească în altă parte, de exemplu în Londra sau la Bath.
-Ai dreptate. Nu e ca şi cum aş trimite-o la un azil. El se încruntă. Dar va fi dificil să-i cer să se mute. Mă vei ajuta, Abby? %

Ea se temuse de asta.
-Bineînţeles. Vrei să-i spun eu să plece? Oricum o să-i fiu antipatică, aşa că aş putea juca rolul personajului abominabil.
-Sună tentant, dar eu trebuie să rostesc ultimatumul. El oftă. Tu doar... doar să mă sprijini. Nu mă lăsa să renunţ şi să evit să fac ceea ce ştiu că trebuie făcut.
Intr-un fel, asta era mai greu decât să rostească ea ordinele.
-O să fac tot ce-mi stă în puteri. Dar trebuie să fii convins de ceea ce vrei să faci. Dacă eşti nesigur, va fi dificil să fii atât de ferm cum este necesar.
-Sunt sigur că vreau să restaurez Langdale Hali. Sper că acest fapt îmi va oferi hotărârea necesară ca să-l pot alunga pe Scranton de aici.
-Dacă el este sursa îngheţului, scoaterea lui de pe domeniu ar putea fi un bun început pentru îndreptarea lucrurilor. Dacă avem noroc într-adevăr, poate nici nu va mai fi nevoie de altceva.
- Atunci voi scăpa de el. Jack zâmbi crispat. Cred că ar fi mai uşor să-l împuşc. Puştile presupun mai puţin efort decât conversaţiile dificile.
- Nu mă îndoiesc. Dar nu sunt cea mai bună soluţie pe termen lung.
Restul drumului până la casă decurse în tăcere. Abby ţinea coşuleţul Cleocatrei în poală, odihnindu-şi o mână pe blana mătăsoasă a pisicii. Având în vedere cât de nervoasă fusese Cleo de când intraseră pe domeniu, nu ştia sigur cine avea mai multă nevoie de alinare.
Conacul care se ivi era un amestec interesant de stiluri vechi şi mai vechi. Trăsura trase sub un portic situat în partea dreaptă, care îi apără de ploaia care turna acum cu găleata. Jack o ajută să coboare din vehicul.
-Se spune că cea mai veche secţiune din Langdale Hali datează din secolul al XlII-lea. Diferiţi membri ai familiei Langdon au adăugat părţi noi când au avut chef, fără să ia în calcul ce exista deja.
- E un fel de ghiveci, admise ea. Dar e fermecător.
- Minţi bine, spuse el cu o licărire de zâmbet.

-Nu mint. Ea arătă spre amalgamul de turnuri, faţade şi ferestre desperecheate. Exista o parte drăguţă în stil Tudor, şi chiar o aripă Palladiană din ultimul secol. Garantat, locul arată de parcă ar fi fost construit de un tinichigiu orb, dar fragmentele merg bine împreună. Piatra cenuşie frumoasă face conacul să pară că a crescut din oasele dealurilor din Yorkshire.
Expresia lui se îmblânzi.
- Şi eu am crezut dintotdeauna asta.
In timp ce se îndreptau spre uşa care se deschidea din portic înspre casă, Abby se ţinea de braţul lui Jack cu o mână şi ducea coşuleţul lui Cleo în cealaltă. Jack trase de clopoţel. Fură lăsaţi să aştepte din nou.
De data aceasta uşa fu deschisă de un lacheu elegant în livrea şi cu perucă pudrată. Ochii lui se lărgiră când îl văzu pe Jack.
- Nu vă aşteptam, Lord Frayne.
Jack ridică din sprâncene.
-A ajuns, oare, domeniul într-un asemenea hal încât să trebuiască să dau de ştire înainte de a-mi aduce mireasa acasă?
-Nu, milord. Lacheul se înclină după ce privi rapid spre Abby. Mă bucur să vă văd din nou, milord. Bine aţi venit la Langdale Hali, milady.
- Eşti Jenkins, nu-i aşa? Fiul cel mare al majordomului?
- Da, milord. Faţa tânărului se umbri. Tata s-a dus acum două ierni.
- îmi pare rău, nu ştiam, spuse Jack grav. A fost un om bun.
în timp ce păşea în urma lui Jack, Abby se întrebă de ce nu îi scrisese mama lui despre asta. Sigur că moartea unui vechi servitor al familiei ar fi meritat o propoziţie într-o scrisoare.
Se scuturau de ploaie în holul de la intrare, când o făptură blondă, purtând un căţeluş în braţe, trecu de uşa deschisă care ducea în casă. Văzându-i pe oaspeţi, se opri.
-Jack, cât mă bucur să te văd. Te aşteptam?

Aceasta era, evident, femeia care consacrase gustul lui Jack pentru blondele micuţe. Helen, Lady Scranton, se apropia probabil de cincizeci de ani, dar era încă zvel-, tă, cu păr strălucitor şi trăsături perfecte. Intr-o încăpere aglomerată, putea fi confundată cu Celeste. Căţelul ei de companie, mic şi dolofan, avea o panglică albastră întunecată care se potrivea cu tivul de la eleganta rochie de dimineaţă a stăpânei.
-Mamă! In ciuda sentimentelor complicate pe care i le inspira mama lui, Jack traversă încăperea şi o îmbră- ţişă cu plăcere, atent să nu dea peste câine. Voiam să-ţi fac o surpriză. A trecut prea mult timp.
- Mult, mult prea mult. Şi a cui e vina? Ochii ei erau albaştri, nu de culoarea alunei, ca cei ai lui Jack şi ai lui Celeste. Se întoarse spre Abby, legănând căţelul la piept. Ea cine e? Doar nu ai angajat o însoţitoare pentru mine! Ştii că nu îmi trebuie, nu când îl am pe dragul meu Alfred.
Jack o prinse pe Abby de mână şi o trase în faţă.
- Bineînţeles că nu am făcut aşa ceva. Nu-ţi aminteşti că ţi-am scris despre căsătoria mea? Permite-mi să ţi-o prezint pe soţia mea, Abby, cea mai nouă Lady Frayne.
Sprâncenele femeii se ridicară.
-Chiar? Credeam că te vei căsători cu cineva mai drăguţ.
Abby roşi puternic, dureros, iar fragila încredere în sine pe care o căpătase la Londra se risipi. Se simţi ca o vită mare şi dizgraţioasă. Una care călătorea de câteva zile, purta o rochie veche şi era udă până la piele din cauza ploii.
Mâna lui Jack apăsă puternic mâna lui Abby.
- E groaznic să-i spui aşa ceva despre noua stăpână de la Langdale Hali, replică el cu asprime. Cred că te vei scuza pentru că te-a luat gura pe dinainte.
Mama lui ridică din umeri, fără nici o urmă de căinţă.
-Credeam că îţi plăceau blondele elegante, dar nu te-am văzut de atâţia ani, aşa că nu-ţi mai cunosc deloc preferinţele.
Oare noua ei soacră era în toate minţile? Abby nu-şi putea închipui cum putea exista atâta indiferenţă la o femeie care îşi vedea copilul după atâta timp. încercând să pară calmă şi amabilă, Abby spuse:

- Fiindcă Jack nu a putut găsi o blondă atât de frumoasă ca dumneavoastră şi ca Celeste, s-a hotărât să ia de soţie o brunetă. Mă bucur să vă întâlnesc, Lady Scranton.
-Lady Frayne, te rog, o corectă cealaltă femeie. Am ales să-mi păstrez titlul. Cu permisiunea dragului meu Alfred, bineînţeles. El spune că îi place să fie căsătorit cu o vicontesă.
Abby ştia că nu era ceva neobişnuit ca o femeie să-şi păstreze titlul mai înalt atunci când se căsătorea cu un bărbat de rang inferior, dar putea fi zăpăcitor să ai două Lady Frayne sub acelaşi acoperiş. Spera că situaţia nu avea să dureze mult.
Câinele de companie al lui Helen se agita să coboare, aşa că aceasta lăsă animalul pe duşumea. Potaia veni la Abby şi începu să sară pe ea.
- Homer nu te place, rosti tărăgănat Flelen. E foarte discriminatoriu.
-Cred că miroase pisica mea. în timp ce câinele se înălţa, dinăuntrul coşului veni un sâsâit profund. Abby vru să controleze încuietoarea coşului, dar capacul se desfăcu, descoperind-o pe Cleocatra, cu mustăţile albe tremurătoare în contrast cu blana neagră moale.
Homer începu să scheaune şi să sară. Abby se trase îndărăt, dar câinele reuşi să atingă cu lăbuţa capacul coşului, răsturnându-1. Cu un mârâit furios, CÎeo sări pe duşumea. Fiecare fir de abanos de pe trupul ei stătea drept, făcând-o să arate de două ori mai mare decât câinele.
Homer se aruncă spre pisică. Şuierând ca un dragon, Cleo îşi trecu rapid ghearele peste botul câinelui. Homer urlă şi o luă la goană, fugind spre holul de la intrare de parcă ar fi fost urmărit de demoni.
- Ce bestie oribilă! exclamă Helen. Trebuie să scăpaţi de ea imediat! '•*
In timp ce Abby o ridica pe Cleo şi o liniştea, Jack spuse:
- Abby locuieşte aici acum, şi la fel şi pisica ei. Homer ar putea fi educat să-şi îmbunătăţească manierele.

-Homer nu e niciodată problematic! Pisica asta mizerabilă e problema.
-Ca majoritatea pisicilor, Cleo e imaculată, spuse Jack, amuzat. Aş vrea ca soldaţii mei să se spele măcar pe jumătate cât se spală ea.
în timp ce ei vorbeau, Abby studie aura lui Helen. Sub exteriorul lustruit se ascundea un egoism monstruos. Deşi părea bucuroasă să-l vadă pe Jack, reacţia ei era moderată, semănând mai degrabă cu salutul adresat unui văr îndepărtat decât cu primirea singurului ei fiu. Faţă de noua noră nu arăta nici un interes. Chiar şi insultele fuseseră întâmplătoare. Era aceasta adevărata fire a lui Helen sau era purtarea ei un alt semnal al răului din Langdale?
O prezenţă întunecată intră în cameră. Helen spuse mângâietor:
- Dragule! Uite cine a venit.
Bărbatul înalt şi slab cu păr argintiu trebuia să fie maleficul tată vitreg al lui Jack. Deşi avea o frumuseţe convenţională şi era meticulos de bine îmbrăcat, Sir Alfred Scranton stârnea senzaţia de rău. Lui Abby nu-i trebui mai mult de un moment ca să-şi dea seama că era aproape lipsit de aură. Cei mai mulţi oameni erau înconjuraţi de o energie colorată subtil, dar nu şi Sir Alfred. în loc să radieze energie, părea să o absoarbă din jurul lui. Era întunericul personificat.
în timp ce îl studia, Abby simţi o smuciturâ în câmpul ei de energie. îşi întări instinctiv scuturile, ca să nu-l lase să-i secătuiască forţa vitală. Nu ştia dacă el era con-ştient de modul în care energia lui negativă sorbea din tot ce îl înconjura. Ca în majoritatea cuplurilor căsătorite, între el şi soţia lui exista o legătură plină de energie, dar chiar şi culoarea acesteia era dată de un simţământ tulburător de posesiv.
întorcându-se dinspre Helen, se înclină politicos.
- Mă bucur să te văd, Frayne. Trebuia să ne anunţi că vii, ca să ne putem pregăti pentru vizita ta.
-Nu e o vizită. Am venit acasă cu adevărat şi mi-am adus soţia. In timp ce jack făcea prezentările, ochii lui Sir Alfred se micşorară. Expresia lui semăna atât de mult cu a unui

şarpe, încât Abby mai că se aşteptă să vadă o limbă bifurcată atunci când vorbi.
Obosită şi incomodată de tensiunea din încăpere, Abby spuse:
-Aş putea să merg în camera mea ca să mă revigorez? A fost o călătorie lungă.
-E o idee bună. Jack îşi puse mâna pe spatele ei. Mamă, poţi să ordoni servitorilor să aprindă focul şi să facă patul în apartamentul stăpânului?
Ea e arătă şocată.
- Acelea sunt camerele noastre.
Sprâncenele lui se ridicară.
- La vizita mea anterioară, eraţi în apartamentul albastru. Sunt surprins că v-aţi mutat în camera mea fără să mă consultaţi.
- Nu erai niciodată aici! Privi spre fiul ei cu un aer de tristeţe tragică. Sigur nu vrei să o scoţi pe propria ta mamă din patul ei!
Jack ezită, şi Abby îl simţi şovăind. Privi spre el, încercând să-i amintească mintal că îi ceruse să îl ajute să-şi ducă până la capăt deciziile. El încuviinţă uşor, arătân- du-i că înţelesese.
- O să discutăm la cină chestiunea aceasta şi alte probleme, spuse el. Acum, eu şi soţia mea avem nevoie de un loc în care să ne revenim puţin.
Abby o puse pe Cleo înapoi în coş, conştientă de faptul că prima salvă fusese trasă. Ii aşteptau bătălii mai mari.
capitolul 29
Lui Jack şi lui Abby li se> dădură două camere de oaspeţi cu o uşă de legătură. Lăsându-l pe Morris să despacheteze, Jack intră direct în camera lui Abby şi o cuprinse în braţe în timp ce Cleo, recent eliberată din coş, explora împrejurimile.
-Ştiam că avea să fie dificil, spuse el în timp ce îi absorbea căldura şi judecata sănătoasă, dar nu mă aşteptam ca mama să te insulte pe faţă.
Abby îşi lăsă capul pe umărul lui Jack.
- Aşa a fost întotdeauna?
Întrebarea îl ajută să-şi recapete obiectivitatea.

-Nu, a fost întotdeauna frivolă şi poate puţin egocentrică, ca o libelulă sclipitoare. Dar avea o inimă bună. Nu am auzit-o niciodată să spună ceva atât de nepoliticos.
- Aşadar, e cuprinsă şi ea de răul de pe domeniu, spuse Abby gânditoare în timp ce se desprindea din braţele lui şi îşi scotea mantaua.
-Aş vrea... Jack se opri. Mi-ar plăcea să vorbesc cu cineva care cunoaşte situaţia, şi tocmai mi-am dat seama că e posibil. Vicarul, domnul Willard, a fost profesorul meu, şi are şi câteva abilităţi magice, în afară de înţelepciune. Este încă devreme. Te deranjează dacă trec acum pe la el? Satul nu e departe, chiar în afara domeniului. Mi-ar plăcea să vorbesc cu el înainte de a cina cu mama şi cu soţul ei. Presupunând că se află încă aici, bineînţeles.
- Ia-mă şi pe mine. Abby făcu o grimasă. Aş prefera să nu rămân aici singură.
El îşi aminti de visul în care zbura peste câmpurile distruse din Langdale, alături de perechea lui.
-Dacă nu eşti prea obosită, mi-ar face plăcere să vii. Cred că este mai bine să rămânem împreună, pe cât posibil.
- Unde-s doi puterea creşte?
- Exact.
Putea să simtă năpasta care pulsa în jurul lui ca o ceaţă otrăvită, gata să intervină şi să-i slăbească spiritul. Domnul Willard ar fi putut fi un aliat în bătălie.
Aveau nevoie de toţi aliaţii pe care îi puteau găsi.
Turnul pătrat al bisericii normande se ridica ferm la un capăt al străzii principale din Langdale. Vederea lui familiară îl făcu pe Jack să se simtă uşurat. Alături se afla vicariatul, o structură incoerentă construită din pietre cenuşii de Yorkshire aşezate unele lângă altele. Câte lecţii primise Jack în biroul vicarului? Sute, şi fuseseră unele dintre cele mai plăcute ore ale copilăriei lui, deşi pe atunci se plângea amarnic că era nevoit să înveţe latina, greaca şi filosofia.
în timp ce coborau din trăsură, Abby spuse:
- Soţia vicarului se pricepe la grădinărit. Narcisele şi brânduşele ei îmbobocesc şi câţiva dintre arbori sunt gata să înfrunzească.

-Totul e mult mai sănătos aici, comparativ cu domeniul, recunoscu Jack în timp ce bătea la uşă. Doamna Willard se pricepea la grădinărit, dar a murit acum câţiva ani. Era o femeie încântătoare, care avea întotdeauna o plăcintă cu ghimbir sau o felie de prăjitură sfărâmicioasă cu care să astâmpere foamea unui elev lihnit după clasici.
Uşa fu deschisă de o slujnicuţă. Făcu ochii mari când văzu că vizitatorii erau de neam ales.
- Sir? Madam?
-Lord şi Lady Frayne îl caută pe domnul Willard, zise Jack. E acasă?
Fata îi invită în salon, apoi plecă să îl cheme pe vicar. Jack simţi o izbucnire de fericire când apăru silueta familiară, înaltă şi subţire, a domnului Willard. Arăta exact cum trebuia să arate un vicar, dar sub aerul lui blând şi detaşat de lume se ascundeau un umor sec şi o minte ageră. Willard le zâmbi vizitatorilor, şi aura lui era lumina senină, strălucitoare şi aurie a spiritualităţii.
-Jack! Sau, mai degrabă, Lord Frayne. Ce plăcere să te văd din nou.
- Domnule Willard! Jack traversă încăperea şi prinse mâna vicarului între mâinile lui. S-au schimbat atât de multe. E o b inecuvânt ar ersă văd că dumneata eşti acelaşi. Zâmbi ştrengăreşte. Vei fi mulţumit să auzi că latina cu care nvaţi tot bătut la cap s-a dovedit folositoare. M-am trezit citindu-i pe Cezar, pe Cicero şi pe alţi romani în timpul campaniei din Spania.
-Ai citit şi din greci? întrebă vicarul cu interes.
- Mulţumiţi-vă cu succesul la latină. Jack îi făcu semn lui Abby să înainteze. Soţia mea era nerăbdătoare să vă cunoască.
Devenea mai bun la cititul energiei; în timp ce rostea prezentările, văzu limpede că Abby şi domnul Willard erau spirite înrudite. Ochii lui cenuşii se aprinseră când întâlniră privirea ei.
-Aţi apărut în sfârşit. Bine aţi venit în Langdale, Lady Frayne.
- In sfârşit? spuse ea ironic. Aveţi abilitatea de a vedea viitorul?

-Am o fărâmă de Vedere. De obicei, e mai degrabă o neplăcere. Le făcu semn să se aşeze pe sofa. Dar, de ceva timp, am simţit că e posibil să vină salvarea pentru Langdale, şi că urma să fie adusă de doi oameni.
- Deci există speranţă. Bucuros că nu trebuia să piardă timp cu obişnuitele politeţuri, Jack se aplecă în faţă. Spuneţi-mi ce s-a întâmplat acolo.
Vicarul aruncă o lopată de cărbuni pe foc.
-Declinul a început odată cu recăsătorirea mamei tale. De cum s-a mutat Scranton la Langdon Hali, domeniul a început să decadă. Mulţi arendaşi şi angajaţi au plecat, chiar dacă slujbele bune sunt rare în împrejurimi. Cei care au rămas au devenit posaci şi bănuitori. Se aşează pe un scaun, în faţa oaspeţilor săi. Mama ta s-a schimbat cel mai mult.
- Pare foarte diferită, încuviinţă Jack. Domeniul a fost blestemat?
-Nu cred. Vicarul se încruntă. Dar cred că mama ta a fost vrăjită. O cunosc de foarte mult timp. Femeia care trăieşte în conac e ca o copie îngheţată, scânteietoare. Farmecul şi dulceaţa care o caracterizau au dispărut treptat.
Vorbea de parcă ar fi pierdut un prieten vechi şi drag. Urmă o pauză în conversaţie, timp în care tânăra slujnică aduse o tavă cu ceai şi prăjituri. După ce fata se retrase, Abby întrebă:
- Domnule Willard, a mai investigat cineva cu puteri magice problemele de aici?
-De-a lungul anilor, mai mulţi vrăjitori pricepuţi m-au vizitat şi au încercat să detecteze problemele, dar nici unul nu a avut succes, răspunse vicarul. Unul era un episcop cu mare experienţă în domeniul stafiilor, al blestemelor şi al posedării spirituale. Nici măcar el nu a putut să găsească motivul declinului din vale. Se pare că nu e implicată magia, aşa că majoritatea oamenilor au acceptat că problemele sunt consecinţe naturale, ca plăgile biblice.
-A formulat cineva o teorie care să ne poată sluji ca punct de plecare? întrebă Abby.
- Eu am ţinut un jurnal al evenimentelor şi al speculaţiilor, dacă vreţi să vedeţi aşa ceva.

-Eu vreau. Măruntaiele lui Jack se încordară când se gândi că avea să citească un jurnal al propriilor sale slăbiciuni. Chiar dacă aflase despre vraja desemnată să îl ţină departe de casă, nu se putea simţi liber de responsabilitate. Dar poate că jurnalul avea să aducă soluţii folositoare. Aţi fost vrăjitorul cel mai apropiat de declinul domeniului. Care este opinia dumneavoastră personală?
Vicarul ezită.
-Bănuiesc că problema se află chiar în pământ. Există magie în pământ - magie şi viaţă. Magia aceasta aproape că a dispărut de pe domeniu. Rămăşiţele care mai sunt de abia pot susţine viaţa.
- Problema nu e neapărat magică, spuse Abby gânditoare. Uneori, domeniile trec prin perioade de ghinion. Dacă aşa stau lucrurile, atunci personalitatea inerent negativă a lui Scranton a intensificat ghinionul, dar nu ea a fost cauza. Zâmbi slab. Jack e cunoscut pentru norocul lui. Poate că prezenţa lui poate întoarce norocul domeniului Langdale.
- Prezenţa lui Sir Alfred ar fi putut intensifica toate aspectele negative, admise domnul Willard. Nu părăseşte niciodată domeniul.
- Niciodată? întrebă Abby uluită.
- Poate merge uneori pe propriul său domeniu, traversând graniţa dintre cele două proprietăţi. Dar nu ştiu sigur.
- Dar mama? întrebă Jack. Ştiu că nu a fost la Londra de ani de zile şi că nu o vizitează nici măcar pe sora mea. Dar ea pleacă probabil de pe domeniu, chiar dacă o face numai ca să vină în sat.
- După căsătorie, nu a mai luat parte la serviciile divine. Vicarul părea trist. M-am oferit să fac vizite pastorale la conac, dar ea a refuzat.
Jack clătină din cap.
-Mamei i-a plăcut întotdeauna să iasă şi să umble. Ii plăceau slujbele de duminică, fiindcă erau o ocazie numai bună de a-şi arăta noile haine şi de a-i vizita pe vecini.
- Cunosc cazuri în care bărbaţii posesivi nu îşi pierdeau din ochi soţiile, de teamă să nu-şi piardă controlul

asupra lor, spuse Abby. Adesea, băteau femeile ca să le menţină ascultătoare. Dacă Scranton e genul acesta de om, s-ar explica de ce mama ta nu-şi mai vizitează nici propria fiică.
Jack înjură. Auzise şi el despre asemenea cazuri. Uneori se terminau cu moartea soţiei, ucisă de soţ.
- Nu pot spune ce e mai rău - să ştiu că mama este vrăjită sau că e bătută.
Abby tresări când îi văzu expresia. Evident, nu intenţionase să îl incite pe Jack la omucidere.
- Nu am văzut nimic care să arate că mama ta ar fi bătută. Pare foarte fericită cu soţul ei.
Vicarul încuviinţă.
- Mama ta şi Sir Alfred nu au ochi decât unul pentru altul. Nimeni altcineva nu pare să conteze.
Aceasta includea copiii plecaţi de mult. Reacţia ei la îmbrăţişarea lui fusese nepăsătoare.
- Nu va fi uşor să-l alung pe Scranton de pe domeniu, spuse Jack aspru. Dar trebuie să o fac. Acesta ar fi cel mai rapid mod de-a afla dacă el este sursa problemelor din Langdale.
Sprâncenele vicarului se arcuiră.
- O să-i ceri tatălui tău vitreg să plece? Dacă o faci, ai mare grijă. E bogat şi are legături înalte, şi mă tem că va face tot posibilul ca să-şi menţină poziţia în Langdale.
Cu cât adunau mai multe informaţii, cu atât mai bine.
- Permiteţi-mi să spun ce a făcut deja, zise Jack. Poate că asta vă va ajuta să vă daţi seama care este practicantul de magie neagră de care se foloseşte. Asta ne-ar ajuta să-i contracarăm răutatea.
Toţi trei împreună puteau fi mai puternici decât un om obsedat şi negativ care îşi permitea să angajeze oameni înclinaţi spre magia neagră. Cel puţin aşa spera.
Abby şi Jack vorbiră cu vicarul toată după-amiaza. Când se întoarseră la Langdale Hali, era timpul să se schimbe pentru cină. Abby avu deosebită grijă la înfăţişarea ei în timp ce se pregătea pentru prima ei masă la conac. Deşi ştia că mama lui Jack fusese probabil vrăjită, Abby nu îşi putea scoate din minte cuvintele ei înţepătoare referitoare

la înfăţişarea sa. In ciuda insultei, Abby trebuia să ţină situaţia sub control, pentru ca Jack să nu explodeze şi să-şi omoare tatăl vitreg. Nu credea că aşa ceva era probabil, însă nu era nici imposibil.
Rochia albastră precum cerul pe care o alese era una dintre cele mai bune creaţii ale doamnei Ravelle şi se potrivea foarte bine cu o cină în familie la ţară. îşi puse şi safirele, fiindcă bijuteriile reţineau ceva din energia protectoare a mamei sale. Când le avea în jurul gâtului, se simţea mai în siguranţă.
O bătaie în uşa de legătură anunţă sosirea lui Jack. Se întoarse şi văzu că purta din nou uniforma. Avea să-i fie dor să-l vadă în ea - şi fără ea! - când avea să-şi împacheteze hainele regimentului.
- Arăţi minunat de neînfricat.
-Vreau să-i amintesc mamei şi lui Scranton de ceea ce am făcut în ultimii câţiva ani. Privirea lui o studie pe îndelete. Arăţi splendid. Cât timp avem până trebuie să coborâm?
-Nu destul pentru aşa ceva, zise ea amuzată, deşi privirea lui îi acceleră pulsul. Mai târziu. îşi privi pentru ultima oară reflexia, bucuroasă că forma corsetului ascundea efectul privirii lui aprinse asupra sânilor ei. Am hotărât să nu permit nici unuia din ei să mă irite.
El zâmbi larg.
- Faptul că refuzi să te înfurii o să-l irite pe Scranton, şi probabil că şi pe mama. O să încerc să-ţi egalez autocontrolul. Dacă nu îmi stăpânesc cu fermitate temperamentul, voi fi ispitit să-mi aduc pistoalele la cină.
Vrând să ia replica lui ca pe glumă, Abby spuse:
- Dacă ai pistoalele cu tine, am încredere că le vei lăsa în cameră.
- Le am, şi o voi face. Este mai bine să nu port nici o armă în seara asta.
- Foloseşte-ţi percepţia magică, îl sfătui ea, gândindu-se că avea nevoie de ceva cu care să-şi ocupe atenţia în timp ce mâncau. Nu cred că tatăl tău vitreg ar fi în stare să ne otrăvească, dar uită-te atent la mâncare şi nu mânca nimic care pare în neregulă, în orice fel. Ideal ar fi să mănânci doar din felurile din care se serveşte toată lumea.

Jack clipi.
- Ce gând deprimant. Nu mă tem fizic de Scranton - instinctele mele de a evita asalturile criminale sunt excelente. Dar nu ştiu dacă asta se extinde la o posibilă otrăvire în propria mea casă.
-Există riscuri pretutindeni, spuse Abby obiectivă. Campania noastră trebuie să continue cu toată grija şi chibzuiala necesare.
-Sunt mult mai bun când e vorba să-mi flutur sabia şi să atac, dar mă voi strădui să mă controlez. Jack îi oferi braţul, şi coborâră împreună în salonaş, ca să bea ceva înainte de cină. El spuse liniştit: Casa pare părăginită. Neîngrijită. Poate că au plecat prea mulţi servitori.
- Iar cei care au rămas sunt complet descurajaţi. Abby se încruntă. Presupun că nu e surprinzător că locuinţa reflectă aceleaşi probleme ca pământurile.
încetară să vorbească în clipa când intrară în salon, unde îi găsiră pe Helen şi pe Scranton. în lumina lumânărilor, legătura de energie dintre cei doi era foarte clară.
-Vin de Xeres? întrebă Scranton, preluând rolul gazdei.
Abby văzu uşoara încordare din privirea lui Jack când îl observă pe tatăl lui vitreg asumându-şi rolul de stăpân al casei, dar el nu îl provocă pe bărbatul mai vârstnic. Un soldat veteran învaţă să-şi aleagă bătăliile.
- Da, mulţumesc.
Abby acceptă şi ea un pahar. Scranton folosi aceeaşi carafă pentru toate patru paharele şi nu făcu nici o încercare de a-i influenţa pe Abby sau pe Jack în alegerea paharelor. Dacă avea să folosească otrava în seara aceasta, nu era în vin. Dar ca să fie sigură, Abby scană băutura. Nu era nimic în neregulă cu vinul.
Helen arăta minunat intr-o rochie albă-argintie, mult prea sofisticată pentru ocazia aceea. Deşi frumoasă, era uşor demodată. Femeia în vârstă îşi miji ochii invidioasă, în timp ce studia ţinuta modernă a lui Abby.
- Pare să fie creaţia lui Madame Ravelle. Face rochii pentru oricine e dispus să-i plătească preţul.
- Da, şi asta e o filosofie foarte inteligentă, spuse Abby veselă. De ce să lucrezi pentru cineva care nu te plăteşte?

- Gândeşti ca un negustor.
- Păi, mulţumesc, spuse Abby, cu ochi mari şi inocenţi.
Hotărârea ei de nu se lăsa momită funcţionă, fiindcă Helen se încruntă şi schimbă subiectul.
Avea să fie o seară lungă.
capitolul 30
Conversaţia din timpul cinei fu artificială. Cei doi membri ai cuplului în vârstă îşi vorbeau mai mult unul altuia şi nu arătară nici un interes faţă de aventurile lui Jack sau de provenienţa soţiei sale. Jack nu era sigur dacă mama lui îşi amintea măcar că fusese rănit serios, deşi ştia că Ashby îi scrisese după ce trecuse pericolul.
După servirea celui de-al doilea fel, mama lui întrebă relaxată:
- Sunt confortabile camerele voastre?
Privirea ei rapidă îi arătă lui Abby că ştia că îşi trata nora ca pe un oaspete, nu ca pe noua stăpână.
- Sunt minunate, spuse Abby cu o expresie neutră.
Mama lui se re laxă.
- Bine. Aş prefera să nu mă mut din camerele mele.
Era timpul ca Jack să vorbească. El inspiră adânc.
- Nu are nici un rost să schimbi camerele când o să te muţi din nou peste câteva zile.
Declaraţia câştigă atenţia deplină a lui Scranton şi a mamei sale. Ea păru încurcată şi vulnerabilă, iar Scran- ton se încruntă.
I-ar fi fost mai uşor să înfrunte o brigadă de francezi bine înarmaţi decât pe propria sa mamă. Se oţeli singur.
-Nu ai cum să spui un asemenea lucru cu tact. Mă bucur că nu aţi lăsat casa goală ani la rând, dar acum, că m-am întors cu o soţie, e timpul să plecaţi. Fiindcă mobilele aparţin conacului Langdale, va trebui să mutaţi doar hainele şi obiectele personale. O săptămână ar trebui să fie de ajuns. Până atunci, eu şi Abby putem sta în camerele de oaspeţi.
Mamei lui i se tăie răsuflarea.
- Nu putem părăsi conacul! Alfred, dragule, explică-i lui Jack că ar fi imposibil. Lacrimile se adunară în ochii ei.

Nu pot să cred că singurul meu fiu mă scoate din casa mea!
In faţa lacrimilor ei, Jack trebui să facă un efort ca să-şi poată păstra vocea liniştită.
- Dacă ai fi fost o văduvă singură, bineînţeles că nu s-ar fi pus problema să pleci, mamă. Dar nu eşti singură. Eşti căsătorită cu un gentleman de frunte din York- shire, un om care are o casă minunată la o distanţă de doar câţiva kilometri de aici. Adevărata problemă este
că nu v-aţi stabilit mai demult reşedinţa sub acoperişul soţului tău.
Mama lui îşi roti capul, uitându-se feroce la Abby.
- E numai vina ta! Tu i-ai otrăvit mintea fiului meu împotriva mea!
Jack interveni înainte ca Abby să poată răspunde:
-Soţia mea nu are nimic împotriva ta. Decizia este a mea. De astăzi în două săptămâni, după ce vă veţi fi mutat şi vă veţi fi stabilit în Combe House, o să fii bucu-roasă. E un loc minunat, mai modern şi mai confortabil decât acesta, şi va fi doar al tău.
-Nu vrea să meargă, spuse Scranton, cu ochii strălucind de furie. Nu vreau ca mama ta să fie nefericită, Frayne.
Amintindu-şi că trebuia să fie calm şi plin de tact, Jack spuse:
-A fost foarte grijuliu din partea ta să te supui dorinţei mamei şi să nu o iei din casa care a fost a ei atâţia ani. Dar nici o casă nu e îndeajuns de mare pentru doi stăpâni şi două stăpâne.
Mama lui se bosumflă ca un copil adorabil. Deşi era exasperat de atitudinea ei, nu putea să o dispreţuiască aşa cum îl dispreţuia pe Scranton. Avea prea multe amintiri dragi despre cum fusese ea cândva.
- Cu cât vă stabiliţi mai curând la propria voastră reşedinţă, cu atât mai bine, mamă. Meriţi să fii stăpâna propriei tale case, şi la fel şi Abby.
-Nu înţelegi. Nu putem pleca.
Se ridică de la masă şi ieşi ca o săgeată din cameră, plângând. Scranton se ridică s-o urmeze.
-Nu face asta, Frayne, ameninţă el. Vei regreta.

Jack se ridică, şi statura lui înaltă îi permise să se uite de sus la bărbatul mai vârstnic.
- Nu face lucrurile mai dificile decât trebuie, Scranton. Aveţi o săptămână ca să plecaţi în pace. Dacă nu o faceţi, vă dau afară personal» dacă va fi nevoie.
Expresia din ochii lui Scranton te îngheţa. Tatăl lui vitreg l-ar fi vrut mort.
- De dragul lui Helen, o spun pentru ultima oară - nu face pe nebunul, Frayne.
- Decizia mea a fost luată, şi nu mă pot gândi la nici un motiv bun pentru care să nu vă mutaţi înapoi în casa ta.
-Motivele rele ar trebui să te îngrijoreze, spuse Scranton cu o blândeţe letală, înainte de a ieşi ţanţoş din încăpere.
Jack inspiră nesigur, apoi se aşează din nou.
- Nu pot să spun că a mers teribil de bine.
Abby se întinse peste masă şi îi luă mâna.
-E greu să-ţi imaginezi cum ar fi putut să decurgă mai paşnic. Mă întreb de ce e atât de sigură mama ta că nu pot pleca. Pare să simtă un ataşament nefiresc de puternic faţă de această proprietate. Crezi că Scranton ar fi putut arunca o vrajă asupra ei, creându-i convingerea că nu poate pleca?
- Opusul vrăjii care m-a făcut pe mine să stau departe? E posibil, sigur, spuse Jack, bucuros că avea ceva la care să se gândească, în afară de privirea plină de reproş a mamei lui. Ai putea s-o studiezi şi să îndepărtezi orice vrajă, dacă găseşti ceva?
Abby se încruntă.
-Are o amuletă antimagie foarte puternică. Aş prefera să nu intru cu forţa în mintea ei, împotriva amuletei. Asemenea tactici trebuie să rămână ultima resursă.
El îi apăsă mâna.
- Cred că ne apropiem rapid de ultimele resurse.
Ea oftă.
- Tot asta cred şi eu, dragul meu. Tot asta cred.
După confruntarea cu mama lui şi cu soţul acesteia, nici Jack, nici Abby nu mai avură chef să facă dragoste, dar fu minunat să-i cuprindă în braţe trupul cald în liniştea patului lor. Făcându-şi loc lângă el, ea spuse somnoroasă:

- Cred că ar trebui să redecorăm camerele stăpânului şi ale stăpânei înainte să de a ne muta în ele.
- Şi poate să le exorcizăm, adăugă el sec.
Ea râse.
- Cel puţin putem să ardem nişte tămâie şi să trasăm un cerc protector, pentru ca energia să fie curată şi limpede atunci când ne vom muta.
- Crezi că vor pleca fără scandal, fetiţo?
Ea respiră uşor pe pielea lui.
- Cred că Scranton îşi va chema magicianul ca să creeze o vrajă cu adevărat urâtă împotriva unuia din noi sau chiar a amândurora. Poate mai mult decât o vrajă. Trebuie să fim atenţi. Ţi-ai ridicat scutul de protecţie?
El încuviinţă.
-Sper că magicianul acesta locuieşte la distanţă de mai mult de o săptămână, ca să nu aibă timp să facă necazuri. Mă îndoiesc însă că vom fi atât de norocoşi.
- E mult mai bine să te aştepţi la ce-i mai rău.
Abby căscă şi aţipi în timp ce Jack zăbovea în teritoriul incomod dintre somn şi trezie. Cuvintele lui Scranton fuseseră ameninţătoare, dar ce formă avea să ia ameninţarea? Omul acesta îl scosese deja pe Jack din Yorkshire şi îl făcuse să iubească riscul - şi posibilităţile erau mult prea multe. Dar acum o avea pe Abby alături de el. Liniştit, aţipi şi el în cele din urmă.
In întunericul cel mai adânc al nopţii, Jack se trezi brusc, cu fiecare fibră saturată de disperare. Ce era rău?
Totul. Mintea lui implacabilă specifică toate eşecurile lui, cu detalii amare. îşi abandonase familia şi devenise un ofiţer mediocru în armată, unul a cărui poziţie ar fi putut fi ocupată de soldaţi mai buni. De alt ofiţer care să fi pierdut mai puţini oameni. în ororile de după miezul nopţii, sângele soldaţilor pierduţi de Jack îi păta sufletul.
Era şi alt sânge, un râu întunecat de sânge, de la bărbaţii pe care îi omorâse personal şi de la cei care muriseră în urma ordinelor lui. Francezi onorabili care doreau să trăiască, a căror singură crimă fusese uniforma pe care o purtau. Cât de mulţi zăceau putrezind pe câmpuri străine din pricina lui? Mai mulţi decât îndrăznea să numere.

Deşi nu împuşcase nici un locuitor din Langdale, trădarea faţă de oamenii lui cauzase moartea, din pricina nefericirii şi a lipsurilor. Amintirea tuturor celor care muriseră din cauza lui era o durere istovitoare ce mocnea în el, care nu avea să poată fi vreodată vindecată.
Agonia îl inundă, prea chinuitoare ca să poată fi îndurată. Răsuflarea lui se transformă într-un gâfâit aspru, şi inima îi bătea de parcă voia să-i iasă din piept. Cu frenezie, îşi dori o cale de a pune capăt acestui chin.
Pistoalele lui.
Faptul că exista un leac pentru durerea lui îl umplu de o uşurare detaşată. Se strecură tăcut din pat, având grijă să n-o trezească pe Abby. Ea era un alt eşec al lui, o femeie frumoasă şi talentată care se legase de un monstru. Avea să-l dispreţuiască dacă ceda naturii sale violente şi îl omora pe Scranton. I-ar fi fost mult mai bine fără el.
Şi-o imagină în Londra, Lady Frayne, văduva bogată. Fiindcă fusese acceptată în lumea bună, îşi putea alege orice soţ voia. Da, şi ei i-ar fi fost mai bine fără el, deşi chiar şi gândul de a o vedea alături de alt bărbat era ca o sabie în măruntaiele lui. Ce bine că îi ceruse unui avocat din Londra să redacteze actele de căsătorie adecvate. Viitorul ei era asigurat, şi Hilltop House avea să treacă direct la ea.
Păşind cu picioarele goale pe duşumeaua rece ca gheaţa, merse tiptil în dormitorul alăturat. Ştia exact unde să găsească lădiţa cu pistoalele. îşi deschise cufărul şi se aplecă asupra lui, găsind pe pipăite cutia de lemn lustruit. Pistoalele erau franţuzeşti, foarte frumoase. Le luase din cortul unui ofiţer francez, mort în bătălia de la Talavera. încărcarea pistoalelor ar fi fost mai uşoară pe lumină. Pocni din degete peste lumânarea de la capătul patului, şi mucul se trezi la viaţă. în timp ce privea flacăra care se aprindea şi se mărea, se gândi cum ieşise la suprafaţă răul din natura lui. în ultimele săptămâni, Jack reuşise să se convingă singur că magia era inofensivă, uneori chiar utilă, dar în întunericul nopţii îi recunoştea răutatea. Tatăl lui i-ar fi fost ruşine cu el.

Doamne, Dumnezeule, dacă pământurile erau sterpe din cauză că le secătuise de putere ca să-şi păstreze viaţa inutilă în timpul anilor de armată? Gândul i se părea insuportabil.
Degetele lui erau amorţite şi reci, şi scăpă vergeaua de metal după ce turnă praful de puşcă în butoiaş. Trebui să îngenuncheze şi să pipăie duşumeaua după vergea, fiindcă vederea îi era ciudat de înceţoşată.
Ah, aici era. împinse glonţul în cameră şi trase siguranţa. Repetă procedeul cu al doilea pistol, fiindcă un bărbat are nevoie întotdeauna de un al doilea glonţ disponibil, pentru orice eventualitate.
Salvarea era la îndemâna lui.
Sperând că moartea avea să fie o ispăşire suficientă pentru crimele lui, ridică pistolul la tâmplă. Era important ca arma să ţintească bine. Mâna îi tremura atât de rău, încât butoiaşul îi lovi brusc pielea.
Se aşeză la capătul patului şi îşi ridică mâna dreaptă ca să stabilizeze arma. Nu voia să rateze împuşcătura şi să sfârşească asemenea unei fiinţe patetice, cu creierul deteriorat, incapabil să se îngrijească pe sine.
- Jack! Ce faci? strigă îngrozită o voce de femeie.
El privi în sus. în uşa de legătură era o femeie înaltă în cămaşă de noapte, cu nişte ochi mari şi şocaţi care îi străpunseră sufletul. O femeie - da, Abby. Soţia lui.
- Fac asta pentru tine, încercă el să spună, într-o şoaptă aspră.
Trase trăgaciul.
Abby simţi că se sufocă de groază când văzu degetul lui Jack pe trăgaciul pistolului. Disperată, aruncă energie în armă, ca să submineze procesul de tragere. Da, să îndepărteze pulberea acum.
Ciocanul se izbi în butoiaşul de praf de puşcă gol. în locul unei detunături asurzitoare, se auzi doar un clic metalic. Rateu.
In timp ce ea traversa camera în goană, Jack lăsă jos arma şi o privi încruntându-se nedumerit. Apoi aşeză pistolul pe măsuţa de la capătul patului şi ridică un pistol identic.

îndepărtă din nou praful de puşcă din butoiaş, dar nu era pe deplin convinsă că împuşcătura nu urma să mai aibă loc. Apucă pistolul, sperând să i-l poată lua, dar el era prea puternic. în timp ce se lupta să-şi păstreze arma, ochii lui erau larg deschişi şi priveau ţintă, de parcă ar fi fost în transă.

- Doamne, Dumnezeule, Jack, ţipă ea. Ce faci?
- Nu e treaba ta! Pistolul oscila între ei, şi pentru o clipă ţeava se răsuci spre Abby.

-Abby? Expresia lui Jack se schimbă atât de brusc, de parcă ar fi fost udat cu apă rece. Se uită ţintă la ea, cu o neîncredere îngrozită. Abby!

Lăsă dintr-odată pistolul din mână, şi Abby se trase înapoi, împletic indu-se. în timp ce se lupta să-şi păstreze echilibrul, Jack se aplecă şi îşi apăsă mâinile pe tâmple, bolborosind:

- Ce nebunie e asta?

Ea lăsă pistolul deoparte şi îi cuprinse capul în palme. Nu îi fu uşor să găsească destul calm cât să îi transmită energie vindecătoare, dar, după câteva momente lungi, reuşi să canalizeze energia şi să îi reducă durerea mentală şi emoţională.

Expresia lui se îmblânzi şi tensiunea îi părăsi corpul.

-Ai mâini de înger, fetiţo, răsuflă el. Am fost sub influenţa unei vrăji? M-am trezit cuprins de cea mai adâncă disperare pe care am simţit-o vreodată. Singurul lucru la care mă puteam gândi era să pun capăt durerii.

- Trebuie să fi fost vreo formă de magie neagră, deşi nu am recunoscut-o. Slavă Domnului că m-a trezit zgomotul. Fiindcă nu erai în pat, am venit să investighez. îi aranjă uşor părul încâlcit şi îşi luă mâinile de pe el. Inima îi bătea încă nebuneşte, din cauza groazei care o cuprinsese când îl văzuse cu pistolul aţintit spre cap. Nu ai nişte coniac aici?

El arătă spre cufăr.

-Trebuie să fie o sticlă acolo.

Ea găsi fără probleme butelca şi desfăcu capacul. Sperând să-şi liniştească mâinile tremurătoare, luă o înghiţitură

bună înainte de a i-o da lui Jack. Arsura coniacului o ajută să-şi limpezească gândurile.
-Nu bea prea mult. Trebuie să ne gândim la modalitatea în care a fost făptuit acest lucru. Următorul atac ar putea avea şanse mai mari de reuşită.
El sorbi o gură plină de coniac, tuşi, apoi luă o înghiţitură mai mică.
- Să ne gândim în patul nostru cald şi plăcut.
Se ridică şi puse dopul butelcii, apoi o cuprinse cu braţul pe Abby, şi se întoarseră în celălalt dormitor. In timp ce ea aşeza pernele, el creă o minge de lumină şi o agăţă de baldachinul patului, deasupra capetelor lor. Se sprijiniră de pernele îngrămădite la căpătâi, şi el trase cuverturile peste ei, până la piept. Dumnezeule, picioarele lui erau reci ca gheaţa! Binecuvântată fie Abby, care îşi puse picioarele calde peste ale lui.
- De unde începem, în afară de faptul că mi-ai salvat din nou viaţa? Cum a intrat diavolul acela în mintea mea?
-Cred că am făcut o greşeală când am presupus că Scranton a angajat un magician care să facă vrăjile de până acum, spuse Abby. Cred că trebuie să le fi creat el însuşi. Nu e un vrăjitor obişnuit - aş fi simţit dacă era. Dar cercetările tatălui meu au descoperit că există talente vrăjitoreşti ciudate, care nu sunt cunoscute sau studiate bine. Având în vedere ceea ce ştim despre Scranton, cred că are genul acesta de talent deformat.
- Ar putea avea capacitatea de a trage viaţa direct din pământ? izbucni Jack. Poate că din pricina asta suferă domeniul. A secătuit toată energia pământului pentru el însuşi.
- Cred că ai dreptate! Abby se aşează mai drept. Când l-am întâlnit, prima mea impresie a fost că sorbea energie din tot ce-l înconjura. Am simţit că încerca să soarbă chiar şi din mine. Talentul lui deformat poate folosi energia aceasta ca să creeze anumite tipuri de vrăji.
Cred că puterea lui e insuficientă, şi face parte dintr-o categorie foarte limitată. In trecut, a fost în stare să te izgonească din Yorkshire şi să te facă nesăbuit. în seara aceasta ţi-a secătuit sentimentul de bunăstare şi te-a făcut

să doreşti să-ţi pui capăt vieţii. Acestea sunt forme inerente de magie negativă.
- Aşadar, el nu vindecă şi nu construieşte, ci ia şi distruge, spuse Jack. Magia aceasta ciudată ar putea trece dincolo de apărarea mea fundamentală. Există vreo protecţie care să poată fi mai eficientă?
Abby îşi muşcă buzele.
-Ar putea fi. Se strecură jos din pat, se îndreptă spre fierul de călcat şi se întoarse cu un ac. Cred că asta te va ajuta. înfipse acul în degetul arătător de la mâna ei stângă, apoi trase cuverturile şi săltă cămaşa lui de noapte până la piept. Aerul rece al nopţii îi gâdilă diafragma. O să desenez un simbol de protecţie pe plexul tău solar.
- Cu sânge? întrebă el prudent.
-Sună ca smuls din cele mai teribile poveşti cu vrăjitoare, nu-i aşa? Dar în vechile superstiţii este îngropat adevărul. Sângele are putere. în special sângele unui vrăjitor.
Cu vârful degetului înmuiat în sânge, trasă un simbol care arăta ca trei spirale răsucite ce se uneau în centru. El se cutremură când ea trebui să-şi înţepe degetul din nou, ca să reînnoiască scurgerea de sânge. Când termină, ea spuse:
- O să aibă efect atâta timp cât nu va fi spălat.
El luă acul de la ea.
-Tu eşti mai puternică şi mai instruită decât mine, dar, dacă simbolul acesta mă protejează pe mine, presupun că te va ajuta şi pe tine.
Ea ridică din umeri.
-Nu cred că voi fi ţinta răutăţii lui Scranton.
-Nu ştim asta sigur, şi nu vreau să-l subestimez din nou.
Studie simbolul până fu sigur că îl putea reproduce, apoi îi descoperi mijlocul şi se înţepă în deget.
Când îi atinse pielea moale şi palidă de pe piept, ea spuse:
-Gâdilă!
-Atunci voi fi rapid. încercând să nu se lase distras de curbele apetisante descoperite de lumina magică, desenă cele trei spirale care se intersectau. Interesant. Pot să simt cum se formează scutul protector.

- E unul dintre cele mai puternice farmece protectoare, dar nu e folosit adesea, fiindcă necesită sânge, explică ea. Mai mult, e mai puternic dacă există o legătură între persoana care rosteşte vraja şi cea care o primeşte.
-Deci nu poţi să angajezi un vrăjitor care să facă asta şi să obţii un scut puternic. El suflă uşor peste sânge ca să se usuce, şi Abby se înfioră. Acum, ce pot să mai fac cât timp aştept să se usuce sângele? Hmm. El se aplecă şi începu să-i sărute pântecele, iar limba lui se jucă cu pielea mătăsoasă în timp ce mâna se strecura între coapsele ei. Ea se lăsă mai jos pe perne; coapsele îi pulsau în ritmul impus de mâna lui mângâietoare.
- Trebuie să avem grijă să nu ştergem simbolurile.
- Dacă se întâmplă, o să desenez altele.
Gura lui urmă mâinile, gustând dulceaţa ei ascunsă. Ea gemu şi îşi deschise picioarele pentru el, îngropân- du-şi degetele îi părul lui.
După o luptă cu moartea, nimic nu era mai dulce decât adorarea vieţii.
capitolul 31
După ce făcu dragoste cu Abby, Jack dormi dus, dar se trezi cu greu. După lumină, era devreme şi se vestea o zi senină şi însorită. Fiindcă Abby părea trează, o întrebă:
-Noaptea trecută nu a fost doar un vis urât, nu-i aşa?
-Mă tem că nu. Abby se ridică şi îi studie faţa, apoi încuviinţă. Dar am supravieţuit. Ce planuri avem pen-
Jack presupuse că nu putea spune „să-l omorâm pe Scranton", fiindcă Abby s-ar fi supărat. Dar nu vedea altă soluţie, fiindcă Jack nu era capabil să se lupte cu ticălosul prin mijloace magice. Puterea pozitivă şi vindecătoare a lui Abby era atât de diferită de a lui Scranton, încât putea fi vulnerabilă la vrăjile deformate ale acestuia.
-O să străbatem domeniul călare. Trebuie să văd singur locul, centimetru cu centimetru şi arendaş cu arendaş, şi la fel şi tu. Eşti pregătită pentru o zi în şa?
- De abia aştept să mă deprind cu domeniul şi să găsesc poate nişte indicii care să-mi arate cum să-l vindec. Se strecură jos din pat şi se întinse după rochie. Scuturi-le tale sunt la locul lor?

El le testă. Simbolul pe care ea îl trasase pe plexul lui solar pulsa cu putere.
- Da. Nu cred că Scranton o să poată să-mi otrăvească iarăşi mintea.
- Nu cred că a otrăvit-o, spuse ea serioasă. Mai degrabă a sorbit tot ce era bun şi pozitiv în firea ta, lăsând iţele întunecate ale temerii şi ele disperării care ne bântuie pe toţi în zilele noastre rele.
-Chiar şi pe tine? întrebă el ironic în timp ce se dădea jos din pat şi îşi găsea halatul. Pari atât de puternică, de calmă şi de sigură pe tine însăţi.
- Oh, Jack. Ea râse în timp ce turna apă în lighean. Presupun că trebuie să mă bucur că îmi ascund atât de bine îndoielile şi temerile.
El îşi relaxă ochii şi o studie cu privirea lăuntrică, în timp ce ea îşi arunca apă pe faţă. Era destul de ciudat că nu se uitase niciodată la ea în felul acesta, nici măcar după ce acceptase că avea percepţie vrăjitorească. Fiindcă fusese întotdeauna puternică, stânca de care de- pinsese pe când se vindeca după accident, nu se gândise că şi ea trebuia să aibă îndoielile şi regretele ei.
Scuturile ei erau prea puternice, şi el nu simţi decât nişte umbre nedesluşite, dar cunoaşterea faptului că era vulnerabilă îi stârni un nou soi de tandreţe. In timp ce se întorcea în dormitorul lui ca să se spele şi să se îmbrace, îşi dădu seama că, deşi ea era mai presus de el când venea vorba despre vrăjitorie, el putea încă să fie cavalerul domniţei lui.
După ce se îmbrăcară în haine de călărie, coborâră la parter. Abby arăta splendid intr-un costum bleumarin tivit cu auriu, în stil militar. Jack ştia că arendaşii din Langdale aveau să fie impresionaţi de noua lor stăpână.
Când ajunseră la parter, ea murmură:
- Să mergem la bucătărie şi să servim un ceai cu pâine acolo, în loc de un mic dejun formal.
- Cu alte cuvinte, traduse el, preferi să-i eviţi pe mama şi pe soţul ei.
- Şi asta, dar mai e şi faptul că nu am văzut bucătăria încă, fiindcă nu am făcut un tur formal al casei.

El înţelese că nu trebuia s-o lase să aibă altă experienţă neplăcută cu mama lui.

- Când eram un băieţaş, bucătăria era locul meu preferat, spuse el afectuos. Petreceam mai mult timp acolo decât în orice alt loc al casei, cu excepţia dormitorului meu. Mă întreb cine comandă acum acolo. Mă tem că nu doamna Watson. Dacă ar fi fost ea bucătăreasă, cina de seara trecută ar fi fost mai reuşită. Era cea mai veselă şi mai bună femeie.

Deşi îşi iubise nebuneşte mama, doamna Watson era cea care îl îmbrăţişa când cădea din copaci şi îl asculta când trăncănea vrute şi nevrute cu un entuziasm copilăresc. Şi prăjiturile ei erau minunate. Spera că trăia încă, şi ar fi preferat s-o ştie în altă casă mare decât moartă. Lumea beneficia de pe urma existenţei ei.

Planul lor de a vizita nevăzuţi bucătăria eşuă fiindcă trebuiau să treacă prin salonul în care se lua micul dejun. Când ajunseră acolo, Scranton deschise uşa. Chipul lui se împietri la vederea lor, şi în ochii lui întunecaţi se oglindi dezamăgirea. Sperase probabil că energia secătu- itoare de suflet pe care o folosise asupra lui Jack avea să producă peste noapte consecinţe permanente.

Cu deliberată voioşie, Jack spuse:

- Bună dimineaţa, Scranton. Ce bine e să fii acasă. Nu am dormit atât de bine de ani de zile.

In timp ce acesta îi aruncă o căutătură cruntă, o lovitură sălbatică cutremură câmpul de energie al lui Jack. Instinctiv, Jack devie atacul. Scranton icni şi făcu ochii mari atunci când energia negativă se întoarse la el. Jack simţi o satisfacţie vicioasă când văzu schimbul, fiindcă dovedea, fără îndoială, că Scranton avea magie şi era dispus să o folosească împotriva altora.

Mama lui Jack ieşi din salonul pentru dejun, aranjată şi drăguţă ca un cintezoi auriu. Părea tot mai tânără şi mai copilăroasă de fiecare dată când o vedea. Igno-rând-o pe Abby, spuse strălucitoare:

- Bună dimineaţa, Jack. Scumpul de Alfred a spus că noaptea are să te facă să te răzgândeşti în privinţa propunerii de a ne da afară.

Scumpul de Alfred sperase că fiul soţiei lui avea să fie mort până în dimineaţa aceea.
- Noaptea nu a făcut decât să confirme părerea mea că e timpul să plecaţi. Se întoarse spre Scranton, privindu-l ameninţător printre gene, şi se gândi cât de ciudat era să poarte bătălia aceasta în spatele cuvintelor politicoase. O să plecaţi de azi în şase zile sau mai repede? Aş fi fericit să aduc o căruţă de pe domeniu care să vă mute lucrurile.
-Ajutorul tău nu va fi necesar.
Scranton scuipă cuvintele ca pe nişte săgeţi otrăvite.
-Adevărat, spuse Jack cu entuziasm, fiindcă voioşia părea să-l irite pe celălalt bărbat. Mutarea posesiunilor personale la o distanţă de câţiva kilometri e o problemă minoră.
Mama lui se trase mai aproape de soţul ei, cu o expresie tragică.
-Te rog să nu faci asta, Jack. Nu pot îndura gândul că îmi voi părăsi casa.
- îmi pare rău, mamă, dar, dacă nu îmi oferi un motiv bun pentru care nu vă puteţi muta, dumneata şi soţul dumitale veţi fi nevoiţi să plecaţi în următoarele şase zile. Astăzi îi voi arăta lui Abby domeniul. Ne vedem la cină.
Cutremurându-se în adâncul fiinţei lui fiindcă fusese atât de implacabil cu mama lui, luă braţul lui Abby şi o conduse la scările care coborau spre bucătărie, bucuros să se îndepărteze de furia lui Scranton şi de ochii acuzatori ai mamei lui. Când închiseră uşa în urma lor, Abby spuse gânditoare:
- Mă întreb dacă voi fi întotdeauna invizibilă pentru ei. Faptul ăsta are anumite avantaje. Aş putea să conjur iluzii cu elefanţi în hol şi tot nu m-ar observa.
Râsetul lui Jack risipi o parte din tensiune.
- Mi-ar plăcea să văd asta. Nu contează, peste câteva zile vor fi plecaţi.
- Dar nu fără luptă, prezise ea. Aş vrea să ştiu ce câmp de bătălie vor alege. Ştiu că sunt vrăjitoare?
-Nu cred. Nu i-am spus mamei, şi mă îndoiesc că Celeste ar fi menţionat aşa ceva într-o scrisoare.
- Atunci, ignoranţa lor e arma noastră.

- O armă majoră, încuviinţă el. Fără puterea ta, nu aş fi aici.
Ajunseră în holul pavat cu lespezi de piatră de la baza scării şi păşiră înapoi în bucătăria spaţioasă. Era destul de mare ca să adăpostească pregătirea unui banchet în cinstea regelui, şi făcuse exact acest lucru în zilele apuse. Forma şi poziţia bucătăriei şi a cămărilor îi erau familiare lui Jack, dar, de cum intră, îşi dădu seama cât de mult se schimbase atmosfera. Camera nu mai era un sanctuar saturat cu arome delicioase şi cu larma a şase persoane. Bucătăria mare adăpostea doar o bucătăreasă cu şorţ şi o slujnică şleampătă care spăla vasele.
Bucătăreasa era pământie, slabă şi abătută, dar în figura bătrânei era un lucru familiar. Ea ridică ochii de la pâinea pe care o frământa, cu o expresie inimaginabil de obosită. Ochii ei se măriră de parcă văzuse o fantomă.
- Domnişorule Jack, dumneata eşti?
Doamne, Dumnezeule, era doamna Watson! Şi-o amintea rotunjoară şi frumoasei - şi prăfuită de făină.
Acum, kilogramele în plus se duseseră, împreună cu zâmbetul ei.
- Doamnă Watson, ce minunat e să vă văd!
O saluta întotdeauna cu o îmbrăţişare când se întor- cea de la şcoală, aşa că păşi spre ea şi o îmbrâţişă, ascun- zându-şi şocul provocat de înfăţişarea ei.
Odinioară, era moale şi minunat de confortabilă când o strângeai în braţe. Acum era un mănunchi de oase. Tremură în braţele lui, apoi îşi dădu seama că se cutremura din cauza suspinelor nestăpânite.
- Nu m-am gândit niciodată că am să te văd din nou, băiete, bolborosi ea.
- M-am întors acasă pentru totdeauna, spuse el liniştitor. Mama nu mi-a vorbit niciodată despre dumneata, aşa că nu am ştiut că încă eşti aici.
Ea îl bătu pe braţ, de parcă ar fi avut nevoie să se convingă că era real.
-Vai, eu sunt, băiete, deşi toate celelalte s-au schimbat.
Părea cu zece ani mai tânără decât în momentul în care intraseră în bucătărie. El o împinse pe Abby în faţă.

-Aceasta este soţia mea, Lady Frayne. E noua ta stăpână.
Doamna Watson o privi cu mare nerăbdare.
-Noua mea stăpână, spui? Nu o să mai aleagă Sir Alfred meniurile şi nu o să mai dea el ordinele?
Deci Scranton preluase comanda casei de la mama lui Jack. Noutăţile nu îl surprindeau; baronetul voia să controleze orice aspect al vieţii de la Langdale Hali.
-Sir Alfred şi milady, mama mea, se vor muta la Combe House peste câteva zile.
-Şi este vremea s-o facă, cu vârf şi îndesat, băiete! Ea îşi şterse mâinile de un prosop. Acum, vreţi ceva de mâncare? Nu îţi arătai niciodată faţa pe aici dacă nu erai înfometat.
Abby râse.
- Exact de asta suntem aici, doamnă Watson. Frayne mi-a spuse că bucătăria era locul lui favorit din Langdale. Speram să ne daţi o îmbucătură pentru micul dejun şi poate un pachet pe care săd luăm cu noi cât călărim prin domeniu.
-Vreţi ouă şi şuncă la ceai, şi nişte cartofi prăjiţi buni, şi poate sendvişuri cu şuncă, şi prăjitură de ghim- bir pe care s-o luaţi cu voi? Cu mai multă îngrijire, pot să fac lucruri mai bune. Doamna Watson privi spre fata care spăla vasele. Annie, tu fă ceai proaspăt şi pune tacâmurile pe masă. Zâmbi şi păru şi mai tânără. Milord şi doamna lui au venit acasă.
Jack trase de hăţurile lui Dancer când ajunseră la căsuţa din piatră aproape dărâmată, surprins de intensitatea dezamăgirii lui. Ziua se deteriorase mult de când se despărţiseră de doamna Watson. Călărise împreună cu Abby peste o bună parte din domeniu şi găsise câmpuri înţelenite şi o mulţime de vite cu aspect nesănătos. Câţiva arendaşi şi lucrători erau încă acolo, dar majoritatea căsuţelor fuseseră abandonate.
- Aici locuia un păstor numit Maxon, cu soţia şi cu cei patru copii, spuse sumbru Jack. Familia locuia de generaţii în Langdale, şi credeam că se numără printre cei care au rămas. Mă întreb unde s-or fi dus.
Abby privi în zare, cu o expresie pierdută.

- Intr-o fermă la sud de Leeds, iar cel mai mare dintre băieţi e acum în armată. Familia îşi aminteşte de Langdale cu afecţiune şi regret. S-ar întoarce dacă pământul s-ar însănătoşi.
- E deconcertant când faci asta. Jack descălecă pentru a se uita mai bine la tocurile uşii şi ale ferestrelor de la căsuţă. Cât de des poţi să spui unde sunt oamenii şi ce fac?
- Depinde. Familia Maxon a trăit aici mulţi ani fericiţi. Gândurile lor sunt legate încă de locul acesta, şi de aceea am primit o impresie puternică referitoare la situaţia lor curentă.
-Dacă se restaurează dotneniul şi se repară căsuţa aceasta
- Jack se încruntă ciocănind lemnul putred din chenarul unei ferestre ai putea sâ-i localizezi ca să îi chemăm să se întoarcă?
-Poate. Dar mai întâi trebuie vindecat pământul. Ea făcu semn cu mâna. Am călărit toată dimineaţa şi am găsit doar o căsuţă din trei locuită, iar oamenii din ele sunt extrem de trişti. Soarele străluceşte, dar aici este încă iarnă, chiar dacă primăvara a venit în tot ţinutul dimprejur. Răul lui Scranton a ajuns în adânc.
- Eşti sigură că nu pot să-l omor pur şi simplu? întrebă Jack visător.
-Nu! spuse ea apăsat. E mult prea periculos, şi nu doar din cauză că omorul se pedepseşte cu spânzură- toarea. Dacă se află că ai omorât un om şi că ai puteri magice, supui toţi vrăjitorii unui şi mai mare risc. Abby se strâmbă. Chiar şi în comunităţile în care suntem acceptaţi, hotarul dintre siguranţă şi torţe la miezul nopţii e foarte fragil. Ca vrăjitor, orice crimă pe care o comiţi se reflectă asupra noastră a tuturor.
Jack nu se gândise la asta. Cu greu, acceptă că nu-l putea omorî pe Scranton, chiar dacă ticălosul o merita.
Pe când se pregătea să încalece, un câine costeliv cu blană albă şi pete negre ieşi şchiopătând în curtea din spatele casei.
- E o căţea ciobănească. Mă întreb dacă a fost lăsată în urmă când a plecat familia Maxon.

-Posibil. Pare să se fi descurcat pe cont propriu o vreme destul de îndelungată.
Animalul se apropie precaut de Jack, de parcă nu ar fi ştiut dacă trebuia să dea din coadă sau s-o ia la fugă. Jack îi dădu mâna s-o miroasă.
- Maxon creştea cei mai buni câini ciobăneşti din vestul comitatului Yorkshire. Această sărmană căţea bătrână pare să fi fost a lui.
După ce îi linse mâna, Jack scărpină capul zbârlit şi fu răsplătit cu o privire plină de adoraţie şi de speranţă.
- Spune-mi, crezi că ai putea să faci ceva în privinţa şchiopătatului?
Abby clătină din cap.
- E o rană veche. Acum nu o mai necăjeşte, dar nu mai poate să păzească oile ca odinioară. Nici să vâneze iepuri pentru cină.
Jack scoase unul dintre sendvişurile consistente cu şuncă ale doamnei Watson din coburi şi îi oferi jumătate căţelei. Ea apucă mâncarea cu lăcomie, prea flămândă ca să mai ţină cont de bunele maniere.
In timp ce câinele înghiţea hulpav sendvişul, Jack spuse:
-Nu înţeleg de ce Scranton are nevoie de atât de multă energie încât să jefuiască domeniul de toată puterea de viaţă. Ar fi fost mai înţelept să lase treburile să meargă normal. Aşa, Alderton şi omul meu de afaceri din Londra au vizitat domeniul ca să vadă ce era în neregulă. Sigur că nu au găsit nici o infracţiune, dar pentru Scranton ar fi fost mai sigur să nu stârnească motive pentru asemenea vizite.
Ii dădu câinelui restul de sendviş.
-Cei mai buni vrăjitori au control deplin asupra puterilor lor, spuse ea gânditoare. Dacă Scranton e exact opusul, ar avea logică să nu înţeleagă şi să nu controleze ceea ce face. Citirea textelor standard despre magie nu l-ar ajuta, fiindcă talentul lui acţionează atât de diferit.
- Cum crezi că a învăţat genul acesta de magie?
- Prin încercări şi erori, îmi imaginez. Chiar dacă singurele vrăji pe care le voia erau cele menite să te ţină departe, magia lui negativă e atât de ineficientă, încât a

trebuit să soarbă cantităţi uriaşe de energie din împrejurări ca să obţină rezultate.
Jack scoase al doilea sendviş din coburi şi i-l lăsă câinelui, apoi se urcă din nou în şa.
- De ce jefuieşte pământul meu, nu pe al lui?
-Probabil vrea să-şi menţină domeniul productiv, fiindcă de acolo vine venitul său. Nu îl interesa ce se întâmpla cu venitul tău din cauza prădăciunilor lui. Ea clătină din cap. Sunt prea multe necunoscute.
-Dacă nu pot să-l omo?>pe Scranton, există o cale prin care să întrerup fluxul de energie dintre pământ şi el?
- Ar trebui să fie, încuviinţă Abby. Dacă există, e singurul lucru eficace pe care îl putem face în momentul de faţă. Chiar dacă nu îl atacăm pe Scranton direct, Langdale o să înceapă să-şi revină în momentul în care el nu-i va mai secătui forţa vitală. Dacă putem afla cum se conectează cu pământul, o să fim în stare să venim cu un plan de atac. Dar domeniul e atât de mare, încât e dificil de ştiut de unde să începem. M-am uitat şi nu am văzut nimic care să arate ca o legătură între pământ şi Scranton.
O imagine din unul dintre visele sale rele trecu prin mintea lui Jack.
- Fântâna!
-Te-ai gândit la un loc?
-Există o fântână sfântă, cu o reputaţie care vine din timpul druizilor sau poate dinaintea lor, explică el. O vizitam adesea ca să citesc cărţile magice ale domnului Willard, să visez ziua în amiaza mare şi să practic vrăjile. Dacă fântâna este sursa sănătăţii pământului, ar putea Scranton să-şi practice acolo răutatea?
- Să aflăm. In ce direcţie e?
Abby luă frâiele. In ciuda atmosferei posomorâte, arăta magnific pe cal - ca o regină războinică, gata să-şi conducă trupele în bătălie.
- Fântâna e foarte aproape de hotarul cu proprietatea lui Scranton. Pământurile lui sunt în următoarea vale, fiind separate de ale mele printr-o culme. Fântâna e în- tr-o scobitură, nu departe de linia dealului. Jack arătă spre stânga şi apoi porniră într-acolo. Când ajungem, pot să

cerşesc cu umilinţă unul din sendvişurile tale, de vreme ce eu le-am dăruit pe amândouă?
-Bineînţeles. Abby privi în urma lor. Sendvişurile au fost o investiţie bună. Se pare că ţi-au cumpărat un câine.
Jack se uită şi el şi văzu câinele lăţos care îl urma, şchiopătând, dar hotărât.
- îmi place. Crezi că Cleocatra s-ar supăra?
- Cleo nu suportă manşonul acela de blană al mamei tale, dar sunt sigură că ar învăţa să se înţeleagă cu acest câine. Ai un nume pentru ea?
- Maxie, în onoarea lui Maxon. Plesni din degete în direcţia câinelui. Vino, fetiţo. O să primeşti săpun, şi apă, şi mese regulate!
Călăriră spre fântână, care se afla intr-o zonă izolată a domeniului, pe care nu o vizitaseră încă. Când începură să coboare în scobitura în care se afla fântâna, el spuse:
- Mi se pare mie sau sentimentul general de osândă pe care l-am simţit pe întreg domeniul este mai puternic aici?
-Nu ţi se pare, spuse Abby sumbru. Simt că merg printr-o mlaştină otrăvită care încearcă să mă tragă dedesubt.
El scană scobitura în care se afla puţul ascuns de un pâlc de copaci.
-Era un loc fericit - inima şi sufletul domeniului Langdale. Pe măsură ce mă apropiam de fântână, mă simţeam mai bine. Acum, atmosfera e atât de apăsătoare, că s-au speriat caii.
Ea îşi bătu calul pe grumaz.
- Chiar şi melcul acesta bătrân e nervos. E destul de aproape fântâna cât să putem merge pe jos? Aş prefera să nu supun caii unui asemenea stres.
- Puţul e în mijlocul crângului, aşa că putem lăsa caii aici. Jack trase de frâiele lui Dancer şi descălecă. M-am gândit că puteam mânca lângă fântână, dar, dacă atmosfera nu se îmbunătăţeşte semnificativ, o să ne dorim să găsim alt loc pentru picnic. El cercetă împrejurimile, obicei care îl făcea să observe eventualele ambuscade şi puncte periculoase pe când era militar, chiar dacă lupta cu Scranton nu urma să fie purtată pe acest gen de teren.

După ce îşi priponi calul, o ajută pe Abby să desca- lece. Era capabilă să se dea jos singură, bineînţeles, dar ajutorul era o scuză bună pentru a o prinde de mijloc şi a o coborî pe pământ. Operaţiunea îi dădu dreptul să-i fure un sărut. Sărutul cu care îi răspunse ea fu atât de savuros, încât preţ de o clipă reuşi să uite de energia molipsitoare a puţului. Ea puse capăt sărutului, privindu-l printre gene.
-Asigură-te că găseşti un loc foarte ascuns pentru prânz.
El zâmbi larg.
-Oare doar excitaţia face ca sărutul să îndepărteze ceva din apăsarea atmosferei? Sau e ceva mai mult?
-Ceva mai mult. După ce îşi asigură calul, Abby prinse cu o mână fusta lungă a costumului de călărie şi se sprijini de cotul lui cu cealaltă mână. Pasiunea e pozitivă, fiindcă e esenţa vieţii. Creează o scânteie de lumină în întuneric.
Se îndreptară spre desiş. Maxie, care îi urmase cu credinţă de-a lungul domeniului, începu să şovăie. Când se întoarse s-o privească, Jack văzu că se aşezase pe labele din spate şi îl privea nefericită, ca un servitor credincios căruia i se cere să facă ceva imposibil.
- Are o intuiţie canină bună, observă Abby aplecân- du-se să scarpine urechile câinelui. Mi-aş dovedi pe deplin puterile de clarvăzătoare dacă aş prezice că animalul acesta nepieptănat o să umble în curând prin casă şi o să se îngraşe cu ajutorul doamnei Watson?
Jack râse.
- Şi spui că nu ai capacitatea de a vedea viitorul. Scărpina gâtul câinelui. Du-te şi păzeşte caii, fetiţo
Căţeaua se întoarse şi tropăi rapid spre locul în care erau legaţi caii, de parcă ar fi înţeles fiecare cuvânt.
Amuzamentul lui Jack pieri când păşi printre copaci, îndreptându-se spre fântână. Nu doar că atmosfera era mai ameninţătoare; se simţea mai greu fizic cu fiecare pas, de parcă ar fi dus un munte în spate. După expresia pe care o căpătase Abby, ghici că se simţea la fel.
Ieşiră în luminişul în care se afla fântâna sfântă. Izvorul care formase fântâna curgea bolborosind dintr-o crăpătură dintr-o stâncă mare, care ieşea din panta dealului ca o protuberanţă. Apa se aduna intr-un iaz mic aflat la câţiva

metri mai jos, iar bazinul se vărsa într-o gârlă. Chiar şi în verile cele mai secetoase, apa era întotdeauna dulce şi abundentă, şi vegetaţia creştea deasă în jurul malurilor iazului şi ale gârlei.
Acum, izvorul se restrânsese intr-atât încât forma o peliculă umedă pe suprafaţa stâncii. Iazul era o simplă băltoacă noroioasă, şi malurile erau golaşe, lipsite de vegetaţia luxuriantă.
Printr-o înţelegere nerostită, se opriră la marginea micului luminiş. Abby trase adânc aer în piept.
- Simt că nu vreau să mă apropii mai mult.
- La fel simt şi eu. Sentimentul pericolului şi apăsarea întunecată crescuseră cu fiecare pas, şi acum dorinţa de a o lua la fugă era aproape covârşitoare. E mai rea decât teama dinaintea bătăliei, când există riscul de a fi transformat în bucăţele însângerate.
-E teama pentru suflet - convingerea că, dacă ne apropiem prea mult de sursa răului, vom fi osândiţi pentru totdeauna. Ceea ce este un nonsens, bineînţeles. Numai Dumnezeu poate hotărî ce se întâmplă cu sufletele. Aceasta e doar o vrajă pentru înspăimântare, dar e cea mai puternică pe care am experimentat-o vreodată.
-Fiindcă teama e cea mai negativă dintre emoţii, probabil că Scranton e un geniu în crearea unor asemenea vrăji.
Jack îşi spuse că vizitase locul de o mie de ori înainte şi că acolo nu era nimic de care să se teamă. Cu inima bătându-i de parcă ar fi fost în faţa unui regiment de cavalerie franceză ce înainta frenetic spre el, se îndepărtă de Abby şi începu să parcurgă ultimii cincizeci de metri spre ceea ce fusese odinioară o fântână sfântă.
-Jack, aşteaptă.
O mână se prinse de mâna lui, şi Abby păşi alături de el, cu faţa albă ca varul, dar hotărâtă. Teama lui Jack scăzu la un nivel controlabil.
- împreună, putem înfrunta orice vrajă pe care ar arunca-o Scranton.
Aceasta era vraja magică creată de căsătorie, înţelese el. împreună erau mai puternici decât ar fi fost fiecare în parte.

Umăr lângă umăr, se apropiară de izvor. Deşi sentimentul de dezastru şi osândă creştea, Jack reuşi să-şi controleze dorinţa de a se întoarce şi a o lua la fugă.
Până să ajungă la izvor, energia negativă îi inunda cu o forţă aproape fizică. Se simţeau de parcă ar fi fost prinşi într-o tobă gigantică, asaltaţi din toate părţile. Dar puteau îndura, deşi cu mari eforturi.
- Abby, nu cred că un soldat din zece ar fi avut curajul să traverseze luminişul cu mine. Ai suflet de războinic.
-Nu, pur şi simplu m-am căsătorit cu unul. Ea înge- nunche şi studie piatra din care ieşea izvorul, aplecân- du-se în faţă ca să exploreze suprafaţa cu vârful degetelor. In stâncă sunt săpate rune străvechi. Ştii ce spun?
-Probabil că apa e binecuvântată. Sub mâna ta e o inscripţie în latină care a fost în mare parte spălată de apă. Spune că e un izvor sacru.
- Fascinant. Vocea ei arăta că teama îi era alungată de curiozitate. O să copiez runele şi o să-i trimit inscripţia tatălui meu. El ar putea să le interpreteze.
- Dar ce e cu izvorul propriu-zis? A fost otrăvit şi nu mai poate fi vindecat?
Privi neliniştit, temându-se că locul acela ar fi putut-o răni. Abby lăsă runele şi îşi trecu degetele peste umezeala care picura de pe stâncă.
-Nu e otrăvită, doar teribil de deformată şi de zăgăzuită. Aveai dreptate - aici se află legătura dintre Scranton şi furtul vitalităţii pământului. Vezi firul acesta subţire, cenuşiu?
Abby trasă o linie în aer, la un centimetru distanţă de firul de energie, pe care Jack îl văzu cu uşurinţă după ce ea i-l arătă. Conexiunea era subţire ca un fir de păr, şi chiar mai puţin reală. Trecea pe lângă ei, şi era imposibil s-o urmăreşti mai mult de câţiva metri.
-Un lucru atât de mic să facă pagube atât de mari.
-Cu legătura aceasta, a distrus echilibrul natural al văii.
Privi spre el. Langdale era considerat neobişnuit de norocos?
Jack încuviinţă.

- Recoltelor şi vitelor le mergeau întotdeauna bine. Familia mea a fost aici dinainte de a se ţine evidenţa. Un cavaler normand din familia mea s-a căsătorit cu fiica unui proprietar anglo-saxon, aşa că sângele vechi s-a unit cu cel nou. Numele familiei, Langdon a fost preluat de la numele văii, Langdale. Crezi că secolele de noroc au fost un rezultat al acestei fântâni sfinte?
- Fântâna a ajutat, desigur, deşi trebuie să fi contribuit şi alţi factori. Ea zâmbi. Până la urmă, prietenii tăi te numesc Jack Norocosul.
- Fântâna a făcut parte din istoria familiei mele, secole la rând. El atinse piatra, şi o imagine se trezi în mintea lui. Uimit de puterea viziunii, spuse: Ce ciudat, sunt sigur că strămoşii îndepărtaţi erau preoţi druizi, care locuiau aici şi împărţeau apele vindecătoare celor în nevoie.
- Asta ar explica magia care reapare în familia ta.
Ea nu părea surprinsă de ceea ce văzuse el - sau de faptul că acea viziune fusese posibilă.
Dorind să poată lovi şi distruge fizic energia întunecată care murdărea acest loc sfânt, el întrebă:
-Cum putem elibera din nou apele?
Ea îşi întinse palma pe suprafaţa stâncii.
- Un cerq de vindecare ar putea s-o facă. Nu ar fi nevoie de atât de multă putere ca la vindecarea ta, fiindcă atunci lucram cu un trup deteriorat fizic. Pentru vrăjitori, e mai uşor să lucreze cu energie pură, şi asta o să facem aici. Cred că eu, tu şi domnul Willard am fi suficienţi pentru dizolvarea energiei negative, care a blocat curgerea naturală. Ea se ridică şi îşi şterse mâinile. De fapt, ar fi perfect. Vindecătoarea, clericul şi bărbatul care a fost crescut pe acest pământ.
- Cercul l-ar slăbi pe Scranton, tăindu-i rezervele de energie? Când Abby încuviinţă, Jack continuă: Putem să începem procesul de vindecare prin retezarea firului?
- Poate. O să verific câtă putere poartă. Cu delicateţe, Abby întinse un deget şi atinse firul.
Lumea explodă.
capitolul 32

In vreme ce Abby ţipa, Jack fu aruncat pe spate intr-un vârtej de lumină denaturată şi de nebunie pârjolitoare, care pătrunse arzând în nervii lui şi îl înghiţi în întuneric. Supravieţuise lângă ţintele artileriei de câmp, dar nu simţise niciodată aşa ceva.
îşi veni în simţiri adunând piesele zimţate. După poziţia soarelui, trecuse foarte puţin timp, poate doar câteva clipe. Un câine urla în împrejurimi. Cu un efort dureros, îşi aminti de câinele pe care îl găsiseră. Maxie? Furtuna aceea de energie fusese o capcană, şi, prin atingerea firului, fuseseră prinşi în furia ei. Energia întunecată clocotea în iaz, înspăimântătoare ca revărsarea lavei dintr-un vulcan. Stătea răşchirat pe pământul tare. Abby zăcea nemişcată la un metru distanţă, cu o mână legănându-se fără vlagă în iazul gol.
- Abby? Avu nevoie de toată puterea lui ca să se ridice într-un cot. Sperând imposibilul, el întrebă răguşit: Abby, eşti în regulă?
„Nu respiră." Inima lui aproape că se opri când conştientiza acest fapt. îi căută pulsul. Nimic.
Nu putea fi moartă, nu putea. Doamne, Dumnezeule, ce avea să se facă fără Abby? La început, fusese gata să aleagă moartea, numai să nu ia de soţie o vrăjitoare. Acum nu-şi putea imagina viaţa fără ea. Această femeie splendidă, inteligentă, senzuală era a lui - şi acum o pierduse.
Era îndrăgostit de ea. De ce nu-şi dăduse seama mai repede? Poate fiindcă era bărbat şi nu gândise dincolo de faptul că îi plăcea să se culce cu ea, şi să vorbească cu ea, şi să călărească alături de ea.
Şi acum se dusese.
O durere teribilă îl pârjoli. Ea era tot ce şi-ar fi putut dori la o soţie, şi fusese prea nebun ca să recunoască. Fiindcă presupusese că puterea ei era capabilă să înfrunte orice, o pierduse. Trebuia s-o fi protejat mai bine.
Cu ochii arşi de lacrimi, strigă spre cerul gol:
- Dacă există un Dumnezeu în ceruri, să îmi ia viaţa şi să o cruţe pe a ei!

Strigătul lui din inimă rămase fără răspuns. Vag conştient de urletul câinelui şi de gheizerul de energie întunecată care curgea pe lângă el, se aplecă şi îi sărută buzele tăcute.

- Te iubesc, Abby. Acum şi pentru totdeauna, adăugă cu glas înăbuşit. Somn uşor, iubita mea.

Ea tuşi convulsiv, şi pieptul începu să i se ridice şi să coboare. El îşi ţinu răsuflarea, paralizat de speranţă.

-Fetiţo, ai spus că săruturile au energie pozitivă şi că alungă întunericul, şopti el. Poate că încă unul ar ajuta.

Şi poate că şi magia ar fi făcut-o. Până la urmă, Abby o folosise ca să-i salveze fiinţa inutilă. Pentru prima dată, se deschise şi îmbrăţişă pe deplin puterea care era parte din el. Rugându-se să aibă o undă de vindecător în el, îi atinse buzele iar şi iar. în acelaşi timp, îşi imagină puterea sănătoasă, pozitivă, curgând în cascadă de la el spre ea.

Sub buzele lui simţi un răspuns slab, dulce. încurajat, îşi trecu mâinile peste trupul ei, căutând rănile produse de cădere. Nu găsi nici o sângerare şi nici oase rupte, deşi ghici că amândoi aveau să se trezească învineţiţi a doua zi.

Deşi era încă inconştientă, oftă încetişor de plăcere când îi atinse sânii cu mâna şi îi controlă coastele. Experimental, îşi odihni palma pe sânul ei drept. Buzele ei se curbară într-un zâmbet.

Dacă sărutările şi mângâierile conţineau energie pozitivă, era timpul pentru mai multe. încă o dată, îşi solicită magia, vizualizând-o ca pe un râu de sănătate şi bunăstare. Când o sărută din nou, gura ei se deschise şi limba ei o atinse pe a lui într-un răspuns fără echivoc. El şopti:

- Abby, ţi-ai venit în simţiri?

Ochii ei se deschiseră, catifelaţi şi defocalizaţi.

-Jack, am avut cel mai teribil vis, că mă duceam departe...

^

-Nu te gândi la asta acum, fetiţo...

Ii cuprinse faţa în palme şi o sărută cu trupul şi cu sufletul. In timp ce se concentra să îi transmită energie vindecătoare, recunoscu că puterea lui înnăscută era intensificată de o putere mai mare, care venea chiar din pământ. Pământul era sursa vieţii, şi vitalitatea aceasta

explodă în el. Ceru mai multă şi o împărţi pe toată cu ea, oferin- du-i viaţă, şi pasiune, şi dragoste fără sfârşit.
Ea închise din nou ochii, dar mâinile şi gura ei erau imperioase, iar pasiunea ei se trezi în întâmpinarea lui. Ea era zeiţa lui, personificarea dărniciei bogate a pământ-tului. Era complet natural să-i caute locurile secrete, să o atingă şi o să mângâie până o făcea să strige.
-Jack!
El intră în trupul ei primitor, şi unirea lor fu sălbatică precum o furtună de primăvară. Bărbat şi femeie, contrarii şi parteneri veşnici. în mod miraculos, ea îi fusese înapoiată, şi, în timp ce atingea climaxul, el îi dărui şi inima odată cu seminţele vieţii.
Ea se agăţă de el, cutremurându-se, până când furia pasiunii se stinse. El o legănă în braţe cu tandreţea dată de iubire. Când inima îi reveni la un ritm normal, el întrebă:
- Eşti bine, fetiţo?
-Niciodată nu am fost mai bine, în ciuda celor întâmplate. Ea îşi deschise ochii uimitori şi zâmbi cu o căldură care ar fi putut pârjoli tot comitatul Yorkshire. Ce s-a întâmplat?
- Când ai atins firul care lega fântâna cu Scranton, ai eliberat accidental un torent de energie neagră malefică, şi aceasta ne-a lovit pe amândoi. Eu... eu am crezut că erai moartă. Nu respirai, inima nu îţi bătea. El înghiţi dureros. Aşa că te-am sărutat de rămas-bun şi am adunat toată magia pe care am putut-o convoca. Cred că te-am ajutat să te întorci. Cu cât am generat mai multă energie pozitivă, cu atât mai puternici am devenit amândoi.
Ochii ei se mijiră în timp ce îl studia.
-Aura ta străluceşte ca un foc în aer liber. Te-ai conectat la energia pământului din domeniu. Asta e magia ta specială, Jack. E pământul tău, şi ţi-a răspuns ca o iubită. Ea roşi. Ca mine.
-Deci împreună am reaprins viaţa de aici? întrebă el uluit.
-Aşa am făcut. Ea întoarse capul. Uită-te la primăvară!
Apa ţâşnea darnică din crăpătura stâncii şi se vărsa în iaz. El nu remarcase sunetul din cauza celeilalte drame.
- A fost vindecată fântâna? Energia care ieşea din izvor era neagră ca funinginea dintr-un horn.

Ea se aşeză şi întinse mâna sub apa ţâşnitoare. După un moment, spuse:
-Izvorul este pur şi sănătos din nou. Adună apă în palmă şi bău cu nesaţ. Energia negativă care lega fântâna de Scranton era ca un dop gigantic. Când a fost aruncat în aer, energia naturală a pământului a început să se repare singură.
El se stropi pe faţă, apoi turnă apa rece şi limpede din palme în gură. Era gustul dulce al domeniului Langdale.
- Cum îl afectează asta pe Scranton?
-Trebuie să fi observat că a fost separat de rezerva lui de forţă vitală. în afară de asta, nu sunt sigură. Ea se săltă pe picioare, clătinându-se puţin. Ai puterea de a proteja fântâna, aşa că nu o mai poate folosi pentru scopurile lui deformate.
El închise ochii şi ştiu că ea avea dreptate. Puterea de viaţă din Langdale pulsa prin el ca un torent, acum că vitalitatea sa naturală fusese restaurată.
El îşi întinse mâinile şi vizualiză lumina albă curgând ca o cascadă din izvor, revărsându-se peste orice deal şi scobitură şi încercuind întreaga vale. Fusese un nebun încăpăţânat să se împotrivească atâta timp propriei magii, dar acum era unit cu pământul lui şi era binecuvântat cu puterea acestuia. înălţă o rugăciune de mulţumire din adâncul inimii, fiindcă i se dăruise administrarea acestui loc şi a oamenilor lui.
Scranton nu avea să mai fie niciodată în stare să fufe această preţioasă putere de viaţă. Niciodată.
Când deschise ochii, Abby spuse cu voce şoptită:
-Uite!
Verdeaţa încolţea pe malul sterp al iazului. Pe crengile de deasupra, mugurii umflaţi începeau să devină frunze, şi în jurul trunchiului copacului înflorise un mănunchi de narcise ca un ţipăt auriu. El se aplecă să culeagă una, aproape aşteptându-se să fie doar o iluzie, dar era reală. Inhală mireasma untoasă, care era esenţa primăverii, apoi vârî tulpina în gaura unui nasture de la jacheta lui Abby.
- E un miracol, fetiţo.
Ea arătă cu mâna.

-Uite alt miracol.
Maxie, care nu se mai temea de răul fântânii, venise în goană lângă ei şi era ocupată să lipăie apa din iaz. După ce îşi potoli setea, privi în sus plină de speranţă.
-Uite un câine pregătit pentru alt sendviş. Şi la fel sunt şi eu - lihnită. Abby îşi scutură iarba uscată din păr. Mâncăm întâi, apoi mergem să-l înfruntăm pe Scranton?
-Trebuie s-o facem, încuviinţă Jack. Dar nu cu stomacul gol. Sper că ne-a rămas destulă mâncare pentru toţi trei.
Era uimitor cât de repede se putea transforma un câine intr-un membru al familiei.
Abby se bucurase întotdeauna de energiile vibrante ale primăverii, dar nu experimentase niciodată ceva asemănător învierii domeniului Langdale.
-Aproape că poţi să vezi iarba crescând, spuse ea uimită.
-Vegetaţia de pe domeniu o să crească până o să ajungă din urmă restul comitatului Yorkshire.
Jack părea foarte sigur. Nu era de mirare, având în vedere modul în care pulsa prin el vitalitatea domeniului.
Ocazional, ea văzuse asemenea legături între fermieri sau grădinari şi pământul pe care îl iubeau, dar niciodată cu o asemenea intensitate. Valea aşteptase ani de zile întoarcerea lui Jack, şi acum se vindecau şi se completau unul pe altul.
Se opriră la o căsuţă care se afla pe drumul de întoarcere spre conac. Stăpâna casei ieşi şi îi salută cu o faţă strălucitoare, cu un copilaş în urma ei.
- Bine ai venit acasă, Lord Frayne! îi făcu o reverenţă lui Abby după ce îi fu prezentată. începeam să mă gândesc că primăvara nu avea să mai vină niciodată, dar, când vine, vine în goană, nu? îşi şterse de şorţ mâinile pline de făină. Nu-s multe înăuntru, dar nu ar vrea milord şi milady să mi se alăture la un pahar de bere şi la o felie de pâine prăjită cu brânză?
Jack privi spre Abby, care încuviinţa.
- Ne-ar face plăcere, doamnă Rome.
El descălecă şi o ajută şi pe Abby să se dea jos de pe cal. Căsuţele pe care le vizitaseră dimineaţa fuseseră pline de

oameni mohorâţi şi deprimaţi. Nu primiseră zâmbete, nici semne de ospitalitate.
Berea şi pâinea prăjită cu brânză erau delicioase. Fiindcă Maxie primise o mare parte din mâncarea împachetată de doamna Watson, Abby şi Jack cinstiră cum se cuvine mâncarea oferită. Abby admiră uşurinţa cu care vorbea soţul ei cu arendaşii, simţindu-se complet în largul lui. Discutară despre pământul pe care îl îngrijeau ea şi soţul ei, legănând copilaşul pe genunchi, şi promise că avea să pună să se repare acoperişul.
După ce încălecară şi porniră din nou, Abby spuse:
-Ţi-ai găsit locul în lume, Jack. De azi într-un an, toate căsuţele vor fi locuite din nou, şi locuitorii se vor simţi recunoscători că trăiesc în Langdale.
- S-ar putea să dureze mai mult de un an, dar sper că ziua aceasta va veni.
Se apropiau de conac, când trecură pe lângă un câmp împrejmuit pe care se afla o mică cireadă de vaci de lapte. Vitele umblau dintr-o parte în alta, neliniştite, prea nesănătoase ca să se bucure de iarba primăverii. Multe aveau răni pe pielea păroasă. Jack se încruntă când le văzu.
-Te deranjează să mă aştepţi aici cu Dancer? Vreau să încerc ceva.
- Sigur că nu.
Abby luă frâiele, curioasă să vadă la ce se gândea soţul ei. Jack sări peste gard şi se strecură printre vaci, vorbin- du-le şi punând mâna pe ele. Spre uimirea lui Abby, animalele se însănătoşiră sub ochii ei. Rănile dispărură, capetele se ridicară şi părul de pe ele îşi pierdu aspectul neîngrijit, căpătând o strălucire sănătoasă.
Deşi vacile erau costelive, modul în care începură să pască dădea de înţeles că aveau să devină grase şi robuste în scurt timp. O viţică deveni atât de plină de viaţă, încât fu aproape să-l doboare pe Jack cu o lovitură de cap.
Jack se întoarse, strălucind. Abby se aplecă în şa ca să-l sărute.
- A fost remarcabil. Nu mi-am dat seama că eşti vindecător. Un vindecător de animale, poate?
El clătină din cap în timp ce încăleca din nou.

- Nu cred că a fost vorba despre vindecare, ci despre o extensie a legăturii mele cu pământul acesta. Sunt animalele mele, şi am fost în stare să... să canalizez în ele o parte din forţa pământului.
Acesta era bărbatul care trebuia să fie Jack, îşi dădu seama ea. Puternic, înţelept, bun, un îngrijitor al pământului, al oamenilor şi al animalelor. Era ca un străvechi zeu al recoltei, unul care îşi putea împărţi darurile pe tot timpul anului. Simţi un junghi când se gândi la asta. Ea îl vindecase, apoi devenise profesorul lui şi îl învăţase să-şi accepte magia. Acum, că era pe deplin realizat în domeniul său propriu de vrăjitorie, nu mai avea nevoie de ea în felul acesta.
Simţind o undă de regret că nu-i putea fi de folos pe parte asta, îi oferi cel mai frumos zâmbet.
-Trebuie să începem să-i căutăm pe oamenii care au plecat. Sunt sigură că unii dintre ei vor voi să se întoarcă.
-Administratorul din Langdale şi domnul Willard ne pot ajuta cu o listă a arendaşilor şi a lucrătorilor plecaţi. Lumina din ochii lui se atenua. Dar mai întâi trebuie să-l înfruntăm pe Scranton. Cum îl putem opri să nu jefuiască sufletul altor pământuri?
-Poate că tatăl meu va şti o cale. încercase să nu se gândească la Scranton, dar se forţă să-l vizualizeze, îi atinse energia, apoi icni îngrozită. Trebuie să ne întoarcem imediat! Scranton ştie că l-ai separat de conexiunea lui de energie şi e pe caîe să comită un gest îngrozitor!
Expresia lui Jack îngheţă, şi ea văzu în ochii lui că şi el ştia.
- Merg să văd. Stai departe, Abby! N-aş putea îndura să te văd rănită din nou.
îşi îndemnă calul la galop şi se îndreptă cu toată viteza spre conac. Abby îl urma, silindu-şi calul placid să alerge cât de repede putea. Ce om nebun, să creadă că ea nu îşi avea locul intr-o confruntare cu inamicul lor!
Conacul era la o depărtare de cinci minute de călărit furios. Când îi mai rămăseseră două sute de metri ca să-l ajungă, Jack intră în curtea grajdurilor şi trase de frâu.
-Ai grijă de calul meu, îi strigă el unui băiat înmărmurit de la grajduri şi sări din şa.

Până să ajungă Abby în curtea grajdurilor, el dispăruse în casă. Descălecă şi ea cu o săritură rapidă şi îi întinse frâiele băiatului.
-Ai grijă şi de calul meu!
Adunându-şi fustele cu o mână, se îndreptă spre casă. Maxie, şchiopătând din greu, galopase în spatele ei. Când ajunse în curte, câinele începu să bea pe nerăsuflate din jgheabul în care se adăpau caii. în timp ce deschidea uşa casei, Abby strigă peste umăr:
- Când ai timp, fă-i câinelui o baie!
Deşi nu cunoştea bine casa, Abby rămase liniştită un moment şi localiză imediat bubuitul întunecat al necazului. Condusă de senzaţia unui dezastru iminent, alergă pe culoarele care duceau spre salonaşul familial.
Jack stătea în uşa deschisă, cu trupul rigid. Abby descoperi motivul când se opri brusc alături de el şi privi în cameră. Helen stătea pe. o elegantă sofa egipteană, împletind liniştită cu nişte andrele subţiri de argint, ignorându-i pe ceilalţi din cameră. Purta o magnifică rochie decoltată din mătase, iar părul ei auriu era aranjat intr-un coc stilizat din bucle. La gâtul, degetele şi urechile ei scânteiau bijuterii cu care ar fi putut fi răscumpărată o regină.
Încruntatul ei soţ stătea lângă ea, iar în mâinile lui neclintite ca stânca se afla o puşcă cu ţeava dublă. Zâmbind îngheţat, Scranton îndreptă arma spre uşă. De la distanţa aceasta, îi putea răni sau ucide şi pe Jack, şi pe Abby.
-Crezi că ai câştigat fiindcă mi-ai rupt legătura cu Langdale, dar nu ai făcut-o. Mutarea finală este în mâinile mele.
Jack întâmpină sosirea lui Abby cu o privire crispată, de parcă ar fi înţeles că urma să vină. Dar se concentră în continuare asupra soţului mamei sale.
-Nu e vorba despre câştig sau pierdere, Scranton. Eu mi-am dorit să-mi controlez şi să-mi vindec pământul, şi am reuşit. Da, sunt furios pentru ceea ce ai făcut, dar nu am nevoie de răzbunare. Eşti liber să pleci. La fel şi mama, dacă alege să te însoţească.
Păşi cu precauţie în cameră.

-Aşadar, de ce nu laşi deoparte puşca? Nu avem nevoie de ea aici.
Jack se opri când văzu degetul lui Scranton strângân- du-se pe trăgaci.
-Nu înţelegeţi, spuse furios bărbatul mai în vârstă. Alături de el, Helen continuă să împletească. Andrelele subţiri împleteau ceva mic şi dantelat. Indiferenţa faţă de drama din faţa ei sugera că era profund vrăjită.
- De ce nu înţelegem? întrebă Abby încet, sperând că Scranton avea să se simtă mai puţin ameninţat de o femeie decât de un bărbat puternic precum Jack. Eu vreau să aflu, dacă îmi explici. Ştiu că ai un dar al magiei neobişnuit.
Ţeava puştii tresări când mâinile lui o strânseră spasmodic.
-Un dar deformat, aproape inutil! Ca să fac ceva cu magia mea, a trebuit să mă forţez de zece ori mai mult decât un vrăjitor obişnuit. Dar, în ciuda obstacolelor, am învăţat cum să-mi folosesc puterea ca să obţin ce doream. Iată cea mai mare comoară a mea. Atinse umărul lui Helen cu o mână. Soţia mea e regina mea. Cea mai frumoasă femeie de pe pământ. Vocea lui durea de emoţie.
- E un premiu rar şi preţios, încuviinţă Abby. De ce nu o iei pur şi simplu şi să plecaţi? Nimeni nu te va opri. Ai resurse ca să trăieşti o viaţă completă şi fericită cu soţia ta, oriunde alegi. Combe House, Londra, în străinătate chiar.
- Fiindcă Langdale e singurul loc în care pot să fiu cu Helen! Vocea lui Scranton se frânse. Fiindcă a trăit aici cea mai mare parte a vieţii, e legată de locul acesta, deşi nu atât de mult ca el. Flutură puşca spre Jack. Folosind magia din Langdale, pot s-o fac să mă iubească în Langdale. Aici e soţia perfectă.
- Vrei să spui că s-a căsătorit cu tine fiindcă ai vrăjit-o, nu din iubire? întrebă Jack, şocat.
- Bineînţeles că mă iubeşte! Puşca se cutremură, deşi ţevile erau în continuare îndreptate spre uşă. Dar... dar suntem mai fericiţi aici.
Abby îşi ţinu răsuflarea.
-Ţi-ai folosit magia deformată ca să o înrobeşti! De aceea nu poţi pleca din Langdale. Vraja ta ar fi prea slabă în altă parte şi n-ar putea s-o reţină.

După expresia lui, văzu că intuise bine. Numai în Langdale putea fi Helen soţia iubitoare pe care şi-o dorea Scranton. Obsesia lui îl făcuse să înveţe cum să se- cătuiască energia pământului şi să o deformeze în vraja care o lega de el. Nu era de mirare că nu o putea lăsa să părăsească domeniul şi nici că rămânea şi el aici. Pro-babil se temea că, dacă Helen avea să scape vreodată de sub controlul lui, avea să o piardă pentru totdeauna.
-Ticălosule! spuse Jack cu o voce joasă şi ameninţătoare. Până acum eram dispus să accept căsătoria mamei mele fiindcă aveam convingerea că te iubea. Dar, dacă a fost prizoniera ta, jur că o voi elibera, chiar dacă va trebui să-ţi rup gâtul cu mâinile goale!
Păşi ţanţoş înainte. Scranton trase, iar zgomotul asurzi salonaşul.
înainte de a avea timp să intre în panică, Abby îl văzu pe Jack întinzând mâna şi creând un scut pentru el şi Abby. Un zid invizibil de forţă absorbi viteza bilelor de oţel, şi acestea căzură pe duşumea, inofensive.
-Nu ne poţi răni pe mine şi pe Abby, spuse Jack în timp ce energia vitală din Langdale curgea prin el. Aceasta este ultima ta şansă, Scranton. Predă-te sau înfruntă consecinţele!
- Nu pot trăi fără ea! E numai vina ta, Frayne. Aminteşte-ţi asta! Cu ochi sălbăticiţi, Scranton se întoarse şi îi dărui soţiei sale un sărut rapid şi disperat. Spune la revedere, iubita mea. Apoi fă ce ţi-am arătat înainte. Nimeni altcineva nu te va avea!
Helen ridică fruntea şi clipi din ochii albaştri înceţoşaţi.
-La revedere, scumpule. La revedere, Jack. Scoase una din andrelele de argint din împletitură, o întoarse cu vârful sub piept şi o ridică puţin - şi îşi înfipse acul de metal în inimă.
capitolul 33
Abby icni, incapabilă să creadă ceea ce vedea. Când Helen îngheţă, cu o expresie şocată, Scranton spuse întrerupt:
- Vom fi împreună în veşnicie, iubita mea.
îşi îndesă puşca sub bărbie şi trase al doilea glonţ. Lovitura îl aruncă pe spate şi îi fărâmiţă ţeasta. în timp ce sângele ţâşnea în toate direcţiile, Helen se ridică şi păşi nesigură în

faţă. încet, se îndoi de genunchi, apoi căzu intr-o parte. Abby văzu cum se dizolva legătura de energie care îi ţinuse conectaţi pe Helen şi pe soţul său. Stăpânirea magicianului se încheiase în cele din urmă.
-Mamă! strigă Jack chinuit, în timp ce cădea în genunchi lângă silueta ei fragilă. Cu blândeţe, o întoarse pe spate. Capătul de argint al andrelei strălucea în pieptul ei, şi o urmă de sânge îi păta rochia în jurul ei.
Abby se clătină, mai aproape de leşin decât oricând în viaţă. Atâta sânge... Stomacul i se contractă. Jack trebuie să fi văzut asemenea scene pe câmpurile de luptă, dar, chiar dacă era vindecătoare, Abby nu experimentase niciodată ceva atât de îngrozitor.
Câţiva servitori năvăliră în încăpere, apoi se opriră, privind îngroziţi măcelul.
-Uitaţi-vă bine la asta, ca să puteţi depune mărturie că Scranton s-a sinucis, zise Jack. Apoi luaţi... luaţi chestia asta de aici. Arătă spre trupul lui Scranton. Luaţi canapeaua şi daţi-i foc.
Tânărul lacheu, Jenkins, înghiţi cu greu.
-Da, milord. Privirea lui se opri asupra lui Helen. Din locul în care se afla, nu putea vedea andreaua. Dar cu înălţimea Sa ce este? Să trimitem după un doctor sau a leşinat din cauza şocului?
Jack clătină din cap.
- E grav rănită şi nici un doctor n-o poate ajuta, dar soţia mea e cea mai bună vindecătoare din Anglia.
Jenkins păru uşurat. Era clar că respecta vrăjitoria. Mai sigur pe el fiindcă i se dăduse ceva de făcut, îi organiză pe ceilalţi slujitori, şi dădură cu toţii ascultare ordinelor lui Jack.
Fără să se mai uite la fiinţa distrusă care fusese Alfred Scranton, Abby îşi forţă picioarele şovăielnice şi traversă încăperea, spre locul în care Jack îngenunchease alături de mama lui. Helen trăia încă, fiindcă clipea pri- vindu-şi fiul.
- Oh, Jack, cât mă bucur să te văd! Nu te aşteptam să vii acasă în iarna aceasta. A trecut atâta timp. încercă să ridice o mână spre obrazul lui, dar nu reuşi. Eu... eu mă simt foarte obosită. O să stai mult?

Vorbea ca o femeie care se trezea dintr-un somn indus de droguri. Chiar şi vocea i se schimbase. Aceasta era adevărata Helen, înţelese Abby. Minunata păpuşă ascultătoare care apăruse drept soţia lui Scranton fusese o creaţie a obsesiilor lui întunecate, nu o femeie reală.
Abby îngenunche alături de Helen şi studie rana. Deşi fusese stropită de sângele soţului ei, pe lângă andreaua din trupul femeii nu ieşise aproape nici un strop. Poate că mai era încă timp pentru un miracol, cu voia lui Dumnezeu.
Helen privi în sus spre Abby, clipind de parcă încerca să se concentreze.
-Jack, băiat obraznic, ai adus-o pe această tânără lady acasă ca să mi-o prezinţi?
Cu vocea şocată, el spuse:
-Aceasta este soţia mea, Abby, mamă. Ţi-am scris despre ea.
-Memoria mea nebună! Helen râse slab. Cum am putut să uit un asemenea lucru? Bine ai venit la Lang- dale, copilă, şi îţi mulţumesc că te-ai căsătorit cu încăpăţânatul meu fiu. Poate că acum o să rămână acasă.
-Nu mai vorbiţi, Lady Frayne, spuse Abby. Sunteţi grav rănită şi aveţi nevoie de vindecare.
-Sunt... sunt atât de rece. Ce e asta? Helen încercă să se concentreze la metalul strălucitor care ieşea din trupul ei. Ce ciudat.
Pleoapele ei fluturară şi se închiseră şi trăsăturile ei îşi pierdură fermitatea.
- Poţi să o salvezi, Abby? întrebă Jack, privind-o cu disperare. Să o pierd în felul acesta...
- O să ştiu mai precis după ce o cercetez.
-Să o duc în sufragerie, ca s-o poţi examina mai bine?
-Nu, orice mişcare poate schimba direcţia andrelei. Asta ar fi foarte rău. Abby îşi aşternu palmele pe pieptul lui Helen, încercuind acul, fără să-l atingă. închizând ochii, scană profund trupul femeii. Andreaua a străpuns câteva organe vitale, dar e atât de ascuţit şi rana e atât de închisă, încât până acum nu au existat prea multe sânge- rări interne. Asta s-ar putea schimba în orice moment. E în stare de şoc, şi situaţia ei e precară.

- Ce se poate face? întrebă Jack.
- Cu un cerc de vindecare, ar putea fi posibil să reparăm rănile din organele ei, una câte una. Clătină din cap. Doar că nu ştiu...
-Dacă o poate salva cineva, aceea eşti tu. Ce vrei să fac?
-Cheamă-l pe domnul Willard cât poţi de repede. Fiindcă nu o putem muta pe mama ta, trebuie să fie tratată chiar aici. Eu voi încerca să o menţin într-o stare stabilă până ll aduci tu pe vicar. Nu ştiu dacă o rană mortală de profunzimea aceasta poate fi vindecată, dar, fiindcă rana e atât de îngustă, merită să încercăm. Altfel, nu există nici o speranţă.
Jack sărută cu tandreţe fruntea mamei lui.
- Stai aici până mă întorc, mamă. Te rog.
Se ridică şi ieşi din cameră, cu o expresie feroce.
Abby îşi odihni palmele pe pieptul lui Flelen şi se concentră să o ţină în viaţă. Deşi era tentată să vadă dacă putea repara vreuna dintre rănile interne, îşi stăpâni acest impuls. Era nevoie de mai multă putere pentru o vindecare adevărată, şi ar fi fost o nebunie să-şi risipească energia în încercări inutile.
Respiraţia lui Flelen se stabiliză - înceată, dar regulată. Abby se ridică şi găsi un pled împăturit pe spătarul unui scaun. II scutură şi o acoperi pe Helen, care era periculos de îngheţată în urma şocului. Apoi îşi ocupă din nou locul alături de femeia în vârstă şi îşi puse mâna pe umărul ei, sperând că avea destulă putere ca să o menţină pe Helen în starea aceasta până soseau Jack şi vicarul.
Slujitorii care duseseră trupul lui Scranton se întoarseră. Muncind cu eficienţă tăcută, luară canapeaua. înainte de a pleca, Jenkins întinse o pătură peste covorul pătat de sânge. Bărbaţii îşi învinseseră şocul iniţial provocat de acel act de violenţă. Abby nu îi simţi afectaţi de moartea lui Scranton, dar îi văzu privind neliniştiţi spre Helen.
Fiindcă ieşiră purtând canapeaua, servitorii lăsară uşa deschisă, şi peste câteva momente se auzi tropăitul unor lăbuţe. Abby îşi ridică privirea şi-l văzu pe Homer, căţeluşul obez al lui Helen, intrând în fugă în cameră. Câinele se opri-se şi începu să-şi adulmece frenetic

stăpâna. Când văzu că o linge pe faţă şi nu capătă nici un răspuns, se aşează în două labe şi începu să urle cu disperare canină.
Abby îl considerase enervant pe Homer, dar nu putea îndura să audă cum i se rupea inima. Luă câinele în braţe şi îl legănă liniştitor.
- îmi pare rău, Homer. Stăpâna ta e grav rănită. O să facem ce o să putem. De ce nu te duci să te aşezi lângă ea şi să-i împărtăşeşti ceva din căldura ta câinească?
Urletul descurajant se transformă într-un scâncet, şi câinele se lungi alături de stăpâna lui.
Apoi veni tiptil şi Cleocatra. Pisica avusese întotdeauna un instinct pentru oamenii bolnavi. Dormise cu Jack în fiecare seară până se vindecase. Abby bănuia că pisicile puteau canaliza o formă de energie vindecătoare, invizibilă pentru oameni.
De data asta nu mai izbucni nici un conflict între pisică şi câine. Cleocatra se curbă alături de Abby, fă- cându-se ghem în spaţiul dintre Abby şi Helen. Torsul ei blând putea să-i fie sau nu de folos femeii rănite, dar Abby îl aprecie.
în timp ce-şi continua eforturile de a menţine pacienta în viaţă, Abby studie faţa femeii. Helen părea mult mai bătrână decât în momentul în care o întâlnise. Era încă frumoasă, dar acum arăta semnele unei vieţi de jumătate de secol. Poate că vrăjile lui Scranton induseseră una menită să creeze iluzia că era mai tânără. Nu era de mirare că avusese nevoie să soarbă atâta energie din Langdale. Nu era uşor să transformi o femeie normală într-o soţie perfectă.
împreună, Abby şi prietenii ei stătură de veghe până se întoarse Jack.
Jack intră împreună cu vicarul; amândoi păreau tensionaţi şi îngrijoraţi. Aveau un bonus cu ei, o bătrână calmă numită doamna Neel, vindecătoarea şi moaşa sa-tului.
Când fură prezentate, Abby spuse:
-Voiam să conduc eu cercul, doamnă Neel, dar cedez locul experienţei dumneavoastră, dacă vreţi.
-Nu, fetiţo, eşti mult mai puternică decât mine. Cu un efort vizibil, bătrâna se îndoi şi se aşează pe duşumea, alături de

Helen. Oh, sunt prea bătrână ca să stau aşa. Dar pot să aduc o parte bună de energie stabilă pentru vindecare. Cercul acesta avea să fie mai puţin periculos de condus decât cel care îl vindecase pe Jack, fiindcă era implicată mai puţină putere - dar mai puţină putere însemna şi un potenţial mai scăzut de vindecare. Abby închise ochii un moment şi se rugă să fie în stare să închidă rana înainte ca aceasta să-i ia viaţa lui Helen. Apoi deschise ochii şi explică pe scurt cum funcţiona cercul. Domnul Willard participase la cercuri, dar singura experienţă a lui Jack era cea în care el fusese pacientul.
Fu incomod să se aranjeze toţi în jurul trupului schilodit al lui Helen - aveau să le înţepenească încheieturile -, dar se descurcară. Rămase loc chiar şi pentru cele două animale, care erau în contact cu trupul rănitei.
-O să scot andreaua foarte încet şi voi încerca să vindec fiecare organ rănit pe măsură ce iese vârful, explică Abby. Nu fu nevoie să adauge că, dacă ar fi scos andreaua repede, Helen ar fi sângerat până la moarte.
Cu blândeţe, Abby prinse capătul andrelei, în timp ce doamna Neel punea mâna pe umărul ei drept şi Jack pe umărul stâng. Domnul Willard era între ei. Ea le testă energia individuală. Cea a doamnei Neel era calmă şi experimentată. Domnul Willard avea o magie blândă, intensificată de credinţa lui profundă. Şi Jack ardea de vitalitatea domeniului Langdale.
Simţindu-se mai încrezătoare, Abby se puse pe treabă, începând cu vârful andrelei, care ajunsese în inimă. Conştiinţa ei exploră muşchiul care pulsa în jurul vârfului ascuţit. Apoi începu să reconstruiască ţesuturile, ca să blocheze potenţiala sângerare cauzată de pierderea presiunii acului.
Fracţiune cu fracţiune, în ritm infinitezimal, ridică andreaua. Pe metal rămase puţin sânge, dar secţiunea reparată rezistă.
începu să lucreze cu ficatul. Când scoase cam trei sferturi din ac, începu să se clatine ameţită, din lipsă de energie. Pe loc, puterea lui Jack curse în ea. Acum, că fântâna

sfântă fusese restaurată şi Scranton era mort, Jack avea acces la o cantitate imensă de energie.
întărită, îşi reluă treaba. Cu cât se apropia mai mult de final, cu atât mai mare era tentaţia de a scoate metalul dintr-odată şi de a termina treaba, dar se forţă să continue în acelaşi ritm lent.
-Slavă Domnului! spuse ea când scoase în cele din urmă andreaua din trupul lui Helen. După ce închise cercul, adăugă: Cred că o să fie în regulă.
în timp ce se prăbuşea, teribil de obosită, Jack răsuflă uşurat, şi vicarul spuse:
-Trebuie să-I mulţumim lui Dumnezeu, cu adevărat.
Doamna Neel o bătu pe Abby pe mână.
-A fost o plăcere să vă cunosc, Lady Frayne. Sper că vom mai lucra împreună.
-Aşa sper şi eu - dar nu prea curând!
Strânse recunoscătoare mâna moaşei, înainte ca aceasta să se ridice cu greu şi să plece.
Ochii lui Helen se deschiseră, şi ea privi în jur, confuză. Privirea ei se aţinti asupra vicarului.
- Jeremy! Cât mă bucur să te văd. A trecut atâta timp.
Se încruntă. Prea mult. Am fost foarte bolnavă, nu-i aşa? Sunt... sunt pe moarte?
-Aţi fost grav rănită, dar acum vă reveniţi, spuse Abby.
- E ca un vis lung. II tot văd pe... Sir Alfred Scranton?
Clătină din cap, frustrată. Am... am fost căsătorită cu el? A fost şi el rănit?
Abby schimbă o privire cu Jack. Nu era momentul să afle toată povestea. El spuse blând:
- Da. Mă tem că a murit.
Ochii lui Helen se închiseră, şi lacrimile i se scurseră sub pleoape.
- Sărmanul Alfred. A fost un soţ devotat, dar cu interese foarte limitate. Poate că nu trebuia să mă căsătoresc cu el. Dar, vedeţi, nu voiam să fiu singură.
-Nu vei fi niciodată singură, Helen, spuse răguşit domnul Willard.
- Dragul meu Jeremy.

Helen deschise ochii şi îi dărui un zâmbet fermecător, înainte de a aluneca în somn. Acum, că era liberă de vraja lui Scranton, Abby văzu cu uşurinţă de ce o adorau bărbaţii.
-Poate fi mutată acum în dormitorul ei? întrebă Jack.
Abby încuviinţă.
- Se simte cât se poate de bine, pe măsura puterilor noastre. Restul e în mâinile lui Dumnezeu.
Jack se aplecă şi o ridică pe mama lui ca pe un bibelou fragil.
- Sper ca somnul să-i alunge toate amintirile urâte.
Abby se arătă uimită şi îşi îndepărtă o şuviţă de pâr de pe faţă.
- Trebuie să-şi amintească dacă vrea să câştige înţelepciune din ceea ce a îndurat.
După un moment de ezitare, Jack încuviinţă.
- In cea mai mare parte a vieţii, oamenii au apărat-o fiindcă era prea frumoasă ca să o ştie nefericită. Vremurile acestea au trecut.
în timp ce îşi scotea mama din salonaş, domnul Wil- lard îi oferi lui Abby mâna, ca s-o ajute să se ridice de pe duşumea. O dureau toate fiindcă şezuse multă vreme aşa şi începea să simtă şi vânătâile cauzate de căderea de la fântâna sfinţită.
- Mi-ar place să stau eu cu Helen, dacă se poate, zise vicarul.
-Nu cred că Jack s-ar supăra. Mama lui a rămas în urmă cu rugăciunile, aşa că are nevoie de un vicar alături de ea.
Abby îşi plecă uşor capul într-o parte: De ce nu v-aţi căsătorit cu ea, în loc să-l lăsaţi pe Scranton să o aibă? %
Domnul Willard privi în depărtare.
-Mă gândeam să-i fac o ofertă când s-a terminat anul ei de doliu, dar eram un vicar de ţară, şi ea era o vicontesă. Mă întrebam încă dacă ar fi potrivit să îi cer să se căsătorească cu mine, când s-a căsătorit cu Scran- ton. Am fost amarnic de dezamăgit, dar am crezut că aşa era mai bine. El era un bărbat bogat. Ce puteam eu să-i ofer?
- Dragoste, în loc de nebunie obsesivă, spuse sec Abby. Deşi, având în vedere înzestrarea lui Scran- ton

pentru magie neagră, poate a fost mai bine că nu aţi intervenit între el şi obiectul dorinţei lui. Aveţi o a doua şansă, domnule Willard. Folosiţi-o cum trebuie.
- O voi folosi. El zâmbi strâmb. Oi fi eu doar un vicar de ţară, dar învăţ din greşelile mele. Mai mult decât orice pe pământ, Helen are nevoie să fie iubită. Primul ei soţ nu s-a priceput să-i arate cât de mult o preţuia. Al doilea i-a furat sufletul cu pretextul iubirii. Eu pot să mă descurc mai bine.
îşi înclină capul şi ieşi din cameră. In timp ce ieşea, două slujnice intrară în salon. Cea mai în vârstă întrebă:
- Putem să facem curăţenie aici, milady?
Abby se cutremură în timp ce privea fără voia ei locul pătat de sânge, ascuns de cuvertură.
- Vă rog.
Ieşi din cameră, simţindu-se straniu de goală. îşi făcuse datoria de vrăjitoare. Jack era vindecat în toate privinţele, şi nu mai avea nevoie de ea. Sora lui era fericită şi purta în pântece copilul bărbatului pe care îl iubea. Helen fusese eliberată de o sclavie hidoasă, şi magicianul care o cauzase era mort, ucis de propria lui mână. Ce mai avea ea de făcut?
Simţind dintr-odată nevoia de aer proaspăt, se îndreptă spre uşă. Poate că astfel avea să-şi domolească sentimentul de goliciune.
Se opri un moment, uluită, apoi îşi continuă drumul, cu buzele curbate intr-un zâmbet slab. Poate că nu era cu totul goală, până la urmă.
capitolul 34
-Aici erai!
Jack înaintă cu paşi mari pe cărarea care ducea spre vechiul pavilion. Structura era dărăpănată, ca multe alte lucruri din Langdale, dar florile primăverii înfloreau exuberant în jurul temeliei, şi mica clădire oferea o privelişte minunată a văii.
Abby stătea înăuntru, pe o bancă de piatră care înconjura peretele interior, cu Cleocatra în poală şi cu o Maxie umedă, dar curată, răşchirată la picioarele ei. Avea

cearcăne şi părea gata să adoarmă pe loc. II întâmpină cu un semn cu capul, dar nu spuse nimic.
- Mi-a trebuit mult timp să-mi amintesc că te pot găsi mintal, explică el în timp ce se aşeza pe bancă, lângă ea. Mâna ei mângâia blana neagră a pisicii.
- Cum se simte mama ta?
-Doarme liniştită. Jack se aplecă şi o scărpină pe Maxie pe gât. Căţeaua îl privi cu adoraţie. S-a trezit un moment când am aşezat-o pe pat. Spune că e singura moştenitoare a lui Scranton, aşa că i-au rămas proprietatea şi averea lui. Gura lui se strâmbă. Acum e o moştenitoare considerabil de bogată. Rămâne de văzut dacă o să vrea să locuiască în casa lui.
-Domnul Willard trebuie să aibă mare grijă, altfel o să i-o fure iar alt bărbat, înainte de a se declara, remarcă Abby.
- Nu o să facă greşeala aceasta din nou. E cu ea acum. Au fost prieteni mulţi ani. Cred că s-ar potrivi de minune. El o înţelege, ea îl respectă, şi sunt foarte afectuoşi unul cu celălalt. Jack chicoti. Nici măcar eu nu aş fi deranjat să-l recunosc drept tată vitreg.
- Deci totul e bine.
în loc să se simtă victorioasă, Abby părea tristă.
-Cu excepţia ta. Pari epuizată. Uite, am trecut pe la bucătărie şi am luat mâncare. Deschise coşul pe care îl adusese cu el şi scoase o plăcintă cu carne. După atâta muncă de vindecare, trebuje să fii lihnită. Asta e cu carne de vită şi ciuperci, cred.
- Sunt flămândă, intr-adevăr. Ahby muşcă din plăcintă, şi firimiturile îi căzură în poală. Când sunt atât de obosită, uit şi să mănânc.
Jack rupse altă plăcintă în două bucăţi, folosind-o pe cea mai mică pentru a o momi pe Cleo să plece din poala lui Abby şi pe cea mai mare pentru Maxie. Apoi muşcă şi el din una. Plăcintele erau calde şi delicioase. Doamna Watson îşi recăpătase îndemânarea, laolaltă cu optimismul.
îşi termină plăcinta cu carne înainte de a observa că Abby era în continuare tristă.
- Ce s-a întâmplat, fetiţo? A fost o zi groaznică, şi priveliştea unui om care se sinucide e tulburătoare, ca să

nu spun mai mult. Dar moartea lui Scranton nu e o pierdere pentru lume, şi împreună am triumfat. Lang- dale e restaurat, ceea ce nu ar fi fost posibil fără tine.

- Sau fără tine. Nu am fost niciodată atât de speriată ca în momentul în care a îndreptat puşca spre tine. Privi în jos, fărâmiţând ultima coajă de plăcintă. Când ne-am înţeles să ne căsătorim, am spus că îmi doresc copii, dar că, în afară de asta, nu eşti nevoit să stai cu mine. Eu... cred că am rămas însărcinată astăzi la fântână.

- O să avem un copil? întrebă el, năucit, dar încântat. Eşti sigură?

Ea încuviinţă.

- Celeste a spus că a fost sigură că a rămas însărcinată din momentul în care s-a întâmplat. Acum ştiu la ce s-a referit. Băiatul o să fie un vrăjitor puternic şi un moştenitor vrednic de Langdale. Pot să mă întorc la Melton să port sarcina. Tu eşti liber să te întorci în armată dacă vrei, acum, că succesiunea a fost asigurată.

Jack era atât de şocat, încât se înecă cu ultima înghiţitură de plăcintă şi începu să tuşească. Când putu să vorbească din nou, izbucni:

- Despre ce naiba vorbeşti? Credeam că ne înţelegem destul de bine. Chiar vrei să mă părăseşti?

-Nu, spuse ea liniştită, însă fără să se uite la el. Dar am făcut un târg când ne-am căsătorit. Nu eu trebuie să schimb termenii.

De data aceasta el îşi aminti să folosească magia mult mai repede. Mintal, îi atinse emoţiile şi încercă să-i înţeleagă dispoziţia.

Fu şocat să constate că ea se vedea prea mare şi prea banală - şi vrăjitoare dorită doar atunci când era nevoie de talentele ei.

- Chiar te consideri atât de indezirabilă? In ciuda a tot ce am făcut ca să-ţi demonstrez contrariul?

Ea îşi muşcă buzele, dar nu răspunse. Dintr-odată, el intui adevărul.

-Lipsa de încredere are rădăcini adânci şi s-a construit în ani de zile. Faptul că nu-mi pot lua mâinile de pe tine - el o

prinse de mână - e ceva nou. Presupun că trebuie să treacă mult timp înainte ca îndoielile să pălească.
Deşi privea încă în depărtare, degetele ei le strânseră pe ale lui. El continuă, cu voce înceată:
-A fost o zi atât de aglomerată, că am uitat să menţionez ceva foarte important care s-a întâmplat la iaz.
Ea clipi când auzi asta, şi o sclipire de amuzament luci în ochii ei.
- Conceperea unui copil e, negreşit, ceva important, dar eu nu am uitat cum s-a întâmplat.
- Şşt, fetiţo, asta s-a petrecut mai devreme. Se aplecă şi îşi luă pe genunchi soţia mare şi frumoasă. Mângâ- indu-i părul, spuse: Când am crezut că erai moartă - lumea s-a oprit. Nu-mi puteam imagina viaţa fără tine. Am întârziat al naibii de mult până să-mi dau seama, dar te iubesc, Abby. Acum şi pentru totdeauna, până la sfârşitul lumii, amin. Mă iubeşti îndeajuns cât să stai cu mine? Nici un bărbat nu poate reţine o soţie vrăjitoare împotriva voinţei ei, aşa că sper şi cred că vrei să stai.
Ea începu să suspine, incapabilă să se stăpânească. Prima lui reacţie alarmată dură doar un minut. Plânsul se intensifică. Chiar şi el ştia câte ceva despre emoţiile care tulburau femeile însărcinate. După câte se părea, era adevărat, chiar dacă trecuseră doar câteva ore.
-O să-mi spui că te-ai căsătorit cu mine doar pentru titlu şi pentru biletul de intrare în societatea londoneză? întrebă el. Dacă o faci, nu o să te cred. Am învăţat un lucru sau două de la tine, milady.
Ea râse printre lacrimi.
-Nu am umblat niciodată după titlul tău, Jack. Dar am îndurat o adevărată agonie, fiindcă mă simţeam vinovată că te-am silit să te căsătoreşti. Chiar dacă ţi-am oferit oportunitatea de a renunţa, m-am întrebat mereu dacă te-ai fi căsătorit cu mine dacă nu te-ai fi simţit obligat.
El se gândi în urmă, la emoţiile haotice de după fatalul accident.
- Probabil că nu, recunoscu el. O soţie vrăjitoare ar fi fost de neconceput atunci.

-Ştiam că trebuia să te las să pleci, spuse ea cu un sughiţ. Dar te iubeam de atâta timp, că nu voiam să fac ceea ce trebuia. Aşa că am fost egoistă şi te-am lăsat să fii nobil şi să te căsătoreşti cu mine.

- Erai îndrăgostită de mine? întrebă el uluit.

Ea încuviinţă.

- Prima dată când te-am văzut în Melton Mowbray eram doar o şcolăriţă. M-a izbit atât de mult imaginea ţa, că te-am urmat pe High Street. Parcă aş fi fost vrăjită. In orice sezon de vânătoare, mă rugam să te întorci ca să te pot vedea din nou.

El îi prinse privirea, şocat.

- Doamne, Dumnezeule, fetiţo, de ce? Cu siguranţă nu din cauză că eram atât de frumos!

-Nu, cei mai mulţi dintre prietenii tăi erau mai frumoşi, fu ea de acord.

Gura lui se curbă.

- Nu trebuia să fii de acord atât de repede.

Ea râse.

- Sigur că erai atletic şi bine clădit şi atrăgeai privirea, dar era ceva mai mult, păreai atât de... agreabil. O persoană pe care mi-ar fi plăcut s-o cunosc. Ea îşi plecă uşor capul, dar el putu s-o vadă roşind. Un bărbat cu care mi-ar fi plăcut să împart aşternutul.

-Asta e chiar mai bine decât să mă fi considerat frumos.

Se gândi la Lady Cynthia Devereaux şi la alte blonde mărunţele pe care le admirase. Erau doar închipuiri, imateriale ca nişte nori.

Femeia voluptuoasă, senzuală şi înţeleaptă din braţele sale era realitatea lui. Fiinţa aceasta uimitoare care îi purta în pântece copilul. Cu inima gata să se reverse, spuse:

- Nu ştiam ce îmi doream de la soţia mea, aşa că este mare noroc că te-ai hotărât că mă voiai tu. Cred că ai o oarecare abilitate de a vedea viitorul.

- Nu vreau să regreţi cândva ceea ce am făcut, spuse ea serioasă. Dacă vor merge rău lucrurile între noi?

El o sărută apăsat, nelăsându-i nici o îndoială referitoare la ceea ce credea despre farmecul ei.

-Nu o să regretăm niciodată, Abby, zise el şi zâmbi larg. Şi bineînţeles că lucrurile vor merge bine. Nu degeaba mi se spune Jack Norocosul!

epilog
Langdale Hali
Septembrie 1813
Langdale se bucura de prima sărbătoare a recoltei de la moartea tatălui lui Jack, şi era un succes răsunător. După ce îşi făcu datoria deschizând festivităţile şi salută ndu-şi oaspeţii, Jack plecă în căutarea soţiei sale. Era uşor de găsit. Unul dintre primele talente pe care le învăţase în studiile lui magice era acela de a o localiza pe Abby, oriunde ar fi fost.
O găsi în pavilionul cu mâncare, printre mesele încărcate cu mâncăruri, pâine, gemuri şi dulciuri. Când soarele avea să ajungă la zenit şi porcul întreg şi jumătatea de bou care se frigeau acum într-o groapă cu jăratic aveau să fie gata, marginile cortului aveau să fie ridicate pentru ca oaspeţii să poată intra să se ospăteze.
-Bună, fetiţo. Se opri după ce pânza cortului căzu în urma lui, ca să admire splendoarea soţiei lui. Purta o rochie albastră elegantă, şi înălţimea ei micşora efectele sarcinii, chiar dacă ajunsese în şapte luni. Abby era genul de femeie care devenea strălucitoare când era însărcinată. Pielea ei era cremoasă şi perfectă, şi părul îi strălucea chiar şi în lumina slabă.
- E totul bine?
Ea îi dărui zâmbetul special care îi era rezervat lui şi fură o tartă.
-Aha! spuse el triumfător. Te-am prins asupra faptului. Doamna Watson va fi tare nemulţumită. E foarte aspră cu hoţii de mâncare. Folosi magia ca să se repeadă la tartă.
Abby rezistă şi aruncă în gură restul de tartă.
-Mi-a dat permisiunea să mă răsfăţ, fiindcă cresc, spuse ea cu o demnitate subminată de petele de agrişe de pe bărbie.
- Creşti în moduri minunate.

Păşi în faţă şi îndepărtă cu un sărut dulceaţa de agrişe, în timp ce îi cuprindea sânii cu mâinile. Sarcina îi făcea mai magnifici decât de obicei.
Ea toarse şi se lipi de el. Dorinţa izbucni ca fulgerul. Erau la jumătatea drumului spre punctul din care nu se mai puteau întoarce, când un copil ţipă chiar lângă cort.
Clipind, Abby îl împinse şi spuse răguşită:
-Mai târziu.
Mai luă două tarte, dăruindu-i lui una şi muşcând din cealaltă.
- Mai târziu, încuviinţă el oftând. Mă bucur că nu-mi laşi fiul şi moştenitorul flămând.
Avu nevoie de cea mai mare putere de voinţă ca-şi îndepărteze privirea de la imaginea senzuală a dinţilor ei muşcând din prăjitura pufoasă.
-Fiicei şi moştenitoarei îi place să mănânce, spuse Abby, cu o expresie gravă, dar jucăuşă în privire.
El îşi aşează uşor palma peste curba pântecelui ei şi simţi o lovitură. Era multă activitate acolo în ziua aceea. Era copleşit când se gândea că viaţa aceea preţioasă şi energică fusese creată din iubirea şi din pasiunea lor. Tot nu vrei să-mi spui dacă e băiat sau fată?
- Ar fi o practică bună pentru tine dacă ai afla singur, spuse ea, cu manierele cele mai bune ale unei învăţătoare.
El închise ochii şi încercă să distingă sexul acelei lumini albe şi strălucitoare care creştea, dar fără succes. Sigur că energia aceasta neobosită arăta că era băiat. Totuşi, simţea o dulceaţă care semăna atât de mult cu a lui Abby, încât copilul trebuia să fie fată. Clătină din cap.
-Singurul lucru de care sunt sigur e că are magie. Va fi un adevărat mic vrăjitor.
- Şi el sau ea va învăţa să preţuiască acest dar, spuse Abby serioasă.
Jack era perfect de acord. Nici unul dintre copiii săi nu avea să fie bătut pentru că arăta prea mult interes faţă de vrăjitorie. Nici nu avea să fie trimis la Academia Stonebridge.

Privirea lui căzu asupra decolteului rochiei ei moderne, care era destul de adânc cât să ţintuiască chiar şi pe un sfânt de piatră.
-Nu sunt responsabil pentru faptele mele dacă nu mergem într-un loc mai public. Ii oferi braţul. Vrei să mi te alături în timp ce mă plimb tacticos pe aici şi-mi joc rolul unui amfitrion îndatoritor? Ar fi chiar mai bine dacă ai fi şi tu prezentă, ca o amfitrioană îndatoritoare.
-Cu plăcere, milord. Abby luă braţul lui Jack, şi se întoarseră la sărbătoarea care se întindea înăuntrul şi în afara conacului. Copiii jucau jocuri, adulţii îşi aş-teptau rândul ca să se uite într-un kinescop cu bătălia de la Trafalgar, în timp ce cântăreţii şi păpuşarii ambulanţi îşi desfăşurau repertoriul. La fiecare doi-trei paşi, Jack şi Abby se opreau ca să schimbe amabilităţi cu oamenii prezenţi. In timp ce se îndepărtau de zona teatrului de păpuşi, Jack murmură:
-Cunoşti aproape la fel de mulţi oameni aici ca mine, şi toţi te adoră.
Ea zâmbi, dar clătină din cap.
-Se bucură doar fiindcă fac parte din nou dintr-o comunitate fericită şi sănătoasă.
-Te adoră, spuse el ferm. Şi aşa şi trebuie. Până la urmă, eu te ador, şi judecata mea în sfera aceasta este impecabilă.
Ea roşi. In mod adorabil. Ii plăcea să vadă jocul emoţiilor în ochii ei expresivi. Cu fiecare zi care trecea, se făcea tot mai frumoasă.
Doamna Watson, care îşi recâştigase buna dispoziţie şi rotunjimile, se întoarse de la groapa cu jăratic şi anunţă cu voce răsunătoare că era vremea mesei. In timp ce vorbea, ajutoarele ei ridicară pereţii de pânză ai cortului, şi oaspeţii se bulucirăîn faţă.
In vreme ce Jack o ferea pe Abby de năvală, o trăsură prăfuită, dar încăpătoare înconjură casa şi se opri în faţa grajdurilor. Abby îşi duse mâna streaşină la ochi.
- Cine poate fi? Nu recunosc trăsura, şi cei de aici au venit deja.
Jack se uită printre gene, apoi se îndreptă spre trăsură, însoţind-o pe Abby.

- E trăsura de călătorie a ducelui de Alderton. Crezi că mama s-a hotărât să se întoarcă pentru sărbătoare? I-am scris despre ea.
După moartea lui Scranton, mama lui plecase să stea la Celeste, şi vizita se prelungise aproape şase luni.
- Oh, sper că da, spuse Abby, grăbind pasul. Scrisorile ei sunt destul de înveselitoare, dar mi-ar plăcea să văd cu ochii mei ce face.
Soţia lui era cu adevărat o vindecătoare, se gândi Jack cu afecţiune. Nu i-ar fi plăcut să fie altfel.
Ajunseră la trăsură şi văzură cum mama lui întindea mâna să coboare.
-Jack, Abby! strigă ea sărind spre ei. Oh, veniţi aici ca să vă pot îmbrăţişa pe amândoi imediat!
Afecţiunea din îmbrăţişarea ei îl făcu pe Jack să uite răceala pe care i-o arătase când se întorsese la Lang- dale după atâţia ani. După ce o ridică de la pământ, Jack o lăsă jos din nou şi o studie în timp ce o îmbrăţişa pe Abby.
Aceasta era mama veselă şi dulce pe care şi-o amintea.
In mod interesant, îşi arăta vârsta acum. Era frumoasă, dar ca o femeie matură, nu ca o fetişcană. De la moartea lui Scranton, devenise mai serioasă.
- Primesc şi eu o îmbrăţişare?
Jack se întoarse şi îşi văzu sora coborând cu grijă din trăsură. Deşi sarcina ei era doar cu puţin mai înaintată decât a lui Abby, silueta ei micuţă o făcea mult mai vizibilă.
- Celeste, ce minunat că ai venit!
O îmbrăţişă şi pe ea, dar cu mai multă grijă decât pe mama lui.
- Mi s-au iertat fărădelegile, Frayne?
Jack se întoarse şi rămase uimit când văzu că lacheul care le ajutase pe mama şi pe sora lui să coboare din trăsură era însuşi ducele de Alderton. Ducele părea puţin prudent, de parcă nu ar fi fost sigur că avea să fie bine primit după neplăcerile din Londra.
- Piers! Mă bucur că eşti aici, ca să vezi cât de mult s-au îmbunătăţit lucrurile.
Scutură mâna cumnatului său cu entuziasm.
-Ţi-am adus un cadou.

Ducele făcu semn spre spatele trăsurii. în faţa grajdurilor se oprea o căruţă mare de fermă plină cu lucruri gospodăreşti puse de-a valma şi o familie de cinci persoane. în spate tropăiau câţiva câini ciobăneşti colbăiţi. Necrezându-şi ochilor, Jack se duse spre căruţă. Chipul acela bătută de vânturi i se părea familiară.

- Domnule Maxon, dumneata eşti?

-Mda! Păstorul sugea un fir lung de iarbă, chinuin- du-se să-şi ascundă nervozitatea. Ducesa a venit pe la noi şi a spus că totul merge bine la Langdale. Că v-aţi stabilit la conac şi că doriţi ca oamenii să se întoarcă acasă.

Doamna Maxon, femeia tăcută care şedea alături de cioban, spuse încet:

-Este adevărat, nu-i aşa? Trebuie... trebuie să fie adevărat.

Abby păşi în faţă şi luă mâna doamnei Maxon.

-Binecuvântată să fie ducesa că v-a găsit! Am căutat familia dumneavoastră, dar nu am avut succes. Bine aţi venit înapoi în vale, doamnă Maxon. Eu sunt Lady Frayne, şi soţul meu v-a deplâns absenţa. A spus că domnul Maxon creşte cei mai buni câini ciobăneşti din Britania.

Pe faţa păstorului se lăţi un rânjet neaşteptat.

- Da, asta fac.

Maxie, care cerşise bunătăţi şi atenţie de la toţi participanţii la sărbătoare şi avusese succes, tropăi în faţă şi începu să-şi atingă nasul de cel al câinilor nou-sosiţi.

Jack zâmbi.

- V-am reparat vechea căsuţă, sperând că aveaţi să vă întoarceţi, şi chiar am adăugat două camere. Veţi fi şeful păstorilor, dar singurul lucru pe care nu-l puteţi avea e căţeaua aceasta. E a mea acum.

Unul dintre copii, un băiat de vreo zece ani, sări din căruţă.

-Lulu a noastră trăieşte! Imbrăţişă fericit căţeaua. S-a pierdut, asta s-a întâmplat. Chiar înainte să plecăm. Mă bucur s-o văd, milord.

- Trebuie să fiţi flămânzi. Veniţi la sărbătoarea recoltei, sugeră Abby. Vechii dumneavoastră prieteni şi vecini se vor bucura să vă vadă din nou.

Familia Maxon coborî din căruţă, copiii năpustin- du-se nerăbdători. In timp ce familia se depărta, apăru domnul Willard, cu faţa strălucind de fericire.

- Helen!

Ea prinse mâinile vicarului şi privi spre faţa lui, strălucind.

- Nu am mai putut sta departe. Chiar dacă primeam o scrisoare de la tine în fiecare zi, nu era de ajuns.

- O să trebuiască să mai aşteptăm şase luni, spuse el încet. Până termini doliul. Dacă eşti sigură că vrei să locuieşti într-o casă parohială...

- Sunt sigură. Ea îi strânse mai tare mâinile. Am crescut într-una, şi am fost foarte fericită. O să fiu fericită în casa parohială care te adăposteşte pe tine.

Jack se întoarse, fiindcă nu voia să le deranjeze revederea. Mama lui avea să fie pe mâini bune alături de vicar. Ştia de la Celeste că cei doi corespondaseră intens cât timp Helen locuise la fiica ei şi ghicea că scrisorile acelea aprofundaseră relaţia dintre ei.

împreună cu Abby, îşi conduseră musafirii în casă, ca să se răcorească. Pe când ieşea, o convinse pe Abby să se retragă în alcovul din spatele scărilor, pentru o clipă de intimitate.

- E o zi perfectă, fetiţo, spuse el în timp ce o îmbrăţişa. Ştiai că Celeste găsise familia Maxon?

Ea îşi lăsă capul pe umărul lui, cu un oftat fericit.

- A spus că era pe urma lor şi că avea speranţe. Cred că are darul magic al găsirii şi îi place să-l practice. Spune că până şi soţului ei i se pare folositor.

- Şi astfel, magia a intrat în viaţa nobilului duce. Jack îşi strânse aproape soţia, inhalând mireasma de rozmarin din părul ei. Aşa cum a intrat în viaţa mea, în ziua în care te-am întâlnit.

îşi puse mâna din nou pe pântecele ei, apoi îşi ţinu răsuflarea când viziunea celor doi copilaşi cu părul blond îi umplu mintea.

- Gemeni! exclamă el în timp ce copiii din viziunea lui întindeau câte o mână. Lumina magică strălucea în palmele lor, întâlnindu-se şi învolburându-se intr-o sferă

strălucitoare. Ai gemeni! Un băiat şi o fată. Nu un singur vrăjitor, ci doi.
Ea râse, şi ochii ei acvamarin străluciră de bucurie.
- Mă întrebam cât o să mai treacă până aveai să-ţi dai seama. Suntem de două ori binecuvântaţi. în definitiv, eşti Jack Norocosul. îi dărui un zâmbet care îl unse pe suflet. Şi eu sunt norocoasa, norocoasa Abby.

mulţumiri
Mulţumirile mele suspecţilor obişnuiţi, care au avut deosebită răbdare cu vaietele mele în timp ce cartea aceasta se tara greoi spre linia de sosire.
Mulţumiri foarte speciale lui Laurie Grant Kingery, care a verificat toţi termenii medicali în folosul eroinei mele vindecătoare.
Şi mulţumiri tuturor infirmierelor care folosesc magia umană a compasiunii şi a bunătăţii când lucrează cu pacienţii suferinzi.
în colecţia
CĂRŢI ROMANTICE
vor mai apărea:
Linda Howard
Tfâcere excCusivă
Maris, singura fată din clanul Mackenzie, are puterea de a vrăji chiar şi cel mai sălbatic armăsar - dar şi alte fiinţe periculoase, precum un agent FBI sub acoperire aflat pe urmele unui criminal şi în al cărui pat Maris se trezeşte fără a avea nici cea mai mică amintire despre cum a ajuns în situaţia respectivă. Acuzată de furtul unui cal de rasă, Maris are o singură şansă de a descoperi adevărul - necunoscutul din patul ei.
Mary Balogh
Lajlnaf apare dragostea
Duncan Pennethorne, conte de Sheringford, se întoarce la Londra după un scandal monstruos pentru a-şi recăpăta domeniul de drept. însă acest lucru este posibil numai dacă se însoară în două săptămâni. Iar întâmplarea io scoate în

cale pe singura femeie din Londra care are tot atâta nevoie ca şi el să se mărite: Margaret Huxtable, care se vede nevoită să accepte orice cerere în căsătorie pentru a ascunde o minciună spusă pe negândite...

1. Danielle Steel, O femeie împlinită
2. Danielle Steel, Cu fiecare zi
3. Nora Roberts, Vis în alb
4. Nora Roberts, Parfumul iubirii
5. Nora Roberts, Trăieşte clipa
6. Nora Roberts, Fericiţi pentru totdeauna
7. Danielle Steel, Legături de familie
8. Danielle Steel, Moştenirea
9. Danielle Steel, Misterele dragostei
10. Danielle Steel, Strada Charles 44
11. Nora Roberts, Comori tăinuite
12. Barbara Delinsky, Evadarea
13. Jackie Collins, Celebritate
14. Danielle Steel, Luminile Sudului
15. Mary Jo Putney, O nouă viaţă
16. Maryjo Putney, Umbrele trecutului
17. Maryjo Putney, Pasiune şi onoare
18. Danielle Steel, Petrecerea
19. Eloise James, Un sărut la miezul nopţii
20. Eloise James, Atingerea dragostei
21. Sandra Brown, Dulce mânie
22. Sandra Brown, Confruntarea
23. Jackie Collins, Zeiţa răzbunării
24. Sandra Brown, Sărutul ispitei
25. Danielle Steel, Conacul
26. Sandra Brown, Furtună în paradis
27. Danielle Steel, îngerul păzitor
28. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 1
29. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 2
30. Fern Michaels, Un Crăciun de neuitat
31. Fern Michaels, O dorinţă de Crăciun
32. Joanna Trollope, Nurorile
33. Joanna Trollope, O altă familie
34. Maryjo Putney, O iubire imposibilă - voi. 1
35. Maryjo Putney, O iubire imposibilă - voi. 2

36. Jo Beverley, Mireasă fără voie
37. Pamela Morsi, O femeie de succes
38. Danielle Steel, Miracolul
39. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 1
40. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 2
41. Maryjo Putney, Compromisul inimii
42. Nancy Thayer, Paşi pe nisip
43. Amanda Quick, Alchimia dragostei
44. Ellen Maister, Vieţi paralele
45. Amanda Quick, Tainele trecutului
46. Diane Chamberlain, Minciuni din dragoste
47. Amanda Scott, Regele furtunilor
48. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 1
49. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 2
50. Jo Beverley, Fericire periculoasă
51. Diane Chamberlain, înainte de furtună
52. Danielle Steel, Două vieţi
53. Mary Jo Putney, Dansul pasiunii
54. Elin Hilderbrand, Insula
55. Danielle Steel, Rugăciuni ascultate
56. Sarah Jio, Anotimpul regăsirii
57. Nora Roberts, Visuri împlinite
58. Luanne Rice, Barca de argint
59. Maryjo Putney, Taina contesei
60. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 1
61. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 2
62. Danielle Steel, Vârstele dragostei
63. Loretta Chase, Seducţie
64. Judy Astley, Iubiri clandestine
65. Amanda Quick, Nesocotita
66. Ulrika Jonsson, Suflete regăsite
67. Danielle Steel, Hotel Vendâme
68. Anne Colon, Angelica. Marchiza îngerilor
69. Nora Roberts, îmblânzitoarea de suflete
70. Elizabeth Noble, Iubiri de altădată
71. Amanda Quick, Scandal
72. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 1
73. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 2
74. Anne Golon, Angelica. Logodnica vândută

75. Fern Michaels, Noi începuturi
76. Amanda Quick, O relaţie periculoasă
77. Elizabeth Noble, Scrisori pentru fiicele mele
78. Nora Roberts, Treptele iubirii
79. Daisy Goodwin, Ultima mea ducesă
80. Danielle Steel, Ecouri
81. Anne Golon, Angelica. Serbări regale
82. Helen Warner, Invitaţie la nuntă
83. Jill Shalvis, Irezistibil
84. Amanda Quick, Legământul iubirii
85. Nora Roberts, Paşi spre fericire
86. Luanne Rice, Lin albastru infinit
87. Danielle Steel, Surprizele vieţii
88. Amanda Quick, Dorinţa
89. Lisa Jewell, Petrecerea lui Ralph
90. Mary Jo Putney, Când dragostea te schimbă
91. Helen Simonson, Ultima cucerire
92. Fern Michaels, In căutarea fericirii
93. Julia Quinn, Eloisa James, Patru nunţi şi o moştenire
94. Rebecca Chance, Fete rele - voi. 1
95. Rebecca Chance, Fete rele - voi. 2
96. Ana Damian, Scenariu pentru dragoste
97. Mary Jo Putney, Călătorie spre iubire
98. Jane Lovering, Muzica inimii
99. Lisa Jackson, Iubire vinovată
100. Beth Kendrick, Greşeli din dragoste
101. Danielle Steel, Dincolo de aparenţe
102. Nora Roberts, Iubire peste timp
103. Kristin Hannah, A doua şansă
104. Julia Quinn, Eloisa James, Aleasa inimii
105. Nora Roberts, Martora
106. Nancy Thayer, Vara iubirii regăsite
107. Mary Jo Putney, Curcubeie sfărâmate
108. Amanda Quick, O aventură de-o noapte
109. Eileen Goudge, Chipurile dragostei
110. Mary Jo Putney, Răul de foc
111. Amanda Quick, Şarada iubirii
112. Amanda Quick, Frumoasa şi Bestia
113. Judy Duarte, Legături miraculoase

114. Amanda Quick, Misterul Afroditei
115. Joanna Trollope, O pasiune interzisă
116. Amanda Quick, Rendez-vous la miezul nopţii
117. Mary Jo Putney, îmblânzirea unui rebel
118. Amanda Quick, Capcanele iubirii
119. Mary Jo Putney, Aventurile unei lady
120. Jackie Collins, Jocuri periculoase
121. David Nicholls, O zi
122. Julie Maxwell, Faţetele dragostei
123. Amanda Quick, O pradă uşoară
124. Maryjo Putney, Daruri periculoase
125. Maryjo Putney, O alegere dificilă
126. Jojo Moyes, Jertfa iubirii
127. Maryjo Putney, Caruselul inimilor
128. Barbara Taylor, Bradford, Puterea dragostei
129. Maryjo Putney, Mătase şi umbre
130. Nora Roberts, îndrăzneşte să visezi
131. Elizabeth Naughton, Aşteaptă-mă
132. Nora Roberts, Păstrează-ţi visul
133. Maryjo Putney, Săruturi furate
134. Barbara Cartland, Triumful dragostei
135. Mary Jo Putney, Mătase şi secrete
136. Barbara Cartland, întoarcerea în paradis
137. Amanda Quick, lin sărut periculos
138. Nora Roberts, Cântecul de sirenă
139. Amanda Quick, Secretele nopţii
140. Mary Jo Putney, Văluri de mătase
141. Barbara Cartland, Pe aripile iubirii
142. Nora Roberts, Găseşte-ţi visul
143. Amanda Quick, Logodnică de împrumut
144. Jo Beverley, Dulcele păcat al iubirii
145. Nora Roberts, Magia destinului
146. Amanda Quick, Atracţie periculoasă
147. Eloisa James, Jocul dragostei
148. Nora Roberts, Magia umbrei
149. Margot Berwin, Aroma pasiunii
150. Amanda Quick, Otrava perfectă
151. Mary Jo Putney, Tunete şi trandafiri
152. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 1

153. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 2
154. Barbara Taylor Bradford, Gustul dragostei
155. Danielle Steel, Până la sfârşitul veacurilor
156. Eloisa James, Alegerea perfectă
157. Amanda Quick, O iubire neconvenţională
158. Nora Roberts, Dalia albastră
159. Danielle Steel, La prima vedere
160. Jude Deveraux, Adevărata dragoste
161. Nora Roberts, Dalia albastră - Visul Stellei
162. Nora Roberts, Trandafirul negru
163. Amanda Quick, O aventură riscantă
164. Mary Jo Putney, Copilul sălbatic
165. Nora Roberts, Crinul roşu
166. Amanda Quick, Cristalul Nopţii
167. Sandra Brown, Amintiri înşelătoare
168. Danielle Steel, Păcatele mamei
169. Linda Howard, O inimă neîmblânzită
170. Amanda Qucik, Focul din oglinzi
171. Mary Jo Putney, Mireasa din China
172. Danielle Steel, Trădarea
173. Nora Roberts, Misterele nopţii
174. Linda Howard, Alegerea inimii
175. Mary Jo Putney, Un târg neobişnuit
176. Amanda Quick, Grădinile de Cristal
177. Jude Deveraux, Mai presus de timp
178. Linda Howard, O noapte de neuitat
179. Danielle Steel, Prieteni pentru totdeauna
180. Mary Jo Putney, Blestemul trecutului
181. Amanda Quick, Suflete sălbatice
182. Lisa Jackson, Păcatul originar
183. Mary Jo Putney, Iubire regăsită
184. Nora Roberts, Refugiul - voi. 1
185. Nora Roberts, Refugiul - voi. 2
186. Sidney Sheldon, îngerul întunericului
187. Amanda Quick, Afaceri de familie
188. Mary Jo Putney, Jurăminte neobişnuite
189. Nora Roberts, Magia trecutului
190. J.D. Robb, Sanctuarul
191. Mary Jo Putney, Focul ascuns

192. Barbara Cartland, In sfârşit, dragostea
193. Sandra Brown, In căutarea adevărului
194. Mary Balogh, Primul pas: Căsătoria
195. Amanda Quick, Femeia misterioasă
196. Mary Jo Putney, Revelaţia
197. Nora Roberts, Tributul - voi. 1
198. Nora Roberts, Tributul - voi. 2
199. Julie Garwood, Dansul umbrelor
200. Mary Jo Putney, Capriciile destinului
201. Sandra Brown, Dispariţia
202. Mary Balogh, Al doilea pas: Seducţia
203. Sidney Sheldon, Evadarea
204. Amanda Quick, Casa de sticlă
205. Sandra Brown, Arşiţa nopţii

Jack Langdon, Lord Frayne, tratează cu foarte mulţam seriozitate onoarea străvechii sale familii şi, în acelaşi» p, ascunde un secret pe care îl consideră ruşinos: j| ul de vrăjitor, pe care a fost învăţat să-l reprime şi 1 1 respingă. Când un accident îl aduce pe Jaek în |g pragul morţii, unica lui şansă de supravieţuire este t Abigail Barton, o vindecătoare talentată. Abigail j trebuie să îşi asume un mare risc pentru a-i salva viaţa* dului Frayne, aşa ca va cere în schimb un preţ pej ură: căsătoria cu Jack. Acesta nu întârzie să accepte şi curând se simte atras de sincera lui soţie, al căreii farmec este la fel de puternic ca şi trezirea proprii lori abilităţi magice; la rânduîei, Abigail este impresionată! de sensibilitatea şi blândeţea lui Jack. Cunoscând însă!] prea bine ura acestuia faţă de magie, hotărăşte săi trăiască despărţită de el după conceperea copilului pe J care şi-l dorise atât de mult, pentru ca Jack să îşi poată păstra reputaţia, iar ea să îşi poată îndepl i n i men i rea de vindecătoare. Cu toate acestea, iubirea care

se naşte| între ei se dovedeşte a fi cea mai misterioasă şi mai] Seducătoare forţă pe care au cunoscut-o vreodată. 1

1 Wyrdling: derivat al arhaismului wyrd, folosit în Evul Mediu, şi care înseamnă cel care controlează soarta'sau destinul; fraza „werde sisters the Fates“ (Shakespeare, Macbeth, actul I, scena 3), a fost tradusă de Ion Vinea prin: „trei surori, crainice şi ursitori1', (n.tr.)